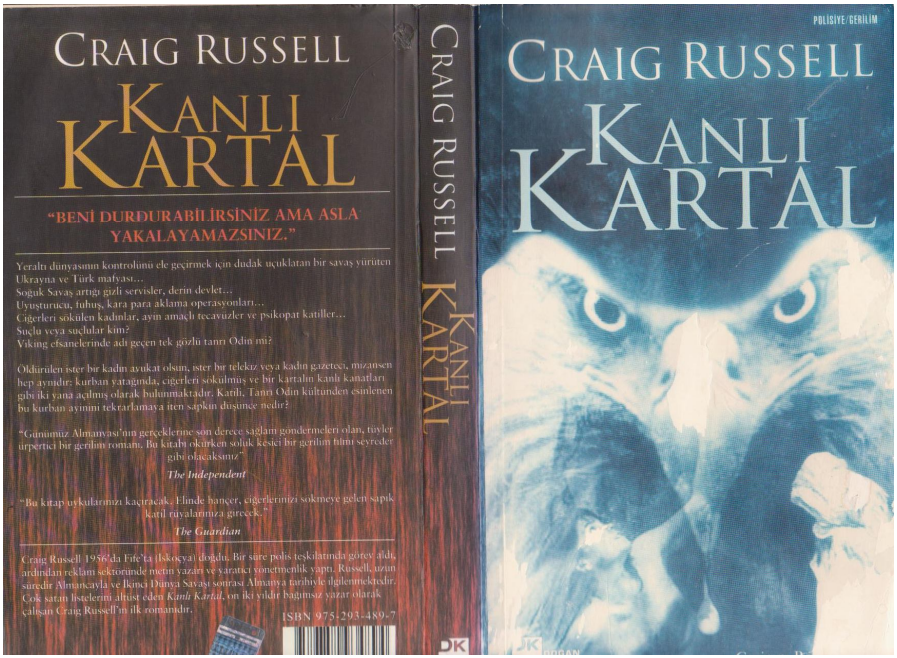
1

Craig Russell

Kanlı Kartal

www.cizgiliforum.com

Bu e-kitap tanıtım amaçlı hazırlanmıştır.

Birinci bölüm
4 haziran çarşamba 5 haziran perşembe
Polizei Hamburg Mordkommission1

Kimden: SVEN'İN OĞLU
Kime: ERSTER KRIMİNALHAUPTKOMMİSSAR2 JAN FABEL
Tarih: 3 haziran 2003, 23.00 Konu: Zaman

ZAMAN TUHAF ŞEY DEĞİL Mİ ? BEN YAZIYORUM, SÎZ OKUYORSUNUZ VE AYNI ANI PAYLAŞIYORUZ. GENE DE, BEN BUNU YAZARKEN, HERR HAUPTK0MMİSSAR,3 SİZ UYUYORSUNUZ VE BİR SONRAKİ KURBANIM HÂLÂ HAYATTA: SİZ BU SATIRLARI OKURKEN O ÇOKTAN ÖLMÜŞ OLACAK. DANSIMIZ DEVAM EDİYOR.

BEN BÜTÜN HAYATIMI BAŞKALARININ FOTOĞRAFLARININ KENARINDA GEÇİRDİM. FARK EDİLMEDEN. AMA RUHUMUN DERİNLİKLERİNDE, NE OLDUĞUNU BİLMEDİĞİM, DÜNYADAN GİZLİ, ULU VE SOYLU BÎR ŞEYİN TOHUMU YATIYORDU.

ŞİMDİ, O BÜYÜKLÜK BENİM ÜZERİMDEN İŞİYOR. BÜYÜK OL. MAYI KENDİM İÇİN İSTEDİĞİMDEN DEĞİL: BEN SADECE BİR ARACIM, BİR VASITA.

NELERE MUKTEDİR OLDUĞUMU, KUTSAL EYLEMİMİ GÖRDÜ-NÜZ. ŞİMDÎ, NASIL SÎZİN GÖREVİNİZ BENÎ DURDURMAKSA, BE-
Hamburg Polisi Cinayet Masası.
Cinayet Masası başkomiseri.
Sayın Başkomiser.

NİM KUTSAL GÖREVİM, MİSYONUM DA DEVAM ETMEK. BENİ BULMANIZ UZUN ZAMAN ALACAK HERR4 FABEL. AMA SİZ BUNU BAŞARMADAN ÖNCE, BEN KARTALIN KANATLARINI ALABİLDİĞİNE AÇMIŞ OLACAĞIM. KUTSAL TOPRAKLARIMIZA MÜHRÜMÜ KANLA BASACAĞIM.

BENİ DURDURABİLİRSİNİZ, AMA ASLA YAKALAYAMAYACAKSINIZ.

BUNDAN BÖYLE BAŞKALARININ FOTOĞRAFLARININ KENARINDA OLMAYACAĞIM, BAŞKÖŞEYE GEÇME SIRASI BENDE.
SVEN'İN OĞLU

4 Haziran çarşamba, 04.30. Pöseldorf, Hamburg.

Fabel rüya görüyordu.
Hamburg'un elementi sudur: Hamburg'da Amsterdam ya da Venedik'tekinden daha çok kanal vardır; Aussenalster, Avrupa'da şehir merkezlerinde bulunan göllerin en büyüğüdür. Ayrıca, yıl boyu yağmur yağar. Bu gece de, havanın şehrin üzerinde ıslak ve boğucu bir pelerin gibi asılı kaldığı bir günün ardından, bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlamıştı.
Dışarıda fırtına, şimşekler ve gök gürültüleriyle şehrin üzerinde yoluna devam ederken, Fabel'in zihninde görüntüler kıvılcımlanıyordu. Zaman kendi içine çöküyor, kendi üzerine katlanıyordu. Aralarında onlarca yıl olan insanlar ve olaylar, zamanın dışında bir yerde buluşuyordu. Fabel rüyasında hep aynı şeyleri görürdü: gerçek yaşamın karışıklığı, çözülmemiş düğümler, altına bakılmamış taşlar. On küsur soruşturmanın açıklığa kavuşmamış sonlan, uykudaki beynini en ince kıvrımlarına kadar deşerdi. Fabel, bundan önceki pek çok rüyasında olduğu gibi bu rüyada da, son on beş yılın cinayet kurbanları arasında yürüyordu. Bu kurbanların hepsini, ölümün ağarttığı her yüzü, çoğu insan uzak akrabalarının yüzlerini nasıl hatırlarsa öyle tanıyordu. Katillerini yakalamış olduğu ölülerin çoğu, onu fark etmeden yanından geçip gidiyordu; ama cinayetlerini aydınlatamadığı ölüler, donuk gözlerini suçlayıcı, sert bir ifadeyle üzerine dikerek, ona yaralarını gösteriyorlardı. Kalabalık açıldı ve Ursula Kastner öne çıkıp Fabel'in karşısına dikildi. Üzerinde, Fabel onu ilk ve son görüşünde giymiş olduğu, aynı şık Chanel ceket vardı. Fabel gözünü gri ceketteki küçücük kan lekesine dikti. Leke büyüdü. Kırmızısı koyulaştı. Kadının kanı çekilmiş, kül rengi dudakları kıpırdadı ve "Onu neden yakalamadınız?"

anlamına gelen sözcüklerin şeklini aldı. Fabel bir an şaşırdı; rüyalara özgü o bulanıklık ve kayıtsızlıkla, kadının sesini neden duyamadığım anlamaya çalıştı. Bu sesi, sahibi hayattayken hiç duymamış olduğu için mi? Sonra nedenini anladı: tabiî ki duyamazdı, kadınm ciğerleri sökülmüştü ve sözcüklerini taşıyacak nefesi yoktu.
Bir gürültüyle uykusundan uyandı. Yekpare camlı geniş pencerelerin gerisinde gök gürüldüyor ve yağmur camları hafif bir çıtırtıyla dövüyordu; sonra, ısrarla çalan telefonun sesini duydu. Uykulu gözlerini ovuşturarak ahizeyi kaldırdı.
-Alo?
Selam, Jan. Ben Werner. Buraya gelsen iyi olur Şef...birini daha hakladı.

Fırtına bütün şiddetiyle devam ediyordu. Çakan şimşekler Hamburg göğünde raks ediyor, Fernsehturm'un5 ve St. Michaelis Kilisesi'nin kubbesinin kara siluetlerini, yassı sahne dekorları gibi öne çıkarıyordu. Fabel'in BMW' sinin en hızlı ayarda çalışan silecekleri, canım üzerinde patlayarak sokak lambalarının ışıklarını ve karşıdan gelen arabaların farlarını parçalanmış yıldızlara dönüştüren ağır ve ağdalı damlaları temizlemek için savaşıyordu. Fabel'in geçerken Polizeiprâsidium'da6 aldığı Werner Meyer, heybetli gövde-siyle ön yolcu koltuğuna sıkışmış oturuyor, yağmurdan ıslanmış paltosu arabayı ıslak kumaş kokusuyla dolduruyordu.
Bizimkine mi benziyor? diye sordu Fabel.
Davidwache KriPa'sundaki tipin söylediklerine bakılırsa, öyle... bizimkine benziyor.
-Shit.s O halde, seri katil olduğu kesin. Kriminal inceleme ekibini aradın mı?
Evet, dedi Werner, geniş omuzlarını silkerek. Korkarım, o Möller ibnesiyle çalışacağız. Oraya çoktan gitmiştir bile. Maria da olay yerinde. Paul ve Anna ise Davidwache'de bizi bekliyor.
E-mail falan ? Herhangi bir şey geldi mi ?
Henüz bir şey yok.
Fabel, St. Pauli'ye giden Ost-West-Strasse'ye girdi ve sabahın beşinde, yağmur altında hâlâ keyifsizce parlamakta olan, Hamburg'un günah ve fuhuş merkezi Reeperbahn'a döndü. Direksiyo-Televizyon kulesi.
Emniyet Müdürlüğü..

Kriminalpolizei'ın (Kriminal Polis) kısaltması
nu aniden Grosse Freiheit'a kırdığında, sağanak dinip yerini hızlı bir çisentiye bıraktı. Geleneksel müstehcenlik ve ithal malı sıra-danhk birbiriyle savaşıyor ve burası savaşın cephe hattını oluşturuyordu. Porno dükkânları ve striptiz kulüpleri, trendy şarap barlarının ve Broadway ya da Londra West End'den ithal müzikallerin istilasına karşı bir cephe gerisi savaşı veriyordu. Parlak Live Sex, Peep Show ve Hardcore Movies vaatleri, daha da albenili Cats, Aslan Kral ve Mamma Mia afişleriyle rekabet ediyordu. Fabel, iffetsizliği bu sonuncular kadar saldırgan bulmuyordu.
Profesör Dorn diye birinin seninle görüşmek istiyor, mesajı aldın mı ? diye sordu Werner. Kastner davası konusunda seninle konuşması gerektiğini söyledi...
Mattlüas Dom mu ?
Fabel, konsantre olursa belleğinin derin ve karanlık bir köşesinde canlanmakta olan hayaletleri uzakta tutabilirmiş gibi, gözünü yoldan ayırmamaya çalıştı.
Bilmiyorum. Sadece, admın Profesör Dom olduğunu ve Hamburg Üniversitesi'nden tanıştığınızı söyledi. Seninle mutlaka konuşmak istiyor.
- Mathias Dorn'un Kastner davasıyla ne alakası olabilir ki ?
Fabel'in sorusu kendisineydi. Davidstrasse'ye döndü. Herbertstrasse'nin tahta perdelerle örtülmüş dar girişinin önünden geçtiler. Fabel yıllar önce bu bölgede çalışmıştı ve bu perdelerin arkasında ne olduğunu biliyordu: ortalıkta dolanan müşterilerin gölgeleri, lambaların aydınlattığı çisentide hayaletler gibi gezinirken, pencerelerinin arkasında, donuk bir ışığın altında oturmuş bekleyen fahişeler. Yirmi birinci yüzyılda aşk buydu işte. Fabel, Taubenstrasse'deki Weisse Maus'tan geceye karışan dans müziğinin atımları arasından geçerek yola devam etti ve kırmızı tuğladan bir gemi pruvasını andıran Davidwache polis merkezinin önünde frene bastı. Kapı girişinde bir çift vardı: erkek uzun boylu, zayıf ve açık kumraldı; siyah kirpi saçh ve cart kırmızı dudaklı kız ise ufak tefek ve güzeldi. Kız, üzerine çok büyük gelen siyah bir deri ceket giymişti. Onları böyle gören Fabel, ne kadar genç göründüklerini düşünmeden edemedi.
- Selam Şef, diye seslendi Kriminalkommissarin9 Anna Wolff. Sonra, kendini arabanın arka koltuğa attı ve ekip arkadaşı Paul Lindemann'ın yanına geçip kapıyı çekmesi için yana kaydı.

Davidwache KriPo'sundan gerekli bilgileri aldım. Size gideceğimiz yeri tarif edeceğim...
9. Cinayet Masası komiseri (kadın).
dstrasse'den çıktılar. St. Pauli'nin yapmacık cazibesi şimdi yerini tanı bir pejmürdeliğe bırakmıştı. Neonların albenili cin-Mİ haz vaatleri, artık geceye sesleniyor ve donuk bir ışıkla ıslak kaldırımlara yansıyordu. Tek tük yaya, yağmurdan korunmak için başlarını omuzlarının arasına çekmiş, ayaklarını sürüyerek yürüyor, striptiz kulüplerinin kapılarında bekleyen güvenlik görevlilerinin sözüm ona heyecanlı çağrılarına uyuyor ya da yollarına devam edip gidiyorlardı. Yeni bir kavşak: iniş sürüyordu. Şimdi kapıların girişlerinde, bazdan ürküntü verecek kadar genç, diğerleri inanılmayacak kadar yaşlı, kadidi çıkmış, suratsız fahişeler ya da sarhoş evsizler duruyordu. Kapılardan birinde, hareketli bir paçavra yığını, bir şişeyi kafasına dikmiş lıkır lıkır içiyor, yoldan geçen arabalara, orospulara, herkese ve hiç kimseye yakası açılmadık küfürler savumyordu. Ve bu kapılann, bu karanlık, kör pencerelerin ardında, insan eti ticareti yapılıyordu. Bu, Hamburg'un ezeli alacakaranlığıydı: insanlann herhangi bir nedenle, herhangi bir fiyata satın alınabildikleri bir yer; insanlann ruhlannın en karanlık köşelerini deşmeye geldikleri kara bir cinsel anarşi mekânı.
Fabel yürüttüğü bir soruşturma kapsamında, bir "snuff mo-vie"10 izlemek zorunda kalmıştı. Hauptkommissar, işinin doğası gereği, normalde sahneye fiilin sonlanmasından sonra çıkardı. Cesedi, delilleri, tanıkları görür ve bunlardan hareketle cinayetin bir resmini çıkarması gerekirdi: ölüm anı zihninde yavaş yavaş şekillenirdi. Bu olayda ise, ilk defa olarak, soruşturmakta olduğu cinayetin tanığı olmuştu. Televizyonun karşısına otunnuş, hiçbir şeyden kuşkulanmadan, yavan bir orgazm numarasıyla her zamanki rolünü oynamakta olan porno yıldızını içi korku ve tiksintiyle burularak seyretmişti. Kadın, PVC maskeli üç adamın haşin ve duygusuz penetrasyonu sırasında, bu özel dramın sonundan habersiz, orgazm taklidi yaparak inleyip durmuştu. Sonra, adamlardan biri hızlı ve ustalıklı bir hareketle kadınının boynuna deri bir kayış geçirivermişti. Fabel kadınm yüzündeki şaşkınlığı ve belli belirsiz tedirginliği görmüştü: senaryoda bu yoktu -tabiî bu tür şeylerin senaryosu yazılıyorsa- ama kadın, giderek güçlenen bir cinsel uyanıma taklidi yaparak rolünü oynamaya devam etmişti. Sonra,

kayış sonuna kadar sıkıldığında, yapmacık esrimesi gerçek bir dehşete dönüşmüştü. Yüzü kararmış ve canı içinden çekilirken vahşice debelenmişti.
Kadının katillerini bulamamışlardı ve o da, Fabel'in rüyalann-
10. Çiftlerden birinin seks sırasında öldürüldüğü porno film da geçit resmi yapan suçlayıcı maktuller alayına katılmıştı. Bu video film burada, yakınlarda bir yerde, bu kör pencerelerden birinin ardında çekilmişti. Belki de, tam da şu anda bu senaryolardan bir başkası filme çekiliyor ve onlar önünden geçip gidiyorlardı.
Fabel yeni bir kavşaktan, iki yanında dört katlı apartman bloklarının uzandığı bir sokağa saptı. Ansızın içine girdiği bu normal-lik karşısında, yönünü şaşırdığı duygusuna kapıldı. Sonra bir daha saptılar: gene apartmanlar vardı, ama normallik burada son buluyordu. 1950'lerden kalma küçük bir apartmanının önünde park etmiş emniyet araçlarını saran polis kordonunun çevresinde küçük bir kalabalık toplanmıştı.
Fabel klaksona bastı ve üniformalı bir Obermeister11 kalabalığı yararak açtı.
Yüzlerinde boş ya da meraklı bir ifade olan sıradan insanların oluşturduğu bir kalabalıktı bu; aralarında, komşu apartmanlardan pijamaları ve terlikleriyle fırlamış olanlar, parmak uçlarına basarak ya da boyunlarını uzatarak, ölü meraklısı komşularının arasından neler olduğunu görmeye çalışanlar vardı. Fabel, belki de bu tür kalabalıklara çok alışık olduğu için, yaşlı adamı hemen fark etti. Onu, arabayı kalabalığın içinde güçlükle sürerken görmüştü: yetmişine merdiven dayamış, kısa boylu -en çok 1,65 boyunda- ama sağlam yapılı bir adamdı. Yüzü, özellikle çıkık elma-cıkkemikleriyle, keskin köşeli düz bir yüzeyi andırıyordu; delici bakışlı, küçük, yeşil gözleri, sokak lambalarının ve farların soluk ışığında bile soğuk bir ışıltıyla parlıyordu. Bu, Doğulu bir yüzdü, Bathk ya da Polonya civarlarından ya da daha da uzaklardan gelen birinin yüzü. Diğerlerinin tersine, yaşlı adamın ifadesinde, sıradan, hastalıklı bir meraktan daha fazlası vardı. Ve diğerlerinin tersine, yüzü apartmanın önünde bir telaş koşuşturan polislere dönük değildi: dosdoğru ve dikkatle, BMW'nin yan camının arkasından Fabel'e bakıyordu. Üniformalı polis memuru, yaşlı adamın önüne geçip cama doğru eğildi ve aracın içine şöyle bir göz gezdirdi. Fabel, Kriminalpolizei12 kimliğini gösterdi. Polis selam verdi ve güvenlik

bandını kaldırıp arabanın geçmesine izin vermesi için başka bir polise işaret etti. Polis arabadan uzaklaştığında, Fabel parlak gözlü ihtiyarı görmek için çevresme bakındı, ama adam gitmişti.
O ihtiyarı gördün mü, Werner?
Hangi ihtiyarı ?
I I. Basmemur 12. Krımınal Polis.
Ya siz? diye sordu Fabel, Anna ve Paul'e dönerek.
Maalesef Şef, diye cevap verdi Anna.
Neyi vardı ki ? diye sordu Paul.
Hiçbir şey...
Fabel omzunu silkti ve arabayı binanın girişinde kümelenmiş diğer polis araçlarının yanına doğru sürdü.

Daireye üç kat merdivenle çıkılıyordu. Merdiven boşluğunu, sahanlıklardaki yanın küre şeklindeki birer apliğin donuk ışıklan aydınlatıyordu. Fabel ve ekibi yukan çıkarken birçok kez durmak ve duvara yaslanarak, üniformalı polislere ve olay yeri inceleme ekibinin elemanlanna yol vermek zorunda kaldılar. Her defasında, sessiz yüzlerdeki keyifsiz ve sert ifadeyi fark ettiler; bu yüzlerden bazüanm solduran kasvetli elektrik ışığından başka bir şey vardı. Fabel onlan yukanda çok berbat bir şeyin beklediğim anlamıştı. Üniformalı genç polis memuru, maraton koşusunu yeni bitirmiş bir atlet gibi öne eğilmiş duruyordu: omurgasının alt kısmı kapının kasasına dayalı, bacaklan hafif bükük, elleri dizlerinin üzerinde, başı yere eğikti. Betondaki her çentiği ve çiziği kaydetmek istercesine, bakışlarını ayaklanna dikmiş, ağır ağır nefes alıyordu. Son ana kadar Fabel'in varlığını fark etmedi. Fabel oval Kriminalpolizei kimliğini gösterince, genç adam derhal toparlanıp dikleşti. Açık kızıl renkli dağınık saçlannı geriye attığında, çillerle kaplı, soluk benzi ortaya çıktı.
Özür dilerim, Herc Kriminalhauptkommissar, sizi gönuedim.
Önemli değil. Sen iyi misin ?
Fabel genç adamın yüzüne baktı ve elini omzuna koydu. Polis memuru biraz gevşeyip başım olumlu anlamda salladı. Fabel gülümsedi.
Bu ilk cinayetin mi ?
Genç Polizeimeister13 dosdoğru Fabel'in gözlerinin içine baktı.

- Hayır, Herr Hauptkommissar. İlki değil. En fecisi... Hayatımda böyle bir şey gönnedim...
Korkarım, ben gördüm, dedi Fabel.
Bu arada, Paul Lindemann ve Anna Wolff merdivenleri çıkıp Fabel ile Werner'in yanına gelmişlerdi. Üzerinde "Tatort"14 yazılı bir yelek olan bir polis memuru, her birine bir çift mavi galoş ve beyaz ameliyat eldiveni uzattı. Herkes galoşlannı ve eldivenlerini giydikten sonra, Fabel bir baş hareketiyle daire kapısını işaret etti.
Polis memuru
Olay yen. suç mahalli.
- Girelim mi ?
Fabel'in dikkatini çeken ilk şey, evin temizliği ve bakımlılığı oldu. Küçük antre daha yeni boyanmış gibiydi. Badananın rengi açık kremdi: hoş, ama soluk, yansız, sıradan bir renk. Girişe açılan üç kapı vardı. Fabel'in hemen solunda banyo bulunuyordu, içeri hızla göz gezdirdiğinde, buranın da küçük ve aynen antre gibi, temiz ve bakımlı olduğunu gördü. Neredeyse hiç kullanılmamış gibiydi. Fabel, dar yüzeylerin ve rafların, normalde bir banyoyu kişiselleştiren öteberiyle dolu olmadığını fark etti. Sonuna kadar açık olan ikinci kapıdan, anlaşıldığı kadarıyla dairenin en geniş mekânına geçiliyordu: yatak odası olarak da kullanılan oturma odasına. Burası da küçüktü ve içerideki olay yeri inceleme elemanları ve polislerle, olduğundan da dar görünüyordu. Îçeridekiler, kolları havada, diğerleriyle tuhaf bir dans yapar gibi işlerini görüyor, falsolu bir bale gösterisindeki gibi birbirlerine sür-tünerek yer değiştiriyorlardı. Fabel içeri girdiğinde, bütün yüzlerde, böyle bir durumda beklenebilecek, ama aslında ender görülen bir ciddiyet olduğunu fark etti. Normalde, cinayet mahallerine ölümü alaya alan bir kayıtsızlık havası hakim olurdu: ölümle uğraşanların bundan etkilenmemesini sağlayan o nahoş ve uygunsuz laubalilik. Ama bu insanlar öyle değildi. Burada öyle değildi. Burada ölüm uzanıp onlan yakalamış, kemikten parmaklarıyla yüreklerini avucunun içine almıştı.
Fabel yatağa baktığında neden böyle olduğunu anladı. Arkasında duran Werner, "Sheisse!"15 diye mırıldandı.
Kızıl bir infilaktı bu. Bir kan deryası yatağı koyu kırmızıya boyamış, kanlar halıyı lekeleyip duvara kadar sıçramıştı. Yatak, koyu ve yapışkan kandan sırılsıklam olmuştu; hava bile, keskin ve madenî

kan kokusundan ağırlaşmış gibiydi. Fabel kanlı infilakın ortasında bir kadın bedeni gördü. Yaşını kestirmek güçtü, ama yirmi beş-otuz yaşlarında olmalıydı. Kolları ve bacakları yana ayrılmış, el ve ayak bilekleri karyolanın köşe dikmelerine bağlanmış yatıyordu. Kamı tuhaf bir şekilde biçimsizleşmişti. Göğsü boydan boya yarılmış, kaburgaları birbirinden gemi omurgası şeklini alana kadar ayrılarak dışan çıkarılmıştı. Sökülen kaburgaların kemiksi beyazlığı, koyu renkli iç organ ve et yığınları arasında parlıyordu. Parlak ve köpüklü kania beneklenmiş koyu ve kanlı iki doku kitlesi -ciğerleri - genç kadının omuzlanılın üzerine kanat gibi açılmıştı.
Sanki içinde bir bomba patlamıştı.
Fabel'in kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu İd, kendi göğsünün de patlayacağı duygusuna kapıldı. Yüzünün kireç gibi olduğunu biliyordu. Werner polis fotoğrafçısının önüne geçerek yanına yaklaştığında, onun yüzünde de aynı beyazlığı gördü.
Gene o. Durum kötü, Şef. Gerçekten kötü. Zincirinden boşanmış gerçek bir psikopatın işi bu.
Fabel bir an, bakışlarını cesetten ayıramadığını fark etti. Sonra, derin bir nefes alıp Paul'e döndü. -Tanıklar?
Tanık yok. Bana bu kadar tantana kimse duymadan nasıl olur da koparılabilir diye sormayın, ama kadın böyle bulundu. Elimizde onu bulan adamdan başka hiçbir şey yok. Kimse bir şey görmemiş ve duymamış.
- Kapının zorlandığına dair herhangi bir işaret? Paul başım hayır anlamında salladı.
Onu bulan tip kapının aralık olduğunu söyledi, ama hayır, herhangi bir zorlama işareti yok.
Fabel cesede yaklaştı. Bu kadımn kimseler fark etmeden, bu kadar hunharca öldürülebilmiş olması ona o kadar zalimce geliyordu ki. Bütün dehşeti tek basma yaşamıştı. Ölümü -her ne kadar görsel olarak önünde duruyor olsa da, kafasında canlandıramadığı bir ölümdü bu - katilinin soğuk şiddetinden başka hiçbir şeyin olmadığı bir ortamda, yapayalnız, umarsız bir ölüm olmuştu. Fabel bakış-larını, ölünün paramparça bedeninden yüzüne kaydırdı. Yüzüne kan damlaları sıçramıştı; ağzı hafif aralık, gözleri açıktı. Yüzünde dehşet ifadesi yoktu: korku da, nefret de, hatta huzur bile. Bu ifa-desiz maske, bir zamanlar ardında yaşayan kişi hakkında hiçbir fikir

vermiyordu. Beyaz tulumu içinde tavşan gibi duran, ağzı maskeli patoloji uzmanı Möller, yarık batım inceliyordu. Sabırsız bir el hareketiyle Fabel'den geri çekilmesini istedi.
Fabel dikkatini cesetten uzaklaştırdı. Kadavra sadece fiziksel bir nesne değil, zamansal bir varlıktı: zamanda bir nokta, bir olay. Cinayetin işlendiği anı temsil ediyordu ve mühürlenmiş cinayet mahallinde, etrafındaki her şey cinayet anından önceki ya da sonraki zamana aitti. Fabel gözleriyle odayı tarayarak, ortalıkta dolanan polislerin ve kriminal uzmanların olmadığı halini hayal etmeye çalıştı. Oda küçük, ama derli topluydu. Bir evden çok işlevsel bir mekânı andırıyor, kişisel herhangi bir özellik taşımıyordu. Kapının yanındaki tuvalet masasının üzerinde, lambaya dayalı küçük ve soluk bir fotoğraf duruyordu; fotoğraf odadaki tek gerçek kişisel eşya olarak göze çarpıyordu. Duvarda, erotik bir esrime pozunda, gözleri yan kapalı sere serpe yatan çıplak bir kadın resmi vardı: normalde, bir kadının kendi zevki için seçmeyeceği bir dekordu bu. Odayı, Fabel'in mutfak olması gerektiğini düşündüğü yerden ayıran duvara asılı büyük bir boy aynası, yatağın görüntüsünü yansıtıyordu. Fabel komodinin üzerinde bir sepet durduğunu fark etti. Sepetin içi farklı renklerde prezervatiflerle doluydu. Fabel, Anna Wolff'a döndü.
Fahişe mi ?
Davidwache muhitinde bilinen...tanınan biri olmasa da, öyle gibi görünüyor.
Anna'nın yüzü, gür ve dağınık, koyu renk saçlarının altında bembeyaz görünüyordu. Fabel, kızın, paramparça bedenden tarafa bakmamak için çaba harcadığını fark etti.
Ama bize telefon eden adamı tanıyoruz.
A, öyle mi ?
Klugmann diye biri. Polizei Hamburg'un eskilerinden.
Eski bir polis mi?
Aslında, eski bir Mobiles Einsatz Kommando16 görevlisi. Kadının arkadaşı olduğunu söylüyor... kira sözleşmesi onun adına.
-İddiası?
Karakol polisleri kadının pezevengi olabileceğini düşünüyorlar, diye cevap verdi Paul.
Hop, yavaş olun...
Fabel'in sabırsız ifadesi, kafa karışıklığından Paul'ü sorumlu

tuttuğunu gösteriyordu.
Adamın eski bir Mobiles Einsatz Kommando görevlisi olduğunu söylediniz, şimdi de pezevenk, öyle mi ?
Öyle olabileceğini düşünüyoraz. MEK'in, Organize Suçlar Şu-besi'ne bağlı özel operasyon biriminde çalışmış, ama kıçına tekmeyi yemiş.
-Neden?
Anlaşıldığı kadarıyla, mala merak sarmış, diye cevap verdi Anna. Az miktarda kokainle yakalanmış ve memuriyetine son verilmiş. Hüküm giymiş, ama cezası tecil edilmiş. Staatsanwalt17 bir MEK görevlisini içeri tıkmak istememiş, zaten bulunan sadece birkaç gram kokainmiş... iddiasına göre, kişisel kullanım içinmiş.

Hikâyeyi gayet iyi biliyor gibisin. Anna güldü.
Davidwache'de Paul'le birlikte sizi beklerken, oradaki ço-

Mobil Müdahale Timi
Savcı
cılkların birinden bütün hikâyeyi öğrendik. Klugmann St. Pa-uli'de düzenlenen birkaç baskına katılmış. MEK özel birimlerinin Türk mafyasının uyuşturucu imalathanelerine düzenlediği o rutin baskınlara. Her seferinde, binalarda in cin top oynuyor oluyormuş - kuşkusuz önceden haber uçurulduğu için. Bunlar Davidwache KriPo'suyla ortak yürütülen operasyonlar olduğundan, MEK, güvenlik konusunda gevşek olduğu gerekçesiyle suçu Davidwache'ye yüklemeye çalışmış. Klugmann tutuklandıktan sonra, her şey açıklığa kavuşmuş.
Uyuşturucuyu parayla değil de başka bir şey karşılığında mı alıyormuş ?
Öyle düşünüyorlar. MEK, Uluğbay çetesine bilgi sızdırdığını kanıtlamaya çalışmış, ama sağlam bir delil bulamamış.
O halde Klugmann ucuz kurtulmuş.
- Evet. Şimdi de Uluğbay'a ait bir striptiz kulübünde çalışıyor.
Fabel gülümsedi.
Ve pezevenklik yapıyor.
Dediğim gibi, bu, karakol polislerinin şüphesi... daha fazlasından da şüpheleniyorlar.
Anlıyorum, dedi Fabel.

Eski bir özel kuvvet görevlisi, Uluğbay için inanılmaz değerli olabilirdi: kaba kuvvete ilaveten içeriden sızdırılan bilgiler.
Bu işte onu şüpheli olarak görebilir miyiz ?
Yoklamak lazım, ama hayır, ben sanmıyorum. Göründüğü kadarıyla, polisler geldiğinde gerçekten şoktaymış. Davidwache'de kendisiyle kısa bir görüşme yaptık. Kabadayı ayaklarına yatan bir orospu çocuğu, ama inandırıcı bir hikâye uydurmaya çalışmadığı belliydi. Kızın arkadaşı olduğunu ve sadece onu görmek için uğradığını tekrarlayıp durdu.
Kadının adını biliyor muyuz ?
Problem de bu, diye cevap verdi Paul. Korkarım, elimizde esrarengiz bir kadın var. Klugmann, admın "Monique" olduğunu söylüyor, yani öyle bildiğini.
Fransız mı ?
Paul, yüzünde bir ironi ifadesi olup olmadığını görmek için Fa-bel'e bakarak hafifçe gülümsedi: der englische Kommissa?-'mİS İngilizlere özgü bir mizah duygusu olduğunu duymuştu. Ama öyle değildi. Fabel'in yüzünden sadece sabırsızlık okunuyordu.
Klugmann'a göre değil. Bana, mesleki bir isim gibi geliyor.
Ya kişisel «eşyaları? Kimliği?
W. İngiliz komiser.
Hiçbir şey yok.
Fabel, parmak izi almak için komodinin üzerinin pudralanmış olduğunu fark etti. Çekmecelerden birini çekti, içinde aşın büyük bir dildo ve biri bağlama teknikleri üzerine, dört porno dergi vardı. Dönüp bir daha cesede baktı: el ve ayak bilekleri siyah kadın çorabına benzeyen bir şeyle, yatağın köşe dikmelerine sıkıca bağlanmıştı. Seçim, erotik amaçla ve önceden düşünülerek değil, pratik nedenlerle ve o an yapılmış gibiydi; görünürde, alışılmış bağlama alet edevatı da yoktu, ikinci çekmecede başka prezervatifler, büyük bir kâğıt mendil kutusu ve bir şişe masaj yağı duruyordu. Üçüncü çekmecedeyse bir bloknottan ve iki tükenmez kalemden başka bir şey yoktu. Fabel kriminal inceleme ekibinin başına dönüp sordu.
Holger Brauner nerede ?
Kriminal inceleme Şubesi'nin müdüründen bahsediyordu.
Hafta sonuna kadar izüıü.
Fabel, Brauner'in görevi başında olmadığına hayıflandı. Holger bir

cinayet mahallini, bir arkeologun araziyi okuduğu gibi okuyabilirdi: gözleri, daha önce oradan geçmiş olanlann, başka kimselerin seçemediği izlerini görürdü.
Elemanlarınızdan biri, bütün bunlan benim için torbalayabilir mi ?
Elbette, Herr Hauptkommissar.

Alt çekmecede başka bir şey yok muydu ? Kriminal inceleme ekibinin nöbetçi şefi kaşlannı çattı.
Hayır, incelemek ve parmak izi almak için yerinden oynattığımız her şey tekrar yerine kondu. Başka hiçbir şey yoktu.
Kızın randevu defterini buldunuz mu ? Adam gene şaşırmış gölündü.
O bir fahişeydi, ama kaldınm orospusu değil, diye açıkladı Fabel. Müşterileri muhtemelen telefon ederek ondan randevu alıyorlardı. Bir randevu defterinin olması gerekirdi.
Bulduklanmızm arasında böyle bir şey yok.
Benim tahminimee, eğer bir randevu defteri varsa burada duruyor olmalıydı, dedi Fabel, başıyla açık duran üçüncü çekmeceyi işaret ederek. Başka yerde bulamazsak, bizimki alıp götünnüş demektir.
Kendini korumak için mi ? Bu işi kadının müşterilerinden birinin yaptığını mı düşünüyorsunuz ? diye sordu Paul.
Bu yönde kuşkulanm var. Bizimki, onu önceden tanıyan birini seçecek kadar salak olamaz.
O halde, kesinlikle Kastner olayındakiyle aynı adanı?
Başka kim olabilir ki ?, diye cevap verdi Werner, başıyla cesedi işaret ederek. Bu onun imzası, öyle olduğu ortada.
Her biri, bunun bir seri katilin işi olmasının doğuracağı sonuçlar üzerine düşünmeye daldığından, aralarında bir sessizlik oldu. Hepsi, bu canavar elini tekrar kana bulamadıkça, onunla aralarındaki uçurumu kapatamayacaklarım biliyordu. Hem de birkaç kez daha. Her cinayet mahalli biraz daha bilgi sağlayacaktı: bedeli masum kurbanların kanıyla ödenen küçük ilerlemeler. Sessizliği bozan Fabel oldu.
Her neyse, eğer randevu defterini yanında götüren bizimki değilse, müşterilerini korumak için Klugmann yürütmüş olabilir.
Patoloji uzmanı Möller, hâlâ cesedin üzerine eğilmiş, kızın boş batınını inceliyordu. Dikleşti, kanlı ameliyat eldivenlerini çıkardı ve

Hauptkommissar'a döndü.
Bu, kesinlikle aynı adamın işi, Fabel...
Şaşırtıcı bir yumuşaklıkla, kızın sarı saçlannı yüzünden geriye itti.
Diğer kurbanla aynı şekilde öldürülmüş.
Bunu ben de görebiliyorum, Möller. Ne zaman ölmüş?

Bu tür feci parçalanmalar vücut ısısının okunmasını... Fabel, Möller'in sözünü kesti.
Tahmininiz ?
Möller kafasını geriye attı. Fabel'den çok daha uzun boyluydu; ona, dikkat etmesine değmeyen bir şeyi inceler gibi tepeden baktı.
Sabaha karşı bir ila üç arasında olduğunu söyleyebilirim. Antrede, üzerinde gri renkte şık bir pantolon ceket takımı
olan, uzun boylu, sarışın bir kadın belirdi. Bir cinayet mahallinden çok bir bankanın toplantı salonuna yakışacak bir görüntüsü vardı. Oysa kadın, Fabel'in ekibinin en yeni üyesi, Kriminalober-kommissarin19 Maria Klee'den başkası değildi.
Şef, şuna bir baksanız iyi olur.
Fabel antreye geçip kadının arkasından daracık mutfağa girdi. Dairenin diğer köşeleri gibi burası da neredeyse hiç kullanılmamış gibiydi. Tezgâhın üzerinde elektrikli bir su ısıtıcısı ile bir poşet çay paketi duruyordu. Damlalıkta, yıkanıp kapatılmış tek bir fincan vardı. Bunlar dışında, bu evde yaşandığmı gösteren tek bir iz yoktu: eviyenin içine yığılı tabaklar, tezgâhın ya da buzdolabının üzerine bırakılmış mektuplar, bu mekânda bir insanın hayatını geçirdiğini düşündürecek herhangi bir şey. Maria Klee kapağı
19. Cinayet Masası kıdemli komiseri (kadın).
açık duran bir mutfak dolabına işaret etti. Fabel dolabın içine baktığında, duvarın sıvasının kazınmış olduğunu ve bir camdan arkadaki odanın tabak gibi göründüğünü gördü. Kendini, dosdoğ-ru, kana bulanmış yatağa bakarken buldu.
Tek taraflı mı ? diye sordu Maria'ya.
Evet. Öteki tarafta boy aynası var. Şuna bakın.
Fabel'e sürtünerek geçti, lateks eldivenli elini dolabm içine uzatıp bir elektrik kablosunu dışarı çekti.
Bence, burada bir video kamera vardı.
O halde, katil filme çekilmiş olabilir?
Ne yazık ki, kamera artık burada değil, dedi Maria. Belki de onu

buldu ve yanında götürdü.
Pekâlâ. Kriminal inceleme ekibinden dolaba iyice bakmalarını isteyin.
Fabel dışarı çıkmak için arkasını döndü, ama Maria onu durdurdu.
İlkokuldayken bizi NDR Televizyonu'nun stüdyolarını ziyarete götürüp bir program setini gezdirmişlerdi... "Lindenstrasse" ya da "Gute Zeiten Schlechte Zeiten" türünden bir pembe dizinin setiydi. Mekânın nasıl da gerçek göründüğünü hatırlıyorum -tabiî yakından bakana kadar. O zaman, pencerelerin ardındaki göğün boya olduğunu ve dolap kapaklarının açılmadığını anlıyordunuz...
Ne anlatmak istiyorsun, Maria?
Burada, bir telekızın dairesinde bulmayı bekleyeceğiniz her şey var... ama daha çok, bir set tasarımcısının bir telekızın dairesinin nasıl olması gerektiğine ilişkin düşüncesini yansıtıyor gibi. Ve gerçekte burada kimse yaşamamış gibi.
Bütün bildiğimiz, buranın yaşanan bir yer olmadığı. Belki de, bir grup kız tarafından kullanılan bir "işyeri"ydi sadece...
Biliyorum... Gene de, burada ters giden bir şey var. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz ?
Fabel derin bir nefes aldı ve cevap vermeden önce nefesini bir süre içinde tuttu.
Elbette ki ne demek istediğinizi tastamam anlıyorum, Maria.
Fabel odaya döndü. Cinayet mahalli fotoğrafçısı cesedin ayrıntılı görüntülerini alıyordu. Bir sehpanın üzerine yerleştirdiği lambanın cesede odaklanmış çiğ ışığı, odanın her tarafına saçılmış kanı daha da parlaklaştınyor ve şiddetli bir patlama olduğu duygusunu güçlendiriyordu. Üniformalı genç polis memuru, gözleri cesede dikili, hâlâ kapıda bekliyordu. Fabel, genç polis ile cesedin arasına geçip sordu:
Adın nedir oğlum ?
Beller, Efendim. Uwe Beller.
Okey, Beller. Komşularla konuştun mu ?
Beller'in bakışları, arka odadaki dehşet manzarasını bir kez daha görmek için, Fabel'in omzunun üzerinden içeri doğru kaymaya başlamıştı. Birden kendine geldi.
Ne? A... evet. Özür dilerim, Efendim, evet, konuştum. Giriş katında bir çift, alt katta da ihtiyar bir kadın oturuyor. Hiçbir şey

duymamışlar. Ama alt kattaki ninenin neredeyse sağır olduğunu söyleyeyim.
Bize kızın adını verebiliyorlar mı ?
Hayır. İhtiyar kadın da aşağıdaki çift de onu hiç görmediklerini söylüyorlar. Daire, bir yıl kadar önce ölen bir başka yaşlı kadınınmış. Yaklaşık üç ay boş kalmış, sonra yeniden kiraya verilmiş.
Bu gece eve gelip giden birilerini görmüşler mi ?
Hayır. Saat iki buçukta gelen, bize telefon eden o tip dışında kimseyi görmemişler. Giriş katında oturan çift, apartmanın kapısının çarpmasıyla uyanmış -kapının yaylı bir stoperi var ve girişte yankılanan büyük bir gürültüyle kapanıyor... ama ondan önce kimse bir şey duymamış. Fakat giriş katında oturan çiftin uyumakta olduğunu, alt kattaki ihtiyarın da biraz sağır olduğunu tekrarlayayım.
Beller, Fabel'in omzunun üzerinden cesede bakmak için başını yana eğdi.
Her kimse, tam bir psikopatmış. Kız da sokaklarda sürten bütün o it kopuğu evine sokarak belasını aranmış.
Fabel, tuvalet masasının üzerindeki lambaya dayalı duran eskimiş fotoğrafı eline aldı. Bir insan hayatının, gerçek bir hayatın yıpranmış bir parçasıydı bu. Şu ruhsuz apartman dairesinde, göze kaçan bir toz tanesi ne kadar olabilirse o kadar olağan duruyordu. Güneşli bir günde, Fabel'in Hamburg'daki Planten un Blo-men parkı olduğunu tahmin ettiği bir yerde çekilmişti. Eski, kalitesiz, uzaktan çekilmiş bir fotoğraf olmasına rağmen, on dört yaşlarında, kumral bir genç kızın hatları seçiliyordu. Ne çirkin ne de güzel denebilecek, fark etmeden yanından geçip gidebileceğiniz bir yüz. Yanında, on dokuz yaşlarında bir delikanlı ve kırklı yaşlarında bir çift vardı. Samimi ve rahat hallerinden, aile oldukları hemen anlaşılıyordu.
O hâlâ biri, diye cevap verdi Fabel, genç Polizeimeister'e bakmadan Hâlâ birinin kızı. Sorun, kinim kızı olduğu.
Ceketinin cebinden bir delil torbası çıkarıp fotoğrafı içine koydu. Sonra, Möller'e döndü.
Bana raporunuzu olabildiğince çabuk yollayın.

4 haziran çarşamba, 06.00. St. Pauli, Hamburg
Fabel dışarı çıkarken, Beller'den, onunla birlikte alt kattaki daireye gelmesini istedi. Aşağıda, derisi buruş buruş olmuş, kuş gibi yaşlı bir kadınla çay içmekte olan üniformalı bir polis vardı. Bu daire de, en azından iç düzenlemesi bakımından, üst kattakinin aynısıydı. Ama içinde geçirilen onlarca yıl duvarlara damgasını vurmuş ve evi, içinde yaşayan yaşlı kadının bir uzantısı haline getirmişti. Halbuki, üst kattaki daireye damgasını vuran tek şey, birinin hayatı değil, ölümüydü.
Fabel, o içeri girince ayağa kalkan memura rahatını bozmamasını işaret etti. Beller, kadını Frau20 Steiner olarak tanıttı. Kadın iri ve yuvarlak nemli gözlerini Fabel'e doğru kaldırdı. Bakışları ve kuş gibi narin bedeni, Fabel'e bir baykuşu çağrıştırdı. Duvarlardan birinin önünde bir masa ve birkaç sandalye duruyordu. Fabel sandalyelerden birini çekti ve geçip yaşlı kadının karşısına oturdu.
Nasılsınız, Frau Steiner ? Biliyorum, bu sizin için büyük bir şok olmalı. Böyle korkunç bir olay. Ve bizim girip çıkışlarımızdan rahatsız olduğunuzdan eminim. Bu kadar gürültü...
Fabel konuşurken, yaşlı kadın söylenenlere konsantre olmak ister gibi, kaşlarını baykuş gözlerinin üzerine çatıp öne doğru eğildi.
Sorun değil, gürültüden rahatsız olmuyorum... Gördüğünüz gibi biraz ağır işitiyorum.
Anlıyorum, dedi Fabel, sesini biraz yükselterek. O halde dün gece hiçbir şey duymadınız ?
Frau Steiner'in yüzünde birden çok üzgün bir ifade belirdi.
Sorun da bu ya, mutlaka... mutlaka bir şey duydum, ama fark etmedim.
Anlamadım, dedi Fabel.
Kulaklarım sürekli çınlıyor. Galiba sağırlıktan. Yatarken kulaklıktanım çıkarıyorum... her gece gürültüler, darbe sesleri, tiz inlemeler... hatta çığlığa benzer sesler duyuyorum. Ama bunlar kulak çınlamalan. Daha doğrusu, bunların kulak çınlaması olup olmadığmı bilemiyorum.
Anlıyorum, üzüldüm. Nahoş bir durum olmalı.
20. Bayan.
Dunları duymamak gerekiyor. Yoksa aklınızı kaçırırsınız. Ani bir hareket yaparsa kafasına zarar verebilirmiş gibi, kuş gibi ufak başını

ağır ağır salladı.
Ben çok uzun zamandır böyleyim, delikanlı. Kesin tarih vermek gerekirse temmuz 1943'ten beri.
Britanya bombardımanı ?
Tarihinizi bilmeniz beni mutlu etti, oğlum. Korkarım, ben kendi tarihimle yaşamak zorundayım. En azından onun yankılarıyla. İlk bombardıman dalgasına sokakta yakalandım, iki kulak zarım birden patladı. Ve bunlar...
Siyah yün kazağının kol ağzım sıvadı, inanılmayacak kadar ince kolunun derisi kırış kınş ve pembe-beyaz lekelerle kaplıydı. Vücudumun yüzde otuz beşi yanık. Ama beni en çok etkileyen kulak çınlamaları oldu.
Bir an durdu; baykuş gözleri derin bir hüzünle dolar gibi oldu.
O zavallı kızın yardım feryatlarını duymamış olmam, bu düşünceye dayanamıyorum işte.
Fabel, kadının arkasına, çekmeceli büfenin üzerinde duran eski siyah-beyaz fotoğraf koleksiyonuna baktı: o zaman bile baykuşu andıran gözleriyle çocukluk ve gençlik fotoğrafları; gür siyah saçlı bir erkekle çekilmiş bir fotoğrafı; aynı adamın, Fabel'in önce Wehrmacht21 üniforması sandığı, sonra savaş zamanındaki Polis Yedek Taburu'na ait olduğunu anladığı üniformalı bir fotoğrafı. Çocuklar yoktu. Fotoğrafların en yenisi elli yıllıktı.
Onu sık sık görüyor muydunuz ?
Hayır. Aslında onu sadece bir kez gördüm. Ben sahanlığı süpürürken yanımdan geçip yukarı çıktı.
Onunla konuştunuz mu ?
Konuştum sayılmaz. Bana selam verip hava durumu hakkında bir şeyler söyledi ve yukarı çıktı. Onu bir fincan kahve içmek için evime davet edebilirdim, ama acelesi var gibiydi. Bir işkadı-nına ya da onun gibi bir şeye benziyordu... çok şık giyinmişti. Pahalı ayakkabıları vardı, hatırlıyorum. Çok güzel pabuçlar. Yabancı. 0 günden sonra, arada bir merdivenlerde ayak sesini duydum sadece. Sık sık iş seyahatine çıkıyor herhalde, diye düşündüm.
Çok geleni gideni oluyor muydu? Özellikle erkek ziyaretçileri?
Kadın dikkatini toplamak için gene yüzünü buruşturdu.
Hayır... hayır, öyle çok fazla insan gördüğümü söyleyemem. Bunun çok nahoş bir mevzu olduğunu biliyorum Frau Ste-

21. Asker iner, ama size şunu sormak zorundaynu: size, fahişelik

yaptığını düşündüren herhangi bir şey var mıydı? Kadının baykuş gözleri sonuna kadar açıldı
Hayır. Kesinlikle hayır. Öyle miymiş ?
Bilmiyoruz. Öyle olsaydı, evine girip çıkan daha fazla erkek görürdünüz.
Hayır, bütün dürüstlüğümle söyleyebilirim ki, sadece bir iki ziyaretçisini fark ettim. Ama şimdi siz söyleyince hatırlıyorum da, hepsi erkekti, hiç kadın görmedim.
Onları tarif edebilir misiniz?
Hayır, edemem, dedi kadın, başını gene ağır ağır sallayarak. Ziyaretine gelen erkeklerin sayısı birden fâzla mıydı, ondan bile emin olamam. Belki de aynı kişiyi birkaç kez görmüşümdür.
Fabel'in arkasındaki antreyi ve sokak kapısının buzlu camını işaret etti.
Kapıdan sadece siluetler gördüm,gölgeler, o kadar.
O halde hiçbirini teşhis edemezsiniz?
Sadece daireyi ona kiralayan genç adamı...
Klugmann olmalı, Efendün, diye araya girdi Beller. Cesedi bulup bizi arayan adam.
- Sık sık gelir miydi? diye sordu Fabel. Yaşlı kadın güçsüz omuzlarını silkti.
Onu sadece bir-iki defa gördüm. Dediğim gibi, yukarı çıkıp indiğini gördüğüm siluetlerden biri olabilirdi ya da buraya sadece, onu gördüğüm birkaç sefer geldi.
Küçük antrenin sonundaki camlı kapıya doğru baktı.
Yaşlanmak bu işte, delikanlı. İnsanın dünyası daralıyor, daralıyor ve sonunda, kapısının önünden geçen gölgelerden ibaret kalıyor.
Herr Klugmann en son ne zaman gelmişti?
Geçen hafta... belki de ondan önceki hafta. Özür dilerim, gerçekten dikkat etmedim.
Pekâlâ, Frau Steiner. Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.
Fabel ayağa kalktı.
Herr Hauptkommissar?
Kadın sulu baykuş gözlerini kırpıştırıyordu.
Evet, Frau Steiner?
Çok acı çekti mi ?
Yalan söylemenin hiçbir anlamı yoktu. Olay yakında bütün ga-

zetelerde haber olacaktı.
Korkarım çekti. Ama şimdi huzur içinde. Hoşça kaim Frau Steiner. Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen çekinmeyin, memurlardan isteyin.
Yaşlı kadm sözlerini kavramamış gibiydi. Oturduğu yerde başını sallayıp duruyordu.
Korkunç. Çok korkunç.

Daireden çıkmalarından sonra, Fabel, Beller'e döndü.
Cinayet mahalline ilk sen gelmiştin, değil mi ?
Evet, Efendim.
Ve etrafta kimse yoktu ?
Hayır, Efendim. Sadece bize telefon eden adam... bir de, giriş katında oturan genç çift.
Çevrede dolanan yaşlı bir adam gördün mü ?
Beller düşünceli bir havayla, hayır anlamında başını salladı.
Daha sonra, meraklılar toplanmaya başladığında da mı ? Yetmişine yakın, kısa boylu, tıknaz bir adam? Yabancı görünüşlü... Slav... belki de Rus.
Hayır, efendim...üzgünüm. Önemli miydi?
Bilmiyorum, dedi Fabel. Belki de değildir.

4 haziran çarşamba, 07.30. St. Pauli, Hamburg
Davidwache polis merkezinin sorgu odası, başarılı bir minimalist tasarım uygulaması örneği gibiydi. Beyaz badanalı çıplak duvarlarda, kapıdan ve Davidstrasse'ye bakıyor olması gereken bir pencereden başka tek bir leke yoktu. Dışarıda doğmakta olan güneşin ışıklan, donmuş bir süt tabakası gibi kalın ve buğulu pencere camında, belli belirsiz bir hale oluşturarak kınlıyordu. Sorgu masasının bir ucu duvara dayanmış, masanın iki yanma ikişer adet metal bonı sandalye yerleştirilmişti. Masanın bir ucunda siyah bir ses kayıt cihazı duruyordu. Üzerinde, duvara asılı bir yangın emniyet talimatnamesi vardı. Onun üzerinde de bir sigara içilmez levhası.
Fabel ve Werner masanın bir yanma oturmuşlardı. Fabel'in karşısında, otuz beş yaşlannda, gür ve siyah saçları yağlı bir adam vardı; geriye doğru taranmış parlak saç tutamları sürekli alnına düşüyordu. Uzun boylu ve sağlam yapılıydı; omuzlan, üzerine dar gelen, kalitesiz siyah deri ceketinin dikişlerini zorluyordu. Fonndan

düşmüş eski bir atlete benziyordu: belinin etrafı yağ bağlamaya başlamıştı, gözlerinin altında mor halkalar vardı, siyah saçlan ve iki günlük sakalı, tenini olduğundan daha da solgun gösteriyordu. Yüzü hâlâ köşeli ve güçlüydü, ama sarkma belirtileri göstermeye başlamıştı.
Hans Khıgmann'sınız, öyle değil mi ? diye sordu Fabel, gözlerini önündeki rapordan kaldırmadan.
Evet...
Klugmann öne doğru eğildi, omuzlarını kamburlaştırdı, bileklerini masanın kenarına dayadı ve başparmağının tırnağıyla diğerinin derisini kazımaya başladı. Duruşu dua eden birini andırıyordu, ama aslında aşırı heyecanını bastırmaya çalışıyordu.
Kızı siz buldunuz...
Fabel, raporun sayfalarını çevirdi.
"Monique"i.
Evet...
Klugmann başparmağının tırnağım etine iyice gömdü. Bir ba cağı masanın altında gayri ihtiyari sallanmaya başladı. Elleri de bu sarsıntının ritmine uydu.
- Bu sizin için bir şok... çok tatsız bir şok olmuş olmalı...
Klugmann'ın gözlerinde gerçek bir acı vardı.
Öyle diyebilirsiniz...
Monique arkadaşınız mıydı?
Evet.
Gene de, soyadını bilmediğinizi iddia ediyorsunuz ?
Gerçekten bilmiyorum.
Bakın, Herr Klugmann, bu olayda yardımınıza gerçekten ihti yacım olduğunu kabul etmek zorundayım. Kafam çok karışık ve kafamı toparlamak için sizin yardımınıza güveniyorum. Şimdilik, bir gardıropta asılı tek bir elbise dışında hiçbir kişisel eşyanın olmadığı bir apartman dairesinde parçalanmış yatmakta olan, kim ligi meçhul bir kızın cesedinden başka hiçbir şey yok elimde... ne bir çanta, ne bir kimlik... buzdolabında duran bir litre sütten başka bir lokma yiyecek bile yok. İçeride, fuhuş için kullanılan bir mekânda olması beklenen birkaç aksesuvar da bulduk. Daire fuhuş bölgesinin yakınında, ama göbeğinde değil. Gene de* maktulün çok sayıda erkek ziyaretçisinin olduğuna dair bir kanıt yok. Kafamın neden

karışık olduğunu anlıyor musunuz ?
Klugmann omuzlarını silkti.
Ve bütün bunların üzerine bir de, dairenin resmî kiracısının, burayı devren kiraladığı kişinin tam adını bilmediğini iddia eden, eski bir özel kuvvet görevlisi olduğunu öğreniyoruz.
Fabel sözlerinin etkisini görmek için bekledi. Klugmann, gözlerinde kayıtsız bir havayla oturuyordu.
- O halde, bizi yanıltıp oyalamaya çalışmaktan neden vazgeçmiyorsunuz Herr KJugmann ? Siz de ben de, bu dairenin seçici bir fuhuş için kullanıldığım ve Monique denen bu kazın orada yaşamadığını biliyoruz. Bakın, bu kızla yaptığınız anlaşma beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren tek şey, onun hakkında verebileceğiniz bilgiler. Derdimi anlatabildim mi?
Klugmann başını olumlu anlamda salladı, ama gözlerini ellerinden ayırmadı.
O halde söyleyin, adı neydi?
Size söyledim, bilmiyorum... Yemin ederim ki doğruyu söylüyorum.
-Ona hep Monique derdim, o da kendisine hep Monique dedirtirdi.
Ama bir fahişeydi ?
Okey, belki... bilmiyorum... olabilir... belki yan zamanlı. Bunun benimle hiçbir alakası yok. Para sıkıntısı çeker gibi bir hali yoktu, o zaman evet, belki de öyleydi.
Onu ne kadar zamandır tanıyordunuz ?
Sadece üç-dört aydır.
Siz adını bilmiyorsanız, dedi Werner, bilen başka birileri olmalı. Kimlerle takılıyordu?
Bilmiyoram.
Hiçbir arkadaşıyla tanışmadınız mı ? diye sordu Fabel, ona inanmadığını gizlemeye çalışmadan.
Hayır.
Fabel, masanın ortasına ilk kurban Ursula Kastner'in bir fotoğrafım itti.
Onu tanıyor musunuz?
Hayır. Yani... evet... sadece gazetelerden. Şu öldürülen avukat değil mi? Aynı şekilde mi öldürülmüştü?
Fabel soruyu duymazdan geldi ve fotoğrafı olduğu yerde bıraktı.
Klugmann resme bir daha bakmadı. Fabel, Kastner'in yüzüne bakmaktan özellikle kaçındığı duygusuna kapıldı, içinde, derinlerde

bir yerde, bir önsezi şekillenmeye başlamıştı.
- Monique'in bu daireye taşınmadan önceki adresi neydi ?
Klugmann gene omuzlannı silkti.
Durum gülünçleşmeye başlıyor, dedi Werner, öne doğru eğilerek.
Werner'in cüssesi ve hatlarının sertliği, hareketlerine, sık sık kastını aşan bir tehdit havası verirdi. Klugmann bunun üzerine sandalyesinde dikleşti ve başını meydan okurcasına kaldırdı.

Bize, tam adını bilmediğiniz, hakkında başka herhangi bir bilgiye sahip olmadığınız bu kızın, hayatınıza girip dairenize taşındığını mı söylemeye çalışıyorsunuz ?
Şunu kabul etmelisiniz ki Herr Klugmann, dedi Fabel, demek istediğim, eski bir polis olarak kabul etmelisiniz ki, bütün bunlar biraz tuhaf kaçıyor.
Klugmann gevşedi.
Evet. Bence de öyle. Ama ben size gerçeği söylüyorum. Dinleyin, orası farklı bir dünyadır. Monique bir gece çalıştığım yere çıkageldi ve konuşmaya başladık...
Yalnız mıydı ?
Evet. Onunla bu nedenle konuştum. Patronum Arno bizim kulübü yoklayan lüks bir fahişe olduğunu düşündü ve bana onu dehlememi söyledi. Konuşmaya başladık, iyi bir kıza benziyordu. Bana bir oda ya da daire kiralayabileceği birilerini tanıyıp tanımadığımı sordu, ben de ona kendi dairemden bahsettim.
Ona neden kendi dairenizi önerdiniz ? Orada neden kendiniz oturmuyordunuz ?
Ben, şey, Tanzbar'da22 çalışan kızlardan biriyle birlikteyim... Sonja'yla. Tanzbar'a yakın olduğu için çoğu gece onun evinde kalıyordum. Yeni daireyi kiraladıktan sonra, onarım işleri bitene kadar kalmak üzere Sonja'nın evine taşınmıştım. Sonra Monique'le tanıştım, kalacak düzgün bir yer için iyi bir kira ve peşin ödeme yapmaya hazır olduğunu söyledi. Evde sadece altı ya da dokuz ay oturacağını da ekledi. Ben de, fazladan birkaç euro kazanmanın fena olmayacağmı düşündüm...
Ve işine burnunuzu sokmayacaktınız? diye sordu Werner.
Pazarlık böyleydi...
Peki, gecenin o saatinde evinde ne işiniz vardı ?
Onu görmek için uğradım. İşler yolunda mı diye bakmak için arada bir uğrardım ona. İyi anlaşıyorduk...
Gecenin iki buçuğunda bir nezaket ziyareti yapıyordunuz yani ? dedi Fabel.
ikimiz de normal saatlerde çalışmıyorduk.
İşiniz tam olarak nedir, Herr Klugmann?
Söylediğim gibi, bir gece kulübünde çalışıyorum... bir Tanzbar'da. Müdür yardımcısıyım.
Fabel dosyasına bir daha baktı.

-A evet, Grosse Freiheit'taki Paradies-Tanzbar'da... orada, değil mi?
22. Diskotek, bar.
Evet.
O halde çalıştığınız kişinin...
Kimin için çalıştığımı biliyorsunuz.
Klugmann şimdi, diğer başparmağıyla kazıdığı tırnağına bakıyordu. Fabel birinci dosyanın altından bir ikincisini çekti. Dosyayı hızlı bir hareketle açtı ve ilk sayfayı gözleriyle taradı. Klugmann, sağ üst köşede kendi fotoğrafını gördü. Kamburlaşmış omuzlan daha da çöktü.
Evet... dedi Fabel.
Sonra, arkasına yaslandı ve Klugmann'ı seyretmeye başladı.
Şu anki patronunuz Ersin Uluğbay... Ayın örnek Hamburglu-su sayılmaz, öyle değil mi ?
Değildir herhalde.
Tuhaf bir kariyer, dedi Werner. Seçkin bir polis biliminden Türk mafyasına.
Polislikten ayrılmak konusunda fazla bir seçeneğim yoldu, dedi Klugmann, alaycı bir şekilde gülümseyerek. Sizin de mutlaka bildiğiniz gibi. Her halükârda, hiçbir "mafya" için çalışmıyorum. Uluğbay'ın ne dolaplar çevirdiğini biliyorum, ama benim bunlarla alakam yok. Uluğbay, bann sahibi olabilir, ama benim patronum müdür Arno Hoffknecht. Sözüm ona müdür yardımcı-sıyım, ama gerçekte, unvan sahibi bir bar gorilinden başka bir şey değilim.
Sahi mi ? dedi Werner. İlginç bir tabir seçimi. Ben burnunun gerçekten o kadar temiz olduğundan emin değilim.
Ne demek istiyorsunuz?
En son ne zaman çektin ?
Klugmannin kalın boynunun damarlan gerildi.
Siktir ol git, ibne.
Werner'in gözleri öfkeyle parladı ve heybetli cüssesiyle Klugmannin üzerine atlayıp ağzını burnunu dağıtmaya yeltenir gibi oldu. Fabel duruma el koydu.
Bizimle işbirliği yapacağınızı umut ediyorum, Herr Klugmann. Yoksa durum sizin için daha da kötüleşebilir.
"Daha da kötüleşebilir'le ne demek istiyorsunuz ? Bütün bunlar beni ilgilendirir. Elinizde hiçbir kanıt yok zaten...

Bizden bir şey gizliyorsunuz.
Mesela?
Mesela, Monique'in randevu defteri nerede ?
Neden bahsettiğinizi arılamıyorum.
Ya da, aynanın arkasına sakladığınız video kamera ? Ne işe yarıyordu ? Şantaja mı, sadece porno film çekmeye mi ?
Klugmann bir an afallar gibi oldu.
Bakın, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. En ufak bir fikrim bile.
Fabel arkasına dayandı. Werner sinyali aldı ve gülümseyerek, kirpi saçlı koca kafasını öne uzattı.
Senden hoşlanmıyorum, Klugmann...
A, öyle mi ? dedi Klugmann, şaşırıp incinmiş gibi yaparak. Ben de, bundan sonra can yoldaşı olabiliriz diye düşünüyordum...
Senden hoşlanmıyorum, çünkü sen bir hain ve sahtekârsın. Uluğbay'a bilgi satmaya başladığın andan itibaren o polis biriminin içine sıçtm.
Werner arkasına yaslandı ve küçümseyici bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.
Leş gibi kokuyorsun. Çirkef kokuyorsun, bir orospuyla yaşıyorsun...
Klugmann gerildi ve ani bir hareketle öne doğru hamle etti. Fabel elini kaldırdı.
Yavaş ol...
Werner, hiçbir şey olmamış gibi devam etti.
Bir orospuyla yaşıyorsun, lanet olasıca bir manyak tarafından paramparça edilebilsin diye evini bir başka orospuya kiraladın ve mafya babası bir Türk için bir bok çukurunda çalışıyorsun. Nasıl oluyor Klugmann... sabah aynaya bakmak nasd oluyor? Tanrı aşkına, eskiden polistin... sicilinden bildiğimiz kadanyla iyi bir polis üstelik. Hırslı biriydin herhalde. Ama şimdi...
Werner, mikroplu bir şeyi uzakta tutmak istercesine kollarını Klugmann'a doğru uzattı.
Şimdi, şu haline bak.
Yüzünü Hugmanninkine daha da yaklaştırdı.
Sen zararlı bir böceksin, Klugmann. O kızın başına gelenlerle alakan olmadığına zırnık kadar ihtimal vermiyorum. Bize yutturmaya çalıştığın o zırvalara, kızın adından başka bir şey bilmediğine de zerre kadar manmıyorva.

Werner birden sustu. Odaya sessizlik hâkim oldu. Dengeli, hesaplı bir sessizlik. Klugmann sandalyesinin arkasına yaslandı; bir bacağını öne uzatmış, ötekini gene sinirli sinirli sallıyordu. Fabel, Klugnıannin yüzünü süzdü. Suratmda, görmeyi beklediği bir kayıtsızlık maskesi vardı: on yıl boyunca sorgu masasmda karşısına oturan pek çok başka zanlının takındığı o hesaplı sıkkın hava; endişeli olmadığını göstenneye çalışan bir ifade. Fabel her zaman bu maskenin altında yatan şeyi görmeyi başarırdı. Ama Klugnıann'a bakarken, bu defa maskenin arkasını göremeyeceğini anladı. Werner devam etti.
Kızın arkadaşı değildin, onun müşterisi değildin... oraya 400 euroluk bir düzüşme için gitmemiştin, değil mi ? Bildiğimiz kadarıyla "Monique" senin için fazla klastı, fiyatı seni aşıyordu.
Klugnıann cevap vermedi ve gözlerini masanın kenarına dikti.
Hele ona kiraladığın bir dairede paramparça edilen, kimliği meçhul bir kızın talihsiz mal sahibi olduğuna hiç inanmıyorum. O halde, geriye ne kalıyor? Arkadaşı değildin. Müşterisi değildin. O zaman, ya onu sen doğradın ya da Uluğbayin hesabına tahsildarlık yapıyorsun... Kızın pezevengiydin. Oraya para almak için gitmiştin, kira dışında bir para... ve kız madik atıyorsa, onu biraz okşayacaktm. Böyle olamaz mı ?
Sessizlik.
Belki de, işini seviyorsundur. Belki de, kızları biraz patakladığında sertleşiyorsundur. Belki de, geçen gece acayip boşalmış-sındır...
Klugmann patladı.
Lanet olsun, saçmalamayı kesin... Odanın halini gördünüz... Ben yapmış olsaydım, her tarafım kan içinde olurdu...
Belki de, işini almadan önce üstündeküeri çıkardın.. Belki de, kriminal inceleme ekibinden seni şöyle tepeden tırnağa bir incelemelerini istemeliydik...
Siktirin. Ne istiyorsanız yapın... Okey, Uluğbay için çalışıyorum. Ama bunun o gece orada olanlarla hiçbir ilgisi yok. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok ve onu bu işe karıştırmayacağım. Siz beni o Türkler kadar korkutmuyorsunuz. Adamı ne yaparlar, biliyorsunuz... Size onlardan söz ettiğimi düşünürlerse, kendimi ormanda, yüzüm doğranmış halde bulurum...
Fabel, Klugmann'm ima ettiği, Türk mafyasının pek rağbet ettiği bu

yöntemi biliyordu: uyuşturucu işinde dümen çevirenler ya da polise bilgi sızdıranlar öldürülüp Hamburg'un kuzeyindeki ormana atılıyordu. Cesetler bulunduğunda elleri kesilmiş, dişleri dökülmüş ve yüzleri doğranmış oluyordu. Bu, kurbanın kimliğinin teşhisini zorlaştırıyor, bazen de imkânsız hale getiriyor ve soruşturma süresinin çok uzamasına neden olarak, çoğu durumda bir mahkûmiyet kararı çıkmasını engelliyordu.
Pekâla, pekâlâ... sakin olalım, dedi Fabel. Ama kızın dairesinde bulunduğunu sapladığımız tek kişi olduğunuzu anladım/.
Evet... siktiğimin otuz saniyesi boyunca. Onu... o halde... görür görmez dışarı fırlayıp sizi aradım...
Onun telefonunu kullanmadınız?
Hayır. Cep telefonumu kullandım. İçeride kalamazdım. Dışarı çıkmak zorundaydım.
Oraya sabaha karşı 02.30 sularında geldiniz?
Evet.
Ve hiçbir şeye dokunmadınız?
Hayır. İçeri girmemle çıkmam bir oldu.
içeri nasıl girdiniz? Anahtarınız mı vardı?
Hayır. Yani evet, bir anahtarım var, ama onu kullanmadım. Kapı kilitli değildi. Aralıktı.
Arama saatiniz Einsatzzentrale23 tarafından 02.35 olarak kaydedilmiş. Kızın evine uğramadan önce neredeydiniz ?
Paradies-Tanzbar'da, çalışıyordum.
Saat tam kaça kadar?
Yaklaşık ikiye çeyrek kalaya kadar.
Grosse Freiheit'tan oraya gitmek kırk beş dakika sürmez.
Yapacağım işler vardı...
Ne gibi işler?
Klugmann avuçlarını açıp başını yana eğdi.
Fabel kalemini alıp dişlerinin arasında tımbırdatmaya başladı.
Bize söylemeniz mümkün değilse ya da söylemek istemiyorsanız, ben söyleyeyim: bu, kızı öldürmeniz, üstünüzü başınız temizlemeniz ve az önce gelip cesedi bulduğunuzu iddia etmeniz için yeterli bir süre.
Okey, okey... Limanda tanıdığım birini görmeye gittim... biraz mal aldım...
Kimden?

Şaka mı ediyorsunuz, Tanrı aşkına?
Fabel masanın üzerine cinayet mahallinde çekilmiş bir fotoğraf koyup Klugmann'a doğru çevirdi. Fotoğraf renkli ve görüntünün gerçek olamayacağını düşündürecek kadar netti.
Bu bir şaka değil.
Yüzünün kanı çekilen Klugmann, donakaldı. Besbelli, gözünün önünde olayın görüntüleri geçiyordu gene.
Arkadaşımdı. Hepsi bu.
Werner içini çekti. Klugmann onu duymazdan geldi ve gözlerini Fabel'e dikti.
Onu benim öldürmediğimi biliyorsunuz, Herr Fabel...
23. Polıs ihbar santralı
Bakışlan ve duruşu gevşedi.
Her neyse, kulüpten limana gitmek için taksiye bindim. Ben işimi görürken şoför bekledi, sonra da kızın evine götürdü. Beni oraya saat iki buçuk sularında bıraktı. Kulüpten ayrılışımdan kızın evine varışıma kadar nerelerde dolaştığımı size söyleyebilir. Taksi şirketine sorun.
Biz de öyle yapıyoruz zaten.
Fabel dosyayı kapatıp ayağa kalktı. Katilin Klugmann olmadığı kesin gibiydi; ve onu tanık sıfatıyla bile alıkoymak için hiçbir sağlam gerekçeleri yoktu. Ama görüşme Fabel'i huzursuz etmişti. Klugmann her şeyiyle tam da beklediği gibi biri çıkmıştı, ama görüşme süresince, Fabel bir haritaya tersinden baktığı duygusuna kapılmıştı: bütün nirengi noktaları yerli yerindeydi, ama ona yolunu gösterecek yerde yönünü şaşırtıyorlardı. Fabel, iki dosyayı koltuğunun altına sıkıştırıp kapıya doğru yürüdü ve arkasına bakmadan Klugmaıın'a seslendi.
Gene de, uzmanlarımızdan vücudunuzu ve giysilerinizi incelemelerini isteyeceğiz.

Maria Klee, kuru Hannover aksanından yapılı sarı saçlarına kadar her şeyiyle, net ve dinamik hır kadındı. Fabel sorgu odasından çıktığında, koridorda onu bekliyordu. Elinde bir kâğıt vardı.
Nasıl geçti? diye sordu merakla.
Fabel tam cevap verecekti ki, Klugmanni Kriminal İnceleme Şubesi'ne götürmek için üniformalı bir SchuPo24 çıkageldi. Klug-

mann ve Maria bir an göz göze geldiler; Klugmann, sanki Maria'yı görmemiş gibi boş boş bakıyordu; Maria ise bu şey anlamak ister gibi kaşlarını çatmıştı.
Onu tanıyor musun ? diye sordu Fabel, Klugmann'ın polisle birlikte biraz uzaklaşmasını bekledikten sonra.
Bilmiyorum... Onu tanır gibi oldum, ama daha önce nerede gördüğümü söyleyemem...
Olabilir. Eski bir Hamburg polisi.
Maria, rahatsız edici, ama önemsiz bir düşünceden kurtulmak ister gibi omuzlarını silkti.
Her neyse, sorgu nasıl geçti ?
Besbelli aradığımız adam değil, ama temiz bir tip de değil. Her şeyi yamuk. Bize söylemediği bir şey var. Aslında, bize söylemediği çok şey var. Ya senin işler nasıl gitti?
- Tanzbarin müdürü Anıo Hoffknechtie görüştüm Klug-
24. Schıitz Polizei'ın kısaltması: asayiş polisi ınannin saat 01.30'a kadar çalıştığını doğruladı.
Hoffknecht onu koruyor olabilir mi ?
Valla, bunun için adamı görmeniz lazım. Daha pislik bir tip olamaz. Tüylerim diken diken oldu, dedi Maria, ürperir gibi yaparak. Ama hayır, onu korumuyor. İşyerindeyken Klugmanni gören bir sürü insan var. Davidwache KriPo'su da Klugmannin her yere aynı taksiyle gittiği iddiasının aslını astarım araştırdı...
Bize de aynı hikâyeyi anlattı.
Her neyse, taksi şoförü Klugmanni kulüpten 01.45'te aldığını, limandaki bir kafe-bara götürdüğünü -Klugmann ondan beklemesini istemiş- sonra da 02.30 sularında eve bıraktığını doğruluyor.
Okey. Başka bu şey var mı ? diye sordu Fabel.
Maalesef var, dedi Maria ve ona elinde tuttuğu, kâğıda basılı e-mail'i uzattı.

4 haziran çarşamba, 10.00. Pohtzeiprâsidium, Hamburg

Fabel e-mail'de yazanları yüksek sesle bir defa daha okudu, sonra kâğıdı masanın üzerine bırakıp pencereye doğru yürüdü. Toplantı odası Politzeiprâsidium'un üçüncü katındaydı. Aşağıda trafik, trafik ışıklarının değişen renklerine göre akıp duruyordu: Hamburg yaşamının güven verici temposu.

E-mail doğrudan size hitaben yazılmış, değil mi? dedi Van Heiden.
Evet, aynen bir önceki gibi, diye cevap verdi Fabel, çayını yudumlayarak.
Sırtı ötekilere dönük, yağmurun içinden, şehir merkezinin çelik grisi göğü deldiği Winterhuder Stadtpark25 tarafına doğru bakıyordu.
Bu e-mail'in izim takip etmemizin bir yolu yok mu ? diye sordu Van Heiden.
Maalesef yok, Herr Kriminaldirektor,26 diye cevap verdi Maria Klee. Dostumuz bilgisayar teknolojisi hakkında oldukça ileri bir bilgi düzeyine sahip gibi görünüyor. Onu internetteyken yakalamadıkça, yerini tespit etmemiz imkânsız. Bunu basarsak bile, bir sonuç elde ihtimalimiz çok düşük.
Bilgi işlem Şubesi'ne gösterdik mi?
Evet, Efendim, diye cevap verdi Maria Klee.

Şehir parkı
Krimlnal Şube mUdürü.
Fabel hâlâ sırtı ötekilere dönük, dikkatle, aşağıda akan trafiği izliyordu.
Bu arada, e-mail'i bağımsız bir uzmana da gösterdik. İzini takip etmemiz imkânsız.
Harika, dedi Fabel. İmzasız bir mektup ya da not bize somut bir kanıt sağlar; DNA ve el yazısı analizi yaptırabilir, kâğıdın ya da mürekkebin menşeini saptayabiliriz... ama e-mail'ler sadece elektronik olarak varlar. Bilimsel olarak incelenmeleri imkânsız, çünkü maddi değiller.
Ama ben, kimden geldiği belirsiz bir e-mail olamaz diye düşünürdüm, dedi Van Heiden. Bir tP adresi olmalı mutlaka.
Fabel bir an, Van Heiden'in bilişim teknolojisi konusundaki bilgisi karşısında afalladı.
Haklısınız, dedi. Her biri farklı bir internet servis sağlayıcısı üzerinden ve farklı kimliklerle gönderilmiş iki ayn e-mail aldık. İkisinin de izini takip ettik ve bizimkinin, sözüm ona yüksek güvenlikli bir network'u hack'leyip düzmece hesaplar açtığını saptadık. E-mail'leri bu hesaplardan yollamış.
Fabel pencereden önünden ayrılıp odanın ortasına doğru yürüdü. Kirazağacından masanın çevresinde altı kişi vardı. Fabel'in

Mordkommission ekibinin önde gelen dört üyesi -Werner Meyer, Maria Klee, Arma Wolff ve Paul Lindemann- masanın bir tarafında yan yana oturuyorlardı. Otuz beş yaşlarında, koyu renk saçlı çekici bir kadın olan, kriminal psikolog Dr. Susanne Eckhardt karşılarına oturmuştu. Masanın başmda ise, Fabel'in patronu olan, Hamburg Polisi Kriminaldirektor'u Horst Van Heiden vardı. Van Heiden sandalyesinden kalktı. Sanki polislik genlerinde yazılıydı: Hugo Boss marka açık gri takım elbisesinin içnıde bile, üzerinde bir üniforma olduğu izlenimini vermeyi beceriyordu. Toplantı odasının, iki genç kadının paramparça bedenlerimi! farklı açılardan çekilmiş büyük boy, renkli fotoğraflanmn asılı olduğu duvarına doğru birkaç adım attı. Her yerde kan. Beyaz kemikler yaraların ve etlerin ortasında parlıyordu. İki farklı kadın, iki farklı mekân, ama göılintülerin ortasında aynı dehşet: kadınların ciğerleri sökülerek bedenlerinin dışına çıkarılmıştı. Van Heiden duygularını ele vermeyen bir yüz ifadesiyle, gözlerini dehşet görüntülerinin üzerinde gezdirdi.
Beni -bizi- üst katta kimin beklediğini bildiğinizi varsayıyorum, Fabel?
Evet, Herr Kriminaldirektor. Biliyorum.
Ve bu... bu hikâyenin bitmesi için hayatımı cehenneme çevirdiğini.
Üzerinizdeki siyasi baskıların tamamen bilincindeyim, Efendim. Ama benim temel derdim, zavallı bir kadının daha bu hayvanın eline düşmesini engellemek.
Van Heiden'in küçük mavi gözleri soğuk bir ışıkla parladı.
Ben, durum neyi gerektiriyorsa ona öncelik veriyorum, Herr Hauptkommissar.
Bir kez daha fotoğraflara bakıp devam etti.
ikinci kurbanla aşağı yukarı aynı yaşlarda bir kızım var. Ama Hamburg Erste Bürgermeister'inin27 nefesini ensemde hissetmeye bayılmıyorum.
Dediğim gibi, Efendim, hepimiz bu canavarı bir an önce yakalamak için çalışıyoruz.
Bir şey daha. Bütün bu "kartalın kanatlarını açma" ve "kutsal topraklarımız" laflan falan hiç hoşuma gitmiyor. Sanki siyasi bir mesaj taşıyor. Kartal... Alman kartalı mı bu?
Olabilir, dedi Fabel, Susanne Eckhardt'tan tarafa bakarak.
Olabilir, diye onayladı Susanne.
Güney aksanıyla konuşuyordu: Münih aksanı, diye düşündü Fabel.

Fakat kartal bütün kültürlerde güçlü bir psikolojik imgedir, kudret ve yırtıcılık simgesidir. Kartal, katilin metaforu olabilir pekâlâ: kendini fark ettirmeden avını gözüne kestiren, daireler çizerek üzerinde uçan, sonra da öldürmek için sessizce üzerine çullanan bir kuş. Katüi harekete geçirenin aşın bir siyasi ideolojiden çok, sonuna kadar bastırılmış cinsel bir içgüdü olması daha güçlü bir ihtimal. Bu adam fanatik biri değil, bir psikopat. Bunlar farklı şeyler... Mesajının dinsel tonunun -kutsal savaş vurgusu- ve ayinsel öldürme yönteminin kafamı kurcaladığını kabul etmek zonında olsam da, böyle.

Peşinde olduğumuz adam çatlak bir Neonazi mi, değil mi ? Van Heiden'in sesinde saldırgan bir tmı vardı.

- Bundan kuşkuluyum. Çok kuşkuluyum, dedi Eckhardt. Kurbanlar Alman kökenli, Neonazi saldınlann tipik hedeflerinden değiller. Ama bu ihtimali göz ardı edemem. Ben, bunun kişisel bir kutsal dava olma olasılığının daha yüksek olduğunu düşünüyorum.

Susanne Eckhardt'm yüzünde, arabasının anahtannı nereye koyduğunu hatırlamaya çalışan birinin ifadesi belirdi.

Ne oldu, Frau Doktor? diye sordu Fabel. Dr. Eckhardt özür diler gibi, hafifçe güldü.

27. Büyükşehır belediye başkanı

Bir şey değil... en azından profesyonel ya da nesnel bir araştırmayı destekleyebilecek bir şey değil...

ı (ene de bizimle paylaşın lütfen, dedi Van Heiden.

Peki, söyleyeyim o halde: bu e-mail, toplumla uyumsuz bir psikopatın bütün özelliklerini taşıyor: sosyal yalıtılmışlık ve aidi- yetsizlik duygulan, sapık bir kutsal dava anlayışı, yüceltilen bir yırtıcılık simgesiyle özdeşleşme...

Fabel saçlannm dibinde bir elektriklenme olduğunu hissetti, işte, fazlasıyla doğru bir şey daha, diye düşündü.

Van Heiden, Dr. Eckhardt'ın ne demek istediğini anlamamıştı besbelli.

Anlamıyorum, dedi. Bu e-mail'in kesinlikle sahici olduğunu söylüyorsunuz. Yani katil tarafından yazıldığını.

Hayır... yani evet... dedi Eckhardt, porselen gibi parlak, kusursuz beyaz dişlerini açığa çıkaran bir gülüşle. Aslında, ne dediğimi

bilmiyonım gerçekten. Ama bir seri katilden gelen bir mektup yazacak olsaydım, içine bütün bu unsurlan katardım.
Mesajın düzmece olduğunu mu söylüyorsunuz? Yoksa sahici mi ? diye sordu Van Heiden, gene saldırganlaşan bir ses tonuyla. Kafam kanşmaya başladı...
Muhtemelen sahici. İki cinayet, iki e-mail. Bize kötü bir şaka yapan biri ya da obsesif bir itirafçı olsaydı, bu kadar kusursuz bir zamanlama olamazdı. Ben sadece bir saptama yapıyorum. Hayır... aslmda bir gözlemde bulunuyorum.
Dr. Eckhardt kendisine destek bulmak için bakışlanm odada gezdirdi. Ve aradığını buldu: Fabel düşünceli düşünceli başını sallıyordu.
Van Heiden Eckhardt'a boş gözlerle baktı.
Bu son... macerada... üzerine gideceğimiz başka bir şey var mı, Fabel?
Bu sonuncusu canımı özellikle sıkıyor, dedi Fabel. işin içinde bir sürü anormallik var. Aslında, kurban hakkında bilmediğimiz pek çok şey var.
Kimliği gibi... dedi Van Heiden.
Fabel, Van Heiden alay etmeye mi çalışıyor, anlayamadı.
Bu konu üzerinde çalışıyonız.
Van Heiden raponm sayfalanın hızla gözden geçirdi.
Kızla ilişkisi olan şu eski Mobiles Einsatz Kommando görevlisinden ne haber? Eski bir Hamburg polisinin bir orospuya pezevenklik etmesi düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor. Medya bu habere bayılacaktır.
Ne yazık ki adamı salıvermek zorunda kaldık, dedi Fabel. Ama peşine birini taktık. Gece gündüz izlenecek. Bizden sakladığı gerçekler olduğundan eminim, ama kanıtlayabildiğimiz hiçbir şey yok.
Sicilini gördünüz mü ?
Bana daha yeni aktarıldı, dedi Fabel, yerine oturup dirseklerini masaya dayayarak.
Takındığı bu rahat pozu hafiften abarttı: teklifsizliğinin Van Heiden'i gıcık ettiğini biliyor ve onu kızdırmaktan zevk alıyordu.
Daha bakacak zamanım olmadı, ama Klugmannin o uyuşturucu davasından önce parlak bir gelecek vaat eden, parlak bir eleman olduğu anlaşılıyor. Hamburg Polisi'ne girmeden önce askerliğini

Fallschirmjäger olarak yapmış...
Paraşütçü yani ?
Evet. Mobiles Einsatz Kommando için mükemmel bir aday, diye cevap verdi Fabel, hafifçe gülerek. Bütün düşündülderini silahıyla yapmak için iyi bir eğitim fırsatı.
Van Heiden'in tüyleri diken diken oldu.
MEKİerin çok önemli bir işlevi vardır. Ve onlar da bizim gibi polis memurlarıdır Klugmannin askerî sicili nasıl?
Görebildiğim kadarıyla, neredeyse örnek bir asker...
Kötü yola sapan iyi bir adam...
Ya da saf değiştiren son derece profesyonel bir gangster... her şey hangi açıdan baktığınıza bağlı, Efendim.
Van Heiden bu defa Fabeli duymazdan geldi.
Bizden bir şey gizlediğini mi düşünüyorsunuz ?
Kurbanın adını bilmediğine inanmam mümkün değil. Ama suçun işlendiği sırada başka yerde olduğuna dair kanıtlan sağlam. Ölüm saatini tam olarak öğrenmemiz gerekiyor, ama Klug-mann'm bu işe bulaşmadığı neredeyse kesin.
O halde, adamı neden izletiyorsunuz? Elimizdeki kaynaklan başka işlerde kullansak daha iyi olmaz mı ?
Fabel ekip arkadaşlannın birbirlerine kuşkulu bakışlar attıkla-nnı hissediyordu.
Çünkü, Efendim, elimizde son derece tuhaf koşullarda bulunmuş kimliği belirsiz bir ceset var ve Klugmannin bizi maktulün kimliğini teşhise götürecek en iyi isim olduğunu hissediyorum. Dediğim gibi, bizden bir şey sakladığına inanıyorum. Bizden katilin kimliğini bile gizliyor olabilir... Sven'in Oğlu kızın müşterilerinden biri olabilir.
Fabel, Dr. Ecklıardt'la göz göze geldi, ama bakışlannı kaçırdı; Eckhardt, Fabel'in ortalığı özellikle bulandırdığım anlıyordu. Bunun, Van Heiden'i başından savmak için başvurduğu bir numara olduğu açıktı. Amacına ulaştı,
Pekâlâ, dedi Van Heiden. Ama beni maktulün kimliğinden çok katüinki ilgilendiriyor. Başka neler yapılıyor?
Diğer kurbanın geçmişiyle ilgili araştırmalarmuzı sürdürüyoruz, dedi Maria Klee, önündeki dosyadan birkaç not çıkararak.
Görebildiğimiz kadarıyla, aralannda lüçbir bağlantı yok. Büi fahişe, öteki ünlü bir avukat. Katil kurbanlarını rasgele seçiyor sanki.

Bize rasgeleymiş gibi gelebilir, dedi Dr. Eckhardt, ama katil için, aralarında bizim henüz göremediğimiz bir bağlantı var. Karşımızda, ruh sağlığı son derece bozuk birinin olduğunu unutmayalım: onun kafası bizimki gibi çalışmıyor. Bu kadınların boylarında, yürüme biçimlerinde, ne bileyim, burun şekillerinde bir benzerlik olabilir... ne kadar soyut olursa olsun, katilin onlarda bulduğu ortak bir nokta var... aslmda, belki de sadece katilin gördüğü ortak bir nokta.
Herkes sustu. Sessizliği VVemer bozdu.
Bu ne anlama geliyor?
Hamburg'da yaşayan her kadının, yaşı ve geçmişi ne olursa olsun, potansiyel bir hedef olduğu anlamına.
Van Heiden kısa, kır saçlı başını kaşıdı.
Ve şimdilik elimizde bizi katile götürebilecek tek bir olası bağlantı var: katili kızın müşterisi olarak tanıyıp tanımadığı belli olmayan şu Klugmann, öyle nii ?
Başka bir olası bağlantı daha var, dedi Dr. Eckhardt, gözlerini masadan kaldırmadan.
Kollarım dosyalanılın yanına uzatmış, ellerini kavuşturmuştu. Herkes söyleyeceklerine kulak kesilmişti.
-Ve bu bağlantı, Krinünalhauptkommissar Fabel... Katilin kurbanlannı seçmekte nasıl soyut ölçütleri varsa, Herr Fabel'i de... nasıl diyeyim, bir süper ego, oyundaki rakibi olarak seçmiş. Onun gözünde Hen Fabel ciddi bir hasım. Onu kendine zorlu bir rakip olarak belirlemiş. Bu yüzden, Hauptkommissar Fabel onun hayal dünyasının, planlarının temel bir öğesi durumunda. Niyetinin, bu sürek avının sonucunu belirlemek olduğunu açıkça belirtiyor. Bu arada kencüni size öldürtmeyi bile düşünüyor olabilir... Mesajındaki beni durdurabilirsiniz, ama asla yakalayamayacaksınız sözlerinde bir vaat var.
Onu durdurmak için öldürmek zonında kalacağını gibi bir şey mi?
Belki. Kişiliğinin psikotik yanına dokunamayacağınızı açıkça hissediyor. Belki de, onu öldürerek bile erişemeyeceğinizi düşündüğü bir ölümsüzlük fantezisi var. Sanki aranızda bir çeşit tampon varmış gibi.
Ben bir polisim, cellat değil, dedi Fabel, kaşlarını çatarak. Peki ama neden beni seçti ?
Bu konuda hiçbir fikrim yok. Belki de, bu seçimin nedenini gene sadece Sven'in Oğlu biliyor... ama...

Ama ne ? diye sordu Van Heiden.
Dr. Eckhardt doğrudan Fabel'e hitap etmeyi sürdürdü.
- Kendini sizinle bağlantılı hissediyor. Geçmişte yollarınız karşılaşmış olabiür. Ya da şu anda tanıdığınız biri.
Ama bundan emin olmak imkânsız... dedi Fabel, bir saptama yapmaktan çok soru sorar gibi.
Evet, imkânsız. Bu sadece bir ihtimal. Bu bağlantı duygusu, hakkınızda okuduğu bir şeye... şahsınız ya da yürüttüğünüz soruşturmalardan biri hakkında okuduğu bir şeylere dayanıyor olabilir ve seçimini bu belirlemiş olabilir.
Peki geçmişte, belki de önemli bir olayda karşıma çıkmış biri olması mümkün mü?
- Bence böyle bir ihtimal var... ama sadece bir ihtimal. Fabel Van Heiden'e döndü: bakışları soru işaretleriyle doluydu. Vaı ı Heiden başını iki yana salladı.
- Bu, o eski manyak değil, Fabel... Fabel omuzlarını silkti. Biliyorum. Sadece, duruma ne kadar uyduğunu düşünmeden edemedim: Sven'in Oğlu zırvalanyla benimle dalgasmı geçen... bana, aslında hayatta olduğunu ve bunun kendi işi olduğunu söyleyen Svensson...
Van Heiden başım iki yana salladı.
Bırak bunlan, Fabel. Svensson öldü. Neredeyse yirmi yıldır ölü o.
Svensson da kim ? diye sordu Dr. Eckhardt.
Bu işle hiçbir alakası olmayan eski bir hikâye, diye cevap verdi Van Heiden. Uzun zaman önce ölen biri.
öldüğü varsayılan, diye düzeltti Fabel. Bir patlamada yanarak öldüğü varsayılan. Ama cesedin ona ait olduğuna dair yeterince kanıt yoktu. Adı Karl-Heinz Svensson'du ve genç kadın terörist leiden oluşan bir hücreyi yöneten aşağılık bir provokatördü. Baader-Meinhof'a bağlı Kızıl Ordu Fraksiyonuiiun, sonradan kendi hesabına çalışmaya başlamış eski bir üyesiydi. O zamanlar Baader-Meinhof'un tamamen yeraltma geçme düşüncesini paylaşmayan pek çok ayrılıkçı grup vardı. Kızıl Ordu Fraksiyonumdan daha eski olan 2 Mayıs Hareketi, SPK, illegal teröristleri göz önünde çalışan "legallerle bir araya getiren Revolutionäre Zellen, yani devrimci hücreler. Bir de, sadece kadınlardan oluşan Rote Zora.

Svensson bunların hepsinden bir şeyler aldı. Birimine Radikale Aktiongruppe -Radikal Eylem Grubu- admı verdi. Yönettiği kızların çoğu yirmi yaşından küçüktü. Bunlan Alster kıyısındaki sıra kemerlere bombalar yerleştirmeye ve banka soygunlarına gönderiyordu.
Fabel ve ben, bunu daha önce konuştuk, dedi Van Heiden, Dr. Eckhardt'a dönerek. Svensson'un cesedinin teşhisinde kesin bir sonuca varılmadığından, Fabel, bu cinayetleri işlemek üzere bir şekilde mezarından çıkmış olabileceğinden kuşkulanıyor.
Eckhardt Fabel'e döndü.
Buna inanıyor musunuz?
Hayır, Ula ki de böyle olması gerekmiyor. Sadece, bunun, ucunu açık tutmamız gereken bir ilıtimal olduğunu düşünüyorum...
Özür düerim, dedi Dr. Eckhardt. Sadece anlamadığım için soruyorum: nasıl oluyor da bu adamı potansiyel bir şüpheli olarak görüyorsunuz? Ben, ölü bir terörist ile bu seri cinayetler arasında bir bağlantı kuramıyorum...
Bunun çok düşük bir ihtimal olduğunu kabul ediyorum. Herr Kriminaldirektor Van Heiden'in söylediklerini de: patlama sırasında ölen kişi muhtemelen Svensson'du. Ama beni ilk başta şu "Sven'in Oğlu" lafı pirelendirdi, soma da sürekli kartallara gönderme yapıyor olması.,. Svensson'un kod adı "KartaTdı. Buna bir de, kadınlarla olan tuhaf ilişkilerini ekleyince...
Ne balamdan tuhaf?
Onlara tamamen hükmetmeye ihtiyacı var gibiydi. Grubunun bütün üyeleriyle cinsel ilişkide olduğu söyleniyordu. Medya bu kızlara "Svensson'un Haremi" adını takmıştı.
Ya bunun sizinle bağlantısı ?
- 1983'te, Commerzbank'ın Paul-Nevermann-Platz'daki merkez şubesini soyma girişiminde bulundular. Eylemi gerçekleştirenler Svensson'un ayrılıkçı grubundan üç kadmdı. Bankadan çıkarken, devriye gezmekte olan üniformalı iki ShutzPolizei'yla burun buruna geldiler. Karşılıklı ateş açıldı... terörist kadınlardan ikisi ve bir SchuPo öldü, diğer polis ağır yaralandı. Ben olay yerine, hayatta kalan terörist kaçmaya çalışırken vardım. Rıhtıma kadar peşinden koştum, silahını atmasını istedim, ama dönüp ateş etti. Kurşun etimi sıyınp geçti, ben de ateş açtım: yüzüne ve başına iki kurşun. Anında öldü. Adı Gisela Frohm'du. On yedi yaşındaydı. Bir çocuk.

Anlıyorum, dedi Dr. Eckhardt.
Sonra, gözlüklerini çıkardı ve bir an, Fabel'i tartar gibi baktı.
Bağlantı kurmanızı anlıyorum, ama bence, Svensson denen l)ıı adam hayatta kalmış olsaydı bile bu cinayetler için olağan bir şüpheli olamazdı.
-Neden?
Çünkü profili uymuyor: ne yaşı, ne psikolojisi, ne de başka herhangi bir özelliği...
Susanne Eckhardt alnına düşmüş olan bir tutam siyah saçı geriye itti. Gözlüklerini yeniden takıp elindeki dosyadan okumaya başladı.
Katilin profilini belirlemek için elimizde iki ipucu var: cinayet mahallinden toplanan fiziki deliller ve e-mail'lerin içeriği. Şu an için çizebildiğimiz genel profile göre, katil yirmi ila kırk yaş arasında, ama büyük ihtimalle otuz yaşın altında bir erkek. Kesinlikle akıllı biri, ama belki de sandığı kadar zeki değil. En azından lise mezunu; üniversite mezunu ve çok daha iyisine layık olduğunu düşündüğü, sorumlu bir pozisyonda çalışıyor da olabilir. Veya şu ya da bu nedenle akademik potansiyelini kullanmasının önüne bir engel çıkmıştır ve daha alt kademede teknik bir işte çalışıyordur. Üniversite mezunuysa, en az yirmi altı yaşında olması gerekir. Frau Klee'nin de dikkat çektiği gibi, bilgisayardan çok iyi anlıyor. Kesin olmamakla birlikte, muhtemelen yalnız yaşıyor. E-ma-il'deki toplumsal yalıtılmıştık ve kenara itilmişlik temaları tipik profile uyuyor. Yalnız bir adam bu: kendine fazla güvenmeyen biri. Zekâsının takdir edilmediğini, içinde yaşadığı dünyanın, artık savaş ilan ettiği bu dünyanın, potansiyelini değerlendirmediğini düşünüyor. Çocukluğunda ya da gençliğinde, bir kadın tarafından aşağılandığı ya da ezildiği bir ya da bir dizi olay yaşamış olabilir. Veya bir olayda, onu istismarcı ya da otoriter bir babadan korumadığı için öfke duyduğu bir annesi olabilir. Bu olay, mastürbasyon fantezilerinin kadınlardan şiddetle öç alma sahneleri etrafında şekillenebildiği buluğ çağına rastlamış olabilir. Eğer öyleyse, kadınlardan haz etmemesi ve korkması, cinsel açıdan uyarılmasının önkoşulu haline gelmiş olabilir. Kadınlara aşın bir şiddet uygulamanın uyarılmayı ve boşalmayı hızlandırdığı durumlar dışında, Sertleşme ve orgazm sorunlan yaşıyor olabilir.
Ama cinayet mahallerinde sperme, hatta penetrasyon olduğuna dair

bir bulguya rastlanmadı, dedi Fabel.
Güzel Frau Doktor başını eğerek, gözlüklerinin üzerinden ona baktı. Öyle. Ama bu cinsel bir edimde bulunmadığı anlamına gelmez. DNA izi bırakmamak için prezervatif kullanmış olabilir. Bundan daha da güçlü bir ihtimal, bu kişi cinsel doyuma ulaşmak için, normal cinsellikten teşhis edilemeyecek ölçüde uzak şeyler yapıyor olabilir. Ve dediğim gibi, iktidarsız da olabilir. Bunlar cinsel cinayetler, ama katil bu durumun ya da cinsel güdülenmelerinin bilincinde olmayabilir. Ayrıca, e-mail'in -ve cinayetlerin ayinsel niteliğinin- işaret ettiği önemli bir nokta var: eylemin dinsel karakteri. Adamın basit ya da dolaysız bir cinsel doyumdan çok soyut nedenlerle gerçekleştirdiği bir çeşit tören bu.
Maria Klee araya girdi.
Bu, birden fazla kişinin işi olabilir mi ? Anlatımınızdan, bunun neredeyse bir ayin olduğu sonucu çıkıyor. Eğer siyasi değilse, karşımızda mezhep benzeri bir şey olabilir mi ?
Werner Meyer güldü. İki kadın da onu duymazdan geldi. Fabel, Werner'e uyarıcı bir bakış attı.
Mümkün, ama ihtimal düşük, diye cevap verdi Susanne Eck-hardt. Bunlar birden fazla kişinin eylemi olsaydı, baş aktörün -cinayeti işleyen kişinin- profili gene değişmezdi. Başka birinin daha olması, bir azmettiricinin olduğu anlamına gelirdi... rolü, istismarcı ya da ilgisiz bir anne babanın bıraktığı boşluğu doldurmak olan birinin. Bu gibi vakalarda -Amerika'da 1980'lerde görülen Leonard Lake ve Charles Ng davasında olduğu gibi- ikiliyi oluşturanlardan biri kendine hiç güvenmezken, diğeri patolojik bir egoist olur. Ama ben, bizim vakada, katilin yalnız bir savaşçı olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyorum. İkinci e-mail'inde bunu açık açık belirtiyor. O yalnız bir kurt. Ve tabiî ki, bu, ekip halinde çalışan seri katillerden çok daha sık görülen bir durum.
Dr. Eckhardt sustu. Gözlüklerini çıkarıp devam etti.
Bu adam eylemleriyle kendine olan güvensizliğini telafi ediyor. Bu nedenledir ki, profilinin Herr Fabel'in teröristininkine uymadığını düşünüyorum: yaşı uymuyor, motivasyonları uymuyor, psikolojisi uymuyor, siyasi görüşleri uymuyor...
Van Heiden elektrik çarpmış gibi irkildi.
- "Siyasi görüşleri uymuyor" demekle ne kastediyorsunuz ? -
Az önce çizdiğim temel psikolojik profil -kişisel başarısızlık

lar nedeniyle toplumu suçlamak, adaletsiz bir dünyada kişisel po tavsiyelinin yeterince değerlendirilmediğine inanmak... aslında, psikoseksüel travma dışındaki hemen hemen her şey- Neonazi tiplerin profiline de uyuyor.
Ben, bu işin siyasi bir yanı olmadığını söylediğinizi sanmıştım.
Evet, öyle düşünüyorum. Bu adam muhtemelen psikoseksüel güdülerle cinayet işliyor, ama herkes gibi onun da siyasi görüşleri var. Onun durumunda, psikotik bakış açısımn bu görüşleri tuhaf bir şekilde çarpıtmış olması mümkün, hatta bunlar eylenüerini haklı çıkarıyor, mazeret işlevi bile görüyor olabilir. En azından kısmen. Bence, Svensson gibi solcu bir terörist bu profile uymuyor.
Fabel evet der gibi, başını hafifçe salladı.
Bütün bunları kabul ediyorum, ama ya bu hikâyenin merkezinde ben varsam? Ya bana... bir şekilde meydan okuyorsa? Ben onun kadınlarından birini öldürdüm; o da şimdi, polis olarak korumaktan sorumlu olduğum kadınları öldürüyor olamaz mı ?
Susanne Eckhardt güldü.
Şimdi rolleri değişiyoruz ve bunun epeyce kötü bir psikolojik analiz olduğunu söylemek zorundayım. En hafifinden, çok zayıf bir bağlantı.
Genç kadın gözlüklerini çıkarıp masaya koydu, omuzlarını dikleştirdi ve başını geri atarak kara gözlerini Fabel'e dikti. Ona olan ilgisini belli etmekten korkan Fabel, bu ısrarlı bakışlardan tedirgin olduğunu hissetti. Eckhardt gülümseyerek sözlerine devam etti. Ama psikologculuk oynamak istiyorsanız, benim de polisçi-lik oynamama izin verin... Öldüğü neredeyse kesin olan bir adamdan konuştuğumuzu siz de kabul ediyorsunuz...
Evet.
Ve bu son e-nıail'de, kendini, "hayatını başkalarının fotoğraflarının kenarında geçirmiş" biri olarak tarif ediyor. Bu tarif, genç kadınlardan oluşan bir hareme sahip, adı gazete manşetlerinden inmeyen bir teröriste pek uymuyor...
Van Heiden güldü.
Dr. Eckhardt, Herr Fabel'in işini size vermeliyim belki de... Sonra Fabel'e döndü. Dudaklaımdaki gülümseme silinmişti.
Artık hayattaki şüpheliler üzerinde yoğunlaşanın.
Fabel hâlâ Dr. Eckhardt'a bakıyordu. Kadın gülümsemeye devam

ediyor ve gözlerinde karanlık bir pırıltıyla bakışlarına karşılık veriyordu.
Dediğim gibi, bunu sadece uzak bir ihtimal olarak görüyorum. Dr. Eckhardt gözlüklerini tekrar takıp raporuna göz attı.
Bakmamız gereken bir diğer şey de, kapanmamış tecavüz ya da tecavüze teşebbüs dosyalan. Katil geçmişte, asıl olaya girizgâh niteliğinde cinsel suçlar işlemiş olabilir.
Frau Doktor Eckhardt'm belirttiği türden yakın tarihli suç dosyalarına baktık mı? diye sordu Van Heiden.
Werner Fabel'e, "Bunu neden düşünmedik" der gibisinden bir bakış attı. Fabel ona gene uyarıcı bir bakışla karşılık verdi.
Evet, Herr Kriminaldirektor, diye cevap verdi Fabel. Genel profile uyan, bilinen bütün cinsel saldırganlan sorguya çektik. Hiçbir şey bulamadık. Geçen yıl, Harburg ve Altona bölgelerinde kadınlara karşı açıklığa kavuşturamadığımız bazı saldınlar olduğu halde. Her ihtimale karşı, saldınya uğrayanlan bir kez daha sorguya çekiyoruz.
Pekâlâ, Krinıinalhauptkommissar, dedi Van Heiden, saatine bakarak. Beni gelişmelerden haberdar edin. Bu arada, bir randevumuz var sanının. On dakika sonra yukanda görüşmek üzere.
Tamam.
Fabel, kurbanın cinayet mahallinde çekilmiş fotoğraflanyla kaplı duvara doğru yürüdü. Flaşla çekilmiş fotoğraflar, görüntülere doğal olmayan bir canlılık veriyordu: parlak baskılann içinden patlayan iç bulandıncı renkler gerçek değümiş gibi görünüyor, Goyaiun resimlerini çağnştınyordu. Ama gerçektiler: Fabel ve Werner bundan ta dört ay önce, soğuk ve rüzgârlı Lüneburg bölgesindeydiler; alçak ve düz Baltık ovasını etkisi altına alan Sibirya soğuğundan korunmak için paltolannın yakalanın kaldırmışlar, Ay yüzeyini andıran manzaraya bakıyorlardı. Seyyar lambalann çıplak ışığı geceyi aydınlatıyor, buz gibi hava polis telsizlerinden gelen cızırtılı seslerle çatırdıyordu. Gözlerini, işyerinden çıktığı gibi cehennemi boylamış olan ilk kurbanm, yirmi dokuz yaşındaki avukat Ursula Kastner'in paramparça cesedine dikmişlerdi. Maktul, gövdesinin ortasında kara bir yankla, çıplak toprakta uzanmış yatıyordu. Fabel ertesi gün ilk e-mail'i almıştı.
Fabel, Maria Klee'nin yanına geldiğini fark etti.
Bunu neden yapıyorlar? diye sordu.
Bu soruyu Maria'ya olduğu kadar kendine de sormuştu. Bakış-lannı

fotoğraflann üzerinde gezdirdi.
Neyi neden yapıyorlar ? dedi Maria.
Neden itaat ediyorlar? ilk kurban katille sözleşerek buluşmuş gibiydi. Aıabası otoyolun üzerindeki bir dinlenme tesisme park edilmiş ve kilitli olarak bulundu; hiçbir mücadele ya da kaçınlma izi yoktu. Bu ikülcı kurban... sanki katili evine davet etmiş gibi. Ya da adamda evin anahtarı vardı. İçeri zorla girildiğine ya d., ka] eşiğinde ya da yakınında bir mücadele olduğuna dair hiçbir bulgu yok. Bir fahişenin konuksever bir şekilde davranması, bir dereceye kadar anlaşılır bir şey. Ama Ursula Kastner zeki ve tedbirli bir kadındı. İkisi de hiç tanımadıkları birine neden itaat ettiler?
Şayet tanımadıkları biriyse, dedi Maria.
Adamın profili tipik bir seri katilinkine uyuyorsa, senin de bildiğin gibi, onu önceden tanıyan kurbanlar seçmezdi...
Susanne Eckhardt yanlarına geldi.
O halde, neden Kastner onunla gitti ve "Monique" onu evine aldı ? diye tekrarladı Fabel.
Maria omuzlarını silkti.
Belki de güven telkin eden bir yanı vardı... dedi Susanne. Bir an sözcüklerini tartar gibi sustuktan sonra devam etti.
Albert DeSalvo olayını hatırlıyor musunuz? Maria ile FabeL_birbirlerine boş gözlerle baktılar.
Albert DeSalvo. Boston Canavarı. 1960'lann başında Boston'da bir düzine kadın öldürmüştü...
-Eee?
Fabel'in şaşkınlığı yapmacık değildi.
Boston polisi de sizinle aynı soruyu sordu: "Kurbanlar onu neden evlerine soktular?"
Neden sokmuşlardı?
DeSalvo su tesisatçısıydı. Kapıyı çalıp apartman yöneticisinin uğramasını istediğini söylüyordu. Kurban kuşkulanır ya da itiraz ederse, "Peki" diyor ve umurunda değilmiş gibi yaparak, gitmek için arkasını dönüyordu. Kurbanlar ev sahipleriyle aralarında tatsızlık çıkmasını istemedikleri için, DeSalvo'nun yanrnda gerçek iş aletleri olduğu ve ısrarcı davranmadığı için onu geri çağırıp eve alıyorlardı.
Ne demek istiyorsunuz ? diye sordu Maria. Bir su tesisatçısı aramamız gerektiğini mi?

Susanne sabırsız bir ifadeyle göğüs geçirdi.
Hayır, ille de değil. Ama bizim katilm de benzer bir numara çeviriyor olması mümkün. Kurban tarafından tanınıyor olmasa bile, ona güven telkin eden bir numara.
Maria kalemini dişlerine hafif hafif vurdu.
- Kendi söylediklerinden, bu adamın sıradan bir görünüşü olduğunu biliyoruz. Belki de, işe girişmeden önce, yetkili bir kişi kılığına girip kendini sağlama alıyordur...
Susanne Eckhardtin yüzünde, kusursuz dişlerini ortaya çıkaran geniş bir gülümseme belirdi.
İşte size, sizinkinden çok daha iyi bir psikolojik tahlil, Ilerr Fabel.
Fabel gözlerini bir kez daha duvardaki görüntülerin özerinde dolaştırdı.
Diyelim ki, yetkili bir kişi gibi giyinip ayinine hazırlanıyor. Kurbanların gözünde otoriteyi kim temsil edebilir ve ayın anda onlarda güven uyandırabilir?
Maria Klee bir an gözlerini Fabel'e dikti. Konuştuğunda ağzından neredeyse bir fısıltı çıktı.
Of, lanet olsun.
Bunları Kriminaldirektor'a ben mi söyleyeyim, siz mi aktarırsınız ?

Fabel yukarı, Van Heiden'm odasına çıkmadan önce, Landeskriminalamtin28 organize suçla mücadele birimi LKA7'yi aradı. Uluğbay çetesiyle uğraşan ekibin başındaki Hauptkommissar Buchholz'la görüşmek için bir randevu aldı. Buchholz'un ses tonunda bu telefonu beklediğmi, ama buna pek de memnun olmadığını hissettiren bir tını vardı. Saat iki buçukta Fabel'le görüşmeyi kabul etti. Fabel telefonu kapattıktan sonra, Klugmann'ın Hamburg Polisi'ndeki sicil kayıtlarının durduğu mavi dosyayı çıkardı. Ve beklediği bilgiyi buldu; Klugmann, polislikten ayrılmadan önceki son altı ayında, Mobiles Einsatz Koıumando üyesi olarak, doğrudan Buchholz'a bağlı olarak çalışmıştı.
Fabel, Van Heiden'in odasına gitmek üzere kâğıtlarını toparladı. Tam o sırada Werner yuvarlak kafasını kapıdan içeri uZattl.
-Jan, Profesör Dorn gene aradı. Seninle mutlaka görüşmek istiyor. Numarasını aldın mı ?
Fabel başını kaldırmadan dosyalarını toplamaya devam etti.
Evet. Bu cinayetle ilgili olarak bize yardımcı olabileceğini söylüyor.

Çok ısrarlı, Jan.
Fabel, gözlerini kaldırmadan cevap verdi.
Okey. Bir randevu ayarla o zaman.
Werner başını sallayıp yok oldu. Fabel dosyalan kolunun altına sıkıştınp odadan çıktı ve asansöre doğnı yürüdü. Bu sırada, eski hocasının yüzünü hatırladı ve içinde nahoş bir kıpırtı hissetti. Onu net bir şekilde hatırlıyordu. Sonra, bir başka yüzü, gene Dorn adıyla ilişkilendirdiği bir yüzü hatırlamaya çalıştı, ama beceremedi.
28. Eyalei Kriminal Dairesi
Van Heiden'in ofisi Polizeiprâsidium'un dördüncü katındaydı. Fabel asansörden çıkar çıkmaz, kendini sivil giyimli, çekici ve güler yüzlü, genç bir sekreterin karşısında buldu. Açık san saçlan-nı geriye tarayıp atkuynığu yapmıştı ve üzerinde siyah bir tayyör ile sade, beyaz bir gömlek vardı. Fabel alımlı genç sekreterin polis olduğunu ve eteğinin belinde dokuz milimetrelik bir SIC-Sauer PG otomatik silah taşıdığını bilmese, rahatlıkla bir banka şubesine girdiğini düşünebilirdi. Sekreter randevu saatini kontrol ettikten sonra, Fabel'i bir koridordan geçirip büyük bir toplantı salonuna götürdü: salon, tıpkı aşağı kattaki toplantı odası gibi, bir du-van Hindenburgstrasse'ye bakan geniş pencerelerle kaplı uzun bir dikdörtgen biçimindeydi. Kiraz ağacından uzun bir masanın iki yanına siyah deri koltuklar dizilmişti. Masanın başındaki üç koltuk doluydu: Van Heiden, Fabel'in tanımadığı, şakaklanndan açılmaya başlamış kısa siyah saçları olan, kısa boylu, güçlü kuvvetli bir adam ile az önce keselenmiş gibi hafif kırmızı tenli, kumral saçlı ve aşın kilolu bir adamın arasında oturuyordu. Fabel, bu ikincisinin Hamburg İçişleri Bakanı Hugo Ganz olduğunu tanıdı. Pencerenin önünde, aşağıda akan trafiği seyretmekte olan, sırtı Fabel'e dönük dördüncü bir adam daha vardı. Çok uzun boyluydu ve muhtemelen İtalyan malı, şık bir takım elbise giymişti. Masadaki üç adam, sürekli önlerindeki notlara bakarak, alçak sesle hummalı bir tartışma yürütüyorlardı.
Fabel gözlerini masada oturan tanımadığı adama dikti. Van Heiden Fabel'in bakışlanm yakaladı ve onlan birbiriyle tanıştırdı.
BND'den Oberst29 Gerd Volker. Oberst Volker, Kriminalha-uptkommissar Fabel. Lütfen oturun, Fabel.
Hadi hayırlısı, diye düşündü Fabel. BND -Bundesnachrichten-

dienst-30 Alman Federal Cumhuriyetinin anayasası Gnıngesetz'i korumakla görevli kunıluştu. Alman siyasi yelpazesindeki sağcı ya da solcu, aktif ya da uykudaki terörist ve aşınlıkçı grupları izlemek BND'nin işiydi. Ve 1996'dan beri, BND organize suçla mücadele işiyle de ilgileniyordu. Fabel BND'ye derin bir güvensizlik besliyordu. Ona göre, adı ne olursa olsun, gizli polis gizli polisti.
Volker gülümseyerek masanın üzerinden elini uzattı.
Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Herr Fabel. Geçen yılki Markus Stünıbke davasındaki çalışmalannız hakkında çok şey okudum...
İki adanı el sıkıştılar.
Albay
Federal Haber Alma Teşkilatı.
Ve lnnensenator31 Ganz... diye devam etti Van Heiden.
ianz elini uzattı; rengi kannızıya çalan yüzünde tek bir kas bile oynamamıştı.
Korkunç bir hikâye, Herr Kriminalkommissar, dedi, Fabel'in rütbesini birkaç basamak tenzil ederek. Buna bir son vermek için elinizdeki bütün imkânları kullandığınızı umuyorum.
Erster Kriminalhauptkomnüssar, diye rütbesini düzeltti Fa-bel. Bu katüi yakalamak için elimizden geleni ardımıza koymadığımızı söylememe gerek bile yok, Senatör.
Basının halkı neredeyse galeyana getirmek üzere olduğunun farkındasınızdır, eminim...
Konuşan, yüzünü nihayet ötekilere dönmüş olan pencerenin önünde duran adamdı. Canlı mavi gözleri ve dikine çizgüerle kaplı ince uzun, zeki bir yüzü olan, ellili yaşlanılın başında, zayıf, uzun boylu, zarif, geniş omuzlu bir adamdı. Yansı kırlaşmış kumral saçlannı pahalı bir erkek berberinde kestirdiği belliydi. İyi İngiliz terzilerinin hayranı olan Fabel, adamın üzerindeki pahalı koyu mavi gömleğin Londra'daki Jermyn Street'ten alınmış olduğunu tahmin etti. Takım elbise kesinlikle İtalyan malıydı. Genel etki, gösterişten çok stil ve ince bir zevk izlenimi veriyordu. Fabel onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı, ama onu hemen tamdı. Zaten oyunu ona vermişti.
Evet, Herc Erste Bürgeımeister, bu dikkatimden kaçmadı.
Fabel yüzünü Hamburg Büyükşehir Belediye Başkanı ve Hamburg Eyalet Hükümeti Başkanı Dr. Hans Schreiber'e dönmek için, oturduğu deri koltuğu arkaya döndürdü.

Schreiber gülümsedi.
Siz englische Kommissar dedikleri kişisiniz, değil mi ?
Bu doğru değil, ama evet, öyle diyorlar.
İngiliz değil misiniz ?
Hayır. Dürüstlükle, damarlarımda bir damla bile İngiliz kanı olmadığını söyleyebilirim. Annem İskoç'tur, babam Frizyalıydı. Çocukluğumda bir süre İngiltere'de yaşadık. Eğitimimin bir bölümünü orada tamamladım. Neden sormuştunuz?
Sadece meraktan. Ben ingilizleri severim. Her şey bir yana, Hamburg içm "Birleşik Krallık dışındaki en Britanyalı şehir!" derler... Her neyse, bunu, yani size İngiliz komiser demelerini ilginç buluyorum... Bu sizi diğerlerinden ayınyor. Peki ya siz kendinizi farklı görüyor musunuz, Herr Fabel ?
Fabel omuzlanm silkti. Bu konuşmanın sonunun nereye vara
31. Eyalet İçişleri bakanı.
cağını kestiremiyordu ve kişiselliği canını sıkmaya başlamıştı. İşin doğrusu, kendini farklı hissediyordu. Kendini bildi bileli kişiliğinde yabancı, Alman olmayan bir taraf olduğunun bilincindeydi. Bundan rahatsız oluyor, ama aynı zamanda üzerine titriyordu. Schreiber, Fabel'in artan rahatsızlığını hissetmişti besbelli.
Özür dilerim, Herr Fabel, özel yaşamınıza burnumu sokmak istemedim. Sadece, hizmet dosyanızı okudum; sıradışı bir memur olduğunuz açık. Ben farklı olduğunuza, başkalarında olmayan bir bakış açısına, fazladan bir perspektife sahip olduğunuza inanıyorum. Bu canavarı durduracak kişinin siz olduğunuza bu nedenle inanıyorum.
Başka seçeneğim yok, dedi Fabel.
Sonra, "Sven'in Oğlu" tarafından "seçilme"sinin hikâyesini anlatmaya geçti. Fabel konuşurken, Schreiber her bilgi kırmtısım yutar ya da tartar gibi başını sallayıp kaşlarını çatıyordu, ama Fabel, Bürgermeister'in bakışlarının salonda gezindiğini fark etti. Bu hareket, yan kısık canlı gözlerini yırtıcı bir hayvanın gözlerine benzetiyordu. Kafası aynı anda birkaç yerde gibiydi.
İnnensenator Ganz lafa karıştı.
Benim öğrenmek istediğim, gerçekten bir stratejinizin olup olmadığı, Herr Hauptkommissar. Bu manyağın gündemi belirmesine izin vermeyeceğiz, umarım. Burada proaktif polislik denen şeye

ihtiyacımız var...
Fabel tam ona cevap verecekti ki, Schreiber araya girdi.
Ben Herr Fabel'e her bakımdan güveniyorum, Hugo. Ve siyasetçi olarak bizlerin polise işini nasıl yapması gerektiğini söylememizin yararlı olacağını düşünmüyorum.
Ganz'ın pembe yanakları daha da kızardı. Burada kimin borusunun öttüğü açıktı. Tuhaf olan, Schreiber hep doğru şeyler söylediği halde, Fabel'in Erste Bürgermeister'in güvenini gerçekten kazandığından tam olarak emin olmamasıydı. Kendisi de ona güvenip güvenmediğinden emin değildi.
Van Heiden tedirgin edici olmaya başlayan sessizliği bozdu.
Kriminalhauptkommissar Fabel artık bize raporunu verse iyi olur, ne dersiniz ?
Schreiber masadaki yerine oturdu ve Fabel o ana kadarki gelişmeleri özetledi. Raporunu verirken, arada dosyadan çıkardığı fotoğrafları da kullanıyordu. Ganz birkaç defa fenalaşır gibi oldu; Schreiber'in yüzünde etkisi sınanmış bir ciddiyet maskesi vardı. Fabel, sunumunun sonlarına doğru koltuğunun arkasına yaslanıp Van Heiden'e baktı
1,0
Ne oldu, Fabel? Bize aktarmanız gereken başka bir şey daha mı var?
Korkarım öyle, Herr Kriminaldirektor. Şu an için sadece bir teori, ama...
-Ama?
Daha önce de vurguladım: ikinci kurbanın dairesine zorla girildiğine dair hiçbir işaret olmadığı gibi, katil ile iki kurban arasında, ilk temas noktasında şiddetli bir mücadele olduğuna dair herhangi bir bulgu da yok. Bu bizi, katilin ya silahlı olduğu ve tehditle kurbanlarını itaate zorladığı ya da kurbanların katile bir şekilde güven duyduğu sonucuna götürdü. Bu ikincisi, şu ikisinden biri demek oluyor: katil önceden tanıdıkları biriydi - katil için çıkardığımız profil ve kurbanların geçmişleri ve ikamet ettikleri yerler arasındaki büyük fark nedeniyle, bunun pek muhtemel olmadığını düşünüyoruz...
Ya ikinci seçenek ? diye sordu Schreiber.
İkinci seçenek, katilin otoriteyi temsil eden ya da güven telkin eden bir görevli kılığına girmesi...
Kim gibi?., diye sordu Van Heiden

Bir polis memuru... ya da zabıta görevlisi gibi...
Bir an sessizlik oldu. Schreiber ve Ganz birbirlerine, anlamını çıkarması güç bir bakış attılar. Van Heiden berbat görünüyordu. Volker hiçbir şey belli etmiyordu.
Ama bu hiçbir şekilde kesin değil?
Van Heiden'in sorusu, daha çok bir savunma cümlesi gibiydi.
Hayır. Kesin değil. Ama kurbanların katillerini karşı koymadan yanlarına yaklaştırmalarına bir açıklama getirmek zorundayız. Karşılarına, inandırıcı bir hikâyeyle tamirci kılığında da çıkmış olabilir, ama elimizdeki psikolojik profil bize bu adamın bir polis üniforması ya da kimlik kartının sağlayacağı, kurbanları karşısında muktedir olma duygusundan zevk alabilecek biri olduğunu düşündürüyor.
Ganzin yanaklarına daha da koyu bir kırmızılık yayıldı.
Beyler, eminim ki size Hamburg Polisinin şu anda basın tarafından el üzerinde tutulmadığını belirtmeme gerek yok. Daha dün Polizeikommission32 üyeleriyle, Hamburg Polisi'nde kurumsal ırkçılık olarak gördükleri şey konusunda, nasıl diyeyim, çok "sıla" bir tartışma yaptım. Şu anda ihtiyacımız olan son şey, Hamburg sokaklarında başıboş gezen ve kendine polis süsü vererek kadinlan paramparça eden bir manyak...
32. Meclis Polis Komisyonu
Fabel'in sabrı taştı.
Tanrı aşkına, bir psikopatın polis memuru kılığına girmesini engelleyemeyiz ki... Hem bu sadece bir ihtimal. Bizim sorumlu olduğumuz ya da denetleyebileceğimiz bir şey değil...
Innensenator Ganz aslında bunu söylemek istemedi, diye araya girdi Schreiber. Halk psikopat bir katilin polis kılığına girdiğini düşünürse, polis memurlarına duyduğu güven daha da azalacaktır, sorun bu.
Ama ancak, bizim haklı çıkmamız ve haberin dışan sızması halinde.
Demin de dediğim gibi, bu şimdilik yalnızca bir teori.
Bütün yüreğimle bunun yanlış bir teori olmasını diliyorum, Herr Fabel, dedi Ganz.
Lafına devam edecekti, ama Schreiber'in bir bakışıyla bundan vazgeçti.
Bunun bir sorun yaratmayacağından eminim, dedi Schreiber. Herr

Fabel'in o canavarı kısa sürede yakalayacağına inanıyorum.
Sahiden mi ? diye düşündü Fabel. Ben bundan o kadar emin değilim.
Schreiber doğrudan Van Heiden'e hitap ederek devam etti.
Tabiî ki, kaydedilen ilerlemeleri bir an önce rapor edebilecek duruma gelmemizi bekliyorum. Sizler için kamuoyunu hesaba katmanın güç okluğunu biliyorum -bunu yapmanız da gerekmiyor zaten- ama ben, basının yoktan var ettiği, Hamburg'da şiddete dayalı suç algısını düşünmek zorundayım. Yeni bir seri katil, kadın hemşehrilerimizin kendilerini daha da disempoıvered^ hissetmelerine neden olacaktır.
Disempoıvered. Lanet olsun, diye düşündü Fabel, bu adamlar doğru düzgün Almanca bile konuşamıyor.
Schreibner kapıya doğru yürüdü. Ganz mesajı alıp masadan kalktı. BND'nin adamı Ve:ker, Van Heiden ve Fabel de hep birlikte ayağa kalktılar.
Bizi kaydettiğiniz bütün ilerlemelerden haberdar edin lütfen, dedi Ganz.

Elbette, Herr İnnensenator, diye cevap verdi Van Heiden. İki politikacının dışarı çıkmasından sonra, Fabel Volker'e döndü.
BND'nin bu işle ne alakası olduğunu sorabilir miyim, Herr Oberst?
Umarım, hiçbir alakası yoktur.
Volker'in yüzünde beliren koca tebessüm gözlerine yansımadı. J3. "Çaresiz, güçsüz, eli kolu bağlı" anlamında İngilizce kelime l ılı. I una duyduğu güvensizliğin derinleştiğini hissetti. Volker ıli'v.-ım etti.
Ben burada, Prâsidium'da kumlan, Besondere Aufbau Organısalıon'la34 çalışıyorum. Herr Van Heiden beni, bu davada Rechtsradikale35 aşın bir siyasi boyut olabileceği konusunda uyardı.
Fabel bu bilgiyi tartarken başını ağır ağır salladı. Besondere Aufbau Organisation'la çalışan bir BND gizli servis elemanının bu davayla ne ilgisi olabilirdi ? BAO, Hamburg'da Marienstrasse No. 54'teki küçük bir apartman dairesinin ABD'deki 11 Eylül saldın-lanm örgütleyen teröristlerin üssü olduğunun açığa çıkmasından sonra, Bundeskriminalamt36 tarafından kurulmuştu. Aralannda hücrenin lideri Muhammed Atta'nın da bulunduğu en az sekiz terörist bu

daireyi kullanmıştı. Alman hükümeti bunun üzerine BAO'yu kurma karan almıştı. Örgütte yetmiş Bundeskriminalamı, uzmanı, Hamburg Polisi'nden yirmi beş detektif ve altı FBl ajanı çalışıyordu; tek misyonları El Kaide ve diğer İslamcı terör örgütleri hakkında istihbarat toplamaktı. Fabel yürüttüğü sonışturmayı, görevi tamamen farklı biriyle tartışmak zorunda olmasına bozulduğunu hissetti.
Bunlann Neonazi tipi eylemler olmasının çok küçük bir olasılık olduğunu Kriminaldirektor'a açıklamıştım, dedi.
Rahatsızlığını ses tonuna yansıtmamaya çalışmış, ama bunu başaramamıştı. Volker'in dudaklanndaki gülümseme olduğu gibi duruyordu.
A, evet, sizi anlıyorum, Here Fabel. Gene de, işin içinde siyasi bir boyut olabileceğine dair herhangi bir ihtimal varsa, BND'nin soruşturmanın gidişatından günü gününe haberdar edilmesi gerektiğini düşünüyorum. İşinize olabildiğince az kanşaca-ğıma söz veriyorum... Beni özellikle, siyasi bir boyuta işaret edebilecek gelişmelerden haberdar edebilirseniz...
- Elbette, Herr Oberst Volker. Van Heiden ayağa kalktı. Teşekkürler, Herr Fabel. Bence raponınuz herkes için aydınlatıcı oldu.
Fabel'i geçirmek için kapıya doğnı ilerledi. Fabel dosyalannı topladı ve Volker'in elini sıkıp yürüdü.
Van Heiden, Fabel'e kapıyı açü ve onun arkasından koridora çık-Özel Örgütlenme Teşkilatı.
Radikal sag.
ti. Fabel'le, gizli bir iş çeviriyormuş gibi, sesini alçaltarak konuştu. Tanrı aşkına Fabel, bu kaçığın polis memuru kılığına girmiş olabileceğine dair teorinizi destekleyen herhangi bir kanıt bulursanız bana haber verin. Bu hoşuma gitmiyor. Hiç hoşuma gitmiyor. Hele, bu son kurbanın eski bir Hamburg polisinin çalıştırdığı bir fahişe olabileceğini düşündüğümde...

Sizi haberdar edeceğim, Herr Kriminaldirektor.
Fabel yürümeye başlayacaktı ki, Van Heiden kolunu hafifçe tuttu. Bir de... ilk önce bana söylemeye dikkat edin... ve Oberst Vol-ker'e bir şey aktarmadan önce beni bilgilendirin.

Fabel kaşlarını hafifçe çattı.
Elbette, Herr Kriminaldirektor...
Van Heiden'in toplantı salonuna dönmesinden sonra, Fabel koridorda bh an durup kafasını toparlamaya çalıştı. Bu toplantıda ters giden bir şey vardı -BND'nin adamı Volker'in varlığı, İnnen-senator Ganz'ın katilin polis memuru kılığına girmiş olması ihtimali karşısmdaki aşın kaygısı ve bütün toplantının Schrieber tarafından "tezgâhlanmış" olduğu duygusu. Bu seri katil avının arkasında başka bir iş dönüyor gibiydi. Sanki, ona söylenmeyen bir başka gündem vardı.

4 haziran çarşamba, 12.00. İnstitut für Rechtsmedizin37 Morgu, Eppendorf, Hamburg
İnstitut für Rechtsmedizin Hamburg'da adli tıptan sonımlu kurumdu. Kentte eceliyle ölmeyen herkes enstitünün morguna kaldınlırdı.
Morgun artık tanıdık gelen, ama asla alışamadığı kokusu, Fa-bel'in içini kaldırdı: bu, böyle bir yerde karşılaşmayı bekleyebileceğiniz çürüme kokusu değil, hafif dezenfektanla karışık bayat hava kokuşuydu. Paslanmaz çelik otopsi masalarının üzerinde kadavra yoktu ve beyaz floresan lambalar morgu iç karartıcı, kuvvetli bir ışıkla yıkıyordu. Fabel içeri girdiğinde, Möller üzerinde hâlâ yeşil ameliyat kıyafetleri, masasında oturmuş, bir önündeki el yazısı notlara bakıyor bir bilgisayannın ekranına göz atıyordu. Arada da, plastik bir kaptan aldığı bir çatal dolusu hâzır makarna salatasını, dalgın dalgın ağzına götürüyordu. Fabel'in geldiğini fark etmedi. Burada yemek yemek yasaktır diye düşünürdüm.
37. Adlı tıp Enstitüsü
Fabel davet beklemeden bir sandalye çekip oturdu.
Öyle. Hadi beni tutuklayım Möller başını notlarından kaldırmadı. Kızla ilgili neler saptadınız ?

Raporu öğleden sonra alacaksınız, dedi Möller, kalemiyle önündeki kâğıda hafif hafif vurarak. Yazmakla meşgulüm.
Bana sadece önemli noktalan söyleyin.
Möller kalemini masaya attı, sandalyesinin arkasına yaslandı, ellerini saçlarının arasından geçirip başmın arkasında kavuşturdu.

Sınanmış, tepeden bakan bir ifadeyle Fabel'i süzdü.
Mektup arkadaşınızdan haber var mı ?
Möller, kaybedecek zamanım yok. Bana söyleyeceğiniz ne var?
Hiç şüphesiz ilginç bir vaka, Hauptkommissar. Möller notlarını toplayıp devam etti.
Kurban yirmi beş ila otuz beş yaş arasında bir kadın; bir altmış beş boyunda, mavi gözlü, sarıya boyanmış kahverengi saçla-n var.
Ölüm nedeni şoka ve ağır batın travmasından kaynaklanan yoğun kan kaybına bağlı kalp durması. Ciğerleri sökülmeden önce ölmüş.
Möller başmı notlarından kaldı np sordu.
Sizce bu kadın bir fahişe miydi ?
Evet. Neden sordunuz ?
Ölümünden önceki kırk sekiz saat içinde cinsel ilişki kurmamış. Bir başka nokta: besbelli kendine çok iyi bakıyormuş.
Nasıl yani ?
Kas tonusu son derece iyi ve yağ-kas oranı çok düşük. Bir çeşit atlet olduğunu ya da sık sık bir jimnastik salonuna gittiğini söyleyebilirim. Sigara içmiyor ve kanında alkol izi yok. Anlaşıldığı kadanyla, beslenme biçimi de iyiymiş; yediği son yemek bir tür tahıl ve balık, aynca kan lipitleri çok düşük.
Möller notlannı kanştırarak devam etti.
Kanını narkotik açıdan da inceledik: hiçbir şey çıkmadı. Genetik etkileri bir yana bırakırsak, bu genç hanımın, "mektup ar-kadaşınız"la karşılaşmasaydı ileri bir yasa kadar yaşaması kuvvetle muhtemeldi.
Katille ilgili herhangi bir şey?
Katilin varlığına ilişkin bir adlı tıp bulgusu yok. Demin de dediğim gibi, hiçbir cinsel ilişki ya da cinsel eylem izine rastlanmadı. Bu adam kesinlikle diğer katille aynı kişi -ya da en azından öldürme yöntemi tıpatıp aynı. Katil şiddetli, ama inanılma/, derecede isabetli bir darbeyle, imarı tahtası denen sternum kemiği üzerinde tek bir yarık açmış; bu iş için muhtemelen ağır ve geniş ağızlı bir bıçak ya da hançer kullanmış. Sonra da kaburgaları zorlayarak birbirinden ayırıp ciğerleri dışarı çıkarmış. Kırık kemik uçla-nnda, aşağı doğru büyük ve güçlü bir darbeye işaret eden zorlama belirtileri ve parçalanmalar var. Kaburgaların ayrılması, aynen tek darbeyle açılan yank gibi, epeyce bir güç gerektirmiş olmalı. Hiç kuşkusuz,

katil bir erkek... ve bıçağın giriş eğimi, en azından bir yetmiş boyunda, orta yapüı biri olduğunu düşündürüyor.
Böylece, şüphelilerin oranı Hamburg'un erkek nüfusunun yaklaşık yüzde doksanına inmiş oluyor, dedi Fabel.
Sesinde iğneleyici bir ton yoktu ve bu cümleyi Möller'den çok kendine söylemiş gibiydi.
Ben sadece fiziksel bulgularla ügilenirim, Fabel. Gene de, kurbanın sağlığına ve bedenine gösterdiği özen kafamı karıştırmıyor değil.
Möller gülerek devam etti.
Ben şehir hayatının karanlık yüzü hakkında sizin deneyiminize sahip değilim, ama Hamburglu ortalama bir fahişenin kendi sağlığına ya da müşterilerininkine bu kadar önem verebileceği aklıma gelmezdi doğrusu.
Belli olmaz. Göründüğü kadarıyla, "kalitelisindenmiş". Bedenine özen göstermesi şeyine... sermayesine yaptığı bir yatırım olabilir.
Ama haklısınız. Bu kurbanda fahişe tipine uyan fazla bir şey yok.
Benimkiler parmak izi almaya geldiler mi?
Evet, az önce buradaydılar.

Pekâlâ. Teşekkürler, Herr Doktor Möller. Fabel kapıya doğru yürürken ekledi.
Raporunuzun tamamlanmış halini öğleden sonra bekliyorum.
Fabel...
Evet?
- Bir şey daha var...
- Nedir?
Maktulün sağ uyluğunun üst kısmında, dış tarafta eski bir yara izi var.
Kurbanın kimliğini saptamaya yardımcı olacak kadar derin, özel bir işaret mi?
Evet, öyle. Bence, şansınızı önemli oranda artıran bir bulgu... Bu yara gerçekten özel...
Ne demek istiyorsunuz?
Möller bilgisayarına döndü ve bir iki tuşa bastı.

1,1,

Dijital kamerayla çektiğim fotoğrafı rapora ekledim. İşte lı mada. Fabel ekrana baktı. Karşısında, kadının kar gibi beyaz uyluğunun bir fotoğrafı duruyordu. Yanlamasına bir kesik ve çevresinde buruşuklarla yuvarlak bir yara iziydi. Görüntüsü, Ay yüzeyindeki sönmüş bir krateri andırıyordu. Möller bir tuşa bastı ve ekranda başka bir görüntü belirdi. Bu defa açılan, uyluğun arkadan çekilmiş bir fotoğrafıydı. Bu görüntüde ten rengi soluk değil, tam tersine mora çalan parlak bir kırmızıydı. Ölüm morluğu; ceset sırtüstü yatırıldığından, kan vücudun alt kısımlarında toplanmıştı.
Şunu görüyor musunuz ? diye sordu Möller, kalemiyle ekrana vurarak. Bu da öteki taraftaki iz. Bunlar çok silik izler... belki de beş altı yıllık. Ne olduklarını biliyor musunuz ?
Evet, biliyorum, dedi Fabel.
Her şey bir yana, onda da benzer iki yara izi vardı. Möller yeniden sandalyesinin arkasına yaslandı.
Bence bu, soruşturma alanınızı biraz daraltan bir bulgu... Demek istediğim, Hamburg'da son on yıl içinde kurşun yarası alıp tedavi edilmiş kaç genç kadın vardır id ?

Yağmur bardaktan boşanırcasma yağıyordu. Fabel, sağanağa rağmen, yağmurun ve nemli havanın giysilerini ve ciğerlerini temizleyip morgun küf kokusunu çıkarması için derhal açık havaya çıkma ihtiyacı hissetti. Birkaç sokak öteye park ettiği arabasına bindiğinde açık kumral saçları kafasına yapışmıştı. Arabayı Hafen38 bölgesindeki doklara doğru sürdü. Birkaç dakika içinde, ufuk çizgisi, Elbe kıyılan ve nhtmılan boyunca sıralanan dev vinçlerle kaplanmaya başladı, fabel cep telefonundan büroyu aradı ve Wemer'le konuşmak istedi, ama onun yerine telefona çıkan Maria Klee, Werner'in Klugmann'ı izleyen takip ekibiyle görüşmekte olduğunu söyledi. Fabel, Maria'ya cesetteki kurşun yaralarından bahsetti ve ondan Hamburg'daki bütün hastane ve klinikleri kapsayan, beş ila on beş yıl arasındaki tüm kayıtlan baştan sona taramasını istedi. Yasa gereği, kurşun yaralarım tedavi eden bütün hastaneler ya da hekimler olayı polise rapor etmek zorundaydı. Maria, kızm fahişe olması ve yeraltı dünyasındaki bir çatışma sırasında vumlmuş olması

halinde, yaranın hastane dışında, şarlatan bir hekim tarafından tedavi edilmiş olabileceğine dikkat çekti. Fabel, Maria'ya bunun mümkün olduğunu, ama pek ihtimal vermediğini söyledi.
Başka bir mesai var mı? diye sordu.
Werner, yarın Profesör Dorn'la bir randevunuz olduğu mesajını bıraktı. Öğleden sonra üçte. Profesör Dorn adli tıp uzmanı falan mı ?
- Hayır, dedi Fabel. Tarihçi... Bir an sustuktan sonra ekledi. Ben onun tarih olduğunu sanıyordum. Her neyse. Başka bir mesaj ?
Maria bir gazetecinin onu birkaç kez aradığım söyledi: Angeli-ka Blum diye biriydi. Bu isim Fabel'e hiçbir şey ifade etmedi.
Onu basın masasına yönlendirmedin mi ?
Yönlendirdim. Ama sizinle konuşması gerektiği konusunda epeyce ısrar etti. Basından gelen bütün soruların Polizeipresses-t elle3 9 tarafından cevaplandığını aidattım, ama o hikâye peşinde koşmadığını, sizinle çok önemli bir konuyu görüşmesi gerektiğini söyledi.
Konunun ne olduğunu sordun mu ?
Elbette sordum. Bana kabaca, kendi işime bakmamı söyledi.
Numarasını aldın mı ?
Evet.
Pekâlâ, dönüşte sana uğrarım. Saat iki buçukta Organize Suçlar Şubesi'yle randevum var.

Elbe doklanndaki Schnell-İmbiss,40 vinç yığınlarının yanında minicik kalıyordu. Büfe, geniş ve açık bir servis penceresi ve parlak bir tentesi olan bir karavandan oluşuyordu. Çevresinde, düzenli aralıklarla yerleştirilmiş şemsiyeli yüksek masalar vardı. Masaların yanında ayakta duran bir avuç müşteri Bockwurst'lan-nı41 yiyor, biralarım ya da kahvelerini yudumluyordu. Servis penceresinin yanında küçük bir gazete standi duruyordu. Çevrenin ve havanın kasvetine rağmen, Schnell-İmbiss tertemiz ve keyifli bir mekân görüntüsü vermeyi başanyordu.
Fabel arabayı park etti ve yağmurun altmda tenteye doğru koştu. Tezgâhın arkasmda, üzerinde beyaz bir aşçı önlüğü ve şapkası olan, elli yaşlarında, kırmızı yanaklı, tombul bir adam vardı. Dirseklerine dayanıp Fabel'in yaklaşmasını izledi.
Günaydın, Herr Kriminalhauptkommissar, dedi, memleketi olan Frizya kadar düz ve açık bir aksanla. Bugün berbat göründüğünüzü

söylemek zorundayım.

Polis Basın Merkezi.
Büfe
Sosis
Zor bir geceydi, Dirk. Bir Jever ve kahve alayım.
Fabel'in aksanı da, Hohdeutsch'tan42 doğal dili olan Frysk'e43 kaymıştı.
Dirk ona bir Frizya birası ve kahve servisi yaptı.
Bu aralar Mahmut'u gördün mü ?
Hayır, aslına bakarsan bir süredir ortalarda görünmüyor. Bir şey mi vardı ?
Fabel birasından bir yudum aldı.
Onunla konuşmam lazım, hepsi bu. Daha sonra bir alo derim - bulmayı başanrsam tabiî. Nasıl biri olduğunu bilirsin.
Fabel sütsüz koyu kahvesinden de bir yudum aldı. Kahve dudaklarını yaktığından fincanı masaya koyup tekrar Jever'ini yudumladı.
Bu, öğle yemeğin oluyor herhalde ? dedi Dick, başıyla birayı ve kahveyi işaret ederek.
Pekâlâ, yanma bir Kâsebrot44 ver bakalım. Mahmut'u görürsen onu aradığımı söyler misin? Ağzını sıkı tutmanı hatırlatmama gerek yok tabiî.
Fabel, Dirk'in arkasına baktı; karavanın duvarında Dirk'in yeşil SchuPo üniformasıyla çekilmiş, on beş yıl kadar önceye ait bir fotoğrafı duruyordu. O zamanlar şimdiki kadar kilolu olmadığı görülüyordu. Fabel başıyla fotoğrafı işaret etti.
Bunun yüzünden başın ağamıyor mu ?
Dirk Fabel'e içi peynir ve hıyar turşusuyla dolu bir sandviç uzattı ve omzunu silkti. Yüzündeki gülümseme büyüdü.
Zaman zaman. Bazen burada azılı tipler toplanıyor, ama diplomasim genellikle etkili oluyor...
Tezgâhın altma uzanıp büyük bir otomatik Glock çıkardı. Fabel birayı boğazına kaçırdı ve diğer müşterilerin görmediğinden emin olmak için etrafa bakındı.
- Isa aşkına Dirk, kaldır şunu ortadan. Gördüğümü unuturum.
Dirk güldü ve dışarı doğru eğilerek Fabel'in yanağını şefkatle

okşadı.
Hadi, hadi, sinirlenme Jannik...
Küçük Jan. Bu, birlikte çalıştıkları vakitler, Dirk'in Fabel'e taktığı lakaptı. Genç Kommissar Fabel, üniformalı polislerin şubesi Schutzpolizei'da Obermeister olan Dirk'in, düşük rütbesine rağmen ona aktaracağı zengin bir deneyime sahip olduğu-
Yüksek Almanca. Kuzey Almancası.
Frizce. İngilizce'ye yakın bir Batı Alman dili.
Peynirli sandviç
nu hemen anlamıştı. Dirk ona mesleğin inceliklerini seve seve öğretmişti. Fabel'in vurulduğu gün ölen genç polis memuru Franz Webern'e de aynı şeyi yapmıştı. Dirk, Franzin ölümünden çok kötü etkilenmişti. Olaydan sonra hastaneye Fabel'i ziyarete geldiğinde, bulaşıcı neşesini kaybetmişti. Fabel bunu çok iyi hatırlıyordu.
Yağmur durmuştu; bulut kümelerini delen bir tutam güneş ışını, vinçlerin kafesli gölgelerini park yerine düşürüyordu. Fabel bira ile kahvenin parasını ödedi. Birkaç bozukluk daha bıraktı.
Bir Schau Mal! alıyorum, deyip standdan bir gazete çekti.
Schau Mal! okuduğun akhmm ucundan dahi geçmezdi, dedi Dirk.
- Okumuyorum zaten, dedi Fabel, tabloit gazeteyi açarken.
Manşet yüzüne tokat gibi çarptı.

KARINDEŞEN SAPIK GENE İŞ BAŞINDA ! HAMBURG POLİSİ ÇILGIN KATİLİ DURDURAMIYOR!

Manşetin altında, yanında KRİMİNALDİREKTOR VAN HE-İDEN: HAMBURGLU KADINLARIN GÜVENLİĞİNİ SAĞLAYAMAYAN ADAM yazısıyla, Horst Van Heiden'in bir fotoğrafı vardı.
Sheisse... diye mırıldandı Fabel.
Van Heiden bunu görünce küplere binecekti. Yazı Hamburg Poüsi'ne ateş püskürüyor ve ihbarda bulunanlara para ödülü verileceğini duyuruyordu. Orta sayfa da olaya ayrılmıştı. Bir başka cazgır manşette şöyle yazıyordu:

BU CANAVARI YAKALAMAYI KİM DERT EDİYOR ? SCHAU MAL! BU SAPIĞIN YAKALANIP MAHKÛM EDİLMESİNİ SAĞLAYACAK BİLGİLERİ GETİRENLERE 10.000 _ VERİYORUZ!
Ne var? diye sordu Dirk.

Fabel gazeteyi tezgâhın üzerinden Dirk'e doğru attı.
O, anlıyorum... Bırak da tahmin edeyim, bu senin baktığın dava, değil mi?
Üstüne bastın.
Fabel önce birasını, sonra kahvesini bitirdi ve yemediği sandviçi tezgâhın üzerinde bırakıp davrandı.
Van Heiden postuma ödül koymadan gitsem iyi olur.
Tschüss,45 Jan.
45. Hoşça kal, güle güle.

4 haziran çarşamba, 14.45. Politzeiprasidium, Hamburg.
LKA7 -Organize Suçlar Şubesi- Hamburg Politzeiprâsidium'un diğer bölümlerinden, bir güvenlik masasından denetlenen kalın güvenlik kapılarıyla ayrılmıştır. Kapalı devre güvenlik kamerası LKA7'ye giden koridorları tarar ve şubeye yaklaşan herkes güvenlik masasındaki silahlı görevliler tarafından izlenir. Güvenli bir ortamda güvenli bir ortam; poüs merkezi içinde bir polis merkezidir.
Hamburg'da organize suçla mücadele çok sert ve kapalı bir oyun haline gelmişti. Göçmen mafyaları -adıyla sanıyla Türk, Rus, Ukrayna ve Litvanya mafyaları- en kârlı iki piyasayı, seks ve uyuşturucu piyasalarını denetim altına almak için yerli Alman çeteleriyle devamlı savaş halindeydiler. Kentteki organize suç piyasasının bir bölümünü ele geçirmiş olan Hamburg Cehennem Melekleriyle savaşmak için kurulan, LKA7.1 adlı özel bir şube büe vardı.
Sonuçta, LKA7 gizlilik konusunda nam salmıştı. Bu bir savaştı ve şube elemanlarının zihniyeti polislerinkinden çok askerlerin-kini andırıyordu.
Fabel camlı kapıya yaklaştı ve zili çaldı. Kapının üzerindeki bir hoparlörden gelen sesin dediklerini yaparak kendim tanıttı, ardından polis kimliğini kameraya tuttu. Basılan otomatiğin sert vızıltısı ve kapmın açılma sesi içeri girmesine izin verildiğini duyurdu. İri yapılı ve saçları kazılı üniformalı yaşlıca bir polis, güvenlik masasında Fabel'i bekliyordu.
Şimdi biri gelecek, Efendim, dedi.

Sonra gülümsedi. Bu işi sık sık yapmadığı belliydi.
Sizi Hauptkommissar Buchholz'un yanına götürecekler. Fabel küçük resepsiyondaki bir koltuğa henüz oturmuştu ki,
kapı gibi bir adam daha çıkageldi. San saçlan neredeyse sıfıra vurulmuştu; şişkin kaslan polo yaka siyah tişörtünün kumaşını geriyordu. Geniş omuzlanna, resmi bir poüs silahı olmayan kocaman otomatik bir Magnum'un takü olduğu deri bir tabanca kılıfı asılıydı. Yaklaşırken gülümsedi ve kusursuz beyaz dişleri ortaya çıktı. Fabel'in bir an "Isınr mı acaba?" diye düşündü.
- İyi günler, Herr Kriminalhauptkommissar. Ben Kriminalkom-missar Lothar Kolski. Hauptkommissar Buchholz'la çalışıyorum.
Fabel ayağa kalktı. El sıkışırlarken, hâlâ Kolski'yi seyretmekte olduğunu fark etti.
Lütfen beni takip edin Herr Fabel. Size yolu göstereceğim.
Koridorda yürürlerken Kolski tatlı tatlı gevezelik etti. Bu, Fabel'e gerçeküstü bir yaşantı gibi geldi: havadan sudan ve yaz tatilini Büyük Kanarya Adası'nda geçirmeyi düşündüğünden bahseden ağır silahlı bir insan azmannun yanında yürümek tuhaftı doğnısu. Buchholz koridor boyunca uzanan tektip odalardan birinde oturuyordu. Diğer odalarda, iki memurdan oluşan timlerin paylaştığı, birbirine bakan ikişer masa varken, Buchholz'un odası tek ldşiükti. Kolski, Fabel'in girmesi için kapıyı tuttu ve Fabel, ada-nun kapı gibi gövdesinin yanından geçerken, kendini büyük bir gezegenin yörüngesinde dolanan önemsiz bir uydu gibi hissetti. Üzerinde bir bilgisayar terminali olan geniş bir masanın arkasında, ellilerinin ortasmda bir adam vardı. Kelleşmeye başlamış ve sert yüzünün alt yansını karartan hafif uzamış sakalına kansan koyu renk saçları kısacık kırpılmıştı. Burnu defalarca kmlmış gibiydi. Fabel, Buchholz'un gençliğinde boksör olduğunu duymuştu ve arkasındaki duvara asılı çerçeveli fotoğraflar olduğunu fark etti: aynı, ama daha genç bir yüz; daha ince, ama güçlü kuvvetli bir beden. Fotoğraflardan her biri genç Buchholz'u amatör boks kariyerinin farklı bir aşamasındaki, burnunu da farklı bir dağılma aşamasındaki haliyle göstenyordu. Fotoğraflardan birinde, yeniyetme Buchholz. üzerinde boks kıyafeti, bir kupayı havaya kaldınyordu. Resmin altında, "Hamburg-Harburg Gençler Hafif-Ağır Siklet Şampiyonu, 1964" yazıyordu.

Buyurun oturun, Herr Fabel.
Buchholz yerinden yan doğrulmuş, karşısındaki iki sandalyeden birini işaret etmişti. Fabel oturdu ve Kolski'nin diğer sandal yeyi çektiğini görünce şaşırdı.
Kriminalkommissar Kolski, Uluğbay timinin başıdır, diye açıkladı Buchholz. Muhtemelen, size benden daha fazla şey söyleyebilir.
Uluğbay çetesi soruşturmasıyla alakası olmayabilir ama, diye başladı Fabel, bu cinayet soruşturması kapsamında LKA7'yle ilişki kurmak istedim, Here Kolski. Bu durumda, bu ilişkiyi sizinle kurmuş oluyorum. Kurbanın, Hamburg Poüsi'nin eski bir mensubu olan Klugmann adında bir adam aracılığıyla, muhtemelen Uluğbay için çalışan bir fahişe olduğunu sanıyoruz.
Buchholz ve Kolski birbirlerine manidar bir bakış attılar.
A, evet, dedi Kolski. Herr Klugmann'ı oldukça iyi tanınz. Soruşturmanızda şüpheliler listesinde mi?
-Hayır. Şimdilik değil. Olmalı mıydı?
Siz bir seri katilin peşindesiniz, öyle değil mi ? Bir sapığın ? diye sordu Buchholz.
Evet...
f^abel dosyayı açtı ve Buchholz'a cinayet mahallinde çekilmiş bir fotoğraf uzattı. Buchholz resmi sessizce inceledikten sonra Kolski'ye geçirdi; Kolski resme bakarken alçak sesle uzun bir ıslık çaldı.
İşte bizimkinirı marifeti, diye devam etti Fabel. Klugmann'la daha yakından ilgilenmemizi gerektirecek herhangi bir neden var mı?
Buchholz başım iki yana sallayıp Kolski'ye baktı. Beriki geniş omuzlarını umursamaz bir havayla silkti.
Hayır, Klugmanni uzun zamandır tanırım. Yanlış yola sapan bir polistir... ve Uluğbay bazen onun kaslarından yararlanır, ama Klugmann'm böyle bir şey yapacağına ihtimal vermiyorum. O bir batakçı, sapık değil.
Anladığım kadarıyla, Klugmann görevden uzaklaştırılmadan önce LKA7'de, sizin uyuşturucu biriminize bağlı Mobiles Einsatz Kommando'da çalışıyormuş.
Ne yazık ki... öyle... diye cevap verdi Buchholz. Bazı operasyonlar kötü gitti. Sanki hedeflere içeriden bügi sızdırılıyordu, ama bir an için bile kaynağın bizden biri olduğunu düşünmedik. Sonra, Klugmann'm uyuşturucu karşüığında bilgi sızdırdığı anla-şddı tabiî.

Olayı ortaya çıkarmasaydık, kim bilir ne zararlara sebep olacaktı...
Onu nasıl köşeye sıkıştırdınız ?
- Elbise dolabını aradık, diye cevap verdi Kolski. Kollarım kavuşturdu. Kaim kasları tişörtünü gerdi.
Kayıtlı olmayan bir otomatik, bir tomar para ve bir miktar kokain bulduk...
Ne ? Burada Prâsidium'da mı ?
Evet.
Bu size... nasıl desem, biraz tuhaf gelmedi mi? Hatta fazla kolay?
Geldi, aslında, dedi Buchholz. Bir diğer nokta da, adını vermeyen biri tarafından telefonla uyanlmış olmamızdı; aksi takdirde onu asla yakalayamazdık. Ama Klugmann uyuşturucu kullandığını hemencecik itiraf etti ve Prasidium'un uyuşturucuyu saklamak için en emin yer olduğunu düşündüğünü söyledi. Her şey bir yana, burada illegal uyuşturucu aramak kimin aklına gelirdi?
Ama sözünü ettiğiniz çok az miktarda bu uyuşturucu, de ğil mi?
Evet, birkaç gram. Ama yeterli, dedi Buchholz. Sonra öne eğilip devam etti.

Dediğiniz gibi, her şey biraz fazla kolay olmuştu, ama buna dair bir kuramımız var.
-Ya?
Uluğbay'ın Klugmann üzerinde büyük bir etkisi var. Klug-mann'ın Türklere operasyonlarımızla ilgili bilgi sızdırdığını hiçbir şekilde kanıtlayamadık. Bunu yapabilseydik, Klugmann hâlâ demir parmaklıkların arkasında olurdu. Ona sadece birazcık uyuşturucu ve illegal silah bulundurma suçlarını yükleyebildik. Parasına bile el konmadı: bu paranın kirli olduğunu kanıtlayamadık. Bu kadarı kıçına tekmeyi indirmemize yetti, ama onu devre dışı bırakmaya yetmedi.
Kolski onun bıraktığı yerden devam etti.
Ama Uluğbay bize her an ihtiyacımız olan kanıtı -ve bir tepsi içinde Klugmann'ın kellesini- sunabüirdi.
Fabel evet anlamında başını salladı.
O halde, Klugmann'ın Uluğbay için çalışmaktan başka seçeneği yoktu...
Tastamam öyle, dedi Buchholz.
İsimsiz telefonu ettirenin Uluğbay olduğunu mu düşünüyorsunuz ?

Bu mümkün, ama pek muhtemel değil. Klugmann şu anda Uluğbay için son derece değerli -haber kaynağı ve çok iyi eğitimli bir goril olarak- ama bir özel operasyon biriminde görevli bir polisken bundan bin kat değerliydi.
O halde Klugmann! kim sattı ? Bir fikriniz var mı ?
Bu konuda sizden daha fazla bir şey bümiyorum, dedi Buchholz. Bu çok önemli bir bilgiydi -karşılığım ziyadesiyle ödeyeceğimiz bir istihbarat. Bize bedelsiz ve isimsiz olarak verilmiş olması çok tuhaftı.
Belki de, Uluğbay çetesinden biri ayn bir dolap çeviriyordu?
Bu da mümkün, ama gene pek muhtemel değil. O lanet Türkler sıkı heriflerdir. Muhbirlik sadece oyunun kurallarına aykırı değil, ölümle cezalandınlabilecek bir suçtur -hem de pek nahoş bir ölümle; adamın yüzü tanınmayacak hale gelebilir.
Ve başına gelebileceklerden korkmasan bile, diye devam etti Kolski, her zaman ailenin cezalandırılması tehlikesi vardır... burada, Almanya'da ya da memlekette, yani Türkiye'de.
Fabel bir süre başını düşünceli düşünceli salladı, sonra olay mahallinde çekilen fotoğrafa hatifçe vurarak sordu.
Bu, o kategoriye girebilecek bir şey mi ? Bir tür cezalandırma olabilir mi? Bir tür ritüelleşmiş uyan, bir çete ritüeli falan?..
Buchholz, Fabel'e biraz tepeden bakarak gülümsedi ve Kols-ki'ye bir bakış attı.
Hayır, Herr Fabel, bu bir "çete ritüeli" değil. Bence, seri katil teorinize bağlı kalsanız daha iyi edersiniz. Bu arada, bu işin Uluğ-bay'la herhangi bir bağlantısı olabileceği düşüncesinin hoşuma gitmediğini söyleyeyim...
Buchholz, Kolski'ye döndü.
Bunu bir incele, oldu mu Lothar ?
Tabiî, Şef.
Buchholz Fabel'e döndü.
Uluğbay bu kızın öldürülmesüii istemiş olsaydı, kız ortadan kaybolurdu, o kadar. Biz belki de hiç devreye girmemiş olurduk. Buna karşılık, Uluğbay bunun bir ibret dersi olmasını istiyor olsaydı -kız ona bir oyun oynamış ya da muhbirlik etmiş olsaydı-kurban, başına bir kurşun yemiş olarak bulunurdu. Ya da daha beteri, gerçekten imzasını atmak istemiş olsaydı, kızı mengeneyle

boğdururdu. Her neyse, zaten Uluğbay şu anda düşük bir profil tutturmaya çalışıyor...
-Ya?
Adamın Mehmet Yılmaz diye bir kuzeni var, diye açıkladı Kolski. Uluğbay başarılarının epeyce bir kısmını onun çabalarına borçlu. Yılmaz, Uluğbay'm faaüyetlerinin büyük bölümünü legal-leştirdi; ayrıca en kârlı kriminal faaliyetlerin arkasındaki beyin olarak kabul eddiyor: yani perde arkasındaki patron Yılmaz. Uluğbay gerçek bir alçak olabihr. Anı anma uymayan, ne yapacağı belli olmayan, inanılmaz sert biri. Bu puştun yakınına, çetesine yönelik bir hakaret ya da tehdit nedeniyle öfkeden kudurmuş olduğu zamanlarda yaklaşabildik sadece. O düşünmez: sadece tepesi atar ve ortalığa ceset saçmaya başlar. Bizim asd hedefimiz Yılmaz. O Uluğbayi zapturapt altında tutuyor ve sağlam kanıtlar toplamamızı zorlaştırıyor. Ve yapüan işleri legalleştirmeye çalışsa da, tam bir orospu çocuğu. Yılmaz birini öldürdüğünde, bu askerî bir operasyon gibi planlanmış olur... soğukkanlılıkla, ustalıkla ve kanıt olarak kullanılabilecek hiçbir iz bırakmadan görür işini. Güvenlik çemberini kırmak imkânsızdır. Her neyse, Yılmaz son zamanlarda örgütün faaliyetlerini dizginlemeye ve profilini düşük tutmaya çalışıyor, amacı legale çıkma planını riske atmamak.
O halde, böyle bir şeye karışmış olabileceklerini düşünmüyorsunuz?
Kesinlikle, diye cevap verdi Buchholz. Bu, kesinlikle onların tarzı değil, hele şimdi hiç olamaz. Her neyse, o adam daha önce de öldürdü, değil mi ?
Evet. Bildiğimiz kadarıyla bir defa daha.
Ve kurbanların Uluğbay'ın örgütüyle hiçbir bağlantısı yoktu ?
Hayır. Bildiğimiz kadarıyla yoktu.
Buchholz omuzlarını silkti ve avuçlarını açtı. Sonra, başıyla Fabel'in elindeki dosyaya işaret etti.
Bize dosyanın bir kopyasını getirdiniz mi? Fabel getirdiği kopyayı Buchholz'a uzattı.
Bu sizin, HeiT Hauptkommissar, dedi. Buchholz dosyayı Kolski'ye geçirdi.
Haberleşelim, Herr Fabel. Uluğbay çetesinden biri hakkında doğrudan bir soruşturma başlatacak olursanız, önceden haberdar edilmekten memnuniyet duyarız, tabiî ki.
Zaten bu nedenle buradayım, Herr Hauptkommissar.

Buna memnun olduğumu bilin, dedi Buchholz. Doğal olarak, soruşturmanıza doğrudan katılmayı isteyemeyiz, ama birbirimizin ayağına basmaktan kurtulabiliriz.
Düerim birbirimize yardımcı olabiliriz, Herr Buchholz.

4 haziran çarşamba, 16.30. Pöseldorf, Hamburg.
Fabel daire kapısında anahtarım döndürdüğünde, vakit epeyce ilerlemişti. Yerden postalan aldı ve dirseğiyle kapıyı iterken zarflan hızla gözden geçirdi. Sonra mektuplan ve eve getirdiği dosyalan sehpanın üzerine bırakıp oturma salonun köşesindeki çelik ve mermer döşeli açık mutfağa geçti. Kahve makinesini doldurup çalıştudıktan sonra banyoya gitti, soyundu, gömleğini ve iç çamaşulannı banyonun yanındaki bir girintide duran çamaşır makinesinin içine tıktı. Duşa ginneden önce tıraş oldu. Duşun altında, basınçlı suyun yüzünü iğnelemesi ve vücudundan aşağı akıp gitmesi için başını geriye atıp kımıldamadan durdu. Su biraz sıcaktı, ama gecenin kirinin temizlenmesi için ılındırmadı.
Fabel son on bir saati düşündü. Olardan, parçalannı kafasında bir araya getirmeye çalıştığı resmi düşündü, ama birkaç saniyede bir beynini dağlayan, kızın bedeninin görüntüsünü gözünün önünden uzaklaştınnadı. Adam kızın ciğerlerini sokmuştu yahu... Bunu nasıl bir canavar yapabilirdi ? İşin içinde cinsel bir hikâye varsa, böyle bir eylemle hangi sapık cinsel doyuma ulaşabilirdi ? Fabel, Klugmanni, açgözlülüğün, uyuştuıucunun ve şiddetin bu kadar yozlaştırdığı birinin, böylesine anlatılmaz bir eylemle arasına nasıl bu kadar kolay ve soğukkanlı bir şekilde mesafe koyabildiğim" düşündü.
Fabel ve Klugmann insan soyunun, insanüğı külliyen inkâr eden bir barbarlığın birleştirdiği iki ucunu temsil ediyordu.
Fabel duşun altında, bir kaynar su kınına sarınmış halde çırılçıplak dururken, içinde hâlâ buz gibi bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Bu üşüme duygusu, bilincinin derinlerine gömmeye çalıştığı tek bir düşünceden kaynaklanıyordu: yarın sabah güneşin doğacağından nasıl eminse, katilin yeni bir cinayet işleyeceğinden de o kadar emindi.

Fabel duştan sonra üzerine balıkçı yaka, siyah bir kaşmir kazak geçirdi, otomatik tabancasını açık renk keten pantolonunun siyah

deri kemerine takıp Jaeger marka spor ceketini giydi. Kendine koyu bir kahve koydu ve fincanını alıp canım önüne gitti. Fa-bel'in Rotherbaum semtindeki Pöseldorf'ta bulunan evi, Milchst-rasse'ye bir blok mesafedeki binalar gibi yalın, ama güven veren bir görüntüye sahip, yüzyıl başından kalma bir apartmanın çatı kalındaydı. Bina apartmana dönüştürülürken, şimdi Fabelin oturduğu daireye neredeyse tabandan tavana kadar uzanan yekpare camlı pencereler takılmıştı. Fabel, Magdalenenstrasse'nin çatılarına ve Aussenalster'in yanındaki parka bakan bu pencerelerden, zikzaklar çizerek Alster'i geçen ve kent yaşamına ritim veren hoş bir düzen içinde yolcularım -turistler, banliyölüler, âşıklar- bir kıyıdan alıp ötekine taşıyıp duran kırmızı-beyaz feribotları görebiliyordu. Güneş belli bir açıya geldiğinde, uzaklarda, Alster'in karşı kıyısındaki Schöne Aussicht'te bulunan İran cami-inin soluk turkuvaz parıltısını da seçebiliyordu. Fabel bu manzarayı her seyredişinde, dairenin pencerelerini çizmiş olan meçhul mimara duacı oluyordu.

Fabel yıllardır burada oturuyordu. Burayı seviyordu. Evi, öğrenci mahallesinin -üniversite yürüme mesafesindeydi- zengin ve trendy bir semt olan Pöseldorfla kesiştiği noktadaydı. Bir tarafa yürüdüğünde, Grindelhof taki sayısız kitapçı ve müzik mağazasını gezebiliyor ya da Abaton Sineması'nda geç vakit yabancı bir gerilim filmi seyredebiliyordu; öteki tarafa uzandığmdaysa, şarap barları, caz kulüpleri, butikleri ve restoranlanyla Milchstras-se'nin şık kalabalığına karışabiliyordu.

Bulutlar nihayet gökyüzünü güneşe teslim etmişti. Fabel boş güzlerle manzarayı seyretti; belli belirsiz, iç bulandırıcı bir kaygı içini kenüriyordu. Sükûnetini soğurmaya çalışarak, bir kez daha Aussenalster'e baktı. Pencereden gördüğü Hamburg manzarası ne seyre değer ne de netti. Fabel gözleriyle ufuk çizgisini taradı, sonra bakışlarını, bir fenerin ışıldağı gibi tanıdık görüntünün üzerinde gezdirdi; Aussenalster'in çelik rengi gökyüzünü aksettiren dev aynası, gölün kıyılarım kaplayan ve şehirde benekler oluşturan yeşil alanlar, günün gidişatını denetleyen, kendinden emin, ölçülü vatandaşlar gibi duran, düzenli konut ve iş kuleleri. Bugün, manzara Fabel'i sakinleştirmedi. Bugün, polis olarak çalışmakta olduğu şehirden ayrı, bir başka "Hamburg" yoktu. Bugün, manzarayı incelerken, sevdiği şehir ile asayişini sağladığı şehrin iç

içe geçtiğinin farkındaydı. Dışarıda bir yerlerde, canavar gibi bir şey vardı. Kötü bir şey. İnsan olduğunu tasavvur etmeyi neredeyse imkânsızlaştıracak kadar hoyrat, sert ve gaddar bir şey.
Fabel mutfağa döndü ve fincanına bir kahve daha doldurdu. Mesajları dinlemek için telesekreterin tuşuna bastı. Steril elektronik ses üç mesaj olduğunu söyledi. Birinci mesaj, son cinayet hakkında bir yorumda bulunmasını isteyen Hamburger Morgen-post'tandı. Bu kahrolasıca gazeteciler nasıl olup da ev telefonunu bulabilmişlerdi ? Her neyse, nasılsa resmî açıklamayı bekleyebilirlerdi. Son iki mesaj, Angelika Blum adlı başka bir gazetecidendi. Maria'nın daha önce bahsettiği kişiden. Kadmın sesi garip ve ısrarcıydı. Fabel'den yorum yapmasını istemek yerine, son mesajında, "Konuşmamız hayat memat meselesi..." diyordu. Kuşkusuz, yeni bir gazeteci numarasıydı bu. Önemsemeye değmezdi.
Fabel kahvesini bitirip telefona gitti. Önce bürodan Werner'i aradı: Werner diğer hatta olduğundan, mesaj bırakıp büroya dönmekte olduğunu söyledi. İkinci numarayı çevirmeden önce, ahizeyi omuz ve kulağının arasında sıkıştırarak, telefon defterinin sayfalarını karıştırdı. Aradığı numara, telefon uzun süre çaldıktan sonra açüdı.
-Evet?
Mahmut? Ben Fabel. Seninle bir görüşmek istiyorum da...
Ne zaman, nerede ?
Turistik feribotta. Yedi buçukta...
Tamamdır.
Fabel ahizeyi yerine koydu, telefon defterini ceketinin cebine attı ve telesekreteri yeniden çalıştırdı. Tam evden çıkmak üzereyken geri dönüp mesajları başa sardı. Angelika Blüm'ü.n telefon numarasını bir daha dinledi; 040'la başlıyordu: bu Hamburg'un alan koduydu. Bu defa, numarayı telefonun yanında duran not drllcnnc kaydetlı
Ne olur ne olmaz diye
Telefon çaldığında, ayak sesleri apartmanın sahanlığında yankılanmaya devam ediyordu. Zil iki defa çaldıktan sonra telesek-reter devreye girdi ve Fabel'in kaydettiği, bip sesinden sonra mesaj bırakma davetini tekrarladı. Bir kadın sesi, gerçek bir düş kırıklığı içinde "Scheisse!" dedikten sonra telefonu kapattı.

4 haziran çarşamba, 16.30. Hotel Altona Krone, Hamburg.

Gören, otelin resepsiyonuna cumhurbaşkanı giriyor sanırdı. Gelen, siyah deri ceketli, iri kıyım güvenlik görevlüeriyle çevrili, seksenine merdiven dayamış, açık gri yağmurluklu ve koyu gri takım elbiseli, ince uzun bir adamdı. Duruşu ve hareketleri onu olduğundan yirmi yaş genç gösteriyor, köşeli hatları, kartal burnu ve fildişi rengi dağınık saçları aristokrat ve mağrur bir hava veriyordu.
Peş peşe patlayan flaşlardan, adamın resepsiyona girdiği anla-şddı. Daha yakın bir poz yakalamaya çalışan bazı fotoğrafçılar, kas ve deri ceketten oluşan bir güvenlik çemberi tarafından püskürtüldü; aralarından biri mermer zemini boyladı.
Uzun boylu ihtiyar resepsiyonun önüne geldiğinde, çevresi açıldı. Bütün bunları -rock grupları, politikacılar, starlar, egoları banka hesaplarına denk milyarderler- daha önce de görmüş olan resepsiyon görevlisi, grup yanı başına gelene kadar gözlerini kaldırıp bakmadı bile. Sonra kibar ve yorgun bir gülümsemeyle sordu.
Evet, mein Herr.46 Size nasıl yardım edebilirim?
Rezervasyonum vardı...
Uzun boylu adamın sesi güçlü ve otoriterdi. Resepsiyon görevlisi muazzam bir kayıtsızlık göstermeye devam etti.
Ya adınız, Efendim ? diye sordu, adamın ismini çok iyi bildiği halde.
Uzun boylu adam çenesini ileri doğru uzattı, başını geriye attı ve kartal burnunun ucundan görevliyi acınası bir av lokmasıymış gibi süzdü.
Eitel, dedi. Wolfgang Eitel.
Bir gazeteci öne çıktı. Üstünkörii taranmış san saçlannın altından kafa derisi parlayan, kırk yaşlannda, hırpani kılıklı bir adamdı.
Hen Eitel, oğlunuzun Bürgermeister olabileceğini gerçekten düşünüyor musunuz? Her şey bir yana, Hamburg liberal ve sosyal demokrat geleneğe sahip bir şehirdir...
46. Bayını
Eitel'in gözlerinde delici bir küçümseme ve aşağılama ifadesi belirdi.
Önemli olan Hamburglulann gerçekten ne düşündükleri, sizin gibilerin onlara düşünmelerini telkin ettikleri şeyler değil.
Eitel avının üzerine pike eden alıcı bir kuş gibi, yüzünü muhabirinkine yaklaştırdı.
Hamburg halkı benim oğlumun gazetesini satın alıyor... Shau Mal! sokaktaki vatandaşın sesi oldu. Hamburg halkı, Shau Mal /'in

sayfaları aracılığıyla ve Senatörleri, en sonunda da Erste Bürgermeisterieri olacak olan oğlum aracılığıyla sesini duyurmak istiyor; Hamburglular bunu hak ediyor. Ve oğlum bunu sağlayacak.
Peki, tam olarak halkın hangi talebine sözcülük edecek ? diye sordu ikinci bir gazeteci.
Otuz beş yaşlarında, kestanerengi kısa saçlı, çekici bir kadındı; üzerindeki pahalı Chanel döpiyesin siyah mini eteği, hâlâ sıkı ve biçimli olan bacaklarını açıkta bırakıyordu. Ses kayıt cihazını tuttuğu kolunu öne uzatarak, bir güvenlik görevlisinin önüne geçmeye çalıştı. Goril geçmesini engellemek için genç kadının omzunu hoyrat bir şekilde kavradı.
Çek elini, Schätzchen,47 yoksa taciz şikâyetinde bulunurum, haberin olsun.
Boğuk sesi sakin olduğu kadar tehditkârdı da. Adam elini çekmişti. Eitel ondan tarafa döndü. Kadm gazeteci de onun gibi Güney aksanıyla konuşuyordu. Topuklarını birbirine vurdu ve başıyla nazik bir selam verdi.
Gnädige Frau...48 müsaadenizle sorunuza cevap vereyim...
Oğlumun vermek istediği mesaj, Hamburg halkının mesajı basit: Hamburg, yetti artık diyor; kitlesel göçler, çocuklarımızı zehirleyen uyuşturucu tacirleri, suç oranlarındaki artış, işlerimizi elimizden alan, kültürümüzü tahrip eden ve Hamburg'u ve diğer güzel Alman kentlerini suç, fuhuş ve uyuşturucu batağına döndüren yabancılar, yetti artık.
O halde durumdan yabancıları sorumlu tutuyorsunuz ?
Benim söylediğim, Gnädige Frau, Sozi'lerin -Eitel, Sosyal Demokrat Parti için bu aşağılayıcı kısaltmayı kullanmıştı- yere göğe sığdıramadığı "çokkültürlülük" deneyiminin başansız olduğu. Ne yazık ki, şimdi bu başarısızlıkla birlikte yaşamak zorundayız.
Eitel sırtını dikleştirdi, hafifçe resepsiyona döndü ve güvenlik
Bir tanem, canım.
Sayın Bayan
görevlilerinin başlarının üzerinden bakarak, cevabını bir tür demece dönüştürdü.
İyi Alman yurttaşlarının hayatına kasteden bu aralıksız saldırılara daha ne kadar zaman tahammül edebiliriz? Toplumumuzun bütün dokusu çözülüyor. Kimse kendini güvende ya da yarınından emin

hissetmiyor...
Eitel kadın gazeteciye döndü ve gülümsedi. Kadının kestane-rengi gür saçları iri ve delici yeşil gözleri, alev kırmızısı bir rujla iyice belirginleştirdiği geniş bir ağzı ve sert çenesi olan, hatları belirgin yüzünü çevreliyordu. Kadın Eitel'in gülümsemesine karşılık vermedi.
HeiT Eitel, oğlunuzun gazetesi Schau Mal! sansasyon yaratmaya çalışan bir yayın organı olarak biliniyor. Karmaşık siyasi meselelere -nasıl desem- biraz tek boyutlu yaklaştığı defalarca görüldü. Bu, Bund Deutschland-für-Deutsche'nin49 siyasi perspektifinin bir özeti mi ?
Her soru, Eitel'in sükûnet duvarına çarparak bu duvarı hızla aşındırıyordu. Yüzündeki tebessüm silinmemişti, ama ince üstdudağı, keyif olmadığı belü olan bir nedenden dolayı gerilmişti.
Karmaşık konular da vardır, basit konular da. Toplumumuzun yabancı unsurlar tarafından tahrip edilmesi basit bir konudur. Ve bunun basit bir çözümü vardır.
Bununla, herkesi ülkesine geri göndermeyi mi kastediyorsunuz? Yoksa "basit" çözüm derken "nihai" çözüm50 mü demek istiyorsunuz?
Bu soruyu öne doğru eğilen ilk gazeteci sormuştu. Eitel onu duymazdan geldi ve delici bakışlarını genç kadının üzerinden ayırmadı.
- işte iyi bir som, Herr Eitel. Lütfedip cevap verebilir miydiniz? Kadın gazeteci sustu, ama Eitel'in cevap vermesi için beklemeden devam etti.
Ya da şunu açıklamayı mı tercih ederdiniz: siz ve oğlunuz yabancılara bu kadar karşı olduğunuz halde, Eitel Group neden burada, Hamburg'da Doğu Avrupalılarla gayrimenkul pazarlıktan yürütüyor?
Eitel bir an afallar gibi oldu. Sonra, gözleri karanlık ve kötücül bir gölgeyle karardı.
Tam o anda otele bir başka grup girdi. Daha küçük bir gruptu bu. Daha efendi. Daha kassız, daha işadamı kılıklı. Eitel soruyu
Almanya Almanlara Birliği.
Nazilerin, Yahudileri topyckûıı imha Kırışımı için buldukları terim (ç n)

yanıtlamadan, yeni gelenlerden tarafa döndü.
Baba!
Koyu renk gür saçları ve geniş bir gülümsemeyle aydınlanmış yakışıklı bir yüzü olan, en çok bir yetmiş boyunda, tıknaz bir adam, Eitel'in yanına doğru yürüdü. Eitel coşkulu bir hareketle genç adamın elini sıktı, öteki elini omzuna koymak üzere kaldırdı.
Gnädige Frau, işte oğlum. Norbert Eitel: Hamburg'un bundan sonraki Erste Bürgermeister'!!
Yeni flaşlar patladı. Kadın gazeteci, nezaketten çok baba ile oğulun dış görünüşleri arasındaki beklenmedik farklılık komiğine gittiğinden, gülümsedi.
Norbert'i tanıyorum tabiî ki...
Gülümseyerek elini kısa boylu, genç Eitel'e uzattı. Beriki de gülümsedi ve eğilip genç kadının elini öptü.
Bizi mazur görürseniz, dedi yaşlı Eitel, korkarım, tartışmamız gereken çok önemli mevzular var.
Baba oğul başlarını hafifçe salladılar. Yaşlısı elini uzattı.
Hâlâ sorumu cevaplamadınız, Herr Eitel, dedi kadın gazeteci, donuk bir sesle.
Belki başka bir zaman. Sizinle tanışmak büyük bir zevkti, Gnädige Frau...
Kadın gazeteci oradan uzaklaşırken gülümsedi. Gnädige Frau... Sert, aristokrat bir büyükanneye uygun düşecek bir hitap şekli, diye düşündü.
Baba oğul Eiteller kadının resepsiyondan kapıya doğru ilerleyişini izlerken, Wolfgang Eitel'in yüzündeki gülümseme silinip daha yırtıcı bir ifadeye bıraktı. Oğluna dönmeden konuştu.
Kim bu, Norbert?
O mu ? Serbest gazetecidir; çok saygın bir isimdir, Der Spiegel ve Stern'e iş yapıyordu.
Adı...
Bu bir soru değil, emirdi.
Blüm... Angelika Blüm.

4 haziran çarşamba, 18.45. B 73 no'lu Hamburg-Cuxhaven karayolu Korku, içinde bir elektrik akımı gibi dolaşıyordu. Saçlarını diken diken eden ve göğsünü sıkıştıran, şahane bir korku. Bu ona verilmiş bir görevdi ve bütün riskleri kendisinin üstleniyor olmasına hiç takılmıyordu.
Ellerini direksiyondan sırayla uzaklaştırdı, avuçlarının içindeki teri sildi ve dikkatini yola verdi. Rutin bir polis kontrolü, küçük bir kaza, bir lastik patlaması ya da işgüzar bir otoyol devriyesi her şeyin suya düşmesine yeter de artardı bile. Dikiz aynasını onu görecek şekilde ayarladı. Kız arka koltukta yığılmış yatıyordu. Nefesi derin, ama hırıltılı ve düzensizdi. Lanet olsun. Belki de fazla kaçırmıştı. Hiçbir şey duyamayacak halde olduğunu bildiği halde, "Hayatta kal" diye mırıldandı. "Sadece birkaç saat daha, geri zekâlı kancık."

4 haziran çarşamba, 19.40. Aussenalster, Hamburg
19.30 Rundfahrt51 vapuru, yağmur karşısında nihayet zafer kazanan akşam güneşinde altın gibi panldıyordu. Fabel güvertede, kollarını korkuluğa dayamış duruyordu. Vapur pek kalabalık değildi; güvertede, bir sırada yan yana oturan yaşlıca bir çiftten başka kimse yoktu. Konuşmadan, birbirlerine dokunup bakmadan, sadece Aussenalster'i seyrediyorlardı. Fabel'e yalnızlıktan başka paylaşacakları bir şey kalmamış gibi geldi ve bir an, boşanmasından beri ne kadar mutlak bir yalnızlık içinde olduğunu düşündü. Bölünmeyen ve paylaşılmayan bir yalnızlıktı bu. Hayatına birçok kadın girmişti, ama her yeni ilişki beraberinde suçluluk duygusuna benzer derin bir acı getirmiş ve hiçbiri uzun ömürlü olmamıştı. Fabel her yeni ilişkide anlam yükleyeceği, sağlam bir şey aramış, ama bunu asla bulamamıştı. O, insanların evlendikleri kişilerle bir yastıkta kocadığı, Ost-Friesland'ın52 birbirine çok bağlı Lutherci cemaatleri arasında yetişmişti. Insanlarm iyi günde, çoğunlukla da kötü günde birbirlerinin yanında oldukları bir çevrede. Hiçbir zaman tam zamanlı bir kocadan ve babadan başka bir şey olabileceğini düşünmemişti. Bu, hayatındaki sabit, polis olmak gibi değişmez bir gerçekti. Sonra, karısı Renate, evliliğin nirengi noktalarmı hayatmdan çıkarmış ve Fabel uzun, çok uzun bir süre kendini bulamamıştı. Ve şimdi, boşandıktan beş yıl sonra, bir kadınla yatağını paylaştığı her defasında, kendini küçük bir zina

suçu işlemiş, biteli onca zaman olan bir evliliğe sadakatsizlik etnüş gibi hissediyordu.
Vapur gölün üzerinde kayar gibi ilerliyordu. Fabel vapura Alsterpark'taki Fährdamm iskelesinden binmişti ve şimdi, akşam güneşinde ışıldar gibi görünen yeşil ve altın rengi sentten uzakla Tür, gezi.
Doğu Frlzya
şıyorlardı. Fabel yanında, korkuluğa dayanan biri olduğunu fark ettiğinde, daha saatine yeni bakmıştı: 19.40'tı. Dönünce, yanındakinin, yakışıklı uzunca bir yüzü ve gür siyah saçları olan, otuz beş yaşlarında, uzun boylu bir Türk olduğunu gördü. Türk'ün yüzü koca bir gülümsemeyle aydınlandı ve gözlerinin çevresindeki gülme çizgileri daha da derinleşti.
Selam, Herr Kximinalhauptkommissar. Suçla mücadele nasıl gidiyor?
Ne diyeyim ? diye güldü Fabel. Tıpkı senin işin gibi, müşteri sıkıntısı çekmiyoruz. Porno dünyası ne âlemde peki?
Türk o kadar gürültülü bir sesle güldü ki, iki ihtiyar, ifadesiz yüzleriyle bir an onlardan tarafa baktılar, sonra gene tek kelime etmeden ve eşanh olarak, boş bakışlarını ufuk çizgisinden yana çevirdiler.
Ben o işi bıraktım. Şimdi teknoloji işindeyim, anlarsın ya -artık video, DVD ve CD-Rom'lar revaçta.
Sonra, abartılı bir özlemle içini çekip devam etti.
Artık kimse o eski geleneksel pis fotografían istemiyor. Bu da insanı namuslu bir işe girmeye mecbur ediyor.
Bu yüzden büyük bir risk aldığını sanmam, dedi Fabel. Seni tekrar gördüğüme sevindim Mahmut. İşler nasıl gidiyor, cidden ?
tdare eder. Arada bir boyalı basına paparazzi fotografían satıyorum. Namuslu ve işine bağlı senatörlerimizden birinin bir striptiz kulübüne girerken çekilmiş bir fotoğrafı için, daha demin Shau Mal /'den iki bin euroluk bir çek aldım.
-Shau Main
Fabel şaşırmış görünüyordu. Mahmut güldü.
Aldıklan satış yaptıracak bir şeyse, Türklerle iş yapmakla bir sakınca görmezler.
Ve bahse girerim ki, söz konusu senatör Sosyal Demokrat

Parti'dendi, dedi Fabel.
Üstüne bastın.
Neden onlarla çalışmayı seçtiğini anlayamıyorum. Her şey bir yana, herifler ırkçı bir pezevenk çetesi.
Mahmut omuzlannı silkti.
Dinle. Ben bu ülkede doğup büyüdüm. Ben de herkes kadar Almanım. Ama annem ve babam buraya Gastarbeiter53 olarak geldiklerinden, hayatımın büyük bölümünü, aslında Schroeder hükümeti iktidara gelene kadarki kısmım, Alman pasaportum ya da vatandaşlığım olmadan geçirdim, dedi Mahmut, yüzünü asa-

53. Konuk i}çi. göçmen ijçı.
rak. Ve bu ülkeden ne alabilirsem almaya karar verdim.
Fabel bakışlarını suya dikti. Alster'in doğu kıyısındaki Uhlen-horst'a uğrayan vapur, şimdi güneye doğru gidiyordu.
Seni suçlayamam Mahmut. Yetenekli olduğuna inanıyorum. Göçmen aileler arasında çektiğin o fotoğraflardan bazıları gerçekten parlaktı... Bu yeteneğin boşa harcandığını görmekten nefret ediyorum.
Dinle, Jan. O işle gurur duyuyordum, ama kimse o fotoğrafları satın almak istemedi. Dolayısıyla, ben de boktan bulvar gazeteleri için ucuz fotoğraflar çekiyorum ve işler kesat gidince pomo çekimler yapmak zorunda kalıyorum. Bildiğin gibi, bundan nefret ediyorum, ama hayatımı kazanmak için bunu yapmak zorundayım.
Evet, biliyorum.
Her neyse, diyerek yeniden gülümsedi Mahmut. Benimle ruh halimin nasıl olduğunu sormak için buluşmak istemedin her halde. Senin için ne yapabilirim?
Bir iki şey. Birincisi...
Fabel ceketinin iç cebinden bir fotoğraf çıkardı. Bu, öldürülmüş bir kızın fotoğrafıydı. Morgda çekilmişti; yüzündeki kanlar yıkanıp saçları geri taranmıştı, ölüm ve donuk ışık, yüzünü bembeyaz, ruhsuz bir maskeye döndürmüştü.
Yeni yetme yaşmdayken çekilmiş bulanık ve eski bir fotoğraftan başka bir tek bu var elimizde, korkarım. Onu tanıdın mı ?
Mahmut başını olumsuz anlamda salladı.
Hayır.

iyice bak. Fahişe olduğunu sanıyorum. Belki de porno işinde çalışmıştır.
Benimle çalışmadı. Ama... nasıl diyeyim, burada kendisi gibi gözükmüyor pek. Söylemek zor.
Mahmut fotoğrafı iade etmek istedi.
Sende kalsın, dedi Fabel. Biraz soruştur. Önemli.
Adı neydi ?
Problem de bu ya. Bizce profesyonel adı olan "Monique" dışında, bir adı, sürekli bir adresi, hatta öldürüldüğü geceden önceye ait bir hikâyesi bile yok. Bir şey hariç: sağ uyluğunun üst tarafında bir kurşun yarası var. Bu yarayı beş ila on yıl önce aldığım düşünüyoruz. Bu sana bir şey söylüyor mu?
Üzgünüm, Jan... ama çevreyi biraz koklayayım ve ne öğrenebilirim bir bakayım. Nasıl öldürüldü?
Biri üzerinde bir anatomi dersi yapmaya karar vermiş. Bede nini yarıp ciğerlerini sökmüş.
-Siktir!
Mahmut'un tepkisi yapmacık değildi. Bu adam yaptığı işe rağmen, zekâsını ve insancıllığını korumayı nasıl başanyordu ?
Hani şu gazetelerin durmadan yazdığı olay mı ?
Korkarım öyle, dedi Fabel. Bu adam birinci önceliğimiz. Baştan aşağı seri kokuyor. Yeniden iştahı kabarmadan ona ulaşmak zorundayım.
Elimden geleni yapacağım. Ama biliyorsun, dikkatli olmam lazım. Sosyal çevrem medenüiğiyle ünlü değüdir. Polis için çalıştığımı düşünecek olurlarsa, ben de kendimi bir morg tepsisinde bulurum.
Biliyorum ve senden bu işte özellikle dikkatli olmanı istiyorum...
Neden?
işin arka planda hoşlanmadığım bir sürü şey var. BND birden soruşturmaya burnunu soktu... ve kızın cesedinin bulunduğu da-irenin sahibi eski bir Mobiles Einsatz Kommando.
Mahmut irkildi.
Hans Klugmann mı ?
Fabel, Mahmut'un bu adı bilmesine şaşırmıştı.
Onu tanıyor musun ?
Uzaktan. Yollarımız karşılaştı denebilir.
Mahmut dikleşip Fabel'den bir adım uzaklaştıktan sonra ekledi.

Yo, hayır... bekle bir dakika... Klugmann, Ersin Uluğbay ve Mehmet Yılmaz'a bağlı değil nü ?
Öyle olduğunu sanıyoruz.
Dinle, Jan, sana ne zaman olursa yardım ederim. Her şey bir yana, manen borçluyum sana, ama bu iş farklı. Uluğbay'ın çevresinde nabız yoklamam söz konusu bile olamaz. O herif sadece Hamburg'daki en büyük Türk mafya babası değil, kafadan sakat bir orospu çocuğudur.
Tamam, tamam, sakin ol! dedi Fabel, Mahmut'un sert itirazının önüne geçmek istercesine, ellerini havaya kaldırarak. Senden riskli bir şey yapmanı istemiyorum, sadece kulaklarını açık tut, yeter. Klugmann'la ilgili bir şey öğrenebilir misin, ona bak. Bu arada, onun hakkında ne biliyorsun ?
Sadece, Ersin Uluğbay'ın hesabına yan zamanlı gorillik, kendi hesabına da yan zamanlı pezevenklik ettiğini. Kesinlikle önemsiz biri, ama her bakımdan pisliğin teki. Bir kız arkadaşı var... Pa-ladıcs Taıı/.baı'ın dansçı kızlarından Sonja Brun. Kız onun hesa bjna çalışan bir fahişeydi, aína herif onu kaldırımlardan kurtardı. Gönlü ferman dinlemedi anlaşılan.
Kızı nasıl biliyorsun ?
Elixir, hani şu hard-core porno dergisi var ya o, altı ay kadar önce benden birkaç poz fotoğraf çekmemi istediydi. Kızlardan biri Sonja'ydı. iyi parçaydı doğrusu... Onu, görüntülemek zorunda olduğum malum şeyleri yaparken görmek midemi kaldırdı. Her neyse, çekimden sonra kızı almaya Klugmann geldi. Canı çok sıkkındı, giderken Sonja'yı biraz hırpaladı. Kız kaldırım fahişeliğini ve porno işini ondan sonra bıraktı.
Ya Paradies-Tanzbar?
Klugmann için kısaca oranın gorili denebilir. Paradies arka tarafta başka işler çevrilmeyen, her şeyin ortalıkta döndüğü bir yerdir. Malum yollardan para kazanır: Frankfurt ya da Stutt-gart'tan gelen, sahnede olanları seyreden, içtikleri her bardak ucuz şaraba otuz euro geçirildiğinin farkına varmayacak kadar sarhoş, yağlı işadamlarından. Ama mekânda fak fuk yapılmaz. Uluğbay, Paradies'i bundan bir yıl önce, anlaşüdığı kadarıyla çok düşeş bir fiyata kapattı. Ondan sonra ban işletmesi için başına Hoffknecht'i geçirdi -bu, bir kasap dükkânının başına bir etyemez geçirmek gibi

bir şeydi. Hoffknecht'e güvenebilir, onu kızlarla yalnız bırakabilirsin. Anlaşıldığı kadanyla, daha çok on sekiz yaşmda oğlanlan tercih ediyor. Öğrendiğime göre, -Klugmann'ın görevi, sorun çıkaran'an kapıya koymak ve "işadamlan"ndan kazık hesaplara itiraz edip mızıkçüık yapanlar olursa, bunlann hesabın ne kadar hesaplı olduğunu anlamalarına yardımcı olmak; ne demek istediğimi anlıyorsundur herhalde.
Mahmut sustu, başını iki yana salladı ve alaycı bir ifadeyle güldü. Sonra, yüzü her zamanki güleç ifadesine büründü.
Okey... Etrafı koklayacağım ve Sonja'yla konuşacağım. O ihtiyar ibne Arno Hoffknecht'in ağzını bile yoklayacağım. Bakalım neler öğrenebileceğim. Ama sana hiçbir vaatte bulunmuyorum.
Fabel gülümsedi.
Bu kadan bana yeter. Teşekkürler, Mahmut. Sununla da mas-raflannı görürsün...
Fabel iç cebinden kabank bir zarf çıkanp Mahmut'a uzattı. Beriki zarfı kapıp çabucak deri ceketmin cebine sokuşturdu.
Uluğbay çetesiyle ilgili olarak bilmen gereken bir şey daha var. Tabiî daha bilmiyorsan...
Öyle mi, nedir?
Biniz baskı altındalar. Aslında epeyce bir baskı altında Şelürde yeni bir Ukraynalı çetenin türediğinden bahsediliyor...
Ben Ukraynalılar ile Türkler arasında sürmekte olan bir parsa savaşı olduğunu sanıyordum...
Artık sürmüyor. Bu yeni ekip mevcut Ukraynalı çetelerin tamamının kontrolünü ele geçirdi. Eski çeteler başlarında eski patronlarıyla hâlâ varlıklarını koruyorlar, ama yeni ekibe "haraç" ödüyorlar ve kendi aralarında ya da Türklerle çatışmaları yasak. Söylentilere göre, Uluğbay'ın yeğeni Yılmaz yeni gelenlerle bir anlaşma yapmaya zorlanmış. Yümaz'a, Uluğbay'ın işlerini legal-leştirmesi... güya illegal işlerden çekilme sürecini hızlandırması için baskı yapıldığı laflan da dolaşıyor. Anlaşıldığı kadanyla, bütün bunlar Uluğbay'ın kafasmı fena halde bozuyonuuş.
Yeni çeteyi kim yönetiyor peki?
Sorun da burada. Bu yeni birimin mega bir pisliğin emrindeki on-on beş adamdan oluştuğu sanılıyor.
Fabel'in bakışlan gölün sularına kaydı. Mahmut'un anlattıklarını

zihninde tartıyordu. Buchholz ya da Kolski ona bütün bunlardan neden bahsetmemişti ? Bunlar yürüttüğü somştunna açısından hayati bilgiler değildi, ama gene de işe yarayabilirlerdi. Mahmut'a dönüp sordu.
Benim anlamadığım şey şu: madem bu yeni çete çok küçük, diğer Ukraynalılar ya da Türkler herifleri neden tepelemiyor?
Ukraynalıların bu herifler hakkında nasü konuştuklarını, daha doğrusu konuşmadıklarını duysan anlardın. Sen Yari Vara-suv'u tanırsın, değil mi?
Fabel başını evet anlamında salladı: Varasuv yeraltı dünyasında işlenen bir dizi cinayetin faili olarak kabul edilen, dev yapüı, Ukraynalı bir gangsterdi. Kurbanlarını pabuç büyüklüğündeki elleriyle döve döve öldürmesiyle nam salmıştı. Hamburg Polisi onu içeri tıkmak için yeterli kanıtlan bir araya getirmeyi asla başaramamıştı.
Eh işte, bu siktiğimin Varasuv'u bile bu heriflerden bahsederken fısıldayarak konuşuyor. Anlaşrldığı kadanyla, yeni efendilerinin talimatı üzerine erken emekliye aynldı. Sana yemin ederim, bu yeni çete herife korkudan donunu doldurtuyor. Bilirsin, Uk-raynalüar çetin cevizdir, ama şimdilerde, ölümden daha berbat bir şeyden korkuyor gibiler.
Bu yeni tiplerde o kadar- özel ne olduğunu hâlâ anlamadım.
Eski Spetznaz'lar54 olduklan söyleniyor...
Ne olmuş öyleyseler? Bunun, bunlann son derece tehlikeli adamlar olduğu anlamına geldiğini biliyorum, ama Avıuıpa'daki
54. Rusça, Spetsialnovo Naznacheniya'nın (Rus özel kuvvetlen) kısaltması
Rus, Ukrayna ve Batlık mafyalarının yarısı eski Sovyet özel kuvvet elemanlarını kullanıyor...
Mahmut başını sabırsızlıkla iki yana salladı.
Hayır, hayır. Bu adamlar farklı. Eskiden özel bir polis birimine bağlıymışlar. Sovyet içişleri Bakanhğı'na ya da onun gibi bir boka. Afganistan ve Çeçenistan savaşı gazileri. Orada ne yaptıklarını bilmiyorum, ama yaptıkları her neyse, milleti altına ettirdiğini biliyorum.
Hoparlör vapurun St. Georg iskelesine yanaşmakta olduğunu anons etti. Mahmut aralarındaki bu dostça bilgi alışverişinden kimsenin haberdar olmayacağına dair güvence vererek, Fabel'in elini

içtenlikle sıktı.
Ben burada iniyorum. O kız ve Klugmann hakkında bir şeyler öğrenmek için elimden geleni yapacağım. Kendine iyi bak, dostum. Sen de Mahmut.
Fabel Mahmut'un vapurdan inişini seyretti. İskeleden açılırken, gözüne, vapurdan yem inen, kısa san saçlı, hoş bir genç kız çarptı; batmakta olan güneş saçlannı altın gibi parlatıyordu. Kızın ışıltılı gençliğini seyrederken yüreğinin sancıdığını hissetti. Arkasını dönüp vapurun öteki tarafına yürüdü ve az önce baktığı kızın, yirmi beş metre geriden Mahmut'u izlediğini fark etmedi.

4 haziran çarşamba, 20.45. Alsterpavilion, Hamburg
Fabel, öğleden sonra üzerine çökmeye başlayan yorgunluğu artık bütün ağırlığıyla duyumsuyordu. Vapurdan indiğinde kendini bitkin ve pis hissetti. Akşam ışığı günün kasvetini silmiş, alçalan güneş şehri kırmızı ve bakır şansı bir işığa boğmuştu. Binnnenalster'in güney ucunda vapurdan indi ve şehir merkezindeki Alsterarkaden'e kadar olan kısa mesafeyi yürüdü. Sıra kemerlerin altındaki bir masaya oturdu ve ringa balıklı bir Matjes salatası ile bir Jever birası söyledi. Sıra kemerler Alsterfleet denen kanal boyunca uzanıyordu. Fabel yorgun bakışlannı, kuğuların çaba harcamadan süzüldüğü, akşam ışığında panldayan sularda boş boş gezdirdi. Kanalın öteki tarafında, şehrin ana meydanının ortasında Rathaus55 otoriter bir havayla göğe yükseliyor, kulesinin bakır saatleri akşam güneşinde pınl pınl parlıyordu.
Fabel, kadının ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordu ve yumuşak Münih aksanını duyduğunda birkaç saniye bocaladı

55. Belediye sarayı
Oturabilir miyim ?
Evet... evet... elbette Frau Doktor...
Fabel ayağa kalkıp bir sandalye çekmeden önce, elinde peçetesi bir an duraksadı.
Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur... dedi Susanne Eck-hardt.
Hayır... kesinlikle hayır.
Garson kıza işaret edip Susanne'ye döndü.
Size bir şey ikram edebilir miyim ?

Susanne garsona dönüp bir bardak beyaz şarap söyledi. Fa-bel'in bir şey yemek isteyip istemediği sorusuna, başını hayır anlamında sallayarak cevap verdi.
İşyerinde bir şeyler atıştırdım. Ama sizi rahatsız ediyorsam söyleyin lütfen.
Fabel ağzına bir lokma ringa balığı daha attı. Kadın ona bakarken bir şey yiyor olması, kendisini tuhaf bir şekilde savunmasız hissetmesine neden oldu. Susanne Eckhardt, güneşin yüzünü ısıtması için başını arkaya attı; Fabel kadımn güzelliğini hayretle ve hayranlık içinde seyretti.
Kemerlerin altındaki mağazalarda alışveriş yapıyordum, dedi kadın, başıyla yanma bıraktığı torbaları işaret ederek. Sonra burada oturduğunuzu gördüm. Bitkin görünüyorsunuz. Uzun bir gün oldu, değil mi?
Kesinlikle öyle. Uzun günler ve uykusuz geceler, bundan sonra işin parçası olacak gibi görünüyor, maalesef.
Eckhardt'ın şarabı geldi. Susanne bardağını kaldırdı.
Zum Wofıl Uzun günlere ve uykusuz gecelere içelim.
Cheers,S7 dedi Fabel. Kadeh kaldırırken bu İngilizce sözcüğü kullanma alışkanlığı vardı.
Susanne güldü.
A, evet, der englische Kommissar... Size böyle dendiğini unuttum...
Fabel gene gülümsedi.
Ben yan İskoç'um. Annem İskoç'tu ve az kalsın lain adıyla vaftiz edileceküm. Jan bir orta yoldu. Her halükârda, Hamburg'da pek çok kişi kendini az da olsa Britanyalı hisseder. Hamburg'un Londra'nın en doğu banliyösü olduğu söylenir... Bir güneyli olarak ne demek istediğimi anladığınızdan eminim...
Susanne bardağını masaya bıraktı.
Şerefe, sağlığa
"Şerefe" anlamında İngilizce kelime
A, evet... Almanya'dan ayrılmadan bir kültür şoku yaşayacağıma inanmazdım, ama itiraf edeyim ki, Münih'ten buraya geldiğimde kendimi yabancı bir ülkeye göç etmiş gibi hissettim. Buradaki insanlar biraz...
Anglosakson mu?
Kontrollü ya da mesafeli diyecektim... ama evet, artık Ham-

burglular için neden böyle dendiğini anlayabiliyorum...
Şarabından bir yudum daha alıp devam etti.
Gene de burayı seviyorum. Hamburg harika bir şehir.
Evet, dedi Fabel, suya dikkatle bakarak. Evet, öyle. Ne zamandır buradasmız ?
îki yıldır... yok, neredeyse üç yü oluyor. Kendimi burada gerçekten evimde hissediyorum.

Buraya neden geldiniz? îş nedeniyle mi, eş durumundan mı?
Susanne Eckhardt, Fabel'in sorusunun dolaysızlığma güldü.
Fabel de ona uydu.
Hayır, Herr Fabel... Ben evli değilim... Biriyle birlikte bile değilim. Buraya İnstitut für Rechtsmedizin'de önerilen iş nedeniyle geldim. Enstitüden de, Hamburg Polisi'nde danışmalık görevine atandım.
Öne doğru eğildi, dirseklerini masaya koydu ve çenesini, birbirine kavuşturduğu ellerine dayadı.
Ya Frau Fabel, o, sizin uzun mesaüerinize nasıl katlanıyor? Fabel yaptığı patavatsızlığa gelen karşılığa güldü.
Frau Fabel falan yok, dedi. Ya da en azından şu an için yok; yaklaşık beş yıl önce boşandım ben.
Özür dilerim... Bunu istemezdim... Fabel ellerim kaldırdı.
Özür düemenize gerek yok. Alıştım buna. Bu yeni hayata uyum sağlamak zor... ve eski karım başka biriyle birlikte yaşıyor... Doğrusunu söylemek gerekirse, eskiden ben evde olmadığımda onunla birlikte olan kişiyle...
Gerçekten özür dilerim.
Dediğim gibi, buna gerek yok. Bütün boş zamanlarını benimle geçiren harika bir kızım var.
Aralarına bir sessizlik çöktü. Konuşma aniden ve uygunsuz bir şekilde özel hayatlara kaymıştı ve ikisi de nasıl geri adım atacaklarını bilmiyorlardı. Susanne, Alster Kanalı üzerinden Rathaus Meydanı'na doğru bakarken, Fabel çatalıyla bir balık parçasını tabağının çevresinde döndürüyordu. Birkaç saniye süren sessizlikten soma, ikisi aynı anda konuşmaya başladı.
Susanne güldü.
Siz buyurun...
- Size sadece şunu soracaktım... diye başladı Fabel. Sesindeki

aşın tereddüdün farkındaydı. Cümlesini daha güvenli bir tonla tekrarladı.
Size sadece şunu soracaktım: şu anda vaktinizin olmadığı anlaşıldığına göre, bir akşam benimle yemeğe çıkmak ister miydiniz ?
Susanne içtenükle gülümsedi.
Memnuniyetle. Önümüzdeki haftaya ne dersiniz ? Beni işten ararsınız, randevulaşınz.
Saatine baktı.
Aman Tanrım, şu anda başka bir yerde olmam gerekiyordu... Şarap için teşekkürler Herr Fabel...
Bana Jan deyin, lütfen...
- Şarap için teşekkürler Jan... Gelecek hafta beni arıyorsunuz?
Fabel sandalyesinden kalkıp Susanne'nin elini sıktı.
Bundan emin olabilirsiniz...
Kadın kemerlerin altından, güneşm altın rengine boyadığı ve gölgede kalan sıra şeritlerin arasından geçerek uzaklaşırken, Fabel arkasından baktı. Yorgunlukla birleşen biranın etkisiyle, bu yaşadıklan gerçek değilmiş gibi geldi. Evet demiş miydi gerçekten?

4 haziran çarşamba, 21.00. AussencMch, Cuxhaven yakınları
Bedeninden, çevresinden, dünyadan kopmuş gibiydi. Biünci kaim ve yapışkan bir örtüyle sarılıydı. Bu örtü arada bir inceliyor, o zaman her şeyi daha normal bir şekilde algılıyor, ama sonra bilincini yeniden kuşatarak çevresindeki gerçekliği karartıyordu. Bu durum onu öfkelendiriyordu, ama bu ham duygu bile, bütün düşüncelerine, duyumlarına, hareketlerine bulaşan balçığın altında yatışıyordu. Yeniden yere yıkıldı. Yüzüne yapışan ıslak yapraklan, ağzındaki iğrenç humus tadını hissetti. Çevresinde ağaçlar vardı. Böyle bir yere ne ad verildiğmi bilmesi gerektiğini biliyordu, ama "orman" sözcüğü çok uzağındaydı, hatırlaması muazzam bir zihmsel çaba gerektiriyordu. Bir süre yerde yattı, sonra sendeleyerek ayağa kalktı, birkaç adım attı ve yeniden yıkıldı. Kaim ve koyu balçık bir kez daha bilincini karartti ve yeniden kendinden geçti.
Kendine geldiğinde ortalık daha az karanlıktı. İlacın verdiği sersemliği hafifleten güçlü bir içgüdüyle, zorlanarak ayağa kalktı. Önünde ışıklar vardı. Ağaç gövdelerinin siluetleri alasında lıl resen hareketli ışıklar. Onu ışıklara doğru yönelmeye iten, ileride bir yol,

yardım, kurtuluş umudu olduğunu algılıyor olması değil, gene içgüdüleri olmuştu. Birkaç kez daha tökezledi, ama artık bir çekme halatının ucuna bağlıymış gibi ışıklara doğru sürükleniyordu. Ayaklannın altındaki zemin düzleşmişti, takılacağı daha az kök ya da dal parçası vardı. Işıklar büyüdü. Parlakiaştı.
Bilinci, kamyon ona çarpmadan önce aydınlandı. Lastiklerin acı gıcırtısını duydu ve ona doğru hızla yaklaşan farlara, sonuna kadar açtığı ama ışıktan kamaşmayan gözleriyle dimdik baktı. Büyük bir şaşkınlığa kapıldı: öleceğini bildiği halde, neden en ufak bir korku duymadığını anlayamıyordu.

4 haziran çarşamba, 23.50. Altona, Hamburg
Büro çalışanlarının ve alışverişçilerin çoğunun gittiği bu saatte, yer altı otoparkında neredeyse hiç araba kalmamıştı. Saab'ın lastikleri sütunlu park yerine inen dik rampaya keskin bir dönüş yaparken acı acı inledi. Araba park etmek yerine, yolun üzerinde durdu; farlar söndü, dörtlüler yandı.
Bir sütunun arkasında beklemekte olan Mercedes, aniden yetinden ftrladı ve Saab'a doğru ilerleyerek tamponuna dayandı. Aıtık iki araba da otoparktan kolay kolay çıkamazdı, ilk önce, Mercedes'ten Türkler indi. İri yapılı üç adamdılar. İkisi arabanın iki yanında durdu; kapılan açık bırakmış, bedenlerinin önüne siper edip üzerlerine kollannı dayamışlardı.
Diğer ikisinden daha yaşlı ve daha şık giyimli olan üçüncü Türk, Saab'a doğm yürüdü, sürücü mahallinin camını tıklatmak için eğildi. Elektrikli cam vızıldayarak açıldı.
Sonra, boğuk bir patlama sesi duyuldu.
Mercedes'in yanında durmakta olan iki Türk, Saab'ın içinden ateşlenen silahtan çıkan merminin delip geçtiği yaşlı Türk'ün başının arkasından bir kan teleğinin fışkırdığını gördüler. Tepki göstermelerine vakit kalmadan, bu defa arkalannda, çatılan döven dolu sesleri gibi bir dizi patlama daha oldu.
Yaşlı Türk gibi, onlar da daha yere yığılmadan ölmüşlerdi.
Türklere ait Mercedes'in arkasından, uzun boylu, iki sansın erkek çıktı. Biri otopark zemininden dikkatle boş mermi kovanlarını toplarken, diğeri sakin bir şekilde üç Türk'ün cesedine doğm yürüyüp her birinin kafasına son bir mermi sıktı; o da diğeri gibi boş

kovanlan yerden alıp dizlerinin altına kadar inen deri ceketinin cebine attı. Sonra, ikisi birlikte yan otomatik Herkler ve Koch'lannın sustunıculannı açarak Saab'a doğru ilerlediler. Cesetlerin üzerinden kayıtsızlıkla atlayıp arabanın arka koltuğuna geçtiler. Saab dikkatli bir geri manevra yaptıktan sonra otoparkın çıkış rampasına yöneldi.

5 haziran perşembe, 10.00. Pöseldorf, Hamburg
Şimdi, Fabel ile önceki gün yaşadıkları arasında derin ve düşsüz bir uyku tamponu vardı; gene de, uyandığında, kemiklerini sızlatan bir yorgunluk hissetti. Rutin tıraş, duş ve giyinme edimleri boyunca kendini oradan oraya sürükledi. Paspasın üzerinde bir Hamburger Morgenpost duruyordu; gazeteyi açmadan, girişteki konsolun üzerine koydu.
Kahvesini pencerenin önünde, boş gözlerle Hamburg göğüne bakarak içti. Çelik rengi gökyüzü şehri mengenesine almış, suyun, parklann ve binaların renklerini emiyor, ama bulutların ardındaki pembe bir leke günün ilerleyen saatleri için daha iyi bir hava vaadinde bulunuyordu. Buralarda bir yerdesin, diye düşündü, benimle aynı göğün altındasın ve aynı şeyi bir daha yapmak için bekliyorsun. Bunu bir daha yapmak için sabırsızlanıyorsun. Ve biz dört gözle senin bir hata yapmanı bekliyoruz. Bu düşünce midesini bir mengene gibi sıktı.
Fabel gökyüzüne bakarak kahvesini yudumlarken, şimdiye kadar toplayabildikleri bilgileri kafasından geçirdi. Bunlar, birbirine uyması beklenen yap-boz parçalan gibiydi: suça batmış eski bir polis, korkunç bir şekilde öldürülmüş bir fahişe, dört ay önce öldürülen ve ikinci kurbanla ortak bir hikâyesi ya da başka herhangi bir bağlantısı olmayan bir başka kadın ve e-mail'le cinayetleri üstlenen narsisist bir sosyopat. Ama Fabel parçalan ne zaman bir araya getirmeye çalışsa, birbirlerine kanşıyor, karman çorman oluyorlardı. Düşündüğünde, bütün bunlar bir anlam taşıyor, ama daha derin bir analizden geçtikleri beyninin arkasındaki karanlık, küçük bir odada, kırmızı bir uyan lambacığı durmadan yanıp sönüyordu.
Fabel kahvesini bitirdi. Derin ve uzun bir nefes alarak havayı ve Alster manzarasını içine çekti. Sonra ceketini ve anahtarlannı alıp

büroya gitmek üzere evden çıktı.
Prâsidium'un geniş fuayesine girer girmez, olağanüstü hareketlilik dikkatini çekti. Kasklannı ve koruyucu gözlüklerini sıkıca kavramış, griler ve siyahlar içindeki heyula görünümlü on mı beş MEK görevlisi, tıns adımlarla yanından geçip binanın dışında onları bekleyen zırhlı bir araca doğru yürüdüler. Fabel, elinde mavi bir dosya olan bir Shutzpolizei Ersten Hauptkommissar'ıy-la konuşmakta olan Buchholz ve Kolski'nm yanından geçti, ikisi de Fabel'e doğru bakıp onu 'sert bir baş hareketiyle selamladılar. Fabel de onlara selam verdi; neler olup bittiğini öğrenmek için sabırsızlanmasına rağmen, yüzlerindeki sert ve kararlı ifadeyi görüp onları rahat bırakmaya karar verdi. Fabel asansöre binerken, BND'nin adamı Gerd Volker, yapılı dört adamla birlikte asansörden indi. Fabel'e yarım ağızla gülümsedi, günaydın dedi ve cevap vermesine fırsat bırakmadan aceleyle önünden geçip gitti.
Fabel asansörden indiğinde, Mordkommission'un holünde, Werner'le karşılaştı.
Neler oluyor Tanrı aşkına?
Werner Fabel'e, ilgili sayfası açılmış bir Morgenpost gazetesi uzattı. Ersin Uluğbay öldü. Profesyonelce bir cinayet, gerçekten. Fabel sessiz bir ıslık çaldı. Morgenpost'taM fotoğrafta, kan ve benzin lekeleriyle kaplı beton bir zeminin üzerine serilmiş yatan, şık bir adam görülüyordu. Yazıda cinayetin nedenine ilişkin bir açıklama yoktu, ama üç ölüden birinin "Hamburg yeraltı dünyasının ünlü simalarından" Ersin Uluğbay olduğu belirtiliyordu. Her ikisi de erkek olan ve Türk olduğu sanılan diğer iki kurbanın kimlikleri henüz teşhis edilememişti. Fabel aşağıda neden o kadar çok suratsız ve telaşlı adamla karşılaştığını anlamıştı.
Shit. Ortalık birbirine girecek desene.

Onlar da buna hazırlanıyor zaten, dedi Maria Klee, elinde bir fincan kahve, Fabel'in yanına yaklaşarak. Siz de bir kahve ister miydiniz?
Hayır, teşekkür ederim.
Bütün Präsidium, LKA7 ve BND kaynıyor... diye ekledi Maria, gülerek. Eğer siyah bir deri ceket giyiyor ve kısaltmalarla iş görüyorsa, kendisi burada ve kıçını an sokmuş durumda.
Neden canlannı sıkıyorlar, anlamıyonım, dedi Werner, omuzlanın

silkerek. Bıraksınlar, pislikler birbirini yesin. Bu hepimize bir dolu zaman kazandınr ve baş ağnlanndan kurtanr.
Ne yazık ki, iki ateş arasında kalmak diye bir şey vardır, Werner, dedi Fabel, gazeteyi ona uzatırken. Ve sanki, masum yayalar hep çapraz ateşte kalırlar.
Olabilir, ama kesin olan bir şey var: ben bu pislik için gözyaşı dökmeyeceğim.
Fabel odasına doğru yürürken sordu.
İkinizin bir dakika zamanı var mı ?
İçeri girince masasının arkasına geçip oturdu, Maria ve Wer-ner'e de oturmalarını işaret etti.
Dünkü kurban hakkında yeni bir şeyler öğrendik mi ?
Hayır, dedi Maria. Hem Hamburg hem de Bundeskrimina-lamt kayıtlarında eksiksiz bir parmak izi araştırması yaptım. Kızın hiçbir kriminal kaydı yok. Kurşun yarasıyla ilgili bir şey de yok. Maktulü son on beş yü içinde Hamburg'da kurşunlanan kadınlarla ilişkilendiremiyoruz.
O halde araştırma kapsamını genişletin.
Zaten öyle yaptım, Şef.
Arına ve Paul, Klugmann'ı izlemeye devam ediyorlar, dedi Werner. Dosdoğru evine gitmiş ve yatmış. Son rapora göre, perdeleri hâlâ çekiliymiş ve içeride hiçbir yaşam belirtisi yokmuş.
K'zın cesedinin bulunduğu evin yakınında oturanlardan yeni bir şeyler öğrenebildik mi ? Slav tipli yaşlı bir adam gördüğünü söyleyen biri oldu mu ?
Kimden bahsediyoruz ? diye sordu Maria.
Olay mahalline geldiğimizde, Jan ortalıkta dolanan tekinsiz bir tip görmüştü, dedi Werner.
Kısa boylu, altmışlarında, belki daha yaşlı... yabancı tipli bir adam mı ?
Werner ve Fabel gözlerini Maria'ya diktiler.
Onu gördün mü ?
Ben olay yerine sizden on beş dakika kadar önce gelmiştim, bilmem hatırlıyor musunuz ? Çoktan küçük bir kalabalık toplanmıştı ve St. Pauli yönünden gelen o adam kalabalığın yüz metre kadar uzağında duruyordu. Onu fark ettim... Onu tarif etmem gerekse, Hruşçev'e benziyordu derdim... Hani şu eski Sovyet devlet başkanına ya da

altmışlarda hangi unvanla anılıyorsa ona işte...
Bu o adam, dedi Fabel.
Özür dilerim, o sırada üzerinde fazla durmadım. Olay yerinden ya da başka bir şeyden kaçar gibi değildi. Üstelik, olay mahallinde en azından bir saattir birileri olduğundan, adamın katil zanlısı olabileceği aklımın ucundan dahi geçmedi... Sizce katil o mu?
Hayır... dedi Fabel, kaşlarını çatarak. Bilmiyorum... sadece bana diğerlerinden farklı gelmişti. Muhtemelen bir şey çıkmayacaktır. Ama adam mahalleli değildi ve sen oraya geldiğini gördün. Şüpheli listesinden çıkarmak için, onu bulmanızı istiyorum.
Hakkında bilgi toplamaya çalışacağım, dedi Werner.
Komşulardan birinin, cinayet öncesinde çevrede bir polis görüp görmediğini de araştırmanızı istiyorum. Ama Tann aşkına dikkatli olun... Kimsenin bizimkilerden birinden kuşkulandığımızı düşünmesini istemem.
Tabiî, üzerinde Ula ki de üniforma olması gerekmiyordu, dedi Maria. Belki de sadece bir Kriminalpolizei kimliği taşıyordu.
Biliyorum... Söylediğin gibi, polis kılığına girip girmediği bile kesin değil. Ama üniforma onu sorgusuz sualsiz içeri aldırmış olabilir. Araştırmaya değer.

Werner ve Maria odadan çıktıktan sonra, Fabel cep telefonundan Mahmut'a ulaşmaya çalıştı. Büyük bir çete savaşı patlak vermek üzereydi ve Fabel onu silahsız olarak ateş hattına yollamıştı. Telefon birkaç defa çaldı, sonra Mahmut'un telesekreteri devreye girdi.
- Benim. Beni ara. Ve senden istediğim her şeyi unut. Fabel bunlan söyledikten sonra telefonu kapattı.

5 haziran perşembe, 10.00. Stadtkrankenhaus,58 Cuxhaven
Max Sülberg'in üniforması üzerine tam olmuyordu. Aslında, büyük bölümünü Cuxhaven Polizeiinspektion'da59 geçirdiği, Aşağı Saksonya Polisi'ndeki yirmi beş yıllık hizmet süresi boyunca, hiçbir üniforma üzerine tam oturmamıştı. Bu süre zarfında, yavaş yavaş, zayıf ve derbeder bir adamdan göbekli ve derbeder bir adama dönüşmüştü. Şimdi, hardal şansı kısa kollu gömleği göbeğinin çevresinde sonuna kadar gerilmiş, göğsünün etrafında ve ensesinde kınş kınş duruyor, pantolonu da uzun zamandır ütü yüzü görmemiş

gibi görünüyordu. Nonnalde, amirinin zılgıt çekeceği türden derbeder bir polisti; tabiî, yeşil-beyaz apoletlerinde-ki, amirin o olduğunu gösteren iki altın yıldız olmasa.
Kısa boylu, saçlan açılmış bir adamdı. Gün görmüş ve her an gülümsemeye hazır sevimli bir yüzü vardı. Berensch-Arensch'ten Altenbruch'a kadar uzanan kumlu Cuxhaven sahillerinin çizdiği yayın içinde kalan alçak ve düz topraklarda yaşayanlar için, tanıdık ve güven verici bir simaydı.
Şimdi ise, morgun çıplak ışığının soldurduğu güleç yüzünden düşen bin parçaydı. Yanında, gür siyah saçlı, ince uzun, yakışıklı bir adam olan Dr. Franz Stern duruyordu. Doktor, derbeder Schu-
Devlet hastanesi.
Polis Müfettişliği.
Po'ya kelimenin gerçek anlamıyla tepeden bakıyordu. Önlerindeki çelikten, soğuk morg sedyesinin üzerinde, Hemmoor'lu, 19 yaşında bir öğrenci olan Petra Heyne'nin paramparça cesedi yatıyordu. Max Sülberg uzun zamandır polisti; bu, Cuxhaven'de bile hissesine yeterince ölüm ve şiddet düştüğü anlamına geliyordu. Ama bakışlarını kendi kızından en fazla bir yaş büyük olan kızın cansız yüzüne doğru indirirken, kurbanın başının altına koymak üzere bir yastık, bir şey, herhangi bir şey bulmak için, gemlene-mez bir istek duydu. Ve ona bir şey söylemek istedi. İçinden onu teseüi etmek geldi. Ama artık, kızın teselli edilmesi imkânsızdı. Başını kuvvetle iki yana salladı.
Çok yazık! Stern içini çekti.

Peki ama, en yakın yerleşmeye kilometrelerce mesafedeki o ıssız yerde ne işi varmış, Tanrı aşkına?
Sadece tahminde bulunabüirim, dedi Max. Otopsi sonucunu beklememiz gerekecek, ama bence uyuşturucu almış. Kamyon şoförü, önüne fırladığında aklı başmda değilmiş gibi göründüğünü söyledi. Besbelli, ona çarpmamak için yapabileceği hiçbir şey yokmuş, ama bunu içine sindirmekte çok zorlanıyor. Zavallı adamcağız.
Anne babasına haber verildi mi ? diye sordu Stern.
Yoldalar. Kızın üzerinde çanta ya da kimlik yoktu, ama bir acil tıbbi müdahale bilekliği taşıyordu.

Stern düşünmeden kızın bileğine baktı. Aptallık: bileklik, polis tarafından çıkarılıp muhafazaya alınmıştı tabiî ki; ama gözüne bir şey takıldı ve kaşlarını çattı; kalın siyah kaşları tek bir çizgi olup gözlerini örttü. Öne doğru eğildi.
Ne oldu ? dedi Max Sülberg.
Stern cevap vermedi. Kızın kolunu çevirip bileğini inceledi. Ardından, sırasıyla sağ ve sol ayak bileklerine baktı, sonra dikkatini tekrar sol kolunun bileğinde yoğunlaştırdı.
Sülberg sabırsızlık içinde pöfledi.
Ne var, Herr Doktor Stern ? Stern kızın bileğini havaya kaldırdı.
Sülberg omuzlarını silkti.
Neye bakacağım? Bir şey göremiyorum ki...
İyi bakın.
Sülberg üniforma gömleğinin cebinden okuma gözlüğünü çıkarıp laktı. Kızın bileğini incelemek için üzerine eğilince, teze ölü kokusu midesini kaldırdı Soma dikkati dağıldı. Deride sıyrıklar
ve bileğin iç kısmında çok silik bir kırmızılık vardı.
Aynı şey ayak bileklerinde de var... dedi Stern.
Lanet olsun... dedi Sülberg, gözlüğünü çıkarırken. Kızın eli ayağı bağlanmış ha?
Aynen, dedi Stern. Ama bağlardan kurtulmak için fazla mücadele etmemiş. Tahminime göre, bağlıyken yarı bilinçli ya da bilinçsizmiş. Bu, neden kendinde olmadığım ve kamyonun önüne atladığım açıklayabilir.
Sülberg'in yüz kasları gerildi ve ona olduğundan daha sert buğurunum verdi.
Otopsi raporunun tamamlarım asma kadar beklemek istemiyorum, Dr. Stem. Şimdiden, test için biraz kan almanızı istiyorum.

5 haziran perşembe, 12.00. Pohzeipräsidium, Hamburg
Fabel, Werner'in gözlerinde çakan kıvılcımlardan önemü bir şeyler olduğunu anladı.
Werner'in polislik mesleğine yöntemli ve kılı kırk yaran yaklaşımı, Fabel'in daha sezgisel yaklaşımıyla taban tabana zıttı. Werner sadece ayrıntılara bakardı; Fabel ise sadece resmin bütününe. Onları bu kadar iyi bir ekip haline getiren de bu karşıtlıktı zaten. Fabel'i düş kırıklığına uğratan tek şey, Werner'in Maria Klee'nin tamamlayıcı

analiz becerilerinden yararlanma konusundaki isteksizliğiydi. Şimdi ise Werner'in üzerinde, soruşturma kapsamında küçük bir köşeyi kokladığını ve izini takip edecek bir koku aldığını belli eden bir hava vardı.
Ne buldun Werner?
Werner, Fabel'in karşısına oturdu ve bu kadar kolay anlaşıldığı için küçük bir kahkaha attı.
İki şey. Birincisi, inanması güç de olsa, dostumuz Klugmann bize pek dürüst davranmamış.
Beni şaşırtıyorsun.
Werner, Fabel'e, aranan numaraların ve konuşma sürelerinin yer aldığı, ama ücretlerin gösterilmediği, telefon faturasına benzer bir bilgisayar çıktısı uzattı.
- Klugmann'ın cep telefonu aramalarının kayıtlarını buldum...
Werner, Fabel'in kalkan kaşlarına bakıp ne düşündüğünü kestirdi. Kolay olmadı.
Güçlü işaretparmağınm ucunu bir kaydın üzerine hafifçe vurdu.
Şuna bak... Bu numarayı saat 02.35'te aramış... Bu, semt polisinin numarası. Kendisinin de dediği ve santrabn kaydettiği gibi.
Werner parmağım sayfanın aşağısına doğru kaydırdı.
Bir de şuna bak. Saat 02.22.
Fabel başını kâğıttan kaldırıp Werner'in gözlerinin içine baktı.
Aşağılık herif.
Aynen. Bu numarayla 12 dakika konuşmuş. Sonra kapatıp semt polisini aramış. Şimdi, sen olsan, bir "arkadaşım" kıyma gi-hi doğranmış halde bulsan, polise haber vermeden önce kime telefon edersin, Tanrı aşkına? Pizzacıyamı?
Peki kimi aramış? Kimin numarası bu?
Werner geniş sırtını sandalyesinin arkasına dayayıp hafifçe yaylandı.
Bu, ikinci bulgum. İlgili bütün federal birimlere, Deutsche Telekom'a, cep telefonu operatörlerine tekrar tekrar kontrol et-tirdim... Bu numara...
Sandalyesinin ön bacaklarını yere indirdi ve parmağıyla kaydın üzerine vurdu.
Böyle bir numara yok.
Olmak zorunda.
Tabiî ki öyle, çünkü Klugmann 12 dakika boyunca o numarayla

konuşmuş, ama hiçbir yerde kayıtlı değil. Bize yapacak tek bir şey kalıyor.
Daha yapmadın mı ?
Bu şerefi sana bırakmam gerektiğini düşündüm, Şef.
Fabel cep telefonunu alıp bir numara tuşladı. Telefon ikinci çalıştan sonra açıldı, ama kimse konuşmadı. Fabel bir an bekledikten sonra konuştu.
-Alo?
Sessizlik.
-Alo?
Fabel telefonun öteki ucunda bir nefes sesi duyar gibi oldu. Bir cep telefonuna bağlandığından emin gibiydi. Birkaç saniye geçtikten sonra tekrar konuştu.
Alo... Benim...
Hat kesildi. Fabel numarayı tekrar çevirdi. Birkaç dakika çaldırdıktan sonra kapattı. Werner'e döndü.
- Pekâlâ... Anna ve Paul, Klugmann'ı hâlâ izliyorlar mı?
Werner başını evet anlamında salladı.
Onu buraya getirelim.
Burası bir sokaktan çok bir ara yoldu. Çok dar olduğundan, doğu-batı doğrultusunda uzandığından, boylu boyunca uzanan kırmızı kumtaşından binalar da en az üç katlı olduğundan kasvetli bir yerdi. Yolun sadece bir tarafına park edilebiliyordu; Anna Wolff ile Paul Lindemann'ın BMWsi sokağın ortalarında bir yere park edilmişti. Başka boş yer olmadığından, Fabel ve Werner, ancak sokağın köşesine park edebildiler.
Sokağın köşesinde Sonja Brun göründü; ağzına kadar dolu iki tane market torbası taşıyordu, ince uzun, bacakları güneşten esmerleşmiş bir kızdı. Koyu renk, uzun saçlarını taç gibi başına taktığı güneş gözlüğüyle yüzünden arkaya atmıştı. Zinde ve sağlıklı görünüyordu. Fabel, Möller'in ikinci kurbanın sağlık durumuna ilişkin yorumlarını düşündü. Sonja, başka şeylerin yanında, Paradies-Tanzbar'da gogo dansçısıydı. Neticede, Monique de bir fahişeydi, kim bilir.
Sonja, dar sokağın karşı tarafından, Fabel'in park halindeki arabasının yanından geçti ve Fabel onu daha yakından görebildi. Üzerinde ucuz giysiler vardı: göğüslerinin gerdiği, güneş yanığı

göbeğini açıkta bırakan kısa, beyaz bir tişört, soluk bir mini kot etek ve bağcıkları biçimli baldırlarını saran keten sandaletler. Fabel kızın yüzünü sadece yandan gördü, ama güzel olduğunu söyleyebilirdi. Üzerinde farklı giysiler olsa, klas bir tip bile samlabi-lirdi. Kız, Fabel'in iki araba önünden karşı kaldırıma geçti ve ara yola döndü.
Fabel telsizinden Anna ve Paul'e, kızın gelmekte olduğunu bildirdi.
Kızı izleyeceğiz. Staatsanwaltschaft'tan60 eve giriş ve tutuklama izni aldım. Kız kapıyı açtığında içeri dalacağız.
Walther'ini kılıfından çıkarıp namluya bir mermi sürdü. Tabancayı tekrar kılıfına koymadan önce, kırmızı emniyet kilidinin kalkık olup olmadığını kontrol etti. Werner'e döndü.
Bu herife karşı dikkatli olmakta fayda var. Klugmann'ın bize bir sorun çıkarmayacağından eminim, ama çıkarırsa ne yapması gerektiğini bilecektir.
Werner de kendi silahını kontrol etti.
Buna fırsatı olamayacak.
Arabadan inip Sonja'nın peşine takıldılar. Park halindeki BMW'nin yanından geçerlerken Anna ile Paul de arabadan inip onlara katıldı. Alışveriş torbalarını güçlükle taşımakta olan Sonja, arkasını ağır sokak kapısına dönüp sırtıyla iterek açtı. Bu şuada, ona doğru ilerlemekte olan dört kişiden tarafa bir göz attı,
60. Savcılık
ama onları fark etmiş gibi davranmadı. Dört polis arnavutkaldın-mı döşeli avluda kızı izlediler; Fabel, dairesine giden taş merdivenleri hızla çıkan kızın sandaletlerinin sesini işitebiliyordu. Onu olabildiğince sessiz olmaya çalışarak takip ettiler. Sonja alışveriş torbalarını yere bırakmış, kapıda anahtarını arıyordu. O anda onları gördü.
Hans!
Çığlığı avluda yankılandı.
Fabel kızın yüzündeki dehşeti görünce sarsüdı. Onları başka biri sandığını anladı. Bir elinde yan otomatik koca Walther olmasaydı, daha yatıştırıcı olabilecek bir hareketle boştaki elini havaya kaldırdı.
Sonja... sakin ol. Biz polisiz ve sadece Hans'la konuşmak istiyoruz.
Kızın dehşetine şimdi kuşku eklenmişti. Fabel ve diğerleri merdivenleri koşarak çıktüar ve narin yapılı Anna Wolff, Sonja'yı öylesine sert bir şekilde itekledi ki, az kalsın kızın ayaklan yerden

kesiliyordu. Anna Sonja'yı muhtemel ateş hattının dışına savurarak duvara sıkıştırdı. Fabel ve Paul kapının iki yanında kendilerini duvara yapıştırdılar. Fabel içeri bağırdı.
Hamburg Poüsi!
Başıyla yaptığı işaretin hemen ardından, Werner kilidin tam altına bir tekme indirdi.
Fabel, Werner ve Paul odalan teker teker gezdiler. Her odanın girişinde, sırayla ikisi, silahını içeri uzatıp el feneri gibi odanın içinde gezdirerek ortalığı kolaçan eden üçüncüsüne siper olacak şekilde konuşlanıyordu. Hepsi kısa bir hole açılan bir mutfak, oturma odası, banyo ve iki yatak odası. Ev temiz, aydınlık, derli toplu, ama ucuz eşyalarla döşeliydi. Ve içeride kimse yoktu. Fabel otomatik silahını kolunun altındaki tabanca kıhfina geri soktu.
Başıyla bir işaret yaptığı Anna Wolff, Sonja'ya gülümsedi ve onu nazikçe eve soktu. Ardından, Paul'e kızın alışveriş torbalan-nı alıp mutfağa bırakmasını söyledi. Anna kızı nazikçe salona götürdü ve kanepeye oturttu. Ağlamak üzere olan Sonja tir tir titriyordu. Fabel kızın önüne çömeldi.
Sonja, Hans nerede?
Sonja omuzlannı silkti. Ela gözleri yaşlarla doldu.
Bilmiyorum. Sabah evden çıktığımda buradaydı. Bana bir yere gideceğini söylemedi. O kız öldürüldüğünden beri evden çıkmadı. O olay onu çok sarstı.
gözyaşlarının ardında bakışlan sertleşti.
O yüzden mi buradasınız? — -
Onu hiçbir şeyle suçlamıyoruz. Ona birkaç soru sormamız gerekiyor, hepsi bu.
Kızın ela gözleri hâlâ korkuyla karışık bir öfkeyle parlıyordu.
- Sonja, bize bir saniye izin verebilir misin ? dedi Fabel. Sonra memurlarına döndü.
Anna, Paul... size bir şey söyleyeceğim. Dışarıda.
Kapının önüne çıktıklarında, Anna Wolff ile Paul Lindemann'ın yüzünde ne duyacaklarını bildiklerini gösteren bir ifade vardı. Arına Wolff Fabel'den önce davranmaya karar vererek ellerini havaya kaldırdı.
Üzgünüm, Şef... Önümüzden geçip gitmiş olmasına imkân yok. Onu çok sıkı takip ediyorduk.

- Görüldüğü üzere, yeterince sıkı takip etmiyormuşsunuz.
Fabel hayal kırıklığını dışa vurmamak için kendisiyle mücadele ediyordu.
Klugmann elimizdeki tek ipucuydu ve onu elimizden kaçırdınız.
iki polise parmağım salladı.
Onu kaybettiniz. Onu tekrar bulacaksınız.
Evet Şef, dediler, koro halinde.
Önce, evinde olan bir komşu var mı ona bakın.
Fabel salona döndü. Sonja'nın yanına kanepeye oturup dirseklerini dizlerine dayadı.
Kendini biraz daha iyi hissediyor musun ?
Siktir ol git.
Bizi kim sandın?
Sonja Fabel'e döndü ve gözlerini kırpıştırdı.
Ne ? Ne demek istiyorsunuz ?
Fabel o an kızın bir şey saklamakta olduğunu anladı.
İnsanın evine silahlı polislerin dalmasının çok telaşlandıncı bir şey olduğunu biliyorum, ama sen bizim başka biri olduğumuzu düşündün, öyle değil mi ?
Sonja bakışlarını dizlerine dikti.
Dinle Sonja, Hans'ın başı belada mı ? Tehlikedeyse ona yardım edebiliriz. Onu bulmamıza yardımcı ol. Bildiğimiz kadarıyla, bizden bilgi saklamak dışında hiçbir yanlış yapmadı. Onunla konuşmamız lazım.
Kız çözüldü. îç parçalayıcı hıçkırıklar. Fabel kolunu kızın omzuna atlı
Sonra, başıyla sehpanın üzerinde duran bir cep telefonunu işaret etti.
Onun telefonu... Onu almadan asla bir yere gitmez. Fabel'e döndü, gözlerini iri iri açmıştı. Fabel Mahmut'un onun hakkında söylediklerini hatırladı: güzel kızdı gerçekten. Telefonu aldı ve yapüan son çağrıya baktı. Bu Klugmann'ın Monique'in cesedini bulduktan sonra aradığı numaraydı. Numarayı görmesi için ekranı Wemer'e çevirdi. Beriki ona manidar bir bakış attı. Fabel cep telefonunun ceketinin cebine atıp tekrardan Sonja'ya döndü.
Sonja, bizi kim sandın ?

Hans bir iş yapıyordu. Yabancılarla. Ruslar ya da Ukraynalılar, sanırım. Beni bu işin dışında tutmaya çalıştı, ama ben o adamların tehlikeli olduğunu biliyorum. Belki de onlarla bir sorun çıktı. Son iki gündür bana kapıyı açmamamı, biri gelirse kendisinin bakacağım söylüyordu.
Hıçkırarak devam etti.
Sizi onlar sandım...
Artık güvendesin Sonja. Şu andan itibaren kapıda bir polis memuru nöbet bekleyecek... Hans geri gelene ya da biz onu bulana kadar.
Ukraynalılar. Fabel, Mahmut'un ona şehirde türeyen bu yeni çete hakkında söylediklerini hatırladı. Uluğbay'm öldürülmesinde onların parmağı olmalıydı. Ve Klugmann Uluğbay için çalışıyordu. Ama Klugmann patlak vermek üzere olan bu büyük çete savaşı için küçük bir parçaydı. Sonja'nın içini rahatlatmak için gülümsedi.
Sence nerede olabilir? Belki de bir yere takılmıştır.
Sonja gene omuzlarını silkti, ama yüzünde derin bir kaygı ifadesi vardı.
Bu sabah dışarı çıkacak olsa bana söylerdi. Öğle yemeği için alışverişe çıktığımı biliyordu...
Başını kaldırıp salonun mutfak kısmında duran alışveriş torbalarına baktı. Altdudağı titredi.
Endişelenme güzelim, dedi Fabel, onu bulacağız. Söylediklerinin doğru çıkması için, içinden dua etti.

Her şey berbat gidiyordu ve simrlerinin aşın gerüdiğinin farkındaydı. Dikkatini toplaması ve sıkı durması gerekiyordu.
Kapıya dayandıklarında, ki eninde sonunda olacaktı bu, buna fazla dikkat etmeyeceklerini umut ederek sürme kilidi kapattı.
Klugmann'ın tek yaptığı Sonja için endişelenmek olmuştu: alışverişten dönmekte gecikmişti ve açık kahverengi BMW'nin içindeki, biri erkek diğeri kadın iki KriPo detektifi tarafından görülmemek için pencerenin pervazına dayanarak dışarı bakmıştı. Son-ja'nın kaygısız bir havayla yürüdüğünü görünce, iyi bir kız diye düşünerek gülümsemiş ve kendine onu bütün bunların dışında tutmaya çalışacağını söylemişti. Sonra kendisini sorguya çeken iki aynasızın, Fabel ile Wemer'in kızı takip ettiğini görmüştü. Kız BMW'nin yanından geçtikten sonra, diğer iki polis de arabalarından

inmiş ve kızın peşine takılmıştı. Bu bir baskındı. Onunla ne işleri olduğunu bilmiyordu, ama uzun bir sorguya götürülmenin zamanı değüdi. Hedefine çok yaklaşmıştı. Bu işe, tam da son dakikada devreden çıkamayacak kadar çok yatırım yapmıştı; zamanını, emeğini, hayatını ortaya koymuştu. Odanın içmde koşmuş, ceketini kapmış, silahını cebine atmıştı. Kapıyı hızla, ama gürültü çıkarmadan çekmiş ve basamakları ikişer ikişer atlayarak aşağı inmişti. Ev sahibi, dairelerin hepsine aynı sokak kapısını taktırmış-tı. Apartmanın güvenliğini, teknik olarak sadece iç kapı olarak kullanılan daire kapüarı değil, sokağa açılan dış kapı sağlıyordu. Katlanan çakısını çıkarmış, omzuyla iyice yüklenerek kilidi zorlamıştı. Bu ince bir işti: dayanıksız ahşabı parçalamadan açmak için kapıya kararınca yüklenmesi gerekiyordu. Alt kattaki apartman kapısmm gıcırtısını duymuştu. Sonja içeri giriyordu; ötekiler birkaç adım arkasında olmalıydı. Kapı sonunda açılmış, Klugmann içeri yuvarlanacak gibi olmuş, sonra kapıyı arkasından usulca kapatmıştı. Ardından, Sonja'nm çığlığını, Fabel'in bağırışlarını ve üst kattaki daireden gelen konuşma ve ayak seslerini duymuştu. Gözlerini yummuş, başının arkasını kapıya dayamış ve ağzının içinden "siktir" demişti. Cep telefonu. Onu yukarıda bırakmıştı. Bunun, hayatını geride bırakması demek olduğunu, kendine bir telefon bulması gerektiğini düşünmüştü. Hem de derhal.
Ama şimdi yapabileceği tek şey beklemekti.
Dairenin sahibi altmış yaşlarında bir Yugoslav'dı. Klugmann adamın muhtemelen kaçak yaşayan biri olduğunu düşünmüş, ama sonra Sternschanzen-Park'ta bahçıvanlık yaptığını, çiçeklere bakıp kullanılmış şırıngaları toplayan bir belediye işçisi olduğunu öğrenmişti. Adam gündüz vardiyasında çalışıyor, ise saat on
Artık, sokakta devamlı bir aynasız olacaktı. Bu işini zorlaştın-yordu. En büyük avantajı, geldiklerinde onun binanın dışında olduğunu sanmaları ve evden çıkacağım değil, döneceğini düşünmeleriydi. Sırtı kapıya dayalı olarak yere oturdu ve gözleriyle odayı taradı. İçeride üzerine giyebileceği bir şey olabilirdi. Onu olduğundan yaşlı gösterecek bir şey. Dışarıdaki hunbü polis, o olduğunu tahmin edemezdi. Bütün dikkatini binaya girecek genç birini yakalamaya vereceğinden, dışarı çıkan yaşlı bir adama dikkat etmezdi. Merdiven boşluğunda sesler duydu: Fabel onu kaybettikleri için takip ekibini

haşlıyordu. Klugmann kendine gülüm-semek için izin verdi. Sonra, ayak sesleri duydu ve kapıya sıkıca yaslandı. Kapı vuruluyordu: bir polisin yumruğunun "kenarıyla indirdiği bir darbe. Klugmann'ın soluklan yavaşlayıp düzensizleşti. Bir vuruş daha.
- Polis. Kimse yok mu ?
Ayak seslerinin sahanlıkta uzaklaştığını ve taş merdivenlerde yankılanarak aşağı indiğini duyana kadar, sanki bir asır geçti. Alt kattaki kapıyı vurdular. Klugmann bu saatte o dairenin de boş olduğunu biliyordu. Bir kadınının "siktir" dediğini, sonra da dış kapının gıcırdayarak açılıp kapandığını duydu, ikisi dışarıda, Fabel ve Meyer yukarıdaydı. Klugmann, biraz sonra binadan çıkışını kolaylaştıracak bir şeyler bulmak için bir defa daha gözleriyle dairenin içini taradı. Ve bekledi.

5 haziran perşembe, 14.45. Vierlande, Hamburg dışı.
Kentte trafik yoğundu ve Fabel şehir merkezini geçip aşağı Billbrook'a doğru gitmek için B5'e girerek zaman kazandığı için memnundu. Kent artık yol kenarına dayanmıyor ve kırlık araziler bir bilardo masasınm dümdüz ve yumuşak yeşil örtüsü gibi uzayıp gidiyordu. Fabel Teknik Şube'nin olabildiğince çok bilgi toplayabilmesi için, Klugmann'ın cep telefonunu Maria Klee'ye bırakmıştı. Anna Wolff ve Paul Lindemann, ortadan kaybolan Klugmann'ın izini bulmak için muhtemelen hâlâ kapılan yumrukluyorlardı. İkisi de iyi memurlardı. Klugmann onlan atlatabildiğine göre, iyi bir numara çekmiş olmalıydı.
Fabel Bergedorf tan hemen sonra, güneye, Neuengamme istikametine saptı. Burası Hollanda'da bir yer de olabüirdi: arazi, doğa tarafından buharlı ütüyle ütülenmiş ve bütün kınşıklıklan açıl-

lü çatılarıyla, onarım görmüş, bakımlı Fachwerk evler, monotonluğun önüne geçiyordu. Göz alabildiğine uzanan alçak ve yeşil arazinin içinden geçen bent ve kanal ağı, manzaraya bir yamalı bohça görüntüsü veriyordu. .
Fabel, Neuengamme'ye yaklaşırken, belli belirsiz bir kaygıyla içinin hafifçe titrediğini hissetti. Onun için burası geçmiş yüklü bir yerdi. Onca hoşluğun ve kötülüğün bir araya geldiği, çok özel bir yer. Fabel için kişisel, mesleki, ulusal, bütün bir geçmiş Elbe'nin çizdiği bu burunda iç içe geçiyor, birbirine karışıyordu.
Kendi kuşağından tüm Alman çocuklarının yapmak zorunda olduğu gibi, Fabel de on yaşma doğru ülkesinin tarihinin yükünü sırtlanmıştı: masumiyetin kaybedilişi ve hesaplaşma Babasmı, duyduğu şeyler hakkında sorguya çekmişti. Almanya hakkında. Kendileri hakkında. Yahudiler hakkında. Fabel, on yaşındaki bir çocuğa, Almanya adına yapılan şeyin tarifsiz ayıbını, o canavarlığı anlatabilmek için mücadele ederken, babasının gözlerinde gördüğü acıyı anımsadı. Babası bundan kısa bir süre sonra, buraya uzun bir yolculuğa çıkmıştı. Yan ahşap güzel evleri ve yumuşacık manzarasıyla bu yöreye. Neuengamme'ye.
Elli beş bin aşkın tutuklu burada, terk edilmiş bir tuğla fabrikasından bozma bir kampta ölene kadar çalıştırılmıştı. Kamp tıpkı Bergen-Belsen gibi İngilizler tarafından boşaltılmış ve Anglosaksonlara özgü etkinlik ve pratiklik anlayışıyla, iyi bir hapishane olacağı söylenerek, 1948'de Alman halkına iade edilmişti. Ve de öyle olmuştu. 1989'a kadar, bir Holokost Anıtı ve Vierlande Hapishanesi aynı arazi; paylaşmıştı. Sonunda, Hamburg Senatosu, devlet a mavarlıklann işlendiği bir yerde insanlan hapsetmeye devam çimenin acı ironisini idrak etmiş ve Vierlande Tutukevi e.sk kamp alanının dışına taşınmıştı.
Ve şimdi Fabel, on yıl sonra ilk kez, kişisel tarihinin, gömeli uzun zaman olduğunu düşündüğü bir parçasıyla yüzleşmek üzere Vierlande'ye gelmiş bulunuyordu.

Hapishare görevlisi, Fabel'i, Profesör Dorn'un çalışma odasına götürdü. Burası, bir duvanna, Lübeck şehrinin kapılan, Tri-er'deki

Porta Nigra, Köln Katedrali gibi tarihsel Alman anıtlarının afişlerinir: asılı olduğu, aydınlık ve havadar bir odaydı. Odanın duvarlan çepeçevre kitap raflanyla doluydu; Fabel, burasının, Donı'un Hamburg Üniversitesindeki eski odasından çok bir okul yorlardı. Genç adam Dorn'un tepesinden bakıyor, tişörtünün altından kaslı ve dövmeli kolları görünüyordu. Kaba saba görüntüsü, metne verdiği yoğun dikkatle hiç bağdaşmıyordu. Dom gözlerini kaldırdı, Fabel'i gördü, entel gorilinden özür diledi, o da kitabı ve defterini kolunun altına sıkıştırıp odadan çıktı.
Jan...
Dorn elini uzatıp devam etti.
Gelebildiğine sevindim. Otur, lütfen.
Zaman Mathias Dorn'un biçimli bıyığını ve keçi sakalını daha da aklaştırmış ve gözlerinin çevresindeki kırışıklıkları derinleştirmişti, ama bunlar dışında, üniversitede Fabel'in Avrupa tarihi hocası olduğu döneme kıyasla fazla değişmemişti: porselen mavisi gözleri olan ve biraz fazla düzgün hatlı, ufak tefek, bakımlı bir adamdı.
Fabel, Dorn'un narin elini sıktı.
Sizi yeniden gördüğüme sevindim, Herr Professor.
Fabel yalan söylüyordu. Dorn ve içinde uyandırdığı duygular geçmişe aitti. Ona kalsa, hep böyle kalsın isterdi. Profesörün karşısına oturdu. Masada bir fotoğraf vardı: hatlarında, benzer bir porselen narinliği olan, yirmi yaşlarında genç bir kadının resmiydi bu. Fabel bu suratın şimdi ona ne kadar yabancı geldiğine hayret ederek, gayri ihtiyari resmin cazibesine kapüdı.
Sizi burada bulmak şaşırttı beni, dedi.
Sadece haftada iki kez, diyerek gülümsedi Dorn. "Konuk tarihçi" olarak nitelenmeme yetecek kadar. Bir hapishanede bir tarihçi ağırlamak tuhaf bir fikir. Ama bu hapishanenin kendine özgü, özel bir tarihi var. Zamanımı burasıyla Neuengamme Anıtı arasında bölüştürüyorum.
Ben, ...şeyden sonra... saldırganlarla çalışmak istemenize şaşırdım demek istemiştim.
Fabel, aslında söylemek istemediği bir şey söylediğini düşündü. Dom ne demek istediğini anlayıp gülümsedi.
Aslu ı da bu iş çok ödüllendirici. Bazı tutuklular gerçek birer tarih tutkunu oldu. Bu, tuhaf bir şekilde, kendi tarihlerini anlam-

landım'şiarına yardımcı oluyor. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Bu işe başvurduğumda, kafamda bir düşünce vardı sanırım. Öldüren insanları anlama, onların çevresinde olma ihtiyacı duyuyordum galiba... Olanlara bir anlam vermeye.
Bunu başardınız mı bari?
Polis olmak sana yaydım etti mi ?
tarihçiyi bir cinayet detektifi olmaya yönelten şeyin, paylaştıkları kişisel tarih olduğunu biüyordu.
Dorn, Fabel'in cevabım duymazdan geldi.
Seninle, soruşturduğun şu cinayet olayıyla ilgili olarak konuşmak istemiştim, dedi.
Cinayetler, diye düzeltti Fabel. Bir tane daha işlendi. Öldürme biçimi Kastner cinayetindekiyle aynı.
Tanrım, korkunç bir şey bu. Bu, düşüncelerimi doğruluyor. Seni bunun için görmek istemiştim.
Sizi dinliyorum, Professor.
Dorn Hamburger Morgenpost'un son sayılarından birini aldı. Gazetenin Kastner cinayetiyle ilgili haberin yer aldığı sayfası açıktı.
Senin gibi, diye devam etti Dorn, ben de psikotik ruh haliyle ilgilenme mecburiyetini hissettim. Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama içerdiği yıkıcılığa rağmen, bunda sapkın bir yaratıcılık olabiliyor bazen.
Parmağıyla makaleyi işaret etti.
Bence, karşında son derece tehlikeli ve bir o kadar yaratıcı biri var, Jan. Bu tipin psikozu, kuşkusuz çok... bilgili, bence durumu anlatan en iyi terim bu.
Bununla ne demek istiyorsunuz ?
Dorn gazeteyi masaya bıraktı. Fabel'e sabretmesini ve tezini açıklamasını beklemesini anlatan bir hareketle elini kaldırdı. Bu, Fabel'in öğrenmeye aç bir öğrenci olduğu yıllardan çok iyi hatırladığı bir hareketti.
Biz kimiz? diye sordu Dorn. Biz neyiz? Almanlardan söz ediyorum.
Fabel kaşlarını çattı.
Anlamadım...
- Alman kimliği, bu kavram... nedir? Fabel omuzlarını silkti. Bilmiyorum. Ve bunu umursamıyorum. Bu, Almanya'ya -ve dünyaya- diğer bütün sorulardan çok daha fazla acı ve yıkım ge-

tirmiş bir sorudur.
Doğru, dedi Dorn. Alman kimliği kavramı bir mittir. Bizim küçük Avusturyalı duvar boyacımızın, düzmece bir tarihe dönüştürdüğü ve sonunda tüm Almanya'yı inandırdığı bir mit. Tarihçi olarak aldığım derslerin en önemlilerinden biri, sadece şimdinin Tarih şimdi tarafından şekillendirilir, öbür türlü değil. Biz, son iki yüzyılı geçmişimizi yeniden kurarak geçirdik: bir kimliğimiz olmadığı halde onu yeniden şekillendirerek. Gerçekte, Alman ırkı diye bir şey yoktur. Biz İskandinav, Slav, Kelt, İtalik ve Alp halklarından oluşan bir çorbayız... etnik temellerin değil, ortak bir dü ve kültürün birleştirdiği bir karışım.
Lafı nereye getirmek istiyorsunuz ? Bunların cinayetlerle ne ilgisi var?
Dorn gülümsedi.
Tanrı Tuisto'nun Alman topraklarında doğduğuna inanıyor musun ? Ve üç oğlu vasıtasıyla, Ari ırktan üç Alman kabilesinin atası olduğuna?
Tabiî ki, inanmıyorum. Bu sadece bir efsane.
Tanrı Wotan'a inanıyor musun ? Ya da başmda VVotanin dengi olan Odin'in bulunduğu İskandinav tanrılarına?
Hayır, diye cevap verdi Fabel. Bu da mitolojiden başka bir şey değil. Bakın, bunun ne ilgisi olduğunu...
Dom Fabel'in sözünü kesmek için gene elini kaldırdı.
Bunlar birer mit. Uydurmaca. Ama az önce belirttiğin gibi, mitlere inanmanın güçlü ve yıkıcı sonuçlan olabiliyor.
Dom gazeteyi kapıp Fabel'e doğru fırlattı.
Ve o bunlara inanıyor.
Ne? dedi Fabel, gerçekten şaşırarak. O kim?
Senin katilin. Bu şekilde, işlediği her cinayetle bir referansta bulunuyor.
Dom tavana doğm baktı, ama besbelli aklı başka yerdeydi.
Bin yıl geriye gidiyor... bugününe anlam veren bir parçayı çekip çıkarmak için geçmişin karanlığına dalıyor. Sonuç bu kadar korkunç olmasaydı şaşardım.
Dom düşüncelerinden sıynlıp Fabel'e baktı.
Bu cinayetlerle mitoloji ya da tarih arasında bir tür bağlantı olduğunu mu söylüyorsunuz ? diye sordu Fabel.

Kanlı Kartal.
Kanlı ne?
Kanlı Kartal. Katil cinsel güdülerle hareket etmiyor. Dinsel güdülerle hareket ediyor. Kurban veriyor.
Kurban ? Kanlı Kartal ? Özür dilerim, Herr Professor, ama siz neden bahsediyorsunuz Tann aşkına?
Bildiğin gibi, Kuzey Almanya'nın bu kesimi Iskandinavlann Danimarka'dan Vikingler geldi. Modern Hamburg'un göbeğindeki Altona'yı al: burası, on sekizinci yüzyıla kadar bir Dan kentiydi. Biz Viking kanı taşıyoruz... başka kanların yanı sıra elbette. Burada tapınılan tanrılar Freya, Balder, Thor, Loki, Odin'di. Bu eski Viking tanrıları mükemmel olmaktan uzaktı. Huysuz, hırçm, kıskanç, açgözlü... öfkeliydiler. Iskandinavların Zeus'u olan tanrıların babası bilge Odin de bu kuralın istisnası değildi. Atalarımız, ondan takdir görmeyi her şeyin başına koyarlardı. Dorn sustu. Masaya uzanıp iki kitap aldı.
Odin kurban isterdi. Bütün tanrılar gibi. Ama tanrı ne kadar büyükse kurban da o kadar büyük olurdu. Mesela, Bremenli Adam, vakayinamesinde, Ubsola'da -bugünkü adıyla Uppsala-düzenlenen, "şenlik" olarak nitelenebilecek bir etkinlikten bahseder. Bu şenlik her dokuz yılda bir düzenlenir ve dokuz gün sürerdi. Herkes -kral, kabile reisleri ya da halk- şenliğe sungular göndermek zorundaydı. Nitekim, Hıristiyanlığa döndürülen bir Viking kralı -Kral Yaşlı İnge- katkıda bulunmadığı için tahttan indirilmişti. Şenlik süresince her gün bütün canlı türlerinden -sığırlar, kümes hayvanları ve insanlar- dokuz erkeğin gırtlağı kesilir ve tapınağın yanındaki koruda ayağından bir ağaca asılırdı. Şaşırtıcı. Çünkü Odin kültünde dokuz rakamının özel bir anlamı vardı. Diyeceğim, Odin insan kurban edilmesini isterdi. Ve bu kurban töreninin sıklıkla büründüğü biçimlerden biri, Kanlı Kartal ayiniydi.
Nasıl bir şeydi bu ?
Fabel adrenalinin hızla kanına karıştığını hissediyordu.
Bu, kurbanının Odin'in katına kendi imkânlarıyla ulaşmasını sağlayan bir ayindi. İnsanlara kartal kanatlan edindiren bir ayin.
Fabel cevabını bildiği halde sordu.
- Peki, bu tam olarak nasıl oluyordu ? Dorn, Fabel'in gözlerinin içine baktı.

Bir tutsak almıyordu. Belki de Viking akınlanndan birinde yakalanıp esir edilen bir kadın. Tutsak soyuluyor ve kollan ve bacaklan yana açılarak bağlanıyordu. Sonra, Odin rahibi eline iki ağzı keskin bir hançer alıyor ve kadının batınını yanyordu...
Fabel, Dom anlattıkça kalp atışlannın hızlandığını hissediyordu. Bu rahipler bir cenahın becerilerine sahipti. Batını yararken hayati organlara zarar vermemeleri ve kurbanı öldürmemeleri gerekiyordu. Sonra, kurbanın ciğerlerini söküp dısan cıkanvor ve Fabel, Dom'a bakarak oturuyordu. Kendini sessiz bir infilakın ' masında kalmış gibi hissetti.
Bu, belgelenmiş bir tarihsel gerçek mi?
Belgelenmiş, evet. Tarihsel, evet. Ama belgelenmiş tarihin ne kadarının gerçek olduğu vakanüvisin bakış açısma bağlı olarak değişir. Vikinglerden, diğer akıncıların hepsinden daha fazla korkulurdu. Dönemin vakayinamelerinde iblis olarak resmedilirler.
Dorn kitaplardan birinin sayfalarını karıştırdı.
Al işte, burada. Kurbanlar iki cinsiyetten de olabiliyordu. Mesela, şurada Vikingler tarafından tutsak alınıp fidye için alıkonan bir İngiliz prensinin öyküsü var. Fidye ödenmeyince, Kanlı Kartal ayınıyle Odin'e kurban edilmiş. Böyle, belgelenmiş bir sürü olay var.
Bir başka sayfayı açıp durdu.
Bu da İskoç Adalarından bir piskoposun öyküsü.
- Ve bizim katil bu kurban törenlerine öykünüyor, öyle mi ?
Fabel'in sesi hâlâ kuşku doluydu.
A, evet. Gazetede bazı ayrıntıları okudum. Olabildiğince gizli tutmaya çalıştığınızı anladım, ama organların parçalanışı hakkında söylenenlerden olanları tahmin ettim.
Buna inanamıyorum. Korkunç bir şey bu.
Bizim için öyle, dedi Dorn. Ama katil için soylu bir eylem. Kutsal bir dava O, kadim tanrılara hizmet ettiğine inanıyor. En büyük manevi otorite ondan yana. O bir din savaşçısı, Almanya'yı gerçek dinine döndürmekte olan bir misyoner.
Dorn kitabı masaya koyup devam etti.
Senin işin hayal edilebilecek en karanlık güçlerle, Jan. Bu katil gerçek bir inanç adamı. Ve inandığı şey, Hıristiyan bir akim alamayacağı, gerçek bir kıyamet. Vikinglerin de Kıyamet Günü vardı. Buna Ragnarok derlerdi. Ama Kutsal Kitaplar'da anlatılan kı-

yametler bunun yanında hiç kalır. Odin ve Aesir'in Loki ve Vanir'e karşı savaşta birleştiği zaman. Yerin ve göğün ve bütün canlıların sonunun geldiği bir ateş, kan ve buz devri. Senin "Kanlı Kartal" bütün bunlara inanıyor. Görevi, göğün yerle bir olduğu ve okyanusların kanla dolup taştığı günü görmek.
Fabel gazeteyi elinde gevşekçe tutarak ve haber başlığına boş gözlerle bakarak oturuyordu. Kafası büyük bir hızla çalışıyordu.
Onun kimliğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz ? Profil çıkarmakta uzmanlaşmış bir kriminal psikologumuz var...
Haklısın, ben psikolog değilim, dedi Dorn, neredeyse kaygılı sanı bir sürek avcısına, bir işkenceciye, bir katüe dönüştüren şeyi kavramaya çalışarak...
Dom sustu. Gözlerinde samimi bir acı vardı. Fabel hâlâ şokta, kımıldamadan oturuyordu. Sonunda konuştu. Dorn'dan çok kendi kendine konuşuyordu.
Buna inanamıyorum, gerçekten inanamıyorum. Orada, dışarıda, yerine getirmesi gereken bir misyon olduğuna inanan korkunç bir beyin yaşıyor. Eğer söylediklerîniz doğnıysa tabiî.
Sana söylediklerim tarihsel kayıtlarda yer alıyor. Bunların kaydedildiği gibi yaşanıp yaşanmadığının ya da belgeleyenler tararından Vikingleri şeytanlaştırmak için abartılıp abarülmadığmın hiçbir önemi yok. Her şey ortada. Ve senin katilin bunlara inanıyor.
Ve bu bir misyonsa, öldürmeye devam edecek demektir. Biz onu durdurana kadar.

Fabel her nedense büroya Vierlande Hapishanesinin dışındaki ziyaretçi otoparkından telefon etmek istemedi. Arabayla Neuengammer Hausdeich'e kadar gitti. Kontağı kapatıp bendin dik yamacına tırmandı. Buradan, simetrik biçimde yerleştirilmiş binaları ve bloklarıyla Neuengamme Toplama Kampinı görebiliyordu. Zamanında, burada tutulan tutukluların çoğu kadmdı. Neuengamme ve bağlı kamplardaki tutuklular, bombardımanlarda evsiz kalan Hamburglular için geçici konut inşaatlannda köle işçi olarak çalıştırılmışlardı. Fabel on yaşındayken babası tarafından buraya getirildiğinde, yeni bir cümle öğrenmişti: Vernichtung durch Arbeit, yani çalıştırarak imha. Tutuklular canları çıkana kadar çalıştırılmışlardı.

Çimenlere oturdu ve kampın ötesindeki dümdüz arazide bulutların gölgeleriyle oynayan ölgün güneşi seyretti. Önünde "Ölen Tutuklu" heykelinin yer aldığını hatırladığı, Holokost anıtına dönüştürülmüş bloku bile seçebiliyordu. Kaldırım taşlarının üzerinde, eli ayağı birbirine dolanmış halde yatan, bir deri bir kemik kalmış, biçimsizleşmiş bir insanın heykeliydi bu.
Fabel, hastalıklı bir Alman kimliği adına kadınların katledildiği yere baktı ve Domun söylediklerini düşündü: sapık bir tarih, etnoloji ve inanç anlayışı olan ve bunu en ilkel güdülerini tatmin etmek, psikotik kan açlığını doyurmak için kullanan o insanı düşünüyordu. Fabel'in büroya telefon etmeden önce kafasını toplamaya ihtiiniyordu. Hiç hoşlanmıyordu. Mahmut'un, Uluğbay'ın vurulduğunu öğrenince hiçbir girişimde bulunmama akıllılığını gösterdiğini umuyordu. Kollarını dizlerine dolayarak birkaç dakika daha oturup güneş ile gölgelerin ovanın üzerinde dans edişini izledi; sonra, Wemer'i arayıp Dorn'un ona anlattığı hikâyeyi özetledi.
Bir saat içinde döneceğim. Konferans salonunda bir toplantı yapacağız. Paul ile Anna da katılsalar iyi olur. Klugmann'la ilgili bir şey bulmuşlar mı ?
Hayır.
Ben de bulmalarını beklemiyordum zaten. Van Heiden'i arayıp toplantı için müsait olup olmadığım öğrenebilir misin ? Vereceğim haberlere bayılacak.

13 haziran cuma, 01.50. St. Pauli, Hamburg
Baslar aralıksız gümbürdüyordu. Işık huzmeleri müziğin her atımında tek bir gövde gibi knaanıp duran, tere batmış dört yüz kişinin üzerinde geziniyordu. Krz" ^lunla birlikte bu insan deryasında sürükleniyormuşçasma adamm boynuna asılmıştı. Adamın dili kızın ağzmı aradı, elleri bedeninde gezindi. Kız ağzını adamın dudaklarından uzaklaştırıp kulağına yapıştırarak, sağır edici müzikte boğulup giden bir şeyler bağırdı. Adam gülümseyerek kafasını salladı ve birkaç seri baş hareketiyle çıkışı işaret etti. Soma, kızın ellerini tutarak ve gülümsemeye devam ederek vücudunu onunkinden uzaklaştırdı ve kalabalığın içinden onu kulübün çıkışma doğru sürükledi. Tanrım, ne kadar yakışıklıydı. Ve de seksi. Terden sırılsıklam olmuş tişörtünün altından kaslarının sert hatları belli oluyordu. İnce ve uzun boyluydu; koyu parlak saçları, ulanılmaz bir yeşili olan çok güzel gözleri vardı. Kız onu fena halde arzuluyordu.
Açık havaya çıkmak, bir havuzun serin sularına dalmak gibi oldu. Sarmaş dolaş bir halde kulübün kapısından uzaklaşırlarken, güvenlik görevlileri onlardan tarafa bakmadılar bile. Kulüpten gelen boğuk gümbürtüler dışında, sokak sessizdi. Kız durdu, serin hava ve aldığı Ecstasy'nin azalan etkisi, onu aniden tedirgin-leştirmişti. Her şey bir yana, adamın adını bile bilmiyordu. Adam kızın bedenindeki direnci hissetti ve ona yaklaştı. Yüzünde beliren geniş gülümseme, sokak lambalarının ışığında porselen gibi parlayan kusursuz dişlerini ortaya çıkardı.
- Ne oldu, bebeğim?
Kız adamın sesini ilk defa olarak net bir şekilde duyuyordu. Hafif bir aksanı olduğunu fark etti.

- O halde bana gidip biraz soğuyalım. Arabamda maden suyu var. Hemen şurada. Hadi gel.
Kızın kolunu sıkıca tuttu.
Arabası metalik gri, bakımlı ve yeni bir Porsche'ydi. Arabaya dayanıp tekrardan birbirlerine sarıldılar. Kız adamı itti.
Gerçekten çok susadım... Geri mi dönsek acaba?
Adam arabanın alarmını devre dışı bıraktı ve içeri uzanıp yarım ütrelik iki Evian şişesi aldı. Şişelerden birinin kapağını açıp kıza uzattı, diğer şişeyi kendi ağzına dayadı. Kız suyu alıp kana kana içti.
Tuzlu, dedi.
Adam dilini, büstiyerinin askısından kulak memesine kadar kızın boynunda gezdirdi. - Sen de öylesin.
Kız birden başının döndüğünü hissetti ve arabanın üzerine yığıldı.
Adam hızla atılıp koltuk altlarından tutarak onu yakaladı.
Aman dikkat... dedi endişeyle. Otursan daha iyi olur.
Onu arabanın açık duran kapısına doğru götürdü. Kız önce boş sokağa, sonra adamın gözlerinin içine baktı. Gözleri değişmişti: hâlâ şaşırtacak kadar yeşildiler, ama artık soğuk ve boş bir ışıkla parhyorlardı.
Gene de korkmadı.

13 haziran cuma, 11.50. Alsterarkaden, Hamburg
Fabel toplantıdan hemen sonra Prâsidium'dan ayrılmıştı. Toplantıda son bir hafta içinde kaydedüen ilerlemeleri gözden geçirmişlerdi: yem hiçbir şey yoktu. Klugmann hâlâ firardaydı, eski bir polis olarak, bu işin inceliklerini biliyordu elbette; son cinayetin ipuçlarından hiçbir sonuç çıkmamış ve ölen kızın kimliği hâlâ saptanamamıştı; Fabel'in yeşil gözlü Slav'ı bile cinayet mahallinden uzaklaşıp gecenin karanlığında buharlaşmış gibiydi. Dorn'un, katilin barbarca ayininin admı koymuş ve tarihsel kökenlerini aydınlatmış olması dışında, onları zanlıya yaklaştıracak tek bir adım bile atamamışlardı. Fabel, hâlâ temas kuramadığı Mahmut için de çok endişeleniyordu. Mahmut ulaşılması zor bir kişi olarak tanınırdı, ama Fabel'in çağrılarına cevap vermemesinin onu çok telaşlandıracağını bilmesi gerekirdi.

Hamburg'daki asabı bozuk tek polis Fabel değildi. Kentteki yönetici konumundaki polislerin hemen hepsi, beklenen çete savamamıştı. Aslında, çeteler arasında herhangi bir çatışma dahi çıkmamış gibiydi, ki bu kendi basma son derece tuhaf bir durumdu. Präsidium hâlâ BND ve LKA7'nin elemanlarıyla kaynıyordu, ama adrenalin yüklü gerilim, yerini sıkıntılı ve sinir bozucu bir bekleyişe bırakmıştı.

Bu dava Fabel'in hayatından yemeğe başlamıştı. Bu ilk defa olmuyordu ve Fabel sonuncusu olmayacağını da biliyordu. Sanki uçsuz bucaksız bir cangılda, yapışkan bitkiler arasında baltasını savurarak kendine yol açmaya çalışıyor, ama sadece ormanın arkasından kapanarak bir daha dışarı çıkmasını, kendi hayatma ve sevdiği insanların yaşadığı kendi dünyasına geri dönmesini engellediğini fark ediyordu. Ona, ışığa ve dışarı uzanan bir geçit açarak yola devam etmekten başka çare kalmıyordu.

Fabel, kızı Gabi'ye telefon etmişti. Haftasonunu onunla geçirmeyi planlayan Gabi'ye çalışması gerekeceğini açıklamıştı. Kızına ayırdığı değerli zamandan fedakârlık yapmaktan nefret ediyordu, ama Gabi her zamanki gibi ona anlayış göstermişti. Eski karısı Renate ise olumsuz bir tepki vermişti; telefondaki sesinde iğneleyici bir kabullenme tınısı vardı.

Fabel, Alsterarkaden'e kendi arabasıyla gitmek yerine taksiye büimişti. Güneş parlıyordu ve meltem esmediğinden -bu Hamburg'da ender görülen bir durumdu- havada tatlı bir ılıklık vardı. Kemerlerin altı her zamanki gibi alışverişe çıkmış insanlarla doluydu. Fabel telaşsız bir kararlılıkla, kalabalığın arasında zikzaklar çizerek ilerledi. Üniversiteden arkadaşı olan Otto Jansen'in işlettiği, Jansen Buchhandlung adlı kitapçıya gidiyordu.

Fabel bu kitapçıyı çok severdi. Otto, büyük ihtimalle, son derece düzenli ve zevkli bir kadm olan karısı Else'nin etkisiyle, mağazanın içini şık bir minimalist üslupla döşetmişti -kayın ağacından yalın raf ve masalar, parlak ışıklar. Halbuki kendisi, iki ayaklı bir dağınıklık abidesiydi: sürekli bir şeyler deviren ya da kucakladığı kitap ve kâğıt yığınlarını taşırken yere düşüren, bir doksan boyunda, sink gibi bir kol ve bacak yumağı. Otto kitaplan boş bulduğu bütün yüzeylere, dergileri yere ya da tezgâhın üzerine yı-ğardı. Ama bulundurduğu kitaplann çeşitliliği şaşırtıcıydı ve kita-bevinin

dağınıklığı, buraya yapılan her ziyareti zevkli bir keşif gezine dönüştürürdü. Tuhaf bir şekilde, bu kargaşa, kitapseverlerin safdilini oluşturuyordu. Bu, Fabel'in bildiği bir dildi.
Fabel içeri girdiğinde, Otto'nun tezgâhın arkasında oturmakta Fabel'in üniversite günlerinden beri Otto'yla özdeşleştirdiği bir duruştu: Fabel'e, Otto'nun sırık gibi kol ve bacaklarının arasına büzüşerek bir koza oluşturduğunu, kendim dış dünyadan koparıp okuduğu kitabın âlemine kaptırdığını düşündüren bir duruş.
Fabel tezgâha doğru ilerleyip iki dirseğini önünde duran bir kitap yığınma dayadı. Otto'nun onu fark etmesi birkaç saniye aldı.
Pardon... size nasıl yardımcı...
Sorusu, tamamlanmadan koca bir gülümsemeye dönüştü.
Aman da aman, kimleri görüyorum, emniyet kuvvetleri ziyaretime gelmiş...
Fabel sırıttı.
Selam, şapşalım.
Selam, Jan. Nasılsın ?
Fena değil. Ya sen ?
Bok gibi. Dükkânım, hoşlarına giden bir şey bulana kadar kitapları karıştıran, sonra da eve dönüp internetten aradıkları kitabın ikinci el kopyasını satm alan insanlarla dolu. Ve buranın kirası astronomik. Trendy bir yerin fiyatı. Else öyle diyor.
Else nasıl ? diye sordu Fabel. Senin için fazla iyi olduğunu hâlâ anlamadı mı ?
Yok, hayır. Bana sürekli bunu söylüyor. Anladığım kadarıyla, bana acıdığı için sonsuza kadar ona minnettar kalmam gerekiyor.
Otto salak salak gülümsedi.
Kadın haklı. Siparişlerimi aldın mı? diye sordu Fabel.
A, evet.
Otto başım tezgâhın altına eğdi ve bir süre arandı. Yere devrilen kitapların sesi duyuluyordu.
Bir dakikacık bekle...
Fabel gülümsedi, iyi kalpli, tatlı Otto: hiç değişmiyordu. Otto sonunda, dramatik bir hareketle başını tezgâhın altından çıkardı ve bir kitap yığınmı gürültüyle masanın üzerine bıraktı.
işte! dedi, kitapların çevresine dolanmış lastik bandın altındaki san sipariş formunu koparırken. Hepsi ingiliz yazarlar... Hepsinin

ingilizce orijinal versiyonu.
Fabel'e baktı.
Biraz da hafif okumalar, ha? Bu kadar Ingilizsever olduğunu nasıl unutabilmişim ? Senin annen tngilizdi, değil mi ?
İskoç... diye düzeltti Fabel.
Bu, her şeyi açıklıyor! dedi Otto, dramatik bir hareketle eli-
Beni neden hiç öğle yemeğine davet etmediğini! Fabel güldü.

Bunun nedeni, yan iskoç olmam değil... Frizyalı olmam. Her neyse, zaten hesabı ödeme sırası sende. Geçen sefer ben ödemiştim.
Ne keskin bir zekâ, dedi Otto, derin düşüncelere dalarak. Ve ne berbat bir hafıza... Ha, bu arada, sana bir hediyem var.
Tezgâhın arkasında gene el yordamıyla aranmaya başladı. Sonunda, tezgâhm üzerinde duran yığma bir referans kitabı ekledi.
Bunu üniversiteden biri sipariş etti, ama gelip almadı. Bir İngilizce soyadlan sözlüğü. Bunu hangi durgun alığa verip de kurtulabilirim diye düşünüyordum ki... aklıma sen geldin.
iltifatın için teşekkürler, Otto! Borcum ne kadar?
Dediğim gibi, bu bir hediye. Güle güle oku! Fabel, Otto'ya bir kez daha teşekkür etti.
Otto, elinde Eski iskandinav diniyle ilgili bir şeyler var mı ?
Tabu ki. İster inan ister inanma, ama bu konuda çok talep alıyorum.
Gerçekten mi ? dedi Fabel, kuşkulu bir sesle.
Evet. En çok Odinciler'den.
Odinciler mi ? Hâlâ bu dine tapanlar olduğunu mu söylemek istiyorsun ?
Fabel'in derisinin altından hafif bir elektrik alamı geçti.
Asatru... Sanınm, böyle diyorlar. Ya da sadece Odincilik. Bence zararsız nisanlar. Aslında, biraz açması tipler.
Bu konuda hiçbir fikrim yok, dedi Fabel. Buraya bunlardan çok gelen olduğunu mu söylüyorsun ?
Özellikle bir iki tuhaf tip. Gerçekten tuhaf tipler. Birkaç kez uğrayan, garip ya da hırpani kılıklı olmayan biri hariç.
Fabel'in derisinin altından geçen akımın şiddeti yükseldi.
En son ne zaman geldi ? Otto güldü.
Yoksa polis tarafından sorgulanıyor muyum ?
Lütfen, Otto, önemli olabilir bu.

Otto arkadaşının yüzündeki ciddi ifadeyi gördü.
Sanınm bir ay kadar önce, dedi. Daha sonra da uğramış olabilir, ama o zaman ben ilgilenmedim.
Ne satın aldı ?
Otto kaşlanm çatarak hatırlamak için yoğunlaştı. Fabel, bütün arkadaşının alnındaki kırışıklık silindi, veri işleme operasyonu tamamlanmıştı.
Göstereyim. Stoklarda bir nüshası daha var.
Fabel, Otto'nun peşinden dükkânın New Age ve Gizli Bilimler reyonuna doğru yürüdü. Otto raftan kaim bir kitap çekip Fabel'e uzattı. Kitabın adı Runik Simgeler: Vikinglerin Dinsel Tören ve Ayinleri'ydi. Akademik bir eser olmayıp daha genel bir okur kitlesine seslendiği belliydi. Fabel kitabı arka tarafından açtı ve dizini baştan aşağı doğru taradı. Dizinde "Kanlı Kartal" diye bir giriş yer alıyordu. Metne baktığında, bu ayine bir buçuk sayfa yer ayrıldığını gördü.
Otto. Bu müşterinin adına ihtiyacım var. Hiç değilse, onu bana tarif etmen gerekiyor.
Bu zor bir şey değU. Elimde adres gibi bir şey olduğunu sanmıyorum: hiç kitap sipariş etmedi, kredi kartı slipi ya da ona benzer bir şey bulabilir miyim, gidip bir bakayım hele. Ama dediğim gibi, ismini hatırlamam kolay. Çok hafif bir aksanla kusursuz bir Almanca konuşuyordu, ama ismi bir İngiliz ya da Amerikan adıydı: John MacSwain.

13 haziran cuma, 15.45. Rotherbaum, Hamburg.
Fabel, en azından, Abteilung Organizierte Kriminalitat'ten1 Kolski'yi niyetinden haberdar etme nezaketini göstermişti. Kolski'nin buna hiç memnun olmadığı kesindi, ama Organize Suçlar Şubesi'nden bilgi akmadığından, Fabel soruşturmasını şubeler arası sınırları göz ardı ederek sürdürmekte kendini özgür hissediyordu. Fabel üç müyon euroluk bir mülke baktığınm farkındaydı. Mehmet Yılmaz'ın Rotherbaum'daki üç katlı evi, ironik bir şekilde, Fabel'in dairesine on dakika mesafedeydi. Evin Jugendstil Art Nouveau cephesi, iki yanı ağaçlı yolda kendinden emin bir zarafet sergiliyordu. Sokağın bu kaldınmmdaki hepsi aynı ölçüde büyük, hepsi kendmce heybetli, her biri tamamen farklı üsluplarda inşa

edilmiş, yan yana beş evden biriydi: Art Deco'nun yanında Bauhaus, onun yanında Neo Gotik.
Fabel kapıya burma bıyıklı bir Türk gorilin bakacağını sanıyordu. Halbuki karşısına, kısa saçları altm rengi, genç ve çekici bir hizmetçi kız çıkmıştı. Kız nazikçe kim olduğunu ve kimi aradığıçok geniş, yuvarlak bir kabul salonuna götürmüştü. Burası evin merkeziydi; salonun tavanı üç kat yüksekliğindeydi ve tepesini örten kubbenin ortasında yer alan, daire şekündeki, vitraylı çatı penceresinden giren gün ışığı zemine renkli lekeler düşürüyordu. Fabel evin uzak bir köşesinden gelen kesikli bir piyano sesi ile gülen çocuk seslerini duyabiliyordu.
Salonun ortasında duran, ceviz ağacından büyük yuvarlak masanın üzerinde, birkaç deri ciltli kitap yığını vardı. Fabel kitapların arasından çektiği Goethe'nin Genç Werther'in Acılan'mn ikinci baskısını henüz eline almıştı ki, içeri elli yaşlarında, uzun boylu, ince ve sinekkaydı tıraşlı bir adam girdi. Kestane rengi saçları şakaklarından kırlaşmaya başlamıştı.
Telefonda görüşmüştük, Herr Hauptkommissar. Benimle konuşmak mı istiyorsunuz? diye sordu Mehmet Yılmaz, aksansız ve kusursuz bir Almanca'yla
Fabel, Goethe'nin kitabını hâlâ elinde tuttuğunu fark etti.
Ah, özür dilerim... diyerek kitabı bıraktı. Çok iyi durumda.
Koleksiyon mu yapıyorsunuz?
Aslında öyle, diye cevap verdi Yümaz. Alman romantikleri, Sturm und Drang ve onun gibi şeyler. Eümden geldiğince ve param yettiğince ilk baskılan almaya çalışıyorum.
Fabel gülümseme isteğini bastırdı: böyle bir ortamda, Yıl-mazin herhangi bir şeyi satın almak için zorlandığını hayal etmek zordu.
Türk masaya doğru yürüdü ve pahalı bordo ciltli, daha küçük bir kitabı aldı.
Theodor Storm, Der Schimmelreiter -birinci baskı, edindiğim son kitap.
Kitabı Fabel'e uzattı. Bordo renkli deri yumuşak ve esnekti. Neredeyse sıcaktı. Sanki, yaşı ele geliyordu: Fabel'in parmak uç-lan, geçen yüzyıl içinde kitabı kavrayan diğer tüm parmak uçla-nnı okşuyor gibiydi.
- Harikulade, dedi Fabel, içtenlikle. Kitabı geri uzatarak

devam etti.
Sizi evinizde rahatsız ettiğim için özür dilerim, Herr Yılmaz. Beni bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için de teşekkür ederim. Karşılıklı görüşmemizin daha az resmî olacağını düşündüm... Size üzerinde çalışmakta olduğum bir dosyayla ilgili bazı sorular sormak istiyorum.
- Evet, bunu telefonda söylediniz. Bunun daha resmî bir şekil-
Bu tabiî ki sizin takdirinize kalmış bir şey, Herr Yılmaz. Ama öncelikle, sizinle bir şüpheli olarak değil, sadece bize yararlı bilgiler sağlayabilecek biri olarak konuştuğumu belirtmek isterim. Bu arada, kuzeninizin ölümü nedeniyle taziyelerimi kabul edin, lütfen.
Yılmaz duvara dayalı iki deri koltuk ile bir sehpaya doğru yürüdü.
Lütfen oturun, Herr Fabel.
Sansın hizmetçi kız bir kahvedanlıkla içeri girdi, iki fincana kahve koyup çıktı.
Size teşekkür ederim, Here Fabel. Bir Hamburg polisinin bana bu kadar... nazik bir şekilde hitap etmesi ender bir olay. Acı, ama Ersin her zaman öylesine... nasıl desem, düşünmeden hareket ederdi ki. Her neyse, siz sorulannızı sorun, yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Olay nedir? Telefonda, benimle Hans Klugmann hakkında konuşmak istediğinizi söylediniz ? Meslektaşlarınız Herr Buchholz ile Herr Kolski'nin hakkındaki sorulanm daha önce de cevapladım. Onlara, nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını söyledim.
Fabel, Yılmazi ziyaret edeceğini duyunca Kolski'nin canının neden sıkıldığını anladı: Klugmann i neden anyorlardı ?
Evet. Ama benim soruşturduğum dava bu değil. Ben Klug-mann'dan bir daire kiralayan genç bir fahişenin öldürülme olayı üzerinde çalışıyorum. Onu sadece "Monique" adıyla biliyoruz.
Yılmaz gözlerini Fabel'den ayırmadan kahvesini yudumladı. Fabel'in söylediği isme hiçbir tepki göstermemişti. Gözlerinde hiçbir ışık yanıp sönmemişti. Hiçbir değişiklik olmamıştı.
Monique size mi çalışıyordu ? diye sordu Fabel. Dolaylı olarak, Klugmann aracılığıyla olsa bile ?
Hayır, Here Fabel, bana çalışmıyordu.
Dinleyin, Herr Yümaz. Ben sizin işinizle ya da diğer faaliyetlerinizle ilgilenmiyorum. Bütün yapmaya çalıştığım, bir seri katili yeni bir

kurbanın hayatına son vermeden önce yakalamak. Bana burada anlattıklannız aramızda kalacaktır.
Bunu takdir ediyorum, Herr Fabel. Ve tekrarlıyorum: bu kız ne doğrudan ne de dolaylı olarak bana çalışıyordu. Bulaştığım işler ne olursa olsun, ben ucuz arka sokak fahişeleri çalıştırmam...
Klugmann onu kendi hesabına çalıştınyor olabilir miydi ?
Mümkündür. Gerçekten bilemeyeceğim. LKA7 Organize Suç-Gene de böyle bir... mesleki geçmişi olan birinin örgütünüze çok yararlı olacağmı kabul etmeniz gerek.
Herr Hauptkommissar, şu ana kadar birbirimize karşı dürüst olduk. Aynı içtenlikle, size şu kadarını söyleyeceğim -ve sizin dediğiniz gibi, aramızda kalmak üzere. Klugmann marjinal bir tiptir.
Haklısınız, özel geçmişi nedeniyle çok yararlı olabilecek biridir, ama bizden hiç kimse ona asla tam olarak güvenmemiştir. Eski polislere hiçbir zaman silinmeyen bir şüphe beslenir.
Yılmaz kahvesinden bir yudum daha alıp devam etti.
Kuzenim Ersin, Klugmanni free-lance bir haber kaynağı olarak kullanıyordu, ama hepsi o kadardı.
Peki, geçimini nasü sağlıyor?
Benim örgütüm şehirdeki tek şebeke değil, Herr Fabel. Kaldı ki, kendisinin Paradies-Tanzbar adlı bir kulübümüzde müdür yardımcısı olarak düzenli bir işi vardır. Tümüyle yasal bir iş.
Yılmaz çarpık çarpık gülümsedi ve kahvesinden bir yudum daha alıp ekledi.
Yani, hemen hemen yasal bir iş.
Kızın dairesinde gizli bir video kamera olduğunu düşünüyoruz. Kasetlerle birlikte kamera da kayıp. Arka sokak orospulany-la çalışmadığınız söylediniz. Tamam, ama ben bu kızı o kategoriye dahil etmiyorum ki. Pahalı bir fahişeydi o. Ya şantaj ? Bu ilgilendiğiniz bir işkolu mu ?
Yılmaz deri koltukta dikleşti.
Bu konuşma biraz yorucu olmaya başladı, Herr Fabel. Size bu kızın varlığından da, Klugmann'la çevirmiş olabilecekleri işlerden de haberim olamadığım söyledim.
Sustu, arkasına yaslandı ve gevşemiş görünmeye çalıştı.
Bakın, size bir şey söyleyeyim, diye devam etti. Hayatımın yarısından fazlasmı bu ülkede geçirdim. Buraya geldiğimde, Gas-

tarbeiter Türklere sadece bazı kapıların açık olduğunu çabucak anladım. Bana açık olan tek kapı, kuzenim Ersin'inkiydi. Yirmi yıl onun örgütünde ya da ona bağlı olarak çalıştım. Bunun son on yılında, kontrolüm altındaki işleri sebatla legalleştirdim. Ersin artık öldüğüne göre, örgütün tamamı benim kontrolümde ve ben bu örgütü legalleştiriyorum.
Ama dürüst olalım, dedi Fabel. Hamburg'daki uyuşturucu ticaretinin büyük bölümü hâlâ sizin elinizde...
Umarım ağzımdan laf koparmaya çahşmıyorsunuzdur, dedi çiğnemeye devam edeceğimi açık açık kabul ediyorum, ama ben önceden karar vererek değil, daha çok rastlantı sonucu suçlu olmuş biriyim. İster inanın ister inanmayın, yüksek ahlaklı bir insa-nımdır, ama benim için yasa, hak ve adaletten çok farklı bir şey olabilir. Bazen, Hauptkommissar Buchholz'un en çok, bir dolandırıcı olarak gördüğü benim gibi bir Türk'ün, onun başarmak için yıllardır uğraştığı şeyi bir hamlede yapabilecek durumda olmamdan rahatsız olduğunu düşünüyorum: ben, Uluğbayin suç örgütünü tasfiye edebilirim. Ersin'in şantaj işine bir miktar bulaşmış olabileceğini kabul ediyorum, özellikle de, kurbanın gücünü zayıflatmaya ya da ondan para koparmaya yaradığında. Ama benim bu konularla hiçbir alakam yok.
Yılmaz birden ayağa kalktı ve karşıdaki, süslü mermer şömineye doğru yürüdü. Gümüş çerçeveli bir fotoğrafı alıp Fabel'e getirdi. Bu, on dört yaşlarında, gülümseyen bir erkek çocuğunun fotoğrafıydı. Yüzündeki çocuksu yumuşaklık daha şimdiden silinmeye, Yılmazin güçlü çene hatları belirmeye başlamıştı.
Oğlunuz mu?
Evet. Johann. İleride Alman gibi yaşaması için Almanca bir isim. Çok az Türkçe biliyor, onu da güçlü bir Alman aksanıyla konuşuyor. Onun kimliği bu ülkeye ait olmak zorunda, Herr Fabel. Oğlum aile işini devraldığında, bunun temiz bir iş olmasını sağlamaya çalışıyorum. Yasal bir iş. Bir Alman şirketi.
Fabel fotoğrafı geri verdi.
Size inanıyorum, Herr Yılmaz. Ama bu arada çocuklara uyuşturucu satmaya ve Ukraynalılarla sokak savaşlarına girmeye devam ediyorsunuz.
Yılmaz'ın yüzü sertleşti.

Ukraynalılarla savaş falan yok. O iş kapandı artık.
Halbuki, ben kuzeninizin öldürülmesinde başlıca şüphelilerin onlar olduğunu düşünüyordum.
Yılmaz'ın yüzünde gülümseme gibi bir şey belirdi. Koyu renk gözlerini Fabel'in üzerinden ayırmadan konuştu.
- Herr Fabel, size hakkınızda ne düşündüğümü söyleyeyim mi? Fabel hafiften şaşırmıştı, ama omuzlarını silkti.
Buyurun, söyleyin.
Siz bir polissiniz; dürüst ve doğru sözlü bir polis olduğunuza inanıyorum. Zeki bir adam olduğunuz da ortada, ama işinizi fazla basite indirgiyorsunuz. Aslında siz buna iş değil, görev diyorsunuzdur. Ya da her türlü iyilik ve kötülük kavramının ötesine geren psikopatları ve diğer hasarlı insanları. Ve sizin için, yasa her şey demek. Bu sizm kalkanınız, başkalarını korumakta kullandığınız kalkan.
Ve bu bir şeküde yanlış?
Basite indirgeyici, ben bunun böyle tanımlıyorum. Bu manevi bir renk körlüğü. Size göre, güvenlik güçleri iyiliğin emrindeki güçler, benim gibi insanlar ise kötülüğün temsilcileri. Halbuki, meslektaşlarınızdan bazıları aradaki gri tonların daha fazla farkındalar. Bazen de, bizzat kendileri bu ara tonları oluşturuyorlar.
Uluğbayin ölümünde polisin parmağı olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?
Herr Fabel, söylediğim, dışarıda, sizin gibi birinin anlayamayacağı, anlamasına imkân olmayan bir sürü dolabın dönmekte olduğu. Ve size beslediğim büyük saygı nedeniyle, bunların dışında kalacağınızı düşünüyorum.
Yılmaz ayağa kalktı.
- Soruşturmanızda size yardımcı olamadığım için üzgünüm.
Fabel kahve fincanını koltuğun yanındaki antika sehpaya koydu.
Herr Yılmaz, dışarıda bir canavar var. Kelimenin gerçek anlamıyla kadınların ciğerlerini söküyor. Onu durdurabilmek için, alabileceğim her türlü desteğe ihtiyacım var. Bana söyleyeceğiniz herhangi bir şey olursa...
Polise yalan söylemek, yıllar içinde geliştirmek zorunda kaldığım bir beceridir. Ama bu olayda, size doğruyu söylediğime ye-nün ediyorum. Bu kız ya da Klugmann'ın onunla yaptığı anlaşma

baklanda hiçbir bilgim yok gerçekten.
Yılmaz kafasında bir şeyi tartıyormuşçasına durdu.
Dinleyin, adamlarımdan bu olay hakkında bilgi toplamalarını isteyeceğim. Polise konuşm-ıyacak olan bazı muhbirlerle temas kurabilirler. Ve tabiî ki, bizim yaklaşımımız... nasü diyeyim, daha dolaysız olabilir. Eğer bir şey öğrenirsek sizi haberdar edeceğim, söz veriyorum.
Yılmaz Fabel'i kapıya kadar bizzat götürdü. Fabel dışarı çıkarken Yılmaz'a döndü.
Anlamadığım şey şu: madem işinizi legalleştirmeye bu kadar isteklisiniz, bütün yasadışı faaliyetlerinizi adım adım tasfiye etmek yerine neden derhal durdurmuyorsunuz ?
Yılmaz güldü.
gerekir. Çeşitlendirdiğim faaliyetlerin, özellikle inşaat ve gayri-menkul işlerinin cirosu çekirdek işiminkine eşit olduğunda, işimi tamamen legalleştirmek için gereksindiğim güvenceye sahip olacağım.
Yılmaz, Fabel'le birlikte ana kapıdan dışarı çıktı ve dönüp evine baktı.
Evimi beğendiniz mi, Herr Fabel ?
Evet. Çok etkileyici.
1920'lerde inşa edümiş. Mimarı Rotherbaum'da başka birçok binanın çizimini de yapmış. Almanya'daki en başarılı mimarlık bürolarından birinin sahibi olan, diğerlerinden çok daha ünlü, Alman bir mimar. Kendi çabasıyla zengin, saygın ve başarüi olmuş bir adam.
Fabel'e dönüp devam etti.
O bir Yahudi'ydi. Dachau Toplama Kampı'nda öldü. Demin dediğim gibi, Herr Fabel, ben yasal olan ile ahlaklı olanı birbirinden ayırıyorum ve benim Almanlık kavramına sarılışımın bir sınırı var. Oğlum için umutlarım olmakla birlikte, bu ülkede hep bir yabancı olarak kalacağımı biliyorum. Ve bu nedenle, ticari faaliyetlerimde "alternatif' bir unsuru hep koruyorum. Hoşça kalın, Herr Fabel. Size av partinizde bol şans diliyorum.

Fabel arabasından Mordkommission'u aradı. Maria'yı John MacSwain'in izini bulmakla görevlendirmişti; bu, Hamburg'da bulunması zor olmayacak, ilginç bir isimdi ve Maria sonuca, kendi

kayıtlarını araştıracak olan Otto'dan daha çabuk ulaşabilirdi. Telefona çıkan Werner, Fabel'e Harvestehude'de John MacSwain adında birinin adresim bulduklarım, ama henüz hakkında başka bir bilgi edinemediklerini söyledi.
Sana söyleyeceğim tuhaf bir şey daha var, Şef, dedi Werner. Cuxhaven teşkilatından Hauptkommissar Sülberg'den bir telefon aldım. Onu acilen armam istiyor. Elinde iki adet ayinsel toplu tecavüz vakası varmış. Bunların bizim seri katille üişkili olabileceğini düşünmüş. Ha bir de, şu gazeteci Angelika Blüm gene sana ulaşmaya çalışıyordu.
Okey, hemen geliyorum.
Fabel cep telefonunu kapatıp cebine koydu. Arabayı çalıştırırken, dikiz aynasından gözüne güzel bir kız ilişti. Yolun daha aşağısında park etmiş bir arabaya biniyordu. Kısa ve parlak, gür sa-
Hattın karşı ucundaki, Fabel'e büyüdüğü yerleri anımsatan hafif bir aksanla konuşan, sıcak ve gür bir sesti. Fabel, sıcacık taşra tınılarının ardında keskin bir zekânın yattığım fark ettiğinde, daha konuşmanın basındaydılar.
Ve bu saldırılarla benim soruşturduğum cinayetler arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyorsunuz. Bunu neye dayandırıyorsunuz, Hauptkommissar Sülberg? diye sordu Fabel.
Kesin olmayabilir ve bunun bir önsezi olduğunu söyleyebilirim. Ama bu tecrübeye dayanan bir önsezi. Stadtkrankenhaus'ta iki genç kadm yatıyor, biri tedavi görüyor, diğeri morgda.
Cinayet mi ?
Hayır... ya da en azından, doğrudan değil. Ama ben olaya kasti cinayet olarak yaklaşıyorum. Hem ölen kıza hem de hastanede yatmakta olana hipno-halüsinojen bir madde verilmiş.
Tecavüz amaçlı bir uyuşturucu mu ?
Testler öyle diyor. İki kız da el ve ayak bileklerinden bağlanmış ve bir tür ayin sırasında ırzlarına geçilmiş. Bundeskrimina-lamt'm bilgi notlarında sizin iki cinayetin ayrıntılarım okudum ve arada benzerlikler olduğunu gördüm. İkinci kurban, geçen akşam Hamburg'da kuzininin evindeymiş. St. Pauli'deki bir gece kulübünde bir adamla tanışmış. Kuzini, adamın kızı içine uyuşturucu zerk edilmiş bir şişe maden suyuyla uyuşturduğunu düşünüyor. Bu dununda, suçun işlenme mahalli sizin yetki alanınıza giriyor.

Fabel gülümsedi. Bu taşralı polis işini biliyordu.
Size bu olaylarda ayinsel bir unsur olduğunu düşündüren nedir? Bildiğiniz gibi, bu tür uyuşturucular ciddi bir hafıza kaybına yol açıyor, ama hayatta kalan kurban, kara delikler arasında, bulanık bir şekilde, sunak türü bir şeye bağlandığını hatırlıyor. Heykel gibi bir şey olduğunu hatırladığım da söylüyor.
Aradığınız için teşekkürler, Hen Sülberg. Bence, kesinlikle bir bakmak lazım. Bu soruşturmada benimle birlikte çalışan bir kriminal psikolog var, Dr. Eckhardt adında bir uzman. Onu da yanımda getirmemde bir sakınca var mı?
Sülberg buna hiçbir itirazı olmadığını belirtti ve ertesi gün buluşmak üzere sözleştiler.

13 haziran cuma, 19.30. Harvestehude, Hamburg.
çaları; üzerinde en çok çalışılmış uyduruk hikâyenin büe yutturulamayacağı anlar. Bunlardan biri de, polisin haber vermeden kapıyı çaldığı andır. Sıradan bir vatandaşın yaşamında polisle resmî temas istisnai bir durumdur ve kapıda bir polis belirdiğinde buna bir dizi farklı tepki gösterilir. Bunların en yaygın olanı paniktir: polisin ziyareti kötü bir olayla, genellikle de bir akrabanın ölüm haberiyle ilişkilendirilir. En azından, kapının eşiğinde duran bir polis memuru, yolunda gitmeyen bir şeyin, bir cinayetin ya da kazanın işareti olarak görülür ve buna gösterilen tepki, şaşkın bir telaş ve yalanma şeklini alır.
John MacSwain bu tepküerin hiçbirini göstermemişti. Fabel ve Werner polis lömkklerini gösterdiklerinde, gayet sakin bir şekilde gülümsemiş, kenara çekilip onları içeri buyur etmişti.
Fabel aynı gün içinde ikinci kez kendini mali imkânlarının çok ötesinde bir evde buluyordu. MacSwain'in geniş dairesi çok pahalı eşyalarla ve kusursuz bir zevkle döşenmişti. MacSwain otuzuna yaklaşmış, uzun boylu, koyu renk saçlı ve üzerinde pahalı, ama rahat giysiler olan bir adamdı. Kaslı ve yakışıklı bir aktöre benziyordu. Fabel en çarpıcı özelliğinin, o gece cinayet mahallinin yakınında gördüğü Slav'ınkilere benzeyen, açık zümrüt rengi gözleri olduğunu fark etti. Buna karşılık yüzünün yapısı ötekinden tamamen farklıydı.
MacSwain onları, zemini pırıl pırıl parlayan kayın parkelerle döşeli,

açık planlı, çok büyük bir salona aldı. Birkaç basamakla inilen, alçak bir oturma mekânına geçtiler. MacSwain çok geniş iki deri kanepeden birine zarifçe oturdu. Bir el hareketiyle konuklarına diğer kanepeyi işaret etti.
Sizin için ne yapabilirim, Beyler?
MacSwain'in Almancası kusursuz ve neredeyse aksansızdı. Fabel gülümsedi ve ingilizce konuşmaya karar verdi. -Alman değilsiniz herhalde. İngiliz misiniz? Belki de Amerikalı? MacSwain şaşırmış gibi görünüyordu.
Aslında İskoç'um... îngilizceniz olağanüstü, Herr...
Fabel. Kriminalhauptkommissar Fabel. Aslmda ben de yan iskoç'um. Eğitimimin bir bölümünü ingiltere'de yaptım.
Hayret.
MacSwain'in yeşil gözleri Fabel'de bir şeyler arar gibi oldu.
Sizin için ne yapabilirim, Herr Fabel ?
Son derece ayinsel bir yöntemle işlenen bir cinayetin soruş-
Fabel, Otto'nun söylediği kelimeyi hatırlamaya çalıştı. MacS-wain, Fabel'e yardımcı oldu.
Asatru. "Aesir'e inanç" anlamına gelir. Ya da doğru ve özgün şekliyle söylemek isterseniz Fom Şiar. "Eski Yol" anlamına gelir.
Teşekkür ederim, evet, Asatru. Bu alanda bir tür uzman olduğunuzu öğrenince, bu inançlar konusunda bizi aydınlatıp aydınlatamayacağınızı öğrenmek istedik.
MacSwain cevap vermeden önce, yeşil gözlerini Fabel'in üzerine dikip bir an bekledi.
Herr Fabel, ben Odinci bir başrahip değil, bir bilişim teknolojisi uzmanıyım.
Ama konuya ilgi duyuyorsunuz ?
Ben pek çok konuya ilgi duyarım. Gizli bilimler bunlardan biridir. Hiçbir Asatru grubunun ya da başka bir topluluğun üyesi değilim. Bence, daha yetkin bir kaynaktan bilgilenseniz daha iyi edersiniz. Mesela, üniversitenin Ortaçağ tarihi bölümünden.
Bunu yapacağız. Bu arada, olası her türlü yardıma ihtiyacımız var.
Werner gürültülü ve yapay bir şekilde öksürdü. Fabel mesajı aldı: konuşmanın tamamı İngilizce olarak yapümıştı.
Özür dilerim, dedi Fabel, Almanca'ya dönerek. Oberkommis-sar Meyer'in anlaması için Almanca konuşsak daha iyi olacak.

Elbette. Bunun bir cinayet soruşturması olduğunu söylüyorsunuz ?
Evet. Kurbanlar Vikingler'iV "Kanlı Kartal" ayininde kullanılan yöntemle hemen hemen aynı şekilde öldürüldüler.
Fabel, MacSwain'in yüzüne baktı. Yüzünde okuduğu tek duygu meraktı.
Ciğerlerini mi sökmüş, yoksa sırtlarına bir kartal figürü mü kazımış ?
Bu ayinin iki şekli olduğunu bilmiyordum.
MacSwain ayağa kalktı ve yerden tavana kadar uzanan, döşemeyle aynı ağaçtan yapılmış, ama cilalanmamış geniş bir kitaplığa doğru yürüdü. Kitaplık açık planlı mekânda bir tür bölme işlevi görüyordu. Raflardan iki kitap aldı; bunlardan biri, Fabel'in Otto'nun dükkânında gördüğü kitaptı. MacSwain ya büyük bir soğukkanlılıkla rol yapıyordu ya da gizleyecek hiçbir şeyi yoktu. Aradığını bulana kadar öteki kitabın sayfalarını karıştırdı.
Aslında, ayinin iki şeklinin de hiçbir zaman uygulanmamış ol-
Bazı tarihçiler, Karılı Kartal hikâyesinin tamamının Viking akınlarının kurbanları tarafından uydurulmuş karalayıcı bir propaganda olduğuna inanır. Tarihsel kayıtlarda örneklere yer verilir, ama bunlar birbiriyle çelişir... Bazılarında kurbanın iç organlarının çıkarıldığı söylenirken, diğerleri sırtlarına bir kartal figürünün kazındığı belirtilir. Ve sadece kayıtlarda yer almaları, bu anlatılanların illa ki de gerçek olduğu anlamına gelmez.
Ya Asatru ? Bu inancın hâlâ çok sayıda izleyicisi olduğuna inanmam mümkün değil.
MacSwain ağız dolusu gülümsedi.
O zaman yanılırsınız, Herr Fabel. Asatru bugünlerde son derece popüler. En çok Amerikalıların ilgisini çekiyor. Resmen Ne-opagan bir din olarak sınıflandırılıyor. Günümüzde son derece yumuşamış durumda, ama Hitler Nazizm'e bu dinin mitolojisinden ve sembolizmden çok şey kattı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Asatru, Buddhacılık, Amerikan Yerli Şamanizmi, Wicca ve diğerlerinin yanı sıra New Age türlüsüne karışmış durumda.
- Bunlardan Hamburg'da faal olanlar var mı ? MacSwain çenesini ovuşturdu.
Bu cinayetleri Asatru izleyicilerinin işlediğinden mi şüpheleniyorsunuz? Bunların çoğu Balder'e tapman, zararsız New Age

tiplerdir.
-Balder?
Aesir panteonunda İsa benzeri bir figürdür. Siyasi olarak doğru bir Viking tannsıdır. Sorunuza cevap verecek olursam, evet, Hamburg'da böyle birileri var. Kendilerine Asatru Tapınağı diyorlar. Duyduğum kadarıyla, Billstedt'teki eski bir antrepoda toplanıyorlar.
Fabel İngilizce olarak "Yardımınız için teşekkürler, Mister MacSwain" deyip koltuktan kalktı.
Fabel, MacSwain'in oturduğu apartmanın zemin katına inmek için bindikleri asansörün kapılarına boş gözlerle bakıyordu.
Bu adamda gitmeyen bir şey var. Cinayetlerle hiçbir alakası olmayabilir, ama Hamburg KriPo'sunun kapısını çalmasına hiç şaşırmadı sanki.
Bazen, Hamburg nüfusunun yarısının saklayacak bir şeyi olduğunu düşünüyorum, dedi Werner.
MacSwain'in izlenmesini istiyorum. Ve de hayatı hakkında miyiz sence? Seninki sadece bir önsezi... Hoş, ben de aynı fikirdeyim ya. Herif fazlasıyla serinkanlıydı.
Bu işi örgütle, Werner. Van Heiden'le ben görüşürüm.

13 haziran cuma, 23.00. Hamburg-Billstedt, Hamburg.
Boş yüzme havuzu, geniş çaü penceresinin çerçeve içine aldığı dolunayın ışığıyla aydınlanıyordu; erişilmesi imkânsız olduğu içüı camlan vandallarca parçalanmamış olan tek pencere buydu. Bir el fenerinin ışığı havuzun çatlak zemin karolarında ve duvarlarında dolaştı. Yüzme havuzu yıllardır kullanılmıyordu. Suda birlikte yüzüp eğlenen parlak mavi yunuslan ve kolluklu çocukları gösteren neşeli duvar resminin, artık sadece, duvarlara yerleşmiş kir tabakasının ve grafitilerin örtmediği kısımlan seçilebiliyordu. Havuz boyunca uzanan bütün pencereler kınlmıştı ve uzun zamandır boş olan havuzun dibi çöp ve pislikten geçilmiyordu. Her yerde kullanılıp atılmış şınngalar vardı. Hatta bir köşeye biri kakasını yapmıştı.
Burası eskiden düzgün bir emekçi mahallesiydi. Konuşan, havuzun kenarında ayakta durmuş, kınk camlardan
dışan bakmakta olan adamdı. El fenerini, artık tek kanadı kalmış olan çift kanatlı çarpma kapıya doğnı çevirdi.

Etrafta kimse var mı, kontrol et bakalım...
İki adamdan daha genç olanı kapıya doğru yürüdü ve fenerini eskiden soyunma odalanmn olduğu yerde gezdirdi.
Burada bir şey yok.
Adamlardan yaşlı olanı yüksek sesli düşünmeye devam etti.
- Buradan bir sokak ötede oturan bir kızla çıkardım. Onu buraya yüzmeye bile getirirdim.
Konuşurken, sanki geçmişini yeniden kuruyor, her şeyi şimdi olduğu şekliyle değil eski haliyle görmeye çalışıyordu. Kendini geçmişten sıyınp şimdiye döndü ve silahını, havuzun kenannda, elleri arkadan bağlı olarak diz üstü oturmakta olan bir adamın, kaba bir çuval geçirilmiş başına dayamış durmakta olan genç adama baktı. Derin bir nefes aldı. Öfkesiz, heyecansız ve kinsiz bir sesle konuştu.
Öldür onu.
Dizlerinin üstünde oturmakta olan adamın "Hayır!" feryadı, susturuculu otomatik silahın tok patlama sesinde, tamamlanmadan boğulup gitti. Yana devrilip havuzun içine düştü.

14 haziran cumartesi, 11.00. Cuxhaven.
Cuxhaven'e varmak neredeyse iki saat sürmüş, ama yolculuk zevkli geçmişti: dik ve güneşli bir gündü ve arabada geçen süre, Fabel'e, bu mekân değiştirme fırsatını sevinçle karşılamış olan Susanne'yle sohbet etme olanağını vermişti. Fabel bu arada, akşam yemeği randevularını kesinleştirme olanağını da bulmuştu. Birbirlerinin yanında daha rahat davranmaya başlamışlardı ve artık aralarmda söze dökülmeyen bir samimiyet vardı.
Fabel yolda sadece bir kez, Sülberg'in telefonda yerini tarif ettiği, Aussendeich dinlenme tesisinde mola verdi. Tesisi yoldan gizleyen ve çevredeki dümdüz araziyi kasıp kavuran rüzgârlardan koruyan sık bir ağaçlık vardı. Ölen kız kamyonun önüne, işte bu ağaçların arasından, sendeleyerek çıkmıştı. Fabel bakışlarını park yerinde gezdirdi. Otoparktaki tek araba onun BMW'siydi; gece buranın nasü tenha olduğunu hayal edebiliyordu. Öteki kız da bu yola atılmıştı, ama Hamburg yönünde, yaklaşık yirmi kilometre mesafedeki bir yerden.

Stadtkrankenhaus Cuxhaven'in yedi katlı binası, Altenwalder Chausse'nin uzağmdaki, çimler ve ağaçlarla kaplı, yeşil bir alanın ortasında yükseliyordu. Fabel ve Susanne, geniş pencereleri, çok bakımlı çiçek tarhlarına ve çimle kaplı küçük bir meydana bakan, aydınlık bir bekleme odasına götürülmüşlerdi. Kapı açılıp da içeri kısa boylu, hırpani kılıklı bir ShuPo girdiğinde, yaklaşık on dakikadır bekliyorlardı. Adamın yüzü geniş ve içten bir tebessümle aydınlandı.
- Hauptkommissar Fabel ? Frau Doktor Eckhardt ? Ben, Hauptkommissar Sülberg.
Sülberg ikisinin de elini sıktı ve Dr. Stern bir yirmi dakika daha müsait olamayacağı için özür dileyip dosdoğru yukarı, kızın yanına çıkmalarını önerdi.
Michaela Palmer uzun kol ve bacakları olan, boylu boslu bir kızdı. Fabel Sülberg'den aldığı bügilerden, yirmi üç yaşında olduğunu biliyordu. Doğal gibi görünen saman şansı saçlan vardı. Hat-lannın mükemmel dengesini bozan uzunca bumu olmasa, çok güzel bir kız olurdu. Teni güneş yanrğr ve yaldızlıydı; Fabel bunun, Kuzey Almanya güneşiyle ya da kızın hakkında toparladığı bilgiler düşünüldüğünde, güneşli ülkelere yapılan sık seyahatlerle ilgisi yum esmerliğiydi. Doğal olmayan bronzluğu, sadece, son kırk sekiz saat içinde basma gelenlerin, mavi gözlerinin altında bıraktığı koyu gölgeleri gizleyemiyordu. Odası Stadtkrankenhaus Cuxha-ven'in üçüncü katındaydı ve Fabel kızın bodrum katındaki morgu boylamamakla ne kadar şanslı olduğunu düşünmeden edemedi.
Fabel yatağı işaret edip izin ister gibi bir hareket yaptı. Micha-ela başını salladı ve hafifçe yatağın öteki tarafina kaydı. Açılan beyaz bornozunun altından bronzlaşmış uyluğunun bir kısmı göründü. Kız hemen atılıp bacağını örttü. Hareketleri, özelükle de gözlerini oynatış şekli, avcıların kovaladığı, kaçmaya hazır bir tilkiyi çağrıştırıyordu. Fabel elinden geldiğince rahatlatıcı olmasına çalıştığı bir ifadeyle gülümsedi.
Ben, Hamburg Polisi'nden Kriminalhauptkommissar Jan Fabel.
Fabel, Michaela'mn zaten kırılgan olan savunma mekanizmasını dağıtma korkusundan, dikkatli davranmış, Mordkommissi-on'dan olduğunu söylememişti. Bu sorguyu ihtiyatla yürütmek

zorundaydı, yoksa tanığı psikolojik olarak yıkılabilirdi.
Bu da Dr. Eckhardt. Kendisi, size verilen türden uyuşturucular konusunda çok bilgili bir psikologdur. Size birkaç soru sormak istiyordum. İzin veriyor musunuz?
Michaela başım evet anlamında salladı.
Ne öğrenmek istiyorsunuz ? Çok bir şey hatırlamıyorum. Problem de bu ya zaten... dedi, kaşlarını çatarak. Aslmda, doğru dürüst hiçbir şey hatırlamıyorum. Ve hatırlayamadığım sadece kaçırılma olayı değil -önceki günlerden de eksik parçalar var.
Soran gözlerle Fabel'e baktı ve üstdudağı titredi.
Neden böyle? Uyuşturucunun verilmesinden önceydi. Neden daha önce olanları hatırlayamıyorum ?
Fabel Susanne'ye döndü.
Size verilen uyuşturucu türü beynin bellek merkezini tahrip ediyor, diye açıkladı Eckhardt. Uyuşturucunun verilişinden önceye ait bazı olayların hafızanızdan silinmiş gibi olduğunu göreceksiniz. Bunları, genel olarak, en azından kısmen yeniden hatırlayacaksınız. Ama uyuşturucunun etkisi altındayken olup da hatırlayamadığınız şeyleri... bir daha asla hatırlayamayacaksımz. Bu da, tercih edilir bir şey herhalde.
Susanne yatağa yaklaşıp devam etti.
Dinleyin, Michaela, sizi uyarmak zorundayım: ne yazık ki,
Michaela hıçkınklarını tuttu.
Hiçbir şey hatırlamak istemiyorum, dedi, Fabel'in gözlerini içine bakarak. Bana bir şey hatırlatmayın lütfen.
Kimse size bir şey hatırlatamaz, dedi Susanne, genç kızın alnına düşen bir tutam san saçı, kâbustan uyanan bir çocuğu teskin edercesine geriye atarak. Silinmiş olan silinmiştir. Ama hatır-layabildikleriniz o canavan yakalamamıza yardımcı olabilir.
Tek kişi değildi, dedi Michaela, gözlerini indirip bornozunun havlarını yolarak. Bunu bana yapanlar birden fazla kişiydi. İlk başta tek başına olduğunu sandım, çünkü yüz aynıydı. Ama bedenler farklıydı.
Özür dilerim, Michaela, anlamadım, dedi Fabel. Yüzleri aynı, ama bedenleri farklıydı demekle neyi kastediyorsunuz ?
Ne dediysem onu. Özür dilerim, bunun size anlamsız geldiğini biliyorum, ama birinin şişman ve daha yaşlı, ötekinin genç ve ince

yapılı olduğundan eminim. Ama hepsinde aynı korkunç yüz vardı.
Lanet olsun, diye düşündü Fabel. Kız için ne kadar üzgün olursa olsun, buraya boşu boşuna gelmişlerdi: ondan işe yarar bir şey öğrenemeyeceklerdi.
Gördüğünüz yüzü tarif edebilir misiniz ? Hepsinde aynı olduğunu söylediğiniz o yüzü ?
Michaela ürperdi.
Korkunçtu. İfadesiz. Çok net göremiyordum, ama sakalı olduğundan emmim... ve tek gözlü olduğundan.
-Ne?
Michaela kötü bir görüntüyü gözünün önünden uzaklaştırmak istercesine, başmı iki yana salladı.
Evet. Tek gözlü. Öteki gözü bir çukur gibiydi... kapkara ve... Kız çözülerek hıçkırmaya başladı.
Her şey geçecek, Michaela, dedi Fabel. Sakinlesin. Susanne bir kolunu kızın sarsılan omuzlanna attı. Michaela
kendini toparlayana kadar, bir süre sessizce oturdular. Nihayet, Fabelsordu.
Sizce kaç kişiydiler?
Bilmiyorum. Sadece flaş görüntüler hatırlıyorum. Sanırım, üç kişiydiler. En az üç...
Fabel elini Michaela'mn elinin üzerine koydu. Kız, elini an sokmuş gibi kaçırdı. Soma, kaşlannı çatarak, dikkatle Fabel'in geri elinde. Aslında, birbirine kavuşan iki yara izi gibiydi. Lades kemiği şeklinde.
Emin misiniz ? diye sordu Fabel. Michaela acı acı güldü.

Bu, net olarak hatırladığım çok az şeyden biri, dedi, gözlerini yalvarırcasına kaldırarak. Bunun hiçbir anlamı yok. Neden hatırlıyorum ki ?
Bilmiyorum, Michaela, dedi Fabel, elinden geldiğince rahatlatıcı olmasma çalıştığı bir gülümsemeyle. Ama bu bilgi işe yarayabilir. Hem de çok.
Sonra, not defterini çıkarıp kalemiyle birlikte yatağın üzerine koydu.
O yara izini bana çizebilir misiniz ?
Kız kalemi ve defteri aldı, bir an kaşlarını çattıktan sonra , hızla ve kararlılıkla iki çizgi çizdi. Bu, gerçekten de bir lades kemiğinin

şekliydi, ama iki bacakta hatıl" bir bükülme vardı.
işte, dedi, kararlı bir sesle. Fabel teşekkür edip ayağa kalktı.
Başınıza gelenler için çok üzgünüm, Michaela. Size, bunu yapanı bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza söz veriyorum.
Michaela gözlerini kaldırmadan başını salladı. Sonra, bir şey hatırlayıvermiş gibi oldu. Gözleri gene hızla sağa sola hareket etmeye başladı ve yoğunlaşmak için gösterdiği muazzam çabadan alnı kırıştı.
Durun... bir şey daha var... bir kulüpteydim... ku... kulübün adını hatırlayamıyorum. Bir adam vardı. Bana su verdi... tadı tuzluydu...
Biliyoruz, Michaela, bunu Herr Sülberg'e söylediniz. O adamı tarif edebilir misiniz ? Herhangi bir özelliğini ?
Gözleri... gözleri yeşildi. Soğuk, parlak. Ve yeşil...

Fabel ve Susanne çıkışta Dr. Stern'in odasına uğradılar. Stern uzun bedeni, dosyalar, çizimler ve sonbahar yapraklan misali üst üste yığılmış san not kâğıtlarıyla kaplı bir masanın üzerine eğilmiş, çalışıyordu. Fabel, kendi aşın düzenli tabiatını düşündü; bürosunda, evinde, hayatında her şeyin yeri belliydi. Ne zaman bir şeyler üst üste yığılsa, her şeyi yerli yerine yerleştirmesi gerekirdi, yoksa eli ayağına dolanırdı. Fabel bunun bir zaaf olduğunu
Stern ayağa kalktı. Güçlü ve yakışıklı yüzü geniş ve samimi bir tebessümle aydınlandı.
Hauptkommissar Fabel? Frau Doktor Eckhardt? Fabel elini uzattı.
Herr Doktor Stern. Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.
Sorun değil.
Stem karmakarışık masasının üzerine uzandı ve bir dosyayı çekip aldı.
Size, bölge polisi için hazırladığım raporun bir kopyasım çıkardım, dedi ve başıyla, odaya girmiş olan Sülberg'i işaret etti.
Fabel teşekkür ederek dosyayı aldı, ama hemen incelemeye başlamadı.
Kızın, tecavüz amacıyla kullanılan Rohypnol'la uyuşturuldu-ğunu düşünebilir miyiz ? diye sordu.
Uyuşturulduğu doğru, Rohypnol aldığı doğru. Ama bu kadar değil. Raporda belirttiğim gibi, kanında çok az miktarda Rohypnol kalıntısı var. Rohypnol çok yavaş metabolize olur... alındıktan sonra

saatlerce dolaşım sisteminde kalma eğilimindedir.
Kızı sersemletecek kadar güçlü, ama şu anda neredeyse izi kalmayacak kadar hafif bir doz verilmiş olabilir mi ?
Bu soruya Susanne cevap verdi.
Hayır. Rohypnol kanda yok olduktan sonra bile, yetmiş iki saatten uzun bir süre boyunca, metabolit olarak idrarda izine rastlanabilir.
Susanne bunu söyledikten sonra, Stern'e döndü.
İdrar tahlili yaptığınızı varsayıyorum. Stern başım salladı.
İdrarında yedi aminoflunitrezapan aradık. Çok düşük miktarlarda kalıntı izleri bulduk. Frau Doktor Eckhardtin vurguladığı gibi, Michaela son üç gün içinde yüksek dozda Rohypnol'la uyuşturulmuş olsaydı, bulduğumuz kalıntı miktarları daha yüksek çıkardı.
Ama kıza uyuşturucu verilmiş, öyle değil mi ? diye sordu Fabel.
Kesinlikle. Michaela'da hafif kimyasal yanıklar oluşmuş; demek istediğim, aslında dermal ağız ve gırtlak yangüan denebilecek, çok hafif yanıklar. Ve uyuşturucunun etkisindeyken yaşadığı berraklık anlarıyla ilgili sorularımı cevaplarken, hiçbir korku hissetmediğinden bahsetti.
Muhtemelen... dedi Stern, omuzlarını silkerek. Ama gamma-hidroksibütirat çok hızlı metabolize olduğundan, elimde bunu kanıtlayabilecek hiçbir iz yok.
Gamma... ne?
Konuşma çok hızlanmış ve Fabel için fazla teknik olmaya başlamıştı.
Pardon, dedi Stern, özür dileyen bir hareketle. Gammahid-roksibütirat ya da GHB. Gook ve Zonked olarak da bilinir.
Susanne onun bıraktığı yerden devam etti.
En berbatından bir merkezî sinir sitemi depresanıdır. Rohyp-nol'le aynı işi görür, ama ondan çok daha tehlikelidir, ister inanın ister inanmayın, yakın zamanlara kadar, sağlıklı yaşam ürünleri mağazalarında vücut geliştirmeye yardımcı bir madde olarak satılıyordu. Çok az tıbbi uygulaması olduğundan, üretimin büyük bölümü yasadışı olarak gerçekleştiriliyor.
Ve yasadışı laboratuvarlarda denetimsiz olarak üretildiğinden saflık derecesinde büyük farklar görülebiliyor, diye devam etti Stern. Ürünü sentezlemek ve stabilize etmek için kullanılan kimyasallar çoğu durumda aşın toksik olabiliyor.

Ve siz, kızın ağzındaki yanıklara toksik kimyasallann neden olduğunu düşünüyorsunuz ? dedi Susanne.
Evet... Aynca, GHB'nin çok garip yan etkileri olabiliyor. Hafif dozlar bile bulantıya, kusmaya, halüsinasyonlara, nöbetlere ve elbette bilinç kayıplanna yol açabiüyor. Yan etkilerden biri de, Michaela'nın da hissettiğini söylediği korku duygusunun yok oluşu olabiliyor. Michaela'ya gammahidroksibütiratlı bir flunitraze-pam ya da klonazepam kanşımı verildiyse, genel hafıza kaybı, solunum güçlüğü, hatta koma riski çok yüksek olurdu. Michaela şu anda solunum cihazına bağlı olmadığı için şanslı. Frau Doktor Eckhardtin da söylediği gibi, GHB özellikle zararlı bir üründür. Bu işi kimler yaptıysa, GHB'yi, birbirlerinin etkisini güçlendiren başka uyuşturucularla birlikte kullanmışlar. Kurbanlannı öldürmeye çalışmıyor olabilirler, ama bu deneyden sağ çıkmalarını da pek dert etmedikleri ortada.
Ve GHB yasadışı yollardan, sadece bir tecavüz uyuşturucusu olarak kullanılmak üzere üretiliyor, öyle mi ? diye sordu Fabel.
Hayır. Aslında, gece kulübü ve rave çevrelerinde son derece popüler bir madde. Insanlan Ecstasy ve kokain triplerinden in-dinnek için yaygın olarak kullanılıyor. Uyuştunıcu timlerinizin
Peki nasıl alınıyor? Rohypnol gibi tatsız mı?
Neredeyse. Eriyik halindeyken hafif tuzlu bir tadı oluyor. Nitekim, sokak argosundaki adlarından biri Tuzlu Su. Bunun dışında, etkisini artıran alkollü içeceklere katılması ya da yemeklere toz olarak karıştırılması oldukça kolay.
Michaela da bize bir kulüpte olduğunu, bir adamın kendisine içmesi için su verdiğini ve suyun tadının tuzlu olduğunu söyledi.
Muhtemelen içinde GHB vardı.
Fabel, önünde duran Stern'in raporuna baktı.
Peki ya tecavüz? Adli tıpçüar inceleme yaptı mı?
Bütün söyleyebileceğimiz, iki ila dört saatlik bir süre boyunca... belki de birden fazla erkeğin vajinal tecavüzüne uğradığı. Anal giriş olmamış. Zorla oral seks yaptırılmamış. Ve ne yazık ki, DNA analizi için meni yok. Prezervatif kullanılmış. Kız dövülmemiş ya da hırpalanmamış. Vücudundaki diğer hasarlar, el ve ayak bileklerindeki bağ izlerinden ibaret...
Stern başıyla Fabel'in elindeki dosyayı işaret edip ekledi.

Fotoğraflar dosyada.
Fabel raporu açtı. Fotoğraflar kızın el ve ayak bileklerindeki izleri gösteriyordu. Cinayet kurbanları gibi onun da kol ve bacakları yanlara açılmıştı. Ama Michaela hayattaydı. Görüntülerin arasında, hafif ama gözle görülür kırmızı bir izin seçildiği, sarı saçları geriye itilmiş bir alın fotoğrafı da vardı.
Bu nedir?
Stern gülümseyerek cevap verdi.
Bu, tecavüzcünün ya da tecavüzcülerin görmenizi istemedikleri bir ipucu, Herr Kommissar. Michaela son derece hassas bir cilde sahip, egzaması var. Ten renginin nedenlerinden biri de bu: UV terapisi görüyor.
Solaryum teorim burada noktalanıyor, diye düşündü Fabel.
Her neyse, diye devam etti Stern, bu işi kim yaptıysa, kızın alnına bir çeşit işaret koymuş. Anlaşıldığı kadarıyla, sonra bunu çıkarmaya çalışmışlar, ama Michaela'nın aşın hassas cildi boyaya ya da kullanılan madde her neyse ona tepki göstermiş. Bunun çok önemli olduğunu düşündüğümden, bir yara fotoğrafı sayılmayacak bile olsa, standart tecavüz kanıtlan fotoğraflan arasına ekledim.
Bunu yapmanıza çok memnun oldum, Herc Doktor, dedi Fabel Bu çok önemli bir ipucu olabilir.
Fabel işarete baktı ve kaşlarını çattı.
Aslına bakılırsa, var... Bunun bir Futhark2 simgesi olduğunu sanıyorum.
Stem bir şey anlamadığını göstermek için omuzlarını silkti. Susanne, fotoğrafa bir göz atmak için Fabel'e yaklaştı.
Bir Vikdng runu mu?
Fabel evet anlamında başını salladı ve fotoğrafı dosyaya kaldırdı.

14 haziran cumartesi, 15.50. Övelgönne, Hamburg.
Susanne eğilip Fabel'i öptü ve arabadan inmeden önce yanağını okşadı.
- Bu gece görüşüyoruz, değil mi ? Fabel çarpık çarpık gülümsedi.
Pek tabiî ki.
O halde, saat sekizde buluşmak üzere.
Fabel, Susanne'nin bedeninin kusursuz kıvrımlarını hayranlıkla

seyrederek, apartmanının girişine uzanan basamakları çıkışını izledi. Susanne kapıya gelince dönüp el salladı. Fabel de ona el sallayarak karşılık verdi. Kapı genç kadının arkasından kapandıktan sonra, bir an kıpırdamadan durdu, sonra cep telefonunu çıkarıp Wemer'i evinden aradı. Werner telefonu açtığında, Fabel arkadan çocuk sesleri geldiğini duydu. Werner, büyük kızı Nadja sayesinde iki torun sahibi olmuştu. Fabel tatil günü rahatsız ettiği içi arkadaşından özür diledi.
Sorun değil. Ne oldu, Jan?
Fabel, Wemer'e Michaela Palmer'le yaptığı görüşmeyi anlattı. Laf arasında, kızın kulüpteki adamın gözlerini tarif ederken söylediği sözleri tekrarladı. Bu noktayı bilhassa vurgulamadı: Wer-ner'in tepkisinin kendisininkiyle örtüşüp örtüşmediğini görmek istiyordu. Werner bir an sessiz kalınca, onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü talimin etti.
Geçen akşamki tip? Şu cool Anglosakson?
Olabilir. Belki de gidip bir daha görmeliyiz onu.
- Dikkatli ol, Jan, dedi Werner. Onu ürkütmememiz lazım. MacSwain günün yirmi dört saati adım adım izleniyor. Yanlış bir adım atacak olursa ensesine yapışırız. Ama kitap satın aldığı ve yeşil gözlü olduğu için adamı bir daha sorguya çekmek yamuk olur. Daha dün büyük bir risk aldık zaten. Elimizdeki deliller o kadar dandik ki, adam gidip avukatına taciz şikâyetinde bulunsa hiçbir şey yapamayız.
Haklısın, Werner, dedi Fabel. Ama ekiptekileri ara... ve Van Heiden'e bir mail gönder... Pazartesi sabahı ilk iş olarak bir durum değerlendirme toplantısı yapılmasını istiyorum.
Ya Dr. Eckhardt? Onu da arayayım mı?
- Onu bana bırak. Werner güldü.
Bıraktım gitti, Şef. Sana güveniyorum.

Fabel tıraş olup duş aldı, üzerine açık mavi renkli, pamuklu bir tişört ve açık gri bir takım elbise giydi. Susanne'yle buluşmasına daha bir saat olduğundan, Cuxhaven'den getirdiği dosyaya göz atmaya karar verdi. Fabel kendisini hiç de muhafazakâr biri olarak görmüyor ve yenilikleri benimsemek için elinden geleni yapıyordu; ama zaman zaman, kendine dünyanın nereye gittiğini soruyordu.

Tecavüz hiç de yeni bir şey değildi elbette, ama artık sokaklarda, kadınlarla cinsel ilişki kurmak için, onları beyinlerine kalıcı hasarlar verebilecek uyuşturucularla sersemletmeyi alışkanlık haline getirmiş genç erkekler dolaşıyordu. Bu düşünce, Fabel'in aklını kanştınyor ve gelecekten korku duyuyordu. Ama bu tip farklıydı. Bir grubun parçasıydı. Ve gerçekleştirdikleri eylemlerin ayinsel bir anlamı ve amacı olduğu açıktı. Adam başkaları ve kendisi için kurbanlar bulmak üzere uyuşturucu karışımları kullanıyordu. Belki de kendisi kurbanlara elini sürmüyordu bile. Fabel dosyadan, Michaela'mn alnındaki kızarık izin fotoğrafına bakarak çizdiği şeklin yer aldığı kâğıt parçasını çıkardı. Bunu gereğinden fazla mı önemsiyordu ? Belki de, runik bir simge değil, rasgele çizilmiş çizgilerdi. Ama hayır. Kıza simgesel bir anlam taşıyan bir işaret vurmuşlar, onu damgalamışlardı. Fabel, bu işaretin, G harfinin Viking alfabesindeki karşılığı olan runik "Gebu" olduğundan neredey : emindi, ama Futhark runlârının fonetik anlamlarından öte şeyler de anlattıklarını, her birinin İskandinav tannlarıyla ya da mitleriyle ilişkili bir simgeselliği olduğunu biliyordu. Fabel kitaplığına gidip iki kalın başvuru kitabı aldı. Bunlardan biri MacSwain'in satın aldığı kitabın aynısıydı; Otto bunu ona ödünç vermişti. Kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı ve sonunda aradığışüığında alınan armağanlarla ilişkili bir rundu. Kurban. Aynı zamanda yedinci rundu. Yedi rakamı: Fabel Dorn'un, rakamların Vi-king inanç sistemindeki yeri hakkında söylediklerini hatırladı. Ge-bu, Blot denen kurban ritüeliyle en çok mşküendirilen rundu.
Bu saldırılar ile iki cinayet arasında bir bağlantı olabilir miydi? Michaela Palmer sadece bir ayin simgesiyle damgalanmamıştı; aynı zamanda, kurban ritüeliyle ilişkili bir rundu bu. Ama onu ve diğer kızı kurban etmeye niyetliyseler, kaçmalarına neden göz yummuşlardı? işaretin izlerini yok etmek için gerçekten çaba harcanmış ve kızlara, sonradan saldırganlar hakkında hiçbir şey hatırlamamaları için yüksek dozda uyuşturucu verilmişti. St. Pauli'deki cinayetten soma yapüan ilk toplantıda, Susanne, katilin asü eyleminden önce buna hazırlık niteliğinde kansız eylemler gerçekleştirebilme ihtimaline dikkat çekmişti; ama Fabel'in sezgüeri ona, bu son eylemlerin peşinde olduğu katile uymadığını söylüyordu. Her halükârda, bu saldırılar alıştırma ya da hazırlık amacıyla ger-

çekleştirilmemişti. Bir tırmanış söz konusu değildi: iki kıza da cinayetlerin işlenmesinden soma saldırılmıştı. Fabel kitabı yanma, kanepenin üzerine bıraktı ve pencereden Alster'i seyre daldı. Sonra saatine baktı: yedi buçuk olmuştu. Çıksa iyi olurdu: Susan-ne'nin ondan önce gelip beklemesini istemiyordu.
Takıntı düzeyindeki düzen merakı olmasa, bunu fark etmeyecekti, iki başvuru kitabını aldığı yere koymak için koltuktan kalktı. Otto'dan aldığı kitabı rafa yerleştirmeden önce, sayfalarını dalgın dalgın çevirdi. Parmaklarının arasında uçuşan sayfalardan birinde yer alan Odin'in ahşaba oyulmuş bir tasvirinin tam sayfa, renkli fotoğrafı, işte o sırada gözüne çarptı. Kabaca, ama çarpıcı bir şekilde yontulmuş olan koyu renkli ahşap, öfkeden çılgına dönmüş bir figürün sakallı yüzünü ve homurdanan, dişsiz ağzım canlandırıyordu. Bügeler bilgesi Odin'in yüzüydü bu. Ve Odin bilgelik kuyusundan suç içmenin bedelini, bir gözünü kaybederek ödemişti.
Irzına geçenlerin hepsinin yüzünün aynı olmasınm nedeni bu işte, Michaela, diye düşündü. Hepsi yüzüne maske takmıştı. Aynı maskeyi. Tek gözlü Odin'in maskesini.

14 haziran cumartesi, 20.00. Pöseldorf, Hamburg
Fabel'in, Susanne'nin içeri girdiğini anlaması için etrafa bakınması gerekmedi. Karşısında duran barmen, omzunun üzerinden kenara çekilirken, sohbetlerine ara verdiklerini de fark etti. Su-sanne'nin bar tezgâhının üzerine eğilmesi ve parfümünün yumuşak, kösnül kokusunun bunuma çarpmasıyla, artık yanına gelmiş olduğunu anladı. Gülümsedi ve başını çevirmeden konuştu.
İyi akşamlar, Frau Doktor Eckhardt.
iyi akşamlar, Herc Krimınalhaıiptkommissar.
Fabel döndü. Susanne'nin üzerinde sapsade, kolsuz siyah bir elbise vardı; kuzguni saçlarını gevşek bir şekilde arkaya toplamıştı. Fabel sonunda nefes alması gerektiğini hatırladı.
Gelebildiğine sevindim.
Ben de öyle.
Fabel içkileri söyledi ve pencere yanında bir masaya doğru yürüdüler. Milchstrasse, kaldınm kafelerinde oturarak ya da gezinerek günün son ışıklannın tadını çıkaran insanlarla doluydu.
Bu gece işten konuşmamaya kararlıyım, dedi Fabel, ama pazartesi

sabahı saat onda bir dunun değerlendinne toplantısı yapılacak, sen de gelebilir misin ?
Sorun değil, dedi Susanne. Bu işe gerçekten kafayı taktın, öyle değil mi ?
Fabel hafifçe gülümsedi.
Hepsine takanm. Ama evet, bu sonuncusuna adamakıllı taktım. Birbiriyle bağdaşmayan ve tamamen bağdaşan o kadar çok şey var ki.
Fabel bunu dedikten sonra, Odin maskelerine ilişkin teorisini özetledi.
Gerçekten bilmiyorum, Jan, dedi Susanne, şarap kadehinin ayağım parmaklannın arasında döndürerek. Ben hâlâ, bunun tek bir katilin işi olduğunu düşünüyorum, Ve gizli dürtüler teorinle meselenin özünden uzaklaştığın kanısındayım. Bence katil, rasgele seçtiği genç kadmlan doğrayarak tatmine ulaşan yalnız bir psikopat.
Bu hiç de profesyonel olmayan bir değerlendinne, Frau Doktor.
Susanne güldü.
Bazen hiç de profesyonel olmadığım duygusuna kapılıyorum. Her şeye rağmen insanını ben, sıradan bir insan. Zaman zaman bütün bu dehşete duygusal bir tepki gösteriyonım, elimde değil. Senin de böyle hissettiğin zamanlar oluyordur mutlaka?
- Aslında, çoğu zaman böyle oluyor, dedi Fabel, gülerek. Ma-Neden polis miyim? Çünkü birinin bu işi yapması gerekiyoı Sıradan erkekler, kadınlar ya da çocuklar ile onlara kötülük ede bilecek olanların arasında birinin durması gerekiyor.
Fabel, Yılmazin kendisi hakkında yaptığı tahlili bir şekilde tekrarlamakta olduğunu fark ederek, birden sustu.
Her neyse, diye devam etti, sen doktorsun... insanlara yardım etmenin yüzlerce yolu var. Sen neden bu işi yapıyorsun ?
Sanırım, bu işe yavaş yavaş sürüklendim. Tıp fakültesini bitirdikten sonra psikiyatri ihtisası yaptım. Sonra psikoloji. Soma kriminal psikoloji. Farkına bile varmadan, bu işte uzmanlaştım.
Fabel'in yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı.
Böyle olduğu için mutluyum. Aksi takdirde benim bulunduğum yere doğru sürüklenmezdin. Hadi bu kadar iş konuşması yeter artık...
Fabel eüyle bir garsona işaret etti.

14 haziran cumartesi, 20.50. Uhlenhorst, Hamburg
Angelika Blum büyük sehpanın üzerine yığılmış olan eşyaları toplayıp büyük bir Orta ve Doğu Avrupa haritası yaydı. Haritanın tepesine fotoğrafları, gazete ve dergi kesiklerini, kesip sakladığı şirket bilgilerini ve üzerlerinde elle yazılmış isimlerin bulunduğu kâğıt parçalarını dizdi: Klimenko, Kastner, Schreiber, Von Berg, Eitel (Yaşh), Eitel (Genç). Haritanın ortasına elindeki son ismi yerleştirdi. Diğer bütün isimler siyah kalemle yazılmış olduğu halde, bu sonuncusu kırmızı keçe kalemle ve büyük harflerle yazılmıştı: VİTRENKO.
Her şey ortadaydı. Ama teorisini dayandırdığı bağlantılar, adli soruşturmaya dayanamayacak kadar zayıftı. Bütün yapabileceği, bunları yazıya dökmek ve ondan daha fazla imkâna sahip olan müfettişlerin dikkatine sunmaktı. Şu lanet olasıca polis onu neden aramamıştı ki ? Fabel'in Ursula'nm kurban gittiği cinayet olayım soruşturduğunu ve ona anlatacaklarının olaya ışık tutacağını büiyordu. Angelika, ikinci cinayetle ilgili haberleri de okumuş, kızın kimliğini belirlemek amacıyla yayımladıkları fotoğrafı görmüştü. Ne kızı tanımış, ne de onunla Ursula ya da araştırmasın-daki diğer unsurlar arasında bir bağlantı kurabilmişti. Bu ikinci cinayet ya bir taklitçinin işiydi ya da arada, yürüttüğü araştırmanın kapsamadığı başka bir bağlantı vardı.
gezdirdi. Monte edilmeyi bekleyen bir makinenin parçalan gibiydiler, ama o, bu makinenin nasıl çalıştığını, nihai işlevinin ne olduğunu bilmiyordu. Bütün bu bileşenler bir araya getirilebilse, bundan şahane bir hikâye çıkacağına kuşku yoktu: bir Hamburg şehir senatörü, Belediye Başkanlığı makamı, Neonaziler, önde gelen bir medya şirketi ve bütün bunların tam ortasında, canavarlığı nedeniyle başkalanmn ağızlarına almaya cesaret edemedikleri bir isim yapmış olan, eşkali belirsiz, Ukraynalı bir özel kuvvet komutanı: Vasıl Vitrenko.
Kahvesinden bir yudum aldı ve zihnini bir an için bu puzz-le'dan uzaklaştırmaya çalıştı. Bazen, dikkatinizi toplayıp baştan beri önünüzde duran bir şeyi görebilmeniz için, bir süre uzaklara bakmanız gerekir. Çalan kapı zili onu yerinden sıçrattı. İçini çekti, kahvesini sehpaya yayılı haritanın üzerine bırakıp düofona doğru

yürüdü.
Kim o?
Frau Blum? Ben, Hamburg Poüsi'nden Kriminalhauptkom-missar Fabel. Benimle görüşmek istiyormuşsunuz. Yukan gelebilir miyim?
Angelika üzerindeki bornoza ve terliklerine baktı ve içinden koca bir küfür salladı.
Tabiî ki, Here Fabel. Yukan buyurun. -
Sokak kapısını açmak için otomatiğine bastı ve birkaç saniye sonra, adamın girişte yankdanan ayak seslerini işitti. Kapıyı açtı, ama emniyet zincirini yerinden çıkarmadr. Sahanlıktaki adam ona KriPo kimliğini gösterdi. Angelika gülümseyerek zinciri yuvasından çıkardı.
- Özür dilerim, Here Fabel. Kimseyi beklemiyordum.
Misafirinin içeri girmesi için kenara çekildi.

14 haziran cumartesi, 23.30. Pöseldorf, Hamburg.
Geniş pencerelerden içeri süzülen ay ışığı, Fabel'in yatak odasının zemininde ve duvarlannda geometrik şekiller oluşturuyor, üzerine doğru eğilen Susanne'nin vücudunun eğimlerini ve çukurlarım belirginleştiriyor, sevişmelerinin başlangıçtaki yumuşak ve sakin temposu hızlandıkça hareketlenen gölgesini duvarlara yansıtıyordu. Sonra, yan yana uzandılar: Susanne sırt üstü yatıyor, yan dödikleşti ve Susanne'nin yüzüne cepheden baktı. Genç kadının alnına düşmüş bir tutam saçı, yumuşacık bir hareketle geriye itti.
Bu gece kalacak mısın ? Susanne keyifle inledi.

Burada o kadar rahatım ki, ayağa kalkıp giyinemeyeceğim, dedi, Fabel'e dönüp muzipçe gülümseyerek. Ama daha uyuyacak kadar da yorgun değilim.
Fabel tam cevap verecekken telefon çaldı.
Bu söylediğini salan unutma, dedi, Susanne'ye çaresizce gülümseyerek. Hemen geliyorum.
Fabel kalktı, çırılçıplak telefona bakmaya gitti. Arayan, Mord-kommission'dan nöbetçi Kommissar Kari Zimmer'di.
Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Efendim, dedi Zimmer. Ama bilmeniz gereken bir şey oldu.
Nedir?

- Sven'in Oğlu'ndan yeni bir e-mail aldık. Polizei Hamburg Mordkommission Kimden: SVEN'İN OĞLU
Kime: ERSTER KRİMİNALHAUPTKOMMİSSAR JAN FABEL Tarih: 14 haziran 2003, 23.00 Konu: SÖZCÜKLER

BENİM AZ KONUŞAN BİR ADAM OLDUĞUMU ARTIK ANLAMIŞSINIZDIR HERHALDE. NE VAR Kî, KURBANIM ÇOK KONUŞAN BİR KADINDI.

BEN TEMEL İŞLEVLERİNİ YERİNE GETİRMEYİP KARİYER YAPMA BENCİLLİĞİNİ DOĞAL GÖREVLERİ OLAN DOĞURMAYA TERCİH EDEN KADINLARDAN HOŞLANMAM. BU KADIN HEPSİNDEN BETERDİ. O, ASALETLERİNE ASLA ULAŞAMAYACAĞI KİŞİLERE, ANARŞİ VE KAOSA KARŞI SAVAŞAN ASKERLERE KARA ÇALMAYI KENDİNE GÖREV EDİNMİŞTİ.

BU DEFA KÖTÜ BİR OYUN OYNADIM. BENİM SİZ OLDUĞUMU SANDI, HERR FABEL. HAYATINI BAĞIŞLAMANIZ İÇİN SIZE YALVARDI. ÖLÜRKEN BEYNİNİ SİZİN ADINIZ DAĞLIYORDU.
15 haziran pazar, 01.30. Polizeipräsidium, Hamburg
Sizleri böyle uygunsuz bir saatte yataktan çıkardığını için özür dilerim, dedi Fabel.
Ne var ki, yüzündeki sert ve ciddi ifade, formalite icabı özür dilediğini belli ediyordu. Masanın etrafında oturanların tamamının gözleri uykusuzluktan şiş şişti, ama kimse yakınıp sızlanmadı; hepsi yeni bir e-mail gelmesinin vahametini kavramış durumdaydı.
Ama en azından şunu söyleyebilirim: bu yeni e-mail'de bazı nahoş saptırmalar var.
Werner, Maria, Anna ve Paul, somurtarak başlarını salladılar. Susanne da masadaydı. Fabel'le birlikte geldiğinde, diğerleri alalarında manidar manidar bakışmışlardı.
Peki, bu e-mail bize ne söylüyor?
Fabel masadakilere doğru, onları cevap vermeye davet eden bir hareket yaptı.
İlk konuşan Maria oldu.
Adam, polis kimliğine büründüğünü son derece tatsız bir şekilde

doğruluyor. Ve bu son olayda, sizin kimliğinize büründüğünü.
Ben üniformalı bir polis memuru değiüm. O halde, Schutzpolizei üniforması giymiş olamaz.
Göründüğü kadarıyla, elinde bir KriPo kimliği ya da polis kimliği var... ya da ikisi birden, dedi Werner.
Ya kurban ? diye sordu Fabel.
Kurbanı anmasıyla birlikte, aklına katilin e-mail'de söyledikleri geldi: kadın, kendisini öldüreninin Fabel olduğunu sanarak ölmüştü. Bu düşünce karnına yumruk gibi inerek midesini yerinden oynattı.
Onu "çok konuşan bir kadın" olarak tanımlamış...
Kadın politikacı olabilir mi ? diye lafa karıştı Maria. Bir artist... yazar veya gazeteci?
Olabilir, dedi Susanne. Ama adamın dünyayı çarpık bir şekilde algılayan bur psikopat olduğunu hatırlayın. Kadiri, onun çok konuştuğuna hükmettiği biri de olabilir pekâlâ.
Ya, katilin sözleriyle, kadmın askerlere kara çalmasına ne diyorsunuz? Buradan, kurbanın kalabalıklara kendini dinleten biri olduğu sonucu çıkabilir, dedi Paul Lindemann.
Teknik Şube bunun üzerinde çalışıyor, dedi Maria. Şube başkanını bu işi takip etmesi için yatağından çıkardım. Keyfi çok kaçık, haberiniz olsun.
Werner birden ayağa kalktı, yüzü öfke ve hüsrandan kararmıştı. Odanın görüntüsünü yansıtan aynalı siyah cama doğru yürüdü.
Bütün yapabileceğimiz, ceset bulunana kadar beklemek. Katil bizi ilerletecek hiçbir ipucu vermiyor.
Haklısın Werner, dedi Fabel, saatine bakarak. Bence, hepimiz gidip biraz uyumaya çalışmalıyız. Sabah yeniden toplanalım, mesela saat onda.
Toplantı odasının telefonu çaldığında, hepsi bitkin bir şekilde ayağa kalkıyordu. Telefona, en yakın olan o olduğu için Anna Wolff baktı. Yüzündeki yorgunluk aniden silmmişti. Ötekilere odadan çıkmamalarını işaret etmek için boş elini havaya kaldırdı.
Arayan Teknik Şube'ydi, dedi. Bu defa, elimizde gerçek bir İP adresi var. Adres Angelika Blüm'e ait. Ve evi Uhlenhorst'ta.
Aman Tanrım, dedi Fabel. Bu, bana ulaşmaya çalışan kadın gazeteci.
Gazeteci mi ? diye sordu Maria.

Evet, dedi Fabel, çok konuşan bir kadm.

15 haziran pazar, 02.15. Uhlenhorst, Hamburg
Bina, şık Hamburg apartmanlarının bütün özelliklerini taşıyordu. 1920'lerde inşa edilmişti ve yakın zamanlarda makul bir şekilde baştan sona yenilenmiş gibi görünüyordu. Modernist mimari hakkında az çok bilgi sahibi olan Fabel, binanın Karl Schneider ya da onun okulundan bir mimar tarafından tasarlandığını tahmin etti. Yapının sert çizgileri yoktu; kireç beyazı duvarlar dik açılarla değil zarif eğimlerle birleşiyor, daireleri yüksek ve geniş pencereler aydınlatıyordu. Uhlenhorst hiçbir zaman Rotherbaum kadar prestijli bir yer olamamıştı, gene de zengin ve trendy bir semtti.
Işıl ışıl aydınlatılmış mermer girişe açılan camlı bronz kapıların hemen önüne park etmiş iki Schutzpolizei arabası vardı. Fabel bunların Uhlenhorst Polizeikommissariat'sının3 arabaları olduğunu talimin etti. Üniformalı bir SchıiPo kapıda nöbet bekliyor, bir başkası kendisine heyecanla bir şeyler anlatan, altmış yaşlarında, uzun boylu bir adamı dinliyordu. Fabel BMW'sini polis arabalarının arkasına park etti; Maria ve Werner'le birlikte arala, yaşlı adamı sabırla dinlemekte olan polis memuruna doğru yürüdü. Memurun apoletlerinden Polizeikommissar4 olduğunu anladı. KriPo kimliğini gösterdiği memur, geçmesine izin verdi. Derin bü- uykudan uyandırılmış biri gibi saçı başı darmadağınık ve gözlerinin etrafı kızarık olan, uzun boylu, yaşlı sivil, konuşmak için ağzını açtı. Fabel doğrudan Polizeikommissar'a hitap ederek, adamın konuşmasına engel oldu.
içeri girmeye çalışan biri oldu mu?

Hayır, efendim. Siz gelene kadar beklemenin daha doğru olacağını düşündüm. Frau Blüm'ün daire kapısında iki adamım var ve içeriden hiç ses gelmiyor.
Fabel sivilden tarafa baktı. O bir şey söylemeden, SchuPo yanıtladı. O apartman görevlisi.
Fabel görevliye dönüp elini uzattı.
Bana Frau Blüm'ün dairesinin anahtarlarını verin. Adamda ingiliz kâhyalarının mağrur ve yan aristokrat havası
vardı.

Kesinlikle olmaz. Burası nezih bir apartman ve sakinlerimizin hak...
Fabel adamın sözünü bir kez daha kesti.
Pekâlâ, anladım.
Sonra Werner'e dönüp ekledi.
Arabanın bagajından kapı balyozunu getirebilir misin lütfen?
Bunu yapamazsınız... diye köpürdü apartman görevlisi. Arama izninizin olması lazım... -t
Fabel dönüp adamdan yana bakmadı bile.
Bizim izne falan ihtiyacımız yok. Bir cinayeti soruşturuyoruz ve bize daire sakininin hayatının tehükede olduğunu düşündüren nedenler var.
Sonra, başıyla arabadan tarafı işaret etti.
- Werner... kapı balyozu? Apartman görevlisi öfkeyle kekeledi.
Hayır... Hayır... Ariahtarlan getireceğim.

Asansörün kapılan, üzerine basılmamış gibi duran mermerlere ışık huzmeleri saçan apliklerle aydırdatılmış, geniş üçüncü kat koridoruna açıldı. Fabel apartman görevlisine, eliyle öne geçmesini işaret etti. Hafif bir açı yaptıktan soma, bir daire kapısının iki yanın-görevlisini omzundan tutarak durdurdu, sonra Maria ve Wemer'e kendisini izlemelerini işaret ederek ilerledi. Gene bir el hareketiyle, Anna ve Paul'den kapının öteki tarafına, ikinci SchuPo'nun yanma geçmelerini istedi. Bütün bakışlar üzerinde toplanmıştı. Fabel parmağım dudaklarına bastırdı ve apartman görevlisine fısıldadı. - Hangi anahtar?
Görevli, dairenin anahtarını el yordamıyla buldu. Fabel anahtarı aldı, gülümsedi ve bir el hareketiyle görevliden artık uzaklaşmasını istedi. Sonra sessiz film oyununa devam etti: parmağıyla kendisini ve Wemer'i gösterdi, sonra bir parmağım, ardından iki parmağını kaldırarak içeri ilk ikisinin gireceğini belirtmiş oldu. Werner'le birlikte silahım çektikten sonra kapının ziline bastı. Dairenin içinde çalan zilin elektronik vızıltısını duydular. Soma, derin bir sessizlik oldu. Fabel Werner'e başıyla işaret edip anahtarı kilide soktu. Anahtarı çevirdi ve tek bir hareketle kapıyı sonuna kadar açtı. içeride ışıklar yanıyordu. Werner kapıdan içeri süzüldü, Fabel de hemen arkasından eve daldı.

-Frau Blum?
Fabel'in sesine sessizlik yanıt vermişti. Fabel bakışlarıyla girişi taradı. Kapının yanında bir sandalye üe dekor olsun diye konmuş bir masa vardı. Sandalyenin üzerine pahalı olduğu belli olan bir kadın paltosu atılmış, masanın üzerine de italyan malı deri bir el çantası bırakılmıştı. Fabel Walther'i sıkan elini gevşetti. Dairede kimsenin olmadığını anlamıştı. En azından canlı birinin olmadığını. Giriş koridorunun uçuk mavi duvarlarında büyük, orijinal tablolar asılıydı: soğuk duvarlarda için için yanan, koyu mor ve kırmızı tonlarda soyut çalışmalardı bunlar.
Fabel koridorda Uerlerken, büyük salona açüan iki kanatlı camlı kapıdan içeri bir göz attı. Salon boştu. Gene kusursuz bir zevkle döşenmiş bir mekânı bezeyen pahalı mobilyalar ve orijinal sanat yapıtları. Fabel odayı hızla incelerken, bir Giacometti heykelinin düz hatlarını seçer gibi oldu. Küçük bir heykeldi, ama orijinale benziyordu. Yürümeye devam etti. Sağda banyo. Boş. Gene sağda yatak odası. Boş. Koridordaki son kapı kapalıydı. Kapıyı ani bir hareketle açtığmda odanın karanlık olduğunu gördü, içeri uzandı ve elektrik düğmesini bulana kadar kapımn yanındaki duvarda elini gezdirdi. Duvarlara bakan bir dizi lambanın yanmasıyla oda ışığa boğuldu.
Dehşet.
duğunu gördüğünde, içindeki bir ses ona kadının burada olması gerektiğini söylemişti. Gene de, kendini yüzüne bir yumruk yemiş gibi hissediyordu işte.
Aman Tanrım...
Soluğu kesilir gibi oldu. Midesi ağzına geldi.
Ulu Tanrım...
Yatak odası olarak tasarlanan oda çalışma odasına dönüştürülmüştü. Üç duvar, kitap ve dosyalarla dolu raflarla kaplıydı. Dördüncü duvarda neredeyse oda boyunca uzanan ve şu anda kapalı storlann arkasında kalan bir pencere vardı. Pencerenin önünde, üzerinde bir laptop duran kayın ağacından geniş bir masa duruyordu. Dairenin diğer köşelerinde olduğu gibi buradaki eşyalar da az sayıda, zevkli ve zarifti.
Odanın ortasında bir kan, et ve kemik infilakı gerçekleşmişti. Bir kadın bedeniydi bu. Yüz üstü yatıyordu. Sırtı, omurgaya paralel

kesiklerle boydan boya yarılmıştı. Kaburgaların birbirinden ayrılmasıyla iç organlar açığa çıkmış, ciğerler sökülerek dışarı çıkarılmıştı.
Çırılçıplak olan cesedin ayaklarında bir çift hasır tabanlı banyo terliği vardı. Bir köşeye, rengi terliklerle uyumlu bir bornoz atılmıştı. Odada bunlardan başka giyim eşyası yoktu.
Fabel, paramparça edilmiş gövdenin yanı sıra, kurbanın basından fışkıran kanın çam parkede sorguç gibi göllendiğini fark etti. Kadının kafatasının arkası, kana bulanmış kestane rengi donuk bir saç yığınından ibaret kalmıştı.
Lanet olsun...
Fabel'in yanına gelmiş olan Werner, mide bulantısını bastırmak için nefesini tutuyor, arada da lanetler okuyordu.
Lanet olsun!
Maria ve Anna Wolff da içeri girdiler. Anna içinden yükselen öğürtüyü bastırarak kendini koridora attı. Fabel, banyodan gelen kusma seslerini duyabiliyordu. Tatort ekibi buna bayılacaktı: cinayet mahallinin en önemli mekânlarından biri kirletiliyordu. Fabel gene de küçük Anna'yı suçlayamadı. Kendisi de bir an gözlerini yummak zorunda kaldı ve kendini toparlayana kadar görüntüyü retinasından silmeye çalıştı. Anna'mn tuvaletteki işini bitirip bitirmediği düşüncesi zihnini yalayıp geçti. Derin ve ağır bir soluk aldı. Gene olay yerinin el değmemiş halde koruma düşüncesiyle, cesede daha fazla yaklaşmadı. Diğerleri kapı ağ-
Bir saat sonra binanın içi insan kaynıyordu. Fabel, Uhlenhorst I'olizeikommissarindan, kapıları tek tek çalarak apartman sakinlerini sorguya çekmek üzere yeni üniformalı poüsler göndermesini istemişti. Holger Brauner başkanlığındaki Tatort ekibi, patoloji uzmanı Dr. Möller'le birlikte olay yerine gelmişti. Fabel, Bra-ıner'i önceki soruşturmalardan tanıyor ve ona büyük saygı duyuyordu. Tek sorun, o küstah Möller ibnesinin, hep Brauner'le rekabet ettiğini düşünüyor gibi davranmasıydı. Aslında, Fabel bunu kabul etmekten ne kadar nefret ederse etsin, Möller mükemmel bir patoloji uzmanıydı ve çok keskin bir zekâsı vardı.
Fabel cinayet mahallini emniyete almış ve Tatort ekibine devretmişti. Protokole göre, olay yerini ilk önce Brauner'in incelemesi gerekiyordu. Bu incelemede cesede dokunulmayacak ve Möller

incelemesini yapmak için içeri, ancak Brauner ve ekibi işini bitirdikten sonra girebilecekti. Bu nedenle Möller, dairenin girişinde sigara içerek sırasının gelmesini bekliyordu. Fabel için bu, günün tek keyifli amydı.
Brauner sonunda içeriden çıktı. Möller'i görmezden gelerek, Fabel'den içeri gelmesini istedi.
Laboratuvarda incelenmek üzere torbalamadan önce görmeniz gereken bir şey var.
Fabel, tulumlu iki Tatort görevlisine değmemeye çalışarak, cesedin yanından geçmek zorunda kaldı. Ekibin fotoğrafçısı aletlerini topluyordu. İçerisi fazla kalabalıktı. Brauner Fabel'i çalışma masasına götürdü ve laptop'u işaret etti. Ekranda kısa bir süre önce gönderilmiş, açık duran bir e-mail sayfası vardı. Prasidi-um'un saat 23.00'ü biraz geçe aldığı ve onları buraya getiren e-mail'di bu. Katil mail'i Angelika Blüm'ün bilgisayarından yollamakla kalmamış, geldiklerinde bulmaları için açık da bırakmıştı.
Puşt!
Fabel içinde derin bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Her zaman sükûnetini koruduğu, kontrolünü kaybetmediği için kendisiyle övünürdü, ama bu herif onu öylesine tahrik ediyordu ki, olağan savunma mekanizması darmadağın olmuştu.
Bu puşt bizimle dalgasını geçiyor. İstediği buydu, kafasındaki sahne tam da buydu... benim bu odada, onun cesedinin yanında, bu lanet olasıca e-mail'i ikinci kez okumamı istiyordu!
Brauner'e dönüp sordu.
O halde saat 23.00 sularında buradaydı?
Brauner lateks eldivenli parmağını dikkatle kullanarak, "uygulamayı gizle" seçeneğini tıkladı ve laptop'un masaüstü açıldı. Sonra bir dizi dosyanın üzerini tıkladı. Hepsi boştu.
Tuhaf bir durum, dedi Brauner. Hangi seri katil kurbanının bilgisayarına girip bütün kayıtlarını siler?
Laptop'u alıp bir bakmaları için Teknik Şube'ye verebilir miyim?
Hayır, daha değil. Parmak izi için pudraladık, ama içini açmak istiyorum. Bilgisayar klavyeleri tuşlar kadar, aradaki boşluklardan da oluşur... tuşların altına her tür malzeme kaçar. Birazcık şansımız varsa, katile ait bir saç teli ya da birkaç deri döküntüsü bulabiliriz.
Bundan hiç emin değilim, dedi Fabel, umutsuzca. Bu tip hata

yapmıyor. Öldürme yönteminin, yarattığı kaosa rağmen, adeta steril bir adli tıp odasında cinayet işliyor. Arkasında kendine ait hiçbir iz bırakmıyor.
Gene de, bir bakmaya değer, dedi Brauner, Fabel'in moralini yükseltmeye çalışarak. Belki de şansımız yaver gider.
Bundan kuşkuluyum. Möller'e artık içeri girebüeceğini söyleyebilir miyim?
Brauner gülümsedi.
Bence, söyleyebilirsiniz.
Fabel koridora çılanca, Anna Wolff'a bakındı; kızcağızın yüzü, diken diken siyah saçlarının, marka rimelinin ve alev rengi rujunun altında sapsarı görünüyordu.
Ben iyiyim, Şef... Özür dilerim. Bu defa içim kaldırmadı... Fabel rahatlatıcı bir ifadeyle gülümsedi.
Özür dilemene gerek yok, Anna. Böyle şeyler hepimizin başına gelir. Hem zaten cezan yeterince ağır olacak: Brauner ve Ta-tort ekibi bunu asla yanma bırakmayacaklardır.
Werner Fabel'in omzuna vurdu.
Buna inanmayacaksın, Jan... Daha geleli bir saat oldu ve bir tanık bulduk.
Tarif verebildi mi ?
Süper bir şey değil, ama evet, verdi. Fabel'in yüzünde sabırsız bir ifade belirdi.
Alt katta yaşayan bir kız var, diye devam etti Werner. Otuz yaşlarında; bir reklam ajansında ya da onun kadar önemli ve yararlı başka bir işte çalışıyor. Her neyse, kızın yeni bir erkek arkadaşı varmış. İş çıkışında biraz jimnastik yapmak için bir spor merkezine gitmişler ve saat dokuza doğru buraya dönmüşler. Bami, erkek arkadaşının niyeti onunla yatakta biraz daha jimnastik yıipmakmış gibi geldi, ama ilişkileri daha pek yeni olduğundan lı 1/ onu yukarı davet etmemiş. Her neyse, oğlan saat sekiz buçuk ularında arabasını yolun karşısına park etmiş. Kontağı kapatmış, arabada oturuyorlarmış -çocuk herhalde, yukarı gelmesine ı/ıı versin diye kıza dil döküyordu. O sırada, bir tipin yürüyerek apartmana geldiğini görmüşler. Gözlerine araba çarpmamış, dolayısıyla, arabası varsa bile uzak bir yere park etmiş olmalı. Bu adam dikkatlerini çekmiş, çünkü dairelerden birinin zilini çalmadan önce,

sokakta kimse var mı diye sağını solunu iyice incelemiş. Kız, camlı kapıdan içeri bakarak apartmanın girişini bile kontrol ettiğini söyledi.
Peki onu iyice görmüş mü?
O mesafeden görebileceği kadar.
Werner defterini açıp notlarına baktıktan sonra devam etti.
Uzun boylu ve yapılı. Kız, geniş omuzlu olduğunu vurguladı. Mu semtin yabancısı gibi görünmüyormuş ve iyi giyimliymiş. Üzerinde koyu gri bir takım elbise varmış.
Benim yeşil gözlü, bodur Slav değil, diye düşündü Fabel.
Saçları kumral ve oldukça kısaymış, diye devam etti Werner. Ve işte, asıl ilginç bilgiye geldik: kız, adamın elinde, üzerine açık gri bir pardösü atılmış büyük bir spor çantası olduğunu söylüyor.
İş aletleri, dedi Fabel, acı ve alçak bir sesle.
Kız dün geceden önce onu hiç görmediğim söylüyor. Apartman görevlisi bu tarife uyan bir kiracıdan bahsetti, ama kız bu tipi uzaktan tanıyor ve o olmadığına yemin ediyor. Her halükârda, kız bizimkini daire zillerinden birine basarken gördüğüne göre, apartman sakinlerinden biri olması pek olası değil. Daha kontrol etmemiz gereken bir iki daire daha var. Bazdan boş, ama şimdilik herkes tarife uyan bir ziyaretçilerinin olmadığını söylüyor.
Onu çıkarken gören olmuş mu ?
Hayır. Ve kimse bir boğuşma sesi ya da imdat çığlığı duymamış. Oldukça sağlam bir bina, ama birinin bir şeyler duyması beklenebilirdi.
Bu kargaşa seni yanıltmasın, Werner. Bu adam son derece soğukkanlı ve her şeyi noktasına, virgülüne kadar tasarlıyor. Otopsi raporunu bekleyeceğiz, ama kurbanının kafatasının halinden, dibi görmeden önce öldüğünü ya da yan ölü vaziyette olduğunu talimin ediyorum. Kalleş herif kendini besbelli polis olarak tanıttı, muhtemelen de benim adımı verdi ve kendisini içeri aldırdı.
Bu ona, alet edevatını çıkarması ve işe koyulması için dünyanın zamanını kazandırdı.
Werner eliyle dik saçlı başını sıvazladı.
Bu adam ürkütücü biri, Jan. Asla hata yapmaz gibi görünüyor. Ama bu gece bir hata yaptı. Sokağı yeterince kontrol etmedi. Gene de, uzaktan şöyle bir görülmek dışında, bize hiçbir iz bırakmadı.

Brauner ve Möller ne diyecekler, göreceğiz.
Fabel, Werner'in etli omuzlarına cesaretlendirici bir şaplak indirip bir espri yaptı.
Belki de bugün gününde değildi.

İçeri dönen Fabel, patoloji uzmanı Möller'i, hâlâ cesedin yanında, bir kâğıda notlar alırken buldu. Tulumlu iki Tatort görevlisine seslendi.
- Fotoğrafçının işi bittiyse, cesedi morga götürebilirsiniz.
Fabel'in sesini duyan Möller, dönüp başıyla selam verdi. Her zamanki kaba hali üzerinden gitmiş gibiydi; gözlerinde kederli denebilecek bir ifade vardı. Fabel, süngüsü düşmeye başladı, diye düşündü.
Bu cinayetin son ikisiyle aynı yöntemle işlendiğini anlamak için benim uzman görüşüme ihtiyacımz olduğunu sanmıyorum.
Öyle, dedi Fabel. Bana şuradaki bilgisayardan bir e-mail gönderdi.
Möller başını iki yana salladı.
Her neyse, raporumla ilgili olarak, bunun aynı kişinin ya da kişilerin işi olduğuna dair kafamda en ufak bir şüphe olmadığını söyleyeyim. Otopsiyi tamamladığımda size tam bir rapor vereceğim elbette. Şuna bir bakm...
Patolog eğildi ve tükenmez kaleminin ucuyla, yaranın, etin yarılıp kaburgaların ayrıldığı kenannı gösterdi. Fabel bakmak için biraz daha eğildi. Böyle bir şey ancak bir kasap dükkânında görülebilirdi. Yoğunlaş, dedi kendine, yoğunlaç, onun bir insan olduğunu unut, ayrıntılara bak. Gene de mide bulantısını bastırmak için mücadele etmesi gerekti.
- Bizimkinin nerede ufak bir hata yaptığını görüyor musunuz?
Möller kalemiyle, ana yarıktan biraz sapan testere ağzı görünümlü derin çizgiyi takip etti.
Kesici aletin ağzının şeklini tahmin etmek mümkün. Kalın ve
Fabel konuşmadan önce ağır ağır nefes aldı.
Ana kesikten tek sapma bu mu ? Möller kırlaşmış sakalını kaşıdı.

Evet... Mesele de bu ya zaten. Bu, vahşi bir saldırı değil. Adam hiç acele etmemiş.
Angelika Blüm'ün kafatasının arkasını işaret etti.
Dahası, kafasının arkasına indirilen öldürücü ya da sonu yaklaştıran

darbe; bir çeşit gülle etkisi gören çok ağır bir nesne; akciğerlere ulaşmak ve bunu... diyelim ki imzayı bırakmak için açılan yarık.
Lanet olasıca bir imza, dedi Fabel.
Möller hemen cevap vermedi. Çömeldiği yerden kalkarken hafifçe inledi. Bakışlarını cesede dikti; sanki cesedi görmüyor, ötesine bakıyordu.
Bu adam fiziksel olarak çok güçlü olmalı. Ameliyatlarda, göğüs kafesini açmak için genellikle bir sternum testeresinin ve kaburga ayırma aletlerinin kullanılması gerekir. Bu adam kurbanlarının etini hayret uyandırıcı bir ustalıkla yarıyor, sonra da kaburgalarını birbirinden ayırıyor. Gerçekten çok güçlü.
Maria odaya girip eliyle Fabel'e işaret etti. -Şef?
Fabel Maria'nm arkasından salona geçti. Holger Brauner, ekibiyle birlikte salondaydı.
Şuna bakm, dedi Fabel'e, eldivenli eüyle sehpayı işaret ederek. Ne görüyorsunuz?
Fabel açık renk ahşaptan geniş dikdörtgene baktı. Sağlam ve pahalı bir masa gibi görünüyordu. Omuzlarım silkti.
Bir sehpa dışında hiçbir şey.
Aynen, dedi Brauner. Biblo yok. Küllük yok, seramik yok, kitap yok.
Krinünal niceleme ekibinin güçlü el lambalanndan birini kaldırdı. Lamba masanın üzerini soğuk, beyaz, ağartıcı bir ışıkla yıkadı.
Şuraya bakın... dedi Brauner.
Öne doğru eğilip parmağıyla masanın tablasına bir kare çizdi.
Burada bir şey varmış. Ve de şurada. Parmağıyla masanın öteki ucuna bir daire çizdi.
Burada da.
Lambayı kapattı ve kapalı storların arkasında kalan pencereye döndü.
ışığı alıyor. Bu da odayı aydınlık ve keyifli bir yaşam ortamı haline getiriyor.
Meslek değiştirip emlakçüığa mı başlıyorsunuz, Holger? diye sordu Fabel.
Brauner güldü.
O işin gelirinin kat be kat fazla olacağı kesin. Ama hayır... sadece, bu ışığın mobilyaların rengini açtığını söylüyorum. Ahşaplar da dahil buna. Bu hafif koyu alanlar, kızın sehpanın üzerine koyduğu

kitapların ya da bibloların yerleri... neredeyse sürekli olarak burada duran nesnelerin yani.
Ama şimdi yerlerinde değiller.
Aynen. Ve ben sehpanın üzerini katilin boşalttığını sanmıyorum.
Brauner, şömineyi çevreleyen taş kornişin üzerine uzandı. Üst üste duran üç kitabı kaldırıp sehpanın üzerine koydu. En alttaki kitap, az önce gösterdiği hafif koyu alanın üzerine tam olarak oturdu. Sonra, Fabel'in arkasındaki yüksek bir sehpadan daire şeklinde çağdaş bir seramik obje aldı. Bu da masadaki koyu yere tam olarak oturdu.
Bizimki, her şeyi tekrardan aldığı yere koyacak kadar titiz bir adam.
Benim tahminimce, bu masayı üzerine bir şeyler yaymak için Angelika Blum topladı. Kâğıt ya da başka şeyler. Buraya koyduğu her neyse, onları katil alıp götürdü. Ve bunu yaptıktan sonra, masanın üzerine ne koyacağım bilemedi.
Yani ganimet olarak bir şeyler çaldığını mı söylüyorsunuz?
Hayır, Jan, dedi Brauner, birden gerginleşen bir sesle. Ben bu adamın kurbanlarını rasgele seçen psikopat bir seri katil olduğunu düşünmüyorum. Seri cinayetler işleyen psikopatların çoğu, kişisel bir eşyadan iç organlara, çeşit çeşit ganimetler alırlar. Bu adamın ganimetleri hep belgeler oluyor. Bana, ikinci kızın dairesinde bir ajanda ya da telefon defteri bulup bulmadığımızı sormuştunuz, hatırlıyor musunuz? Burada resme uymayan parça, kızın bilgisayarından bütün dosyaları silmiş olması. Bunu neden yaptı ?
Bakmaya devam edersek, çok az doküman bulacağımıza bahse girerim. Bu kadın gazeteciydi, değil mi ?
Fabel olumlu anlamda başım salladı.
Serbest gazeteciydi, değil mi? Ve evinden çalışıyordu, yandaki oda ofisiydi ?
Sanırım öyle, dedi Fabel.
Fabel gözlerini Brauner'den Maria'ya, sonra da odaya girip Brauner'in konuşmasının büyük bölümünü dinlemiş olan Wer-ner'e çevirdi.
Bu cinayetin arkasında gizli ve nesnel bir dürtü olduğunu mu söylüyorsunuz? Kuşkusuz, bu adam bir psiko...
Brauner omuzlarım silkti.
Bunu belirlemek kriminal psikiyatrınızın işi, ama evet, bence de katil bir psikopat. Ama bu, seri tipe girdiği anlamına gelmez.

Korkunç İvan'ı bilir misiniz ?
Elbette.
Korkunç Ivan Rusya'yı birleştirdi. Halkın babasıydı. Rusları, birbiriyle kanlı bıçaklı prensliklerden ve beyliklerden birleşik bir ulus haline getirdi. Onu harekete geçiren dürtü buydu. Ama mutlak bir hükümdar ve komutan olmanın yanı sıra, psikotik bir katilin bütün özemWerini taşıyordu. Aslında, pek çok bakımdan, klasik seri katil profiline uyuyordu: erken yaştan itibaren kötü muameleye maruz kalan çekingen, sessiz, duyarlı bir çocuk. Sonuçta, daha çocukken küçük hayvanlara işkence etmeye ve onları öldürmeye başladı. Soma, on üç yaşındayken ilk kez adam öldürdü. Ondan sonra sayısız tecavüz, cinayet ve inanılmaz işkenceler gerçekleştirdi... kurbanlarını kızartmak, haşlamak, kazığa oturtmak, vahşi hayvanlara yem olarak atmak gibi. Size İvan'ın bizzat işlediği yüzlerce cinayetten ve binlerce tecavüzden bahsediyorum.
Brauner başıyla yandaki odayı işaret ederek devam etti.
Hatta, benzer bir ritüel düşkünlüğü vardı. Opriçniki denen özel bir muhafız alayı vardı. Bunları, başrahipliğini kendisinin yaptığı, neredeyse kutsal bir tarikat haline getirdi. Bunlar, Rus Ortodoks ayinlerine benzetilmiş törenlerde kurbanlarına tecavüz ve işkence eder, insanları sakatlarlardı.
Lafı nereye getirmek istiyorsunuz, Holger?
İvanin düpedüz bir psikopat olduğuna. Daha doğrusu, kurbanlanyla empati kurma yeteneğinden tamamen yoksun bir sosyopat olduğuna. Ama Ivan aynı zamanda son derece akıllı bir adamdı ve en korkunç suçlarını planlı bir bağlamda işledi. Psikopathğını, terörü kurumsallaştırmak, devlet ve halk üzerindeki kontrolünü pekiştirmek için bir araç olarak kullandı. Bence, îvan'ın sosyopat davranışları kendi basma bir amaç değüdi, amaca ulaşmak için bir araçtı. Psikopatlığmdan, stratejilerini gerçekleştirmek ve hedeflerine ulaşmak için yararlandı.
Brauner'in tüm söyledikleri, ikinci cinayetten sonra inanmaya başladığı senaryoya uyuyordu.
Evet, ama bir de, bu katilin psikopatlığını öne çıkardığını düşünüyorsun. Kafasında her ne varsa, bunu gizlemek için, sizin bunların rasgele eylemler olduğuna inanmanızı istiyor.
Peki kafasında ne var? diye sordu Maria.

Sanki, kaybolan nesneyi görmeye çalışır gibi, kaşlarını çatmış, sehpanın tablasına bakıyordu. Yüksek sesle düşünmeye devam etti. Bir gazeteciyi öldürüyor ve anladığımız kadarıyla, kadmın bazı belgelerini çalıyor.
Eğer göz atmak için sehpanın üzerine yaymışsa, üzerinde çalışmakta olduğu bir hikâyeyle ilgili belgeler, diye ekledi Werner.
Gazeteciyi öldür, hikâye kapansın, öyle mi ? diye sordu Maria, gözlerini kaldırıp Fabel'e doğru bakarak.
Olabilir. Ama bu senaryo diğer cinayetlere uymuyor. Bir fahişe ve bir avukat.
Belki uyuyordur da, biz henüz bağlantıyı kuramamışızdır, dedi Werner. Her şey bir yana, ölen fahişeyle ilgili hemen hemen hiçbir şey bilmiyoruz. Belki de Angelika Blüm'ün hikayesiyle bir ilgisi vardı. Mesela bir seks skandali söz konusuydu ?
Angelika Blum bulvar gazetecisi değildi, ama politikacılarla ya da o tür bir şeyle ilgili bir seks skandali söz konusuysa, olabilir tabiî.
Pabel hayal kırıkhğıyla çenesini sıvazladı; bu hareketinin beyin faaliyetlerini uyarmasını bekler gibiydi.
Monique'in kim olduğunu saptamak zorundayız. Ve Kastner davasına tekrardan bakmamız gerekiyor. Kişisel belgelerini daha yakından incelemeliyiz. Özel yaşamına girmedik, zira bunun rasgele bir cinayet olduğunu düşünüyorduk. Bunları hepsine baştan bakmak mecburiyetindeyiz. Maria... bu işi başlatabilir inisin? İkinci kurbanın kimliğini araştırdığını biliyorum, ama bunu da üstlenirsen memnun olurum.
Elbette, Şef, dedi Maria, pek de coşkulu olmayan bir sesle.
Fabel, Werner'in bu iş üstüne kalmadığı için ferahlamış görünmesini bekliyordu. Ama öyle olmadı. Fabel, Werner'in Maria'ya bu kadar çok sorumluluk verilmesine içerlediğim biliyordu, ama şu anda iyi bir insan kaynaklan yönetimi yapmaya zamanı yoktu.
- Werner, senden Angelika Blüm'üm profesyonel bağlantılan ziyaretçiyi gören başka birileri olmuş mu, ona bakalım.
Aslında, dedi Brauner, ikinci bir parmak izi dizisi çıkardık.
A, öyle mi ? dedi Fabel, kaşlarını kaldırarak.
Fazla heyecanlanmayın. Evin her yerinde parmak izleri var, bazıları yeni, bazıları oldukça eski ve alınması zor, ama aynı kişiye ait olduklarını sanıyorum. Bir süre, Frau Blüm'ün dairesinde, nasıl

diyeyim, hiç yabancılık çekmeden oturup kalkmış biri. Bizim katil olma ihtimali yok denecek kadar düşük.
Fabel kendini birden, adrenalini tükenmiş gibi cansız ve keyifsiz hissetti; hem bedenine hem de zihnine ağır bir yorgunluk çöktü. Blüm'ün çalışma odasma döndü.
Bir zamanlar Angelika Blum olan enkazı beşere baktı. Patoloji teknisyenleri onu yere yaydıkları bir ceset torbasınm içine koymaya hazırlanıyorlardı. Fabel, onunla defalarca temas kurmaya çalışmış olan kadından geriye kalanların üzerine fermuvar çekilişim seyretti. Yürütmek zorunda olduğu büyük bir cinayet soruşturması olduğu için, önemsiz olduğuna hükmedip karşdık vermediği aramalar. Şimdi o da bu soruşturmanın bir parçasıydı. Göğsüne çöken ağırlığın suçluluk duygusundan kaynaklandığım biliyordu. Artık onu duyamayan kadına seslendi.
Evet, Frau Blum, bana söylemek istediğiniz şeyi öğrenme vakti geldi artık.

15 haziran pazar, 09.45. Harburg, Hamburg.
Hansi Krauss insandan çok VVhippet cinsi bir köpeğe benziyordu: griye çalan meşin gibi bir derinin bir arada tuttuğu, ahenksiz sesler çıkararak ilerleyen, ufak tefek bir kemik yığınıydı. Bir kemirgen suratını andıran ensiz yüzüne gömük gözleri, çocukluğunda açık maviydi, ama muazzam miktarlarda eroin almakla geçen on beş yılın sonunda, mavi cansız bir griye dönmüştü, işgal edilmiş evin yatak odasında, leş gibi kokan, leke içindeki, çarşafsız bir şiltenin üzerinde yatıyordu. O bu kokuyu fark etmiyordu, çünkü nereye gitse onu sürekli beraberinde taşıyordu. Bir kolunu kıvırmış, elini başının altına yastık yapmıştı; Öteki eliyle ince dudaklarının arasındaki sigarayı tutuyordu.
Hansi'nin mutlu olmaya ihtiyacı vardı. Hem de bir an önce. Çelimsiz iskeletinde tomurcuklandığını hissettiği ağrının, kısa bir süre içinde bedenini enkaz haline getirecek bir kemirmeye dönümen, tedarikçilerinin ona herhangi bir kredi açma ihtimali yok denecek kadar azdı. Lanet olasıca Türkler. Ama bugün elinde pazarlık etmek için mükemmel bir koz vardı. Bacaklarını aşağı savurup yatağın kenarına oturdu. Gözlerini sigarasının dumanından korumak için sımsıkı yumarak, iki eliyle yatağın altına uzandı. Hâlâ oradaydı.

Gözlerini açmadan, işgal edilmiş evin diğer köşelerinden gelen sesleri dinleyerek, birkaç saniye bu şekilde durdu: alt kattan gelen verendi öksürük sesi, yan odada çalan radyonun sesi. Yatağın altından kirli paçavralara sanlı ganimetini çekip şiltenin üzerine koydu. Dikkatle açtığı bezlerin arasından 9 mm'-lik pırü pınl bir otomatik tabanca çıktı. Hansi silahlar hakkında hiçbir şey bilmezdi, ama bunun özel bir silah olduğunu söyleyebilirdi. Pahalı bir tabancaya benziyordu. Kabzası, altın kakma gibi görünen motiflerle bezeliydi. Markası yabancıydı. Kiril harfleriyle yazılmıştı; Rusça ya da onun gibi siktiri boktan başka bir dil, diye düşündü. Markanın yanında da rakamla 12 yazılmıştı. Hansi elini sürmemeye dikkat ederek tabancayı tekrardan bezlere sardı: yüzme havuzunda o garibanın basma gelen olaya bulaşmayı hiç mi hiç istemiyordu. Olay evvelki gece olmuştu. Hansi, Türk'ten mal satın almak için gitmişti oraya. Kullanılmayan yüzme havuzu, uyuşturucu satın almak için düzenli olarak kullandığı bir buluşma noktasıydı. Eline ne zaman para geçse, biraz fazla eroin alır, bir kısmını satardı. Büyük miktarda satış yapmadığı ya da ayaklarının arasında dolaşmadığı sürece, Türkler buna ses çıkarmıyorlardı. O cuma, Hansi'nin üzerinde, kendisi için gerekü olan eroinden fazlasına verecek para yoktu. Türk turuna devam etmek için yanından aynhr ayrılmaz, acilen bağırsaklarını boşaltma ihtiyacı hissetmişti. Uzun süreli bir uyuştunıcu bağımlılığının sonucu olan sancılı kabızlık ve ishal nöbetlerine alışmıştı artık. Bir arabanın fren yaptığını duyduğunda, yere çömelerek gördüğü işini henüz bitirmişti. Karanlıkta, onu uyaracak hiçbir far ışığı görmemişti; besbelli, araba farlan sönük olarak ilerliyordu. Yıllarca sokakta yaşamak, Hansi'ye, ne zaman görünmez olması gerektiğini sezdiren bir altıncı his kazandırmıştı. Kot pantolonunu aceleyle çekerek, bir zamanlar soyunma odalarının bulunduğu yere açılan kapınm arkasına sinmişti.

Sezgisi onu yamltmamıştı. Yüzme havuzuna üç adam girmişti: yaşhca bir adam, body-builder'e benzeyen gençten bir tip ve başına keten bir çuval eecirilmis. elleri arkasından haölı hir ctnrihnn kalan kanadın yarım daire şeklindeki penceresinden onları dikiz-lemişti. Eldivenli elinde bir silah, öteki elinde bir fener olan genç adam, kapıya doğru yürümüştü. Hansi çöple kaplı zeminde bir şeye takılıp gürültü çıkarmamaya dikkat ederek, geriye sıçrayacak ve bir

soyunma odasımn yıkmtdan araşma saklanacak zamanı ancak bulmuştu. Adam kimsenin olmadığından emin olmak için, soyunma odalarının bulunduğu tarafı el feneriyle taramıştı. Hansi nefesini tutmuştu. Sonra, yaşlı adamın konuştuğunu işitmiş, sessizce kapmın arkasına doğru ilerlemişti. Havuzun kenarına diz çöktürdükleri başı çuvallı adamın "Hayır!" çığlığım duymuştu. Soma, silahın ucunda bir ışık çakmış ve boğuk bir ses yankılan-mıştı. Hansi çakan ışığın ve sesin daha güçlü olacağım beklemiş ve silahın namlusunun normalden uzun olduğunu fark etmişti. O zaman, namluya susturucu takılı olduğunu anlamıştı. Boş kovan çatlak zemin karolarında fıkırdayarak yuvarlanmıştı.
iki adam giderken hiç de telaşlı görünmemişlerdi. Hansi bu sırada çok garip bir şey yaptıklarım görmüştü. Dışarı çıkarken, kapının yanında duran eski bir çöp bidonunun kapağını kaldırmışlar ve genç adam silahı çöpe atmıştı. Herhalde, cinayet süahının bulunmasını dert etmiyorlardı. Halbuki, birkaç yüz metre ileride, onlarca suç aletine yataklık ediyor olması muhtemel bir kanal vardı. Silahı çöpe atmak, bulunmasına davetiye çıkarmak demekti. Ve onlar gittikten sonra, Hansi bu davete seve seve icabet etmişti.
Ve şimdi elinde, para yerine teklif edeceği bir şey vardı. Türk'ün cep telefonunun numarası ezberindeydi ve bunun onu yakalamak için en iyi saat olduğunu biliyordu. Yataktan kalktı ve yaz kış, yağmur güneş demeden giydiği eski asker paltosunu üzerine geçirdi. Özenle sardığı hazinesini alıp paltonun geniş ceplerinden birine soktu. Üzerinde silahla dolaşma düşüncesi hoşuna gitmiyordu, ama işgal evinde ortada bırakılan her şeyin anında ortadan kaybolma âdeti olduğunu biliyordu.
Sahanlığa çıkıp çürük merdivenlerden aşağı indi ve vandallar-ca tahrip edilmemiş en yakın telefon kulübesinm nerede olduğunu hatırlamaya çalışarak sokağa doğru yürüdü.

16 haziran pazartesi, 10.05. Polizeipräsidium, Hamburg
Fniır>l trmlnntı nrfnsındalri kiraz abacından masanın vatımda dığı noktayı somut olarak gösteriyor ve içeriği giderek zenginleşi-yordu. Hamburg ve çevresini gösteren bir haritanın üzerine iliştirilmiş bayraklı raptiyeler, Hamburg'da işlenen iki cinayetin yerini ve Ursula Kastner'in cesedinin bulunduğu yeri gösteriyordu.

Angelika Blüm'ün paramparça bedeninin kriminal inceleme ekibince çekilen fotografían, önceki iki kurbanın fotoğraflarının yanına asılmıştı. Viking ayinleri hakkındaki akademik kitaplardan çekilmiş fotokopiler, katilden gelen e-mail'lerin kopyalannın yanma yapıştırılmıştı. Fabel beyaz panonun ortasına üç kurbanın adlarını yazmış, ikinci kurbanı belirtmek için "Monique ?" ibaresini kullanmıştı. Kurbanlann adlannın üzerine de "Sven'in Oğlu" ve "Kanlı Kartal" sözcüklerini yazmıştı. Sağ üstte, "Hans Klug-mann" adı, ucu yukan bakan bir okla "Amo Hoffknecht" ismine, bu ikinci isim de gene bir okla "Uluğbay/Yılmaz"a bağlanmıştı. Bunlann yanma, "Ukraynalılar?" yazılmıştı. Öteki tarafta, uyuşturulup tecavüz edilen iki kurbanın bilinen adlan yazılıydı. Bu adlar, ortasına "Odincilik?" yazılı bir çizgiyle "Kanlı Kartal" sözcüklerine bağlanmrştı.

Fabel'in önündeki masada, Profesör Dorn'un kendisine anlattıklarından çıkardığı bir özet ile Blum cinayeti hakkındaki ilk adli tıp ve patoloji raporlarının eklendiği soruşturma dosyası duruyordu. Klugmann'ın dairesinde bulduklan cep telefonu, plastik bir torbanın içinde, dosyanın üzerindeydi. Maria Klee hariç, Mordkommission ekibinin tamamı masanın çevresinde toplanmıştı: Fabel, Werner Meyer, Anna VVolff ve Paul Lindemann. Ma-ria'nm gelmemesi Fabel'in canını sıkmıştı.

Bir iş peşinde, diye açıkladı Werner. Çok uzamayacağını söyledi.

Toplantı odasında, çekirdek Mordkommission ekibinin yanı sıra, Van Heiden'in Fabel'in soruşturmasma destek olmakla görevlendirdiği yarım düzine KriPo detektifi de vardı. Fabel Susanne Eckhardt'a telefon etmiş, o da toplantıya gelmişti. Masanın ucunda oturan Van Heiden, Dorn'la yaptığı konuşmayı özetleyen Fa-bel'i donuk bir ifadeyle dinliyordu. Fabel konuşmasını bitirdiğinde, ilk söz alan Susanne Eckhardt oldu.

Herc Profesör Dorn'un bir tarihçi olarak uzmanlığından yararlanmasını anlayabiliyomm, ama dürüst olmak gerekirse, "amatör psikolojiyle" neden bu kadar ilgili ? Cinayetin işleniş biçiminin o kurban ayinlerini anımsattığını belirlemiş, ama aynı

Profesör Dom uzun yıllar saldırganlarla çalışmıştır, dedi Fabel. Ama bu yeterli değil...

Fabel döndü ve Susanne'yle göz göze geldi. Soğuk ve madenî bir

tmı taşıyan bir sesle konuştu.
Dom üniversitede benim Avrupa Tarihi hocamdı. Kızı Hanna kaçırıldı, işkence gördü, tecavüze uğradı ve öldürüldü. Yirmi yıl kadar önce. Yirmi bir yaşındaydı. Bence, Profesör Dorn cinayet konusunda bizden, nasıl desem, daha... kişisel ve özel bir anlayış sahibidir.
Fabel'in söylemeden geçtiği şey, Hanna Dorn'un o zamanlar kız arkadaşı olduğuydu. Olaydan önce, birkaç hafta çıkmışlardı. Hana, Fabel'le buluştuktan sonra evine dönerken Lufger Voss adında, otuz yaşında, silik bir hastane hademesi tarafından kaçırıldığında, tam da utangaçlık ile samimiyet arasındal o -sikteydiler. Polis, Fabel'e onu neden evine kadar götümü diğini sormuştu. Aynı soruyu o da defalarca kendine sormuş ve o gece ta marnlaması gereken bir ödevinin olması, ona hiçbir zaman inandırıcı bir cevap gibi gelmemişti. Fabel, mahkemenin başlamasından önce mezun olmuş, mahkemeden hemen sonra da Hamburg Polisi'nde işe başlamıştı.
Van Heiden tedirgin edici sessizliği bozdu.
Bütün bunlar ne kadar olası, Frau Doktor? Bu psikopatın bu "Kanlı Kartal" saçmalığına inandığını düşünüyor musunuz ?
Olabilir. Kesinlikle olabilir. Üstelik bu, e-mail'm dinsel içeriğini açıklıyor. Ama bu doğruysa, karşımızda çok daha incelikli ve örülü bir psikopati var demektir. Her şeyi, en ufak ayrıntısına kadar ve çok önceden planladığını tasavvur edebilirim. Bu da, işi olabildiğince şansa bırakmayacağı anlamına geliyor.
Fabel bir kurşunkalemi parmaklarının arasında yuvarlıyordu. İçini çekti ve kalemi masamn üzerine attı.
Ve de bu, hata yapma ve bize bir ipucu verme olasılığı çok düşük demek oluyor. Ve dinsel bir güdülenim, önceden de şüphe-lendiğimiz gibi, bir tür kutsal savaşa girmiş olabileceği anlamına geliyor... eğer bunların hepsi gerçek niyetini gizlemek için birer paravan değilse tabiî. En azından kısmi birer paravan...
Ne demek istiyorsunuz? diye sordu Susanne.
Ne demek istediğimi tam olarak bilmiyorum. Bu tipin o boka inandığından hiç şüphem yok, ama onu yönlendiren bu olmayabilir. Belki de, bütün bunların içüide gizlediği bir başka niyeti var-
Fabel bundan sonra, Brauner'in söylediMerinin kısa bir özetini yaptı.

Frau Doktor?
Van Heiden, Susanne'yi, Fabel'in söylediklerine cevap vermeye davet ediyordu.
Susanne kaşlarım çattı.
Olabilir tabiî. Öldürme güdüsü olan insanlar, bunu bir başka psikolojik gündeme uydurmak için "süsleyip püslemişlerdir" sıklıkla.
Fabel'e dönerek devam etti.
Güdü ile yöntem arasında bir bölünme olabileceğini mi söylüyorsunuz ? Eylemden aldığı zevkten ya da psikotik tatminden ayrı bir öldürme ihtiyacının olduğunu mu ?
Aynen.
Olabilir. Bunun olası olduğunu söyleyemem, ama olabilir.
Toplantı odasının kapısı açüdı. Maria, kucağında kalın bir dosya içeri girdi ve hiç de suçluluk duyar gibi olmadığı ve kendinden pek hoşnut göründüğü halde, geç kaldığı için özür diledi. Fabel devam etmeden önce bir saniye durdu.
- Emin olmamızın tek yolu, diye devam etti, daha fazla bulgu töPllM. D* flfflll tolfflz «yor. Jûıigmann'ı M-
mak ve bizden ne sakladığını öğrenmek zorundayız. Kurbanlar arasında bir bağlantı varsa, bunu bulmamız gerek. Klugmanni bulma konusunda mesafe kaydettik mi? Soruya Anna Wolff cevap verdi.
Hayır, Şef. Maalesef. Klugmann nasıl kayıplara karışılacağım biliyor besbelli. Kız arkadaşı Sonja'yı sıkı bir şekilde takip ediyoruz, ama onunla hiçbir temas girişimi olmadı.
Fabel başparmağı ve işaretparmağıyla çenesini tutup çekiştirdi.
Odinci çevreye daha yakından bakılmasmı istiyorum. Elimde kontrol edilmesi gereken bir isim var: Asatru Tapmağı. Werner, senden, Mr. MacSwain'i bir kez daha ziyaret etmeni ve Angelika Blum öldürüldüğü sırada nerede olduğunu sormanı rica ediyorum. Ondan kuşkulanıyor musun?
- Onu takibe almaya zamanımız olmadı; aslma bakaran, Blüm'ün apartmanında oturan kızın verdiği tarife çok uyuyor olabilir. Ne var ki, MacSwain'in saçları kızm tarifindekinden çok daha koyu.
ban arasında olgusal bir bağlantı kurmamızın yolu yok. Ne yapıp

edip Monique'in kimliğini tespit etmek zorundayız. Bu, bir numaralı önceliğimiz. Bir yerlerde, onun kim olduğunu bilen birileri olmalı mutlaka.
Maria Klee beraberinde getirdiği dosyayı toplantı masasımn üzerine gürültüyle bıraktı. Herkes ondan tarafa baktı: yüzünde, görmeye pek de alışık olmadıkları, geniş bir tebessüm vardı.
Ben biliyorum. -Ne?
Van Heiden ve Fabel bir ağızdan konuşmuşlardı.
"Monique"in kim olduğunu biliyorum. Ve size bunun bir bomba olduğunu söylemeliyim, Şef.
Meydan okuyan bir ifadeyle Van Heiden'e dönüp devam etti.
Ve bir yerlerde birileri bu soruşturmayla ilgili çok önemli bilgileri bizden saklamakta.
Tanrı aşkına Maria, kim olduğunu söyle.
Fabel gergin ve tiz bir sesle konuşmuştu. Soruşturmanın başlangıcından beri elde edilen en önemli bulguydu bu.
Kurbanın adı Tina Kramer. Yaşı yirmi yedi.
Maria'nın basit cümleleri toplantı odasının durgun havasını elektriklen&rir gibi oldu.
İyi haber, kimliğini saptamış olmam. Kötü haber, bunu nasıl saptadığım.
Sadede gel, Maria, dedi Fabel.
Bildiğiniz gibi, kızın parmak izini, gerek bizim gerek Bundeskriminalamt'm kayıtlarındaki izlerle karşılaştırmak için olağan bütün taramaları yaptım. Kriminal kayıtlardan hiçbir sonuç çıkmadı. Bunun üzerine sabıkalı suçluları kapsamayan parmak izlerini taramaya başladım.
Ama o parmak izleri polislere aittir...
Van Hedien'in sesi cümlesinin ortasında kısılmış ve ifadesi değişmişti.
Aynen, dedi Maria.
Sonra, dosyayı açıp A4 ebadında büyütülmüş bir vesikalık fotoğraf çıkardı. Masanın ve Fabel'in arkasından dolanıp panonun önünde gitti ve\fotoğrafı, Fabel'in "Monique?" yazdığı yerin yanına raptiyeledi. Resmi, soruşturma panosuna bir daha çıkmayacak şekilde yapıştırmak ister gibi avucuyla sıvazladı. Silgiyi aldı, "Monique?" adını tahtadan silip yerine, kalın uçlu kırmızı bir ke-

ki yüzün aynısıydı. Kızın, sıkıca arkaya toplanmış saçlannın rengi, Fabel'in hatırladığından daha koyuydu. Üzerinde, yeşil apolet-li, donuk hardal rengi bir polis gömleği vardı. Fabel odadaki elektrikli sessizliğin, arkasında heyecanlı bir uğultuya dönüştüğünü duydu. Sonunda, Maria'ya döndü.
Lanet olsun, buna inanamıyorum... Bizden biri ha?
Evet. Aslında, kısmen. Merkezi Hanover'de olan, Aşağı Saksonya Polisi'nden... daha doğrusu polisindenm?'?. Shutzpolizei Kommissarin'i. Öğrenebildiğim kadarıyla, aslen Hamburgluymuş ve -şimdi iyi dinleyin- geçici görevle Bundeskriminalamt'a tayin edilmiş; adıyla sanıyla söyleyecek olursam, Hamburg'daki BAO'ya.
Maria dosyadaki bir raporu gözleriyle tarayıp devam etti.
Ve dosyalarında idari bir hat söz konusu değil. 1995'te, merkezi Hanover'de olan, Aşağı Saksonya Polisi'ne bağlı, özel silahlar kullanan bir Sonder Einsatz Kommando5 biriminde görev yapıyormuş. Bir zırhlı araç soygunu olmuş ve soyguncular ile tim arasında sdahlı çatışma çıkmış. Tina bacağından yaralanmış. Sağ uyluğundan. Bizim kız olduğu kesin.
BAO'ya mı atanmıştı ?
Fabel, Van Heiden'e dönmüştü. Sesi donuk ve soğuktu.
İmkân yok, dedi Van Heiden, yüzünü buruşturup kendine yöneltilen suçlamayı uzaklaştırmak ister gibi bir hareket yaparak. Bunu bilmeme imkân yok! Besondere Aufbau Organisation son derece özerk bir yapıdır... ama Tann şahidim olsun, benim bilgim ya da rızam olmadan buna kimin izin verdiğini bulacağım.
Bir saniye lütfen, diyerek araya girdi Susanne. Bu konuda netleşmek istiyorum. BAO uluslararası terörle mücadele etmek için kurulan özel birim değil mi ?
Evet, diye cevap verdi Maria. Bizler, Bundeskriminalamt, BND gizli servisi ve FBI arasında bir işbirliği organı. Başlıca hedefi istihbarat toplamak.
Ve, diye ekledi Fabel, muhtemelen örtülü operasyonlar yürütüyorlar.
Maria'ya dönüp sordu.
Görev yeri hâlâ BAO mu ?
Evet. Ve ataması daha bir yıl önce yapümış.
Van Heiden ve Fabel bakıştılar. Ama hepsinin kafasından geçeni

dile getiren Werner oldu.
Klugmann'ın görevden alınmasından hemen önce. Bu kur-
Tına Kramer.
Tına Kramer adındaki bu kurban, diye devam etti, son derece gizli bir terörle mücadele ve kriminal istihbarat birimi olan RAO'da görevli bir polis memuru ve de Sonder Einsatz Komman-do'nun eski bir üyesi. Klugmann da eski bir Mobiles Einsatz Kom-mando üyesi.
Maria Klee masadaki yerine döndü, sandalyesinin arkasına yaslandı ve ellerini kısa, sarı saçlarının arasından geçirdi.
Burdara ilaveten, gizli bir video kamera var ve kaydettiği her ne idiyse ortadan kaybolmuş durumda. Ve bütün bunlar, önde gelen mafya babalarından birinin öldürüldüğü srrada oluyor.
Maria öne doğru eğildi, parmaklarını birbirine dolayıp ağırlığını dirseklerine verdi.
Hani Klugmanni gördüğümde tanrr gibi olmuştum, hatırlıyor musunuz ?
Evet... Doğru bu! dedi Fabel. Ama onu nerede gördüğünü çı-karamamıştın.
Bu konu kafamı kurcalamaya devam etti. Onu hiçbir yere yerleştiremiyordum. Ama Tina Kramer'in kim olduğunu sapta-dıktan sonra, aklıma Klugmann'ın Bundeskriminalamt'taki ka-yıtlarını incelemek geldi. Ve tahmin edin ne buldum? Federal Kayıtlar'da arşivlenmiş olan raporları ile Hamburg Polisi'ndeki hizmet raporları birbirini tutmuyor. Tarihler tamamen farklı. En başta da ordudan terhis tarihi. Buradaki kayıtlarda belirtilen ta-rihten altı ay önce terhis edilmiş ve gerçekten çok ilginç bir yere gitmiş.
Nereye?
Weingarten'e.
Fabel'in yüzünde, acı ve manidar bir tebessüm belirdi.
Tabiî. Tahmin emeliydim. NATO'ya bağh Uzaktan Keşif Oku-lu'na.
Aynen.
Van Heiden sabırsızlandığını ve kafasının karıştığrnı gösteren bir hareket yapıp Hauptkommissar'a döndü.
Fabel?
Bir bu eksikti, o da tamamlandı. Kısaltmasıyla anılıp da bu işe adı

karışmayan kuruluş kalmadı neredeyse!
Sandalyesinin arkasına yaslanıp kalemini masanın üzerine attı.
Weingarten'deki Uzaktan Keşif Okulu GSG9'un eğitildiği yer-
Gene de, Britanyalı kuzenlerimiz GSG9'u eğitmek için SAS'lannı oraya gönderirler.
Bunu görür görmez, her şeyi çaktım, dedi Maria. Klug-mann'la, daha Mobües Einsatz Kommando olduğum sırada, Weingarten'deki bir seminerde karşılaşmıştım. Onunla sadece bir iki kelime etmiştim ve adını bilmiyordum. O sırada saçları kazüıydı ve çok daha inceydi. Ama Klugmann olduğuna, bir aylık maaşıma bahse girerim.
Ağzı, sert ve düz bir çizgi şeküni aldı.
Bu, bir örtülü operasyon, diye devam etti. Klugmann kendisine güveniliriik kazandırmak için gerçek hayat hikâyesinden olabildiğince yararlanan bir köstebek. Tina Kramer onun bağlantısı. Sahte bir kimliği var, ama köstebek değü.
Fabel derin bir nefes aldı.
İşe bak! Lanet olsun. Bütün bu kahrolasıca hikâye beni nereye getirdi... Sözüm ona rasgele adam öldüren seri katilimiz, gizli bir federal ajanı öldürdü. Böyle boktan tesadüf olmaz! Şimdi, birinci cinayete geri dönmemiz ve öldürülen avukat Ue bu kadın polis arasında bir ilişki olup olmadığına bakmamız gerekiyor. Ve de ikisinin Angelika Blüm'le olası ilişkilerine.
Van Heiden'e döndü.
Oturup bazı şeyleri ciddi ciddi düşünmemiz gerekiyor, Herr Krimmaldirektor. Gırtlağımıza kadar parçalanmış kadm cesetlerine batmış durumdayız ve o geri zekâlılar James Bond'culuk oynuyorlar. Bu kız öldürülür öldürülmez, kimliği konusunda aydınlatdmamız gerekirdi.
Ve bu, diye araya girdi Werner, var olamayan bir telefon numarasıyla yapüan o on iki dakikalık konuşmanın anlamım açıklıyor.
Fabel elini masaya vurdu.
Haklısın, yahu! Klugmann talimat almak için aramış olmalı. O gece gerçekten şoktaydı gariban. Bağlantısını kasaplık koyun gibi doğranmış halde buldu ve ne yapması gerektiğini sormak için üstünü aradı. Ona polise telefon etmesini, ama ortalıktan kaybolmamasını ve örtülü lömliğini korumasını söylediler. Puşt herifler!

Sonra, tekrar Van Heiden'e döndü.
Buna soruşturmayı engellemek ve kanıtları hasır altı etmek denir. Bunu yapanların tutuklanmalarım ve içeri tıkümalanm istiyorum. Arkamda mısınız ?
Fabel, Van Heiden'in, bütün ekibin önünde kendisine böyle bir Neye gereksiniminiz varsa hepsinin karşılanmasını sağlayacağım, Herr Krinıinalhauptkommissar.
Fabel başıyla teşekkür etti. Van Heiden, bütün kusurlarına rağmen doğru ve namuslu bir polisti. Fabel iki yardımcısına döndü.
iyi iş çıkardın, Maria, gerçekten çok iyi. Sen de öyle Werner... telefon bağlantısını kurarak.
Konu açılmışken... dedi Van Heiden, toplantı salonunun telefonunu kaldırıp sekreterinin numarasına basarak. Bana BAO'dan Hauptkommissar Wallensteini bağlayın...
Fabel telaşla, patronuna durması için işaret etti. Van Heiden görüşme talebini iptal edip telefonu kapattı.
Kafanızda ne var, Fabel ?
Fabel Klugmann'ın cep telefonunu kanıt torbasından çıkardı ve Van Heiden'e soran gözlerle baktı. Van Heiden başını ciddi ve sert bir hareketle salladı. Fabel cep telefonunu açtı ve aranan son numaraya bakıp toplantı odasının telefonuna tuşladı. Karşı taraftaki telefon üç kez çaldı. Açıldığında gene ses çıkmadı.
Ben Hamburg Polisi Mordkommission'dan Kriminalhaupt-kommissar Fabel. Beni çok büyük bir dikkatle dinlemenizi ve bu mesajı sorumlu kişiye aktarmanızı istiyorum. Operasyonunuz açığa çıMdı. lîna Kramer ve diğer ajanınız hakkında her şeyi biliyoruz.
Fabel, Klugmann'ın adını anmamaya dikkat etmişti: Klugmann hâlâ sahadaydı ve Fabel'in telefonun öteki ucunda kimin olduğuna ilişkin tahmini yanlış çıkarsa, bu ölümcül bir hata olabilirdi.
Şu anda Hamburg Polisi'nden Kriminaldirektor Van He-iden'le birlikteyim. Erste Bürgermeister'e ve Bundeskrimina-lamt'a ayrıntılı bir rapor vereceğiz.
Fabel gene sustu. Hâlâ ses yoktu, ama telefon kapanmamıştı. Bu sefer sesi sertleşip keskinleşti.
Ajanınız tehlikede ve kimliği tespit edildi. Artık bu operasyonla amaçladığınız hedefe ulaşmanız imkânsız. Şu anda bütün

yaptıklarınız, önemli bir cinayet soruşturmasını engelliyor. Bizle baştan sona şeffaf bir işbirliğine girmediğiniz takdirde, bu operasyonun sorumluları hakkında kesinlikle suç duyurusunda bulunulmasını isteyeceğim.
Sanki bir asır süren bir sessizliğin ardından, bir kadın sesi cevap verdi.
Ajanımızı gözaltına mı aldınız?
Kadın soruyu duymazdan geldi.
Ajanımızla bağlantımız koptu. Yerini saptarsanız, lütfen bize haber verin. Bu numaradan. Kısa bir süre içinde biri sizi arayacak, Kriminalhauptkommissar.
Telefon kapandı. Fabel acı acı güldü.
Hep Klugmannin yamuk biri olduğunu düşündüm. Doğru yolda olup da yanlış adam rolünde olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi; ne demek istediğimi anlıyor musunuz?
Hâlâ görevde, öyle değü mi ? diye sordu Werner.
Evet. Kimin için çalıştığını kesin olarak bilmiyorum, ama oldukça sağlam hiç tahminim var. Zaten, yakında her şeyi öğreneceğiz...
Kimse konuşmuyordu. Hiçbiri durumun tuhaflığını algılamış gibi görünmüyordu: kımüdamadan ve konuşmadan oturan polislerle dolu odadaki gerginlik elle tutulacak kadar somuttu ve bütün gözler ortadan kaybolan gizli ajanın cep telefonuna dikilmişti. Dakikalar geçti. Sonra, cep telefonun elektronik sesi çınlayarak odayı doldurdu. Herkes hafifçe yerinden sıçradı.
Fabel telefonu alıp başparmağıyla cevapla düğmesine bastı. Şimdi, sessiz kalma sırası ondaydı.
Hauptkommissar Fabel ?
Fabel, hattın öteki ucundaki müstereddit sesi anında tanıdı, ama canı espri yapamayacak kadar sıkkındı.
Bir saat içinde ofisimde olun, Herr Oberst Volker, dedi ve telefonu kapattı.

Toplantıyı bitirmek ve ekip üyeleri arasında yeni görev dağılımını yapmak, Fabel'in yirmi dakikasını almıştı. Şimdi ofisinde bekliyordu. Telefonunu sesli mesaj ayarına getirdi ve Werner ile Maria'ya, Volker gelmeden önce kafasını toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledi, ikinci kurbanın kimliğinin açığa

çıkmasının ardından darmadağın olan senaryoları, olguları ve kafasında uçuşan düşünceleri toparlamaya ihtiyacı vardı. Penceresinden, Winterhuder Stadtpark'a ve ötesinde uzanan şehre baktı. Bakıyor, ama hiçbir şey görmüyordu. Zihni karanlık âlemlerdeydi: yasaları uygulatanların yasalhk ile menfaatçüik arasında bir yer işgal ettiği, Yılmaz'ın bahsettiği o gölgeli ve bulutlu, boz bulanık âlemde.

Alman olmak kolay değildir. Diğer Avrupaldar görece ağırlıksız kötülüğün sıradanlaştığı o on iki yü, bin yıllık kültürü ve başarıları gölgelemiştir. Bu on iki yıl, dünyaya Alman olmanın tarifini yapmıştır; çoğu Alman'a Alman olmanın tarifini yapmıştır. Artık Almanlara güvenilmemektedir. Ve Almanlar bir daha asla kendilerine güvenemeyeceklerdir.

Bu güvensizlik her Alman'da farklı bir yere odaklanır; her Alman, Alman yaşamında, uyumsuz ve huzursuz edici bir yankılanması olan bir yan bulur. Bazdan için, bu coğrafi bir güvensizliktir: kuzeyli Almanlar faşizan dar görüşlülükleri nedeniyle güneylilere güvenmezler; ya da Wessis denen Batı Almanlar, Nazizm'in komünizmin derin dondurucusunda bozulmadan korunduğundan ve artık buzlannın çözülmeye başladığından korktukları için Ossis dedikleri Doğu Almanlara güvensizlik beslerler. Bazdan içinse bu yeni kuşaklara duyulan bir güvensizliktir: savaş nesline isyan eden 1968- 69 protestoculanna; birbirine siz yerine sen diye hitap ederek Alman dilini resmiyetten uzaklaştıran ve serbest-leştiren yeni nesle. Fabel için bu güvensizliğin odak noktası gizli devlet aygıtıydı: yeni doğan bir demokrasiye ölen bir diktatörlükten nakledilen iç organlar. Ve bu odak noktasının tam ortasında, Fabel'in güvensizliğinin merkezinde, BND yer alıyordu.

Bundesnachrichtendienst 1965'te kunılmuştu. Soğuk Savaş aygıtının bir parçası, Doğu Alman Stasi'nin (Staatssicherheitsdi-enst)6 Batı Almanya'daki karşılığıydı. BND'nin ilk yöneticisi General Gehlen'di. Aslında, BND, İkinci Dünya Savaşı'mn sonundan beri Gehlen Örgütü olarak faaliyet göstermekteydi. Gehlen, Birleşik Krallık, ABD ve diğer ülkelere casuslar yerleştirmiş olan Nazi gizli servisi Abwehr'de generaldi. Abwehr, işgal altındaki Avrupa'da, Direniş ajanlannın ve Müttefik casuslarının izini sürerek, bir karşı casusluk birimi olarak da çalışmıştı. Faaliyetleri sırasında, işkenceye, Gestapo

ya da SS'e kıyasla daha az başvurma eğilimi göstermişti. Savaştan sonra, Amerikahlar, yeni bir tehdit olan Sovyet komünizmiyle baş etmek durumunda kalınca, yüzü doğuya dönük, sağlam bir istihbarat ağından yoksun olduklanm fark etmişlerdi. Ama böyle bir ağa sahip insanlar olduğunu biliyorlardı: Almanlar. Neticede, Münih yakınlanndaki Pullach'ta "Güney Alman İktisadi Kalkınma Ajansı" kurulmuş ve örgütün başına getirilen Gehlen, Müttefikler'den her tür personel gereksiniminin karşılanacağı sözünü almıştı.
ni istihbarat ağına katılmak üzere serbest bıraktırmıştı. Ve bu işi Müttefiklerin kayıtsız şartsız onayı ve işbirliğiyle gerçekleştirmişti. Besbelli, birkaç milyon Yahudi için duygusallık etmenin zamanı değildi.
Gehlen Örgütü ve yerini alan BND, hiç başardı olamamıştı. Doğu Alman Stasi daha ilk günlerinden örgüte sızmış ve kamuoyunda büyük çalkantı yaratan bir dizi fiyasko yaşanmıştı. Almanya'nın birleşmesinden soma, BND asıl varlık nedenini yitirmiş ve kendine yeni bir rol aramaya başlamıştı. 1960'lann sonundan beri yürütmekte olduğu terörle mücadele örgütün daha temel bir işlevi haline gelmişti. Ama artık, Kızd Ordu Fraksiyonu gibi yerleşik sol markaların yanı sıra, yükselmekte olan radikal sağcı Ne-onazi gruplarıyla da mücadele etmek gerekiyordu. 1990'lann ortalarında, BND'nin organize suçla mücadeleye de girişmesine karar verilmişti. Fabel ve meslekten diğer polisler bu karan derin bir kuşkuyla karşılamışlardı. Fabel, temellerini Nazilerin attığı muzır devlet aygıtlanmn uzun ve karanlık gölgeleri olduğunu farkındaydı. Ve ona göre, BND bu gölgelerin arasına yan gizlenmiş vaziyetteydi. Fabel BND'ye güvenmiyordu. Ve Volker BND'yi temsü ediyordu.
Parlak gökyüzünden birkaç bulut hızla geçip gitti. Fabel'in kıpır kıpır gözleri pencereden şehri tanyor, sanki görünür olanı ötesine bakıyordu. Volker'den Klugmann'a. BND'den GSG9'a.
Klugmannin tahrif edilmiş personel dosyası, masanın üzerinde duruyordu. Fabel pencereden masaya dönüp fotoğrafa bir kez daha baktı. Klugmannin soruşturma içindeki yeri değişmişti. Dosyadaki yüz aynı yüzdü, ama artık Fabel onu yeni bir gözle görüyor, hatlannı farklı bir şekilde okuyordu. Klugmannin, teknik olarak onu polis statüsünde tutmuş olan GSG9'un ajanı olduğundan neredeyse

emindi. GSG9 (Grenzschutzgruppe Neun)7 resmen Federal Alman Sınır Polisi'ne bağlıydı, ama ajanlannın pasaport kontrolü yapmakla ya da kaçak göçmen aramak için meyve kamyonlannın altına bakmakla hiçbir ilgisi yoktu. GSG9, ironık bir şekilde, Almanya'mn kendine güvensizliğinden doğmuştu.

1972 Olimpiyat Oyunlan'nı Münih'te düzenleme karan, Alman tarihinde bir dönüm noktası olmuştu. Bundan böyle, Almanya ve Olimpiyat geleneği kavramlannın yan yana gelmesinin zihiıderde uyandırdığı imge, Berlin'de düzenlenen 1936 Oyunlan'nın üzerinranhktı. Enerinde spor çantaları, atlet kıyafetleri giymiş küçük bir grup, Münih'teki Olimpiyat köyünde sessizce derliyordu. Hedefleri, İsrail takımının kaldığı Connollystrasse No.31'di. Bundan on altı saat soma, Olimpiyat köyünün yirmi kilometre batısındaki Fürstenfeldbruck askerî hava üssünün pisti, infilak eden bir helikopterin kıvrılıp bükülmüş madenî parçalan ve ölen beş Kara Eylül teröristinin, bir polisin ve dokuz İsrailli rehinenin ceset-leriyle mahşer yerine dönmüştü. Gün içinde, Olimpiyat köyünde iki İsrailli atlet daha öldürülmüştü.

SS'lerin canavarhklan ulusal bellekte hâlâ çok canlı olduğundan, Almanya terörle mücadele için, İngilizlerin SAS'ı ya da Amerikaldann Delta Force'u gibi seçkin bir askerî birim kurma hakkından, yasa önünde feragat etmişti. Almanya'nın bu hazırlıksızlığının sonucu, eğitimsiz nişancıların kullanıldığı, felaketle biten, plansız programsız bir kurtarma operasyonu girişimi olmuştu. Gene bunun sonucunda, dünya medyasının sabit nazarlan altoda, on yedi kişi hayatını kaybetmişti. Altı ay sonra GSG9 iş başındaydı. Birimin fikir babası ve başı Ulrich Wegener, varlıklı bir Doğu Alman ailesinden gelen, 43 yaşında bir subaydı. Wegener, Doğu Alman otoritelerinin gözünde bir çıban başıydı ve demokrasi ve birleşme yanlısı faaliyetlerinden dolayı, Stasi tarafından iki yıl hapiste tutulmuştu. Salıverildikten sonra Batı'ya kaçmış ve Batı Alman güvenük servislerine katılmıştı.

Yeni birinim temel ilkesi basitti: GSG9'da hiçbir silahlı kuvvetler mensubu görev yapmayacak, sadece polislerden oluşacaktı. Bundeswehr'e8 bağlı olmayan GSG9, Federal Sınır Polisi'nin içinde yer alan 350 kişilik bir birimdi. Wegener 1977'de, GSG9'un en başardı operasyonunun kahramanı olacaktı. Almanya'da tutuklu

bulunan Baader-Meinhof üyelerinin salıverilmesini talep eden teröristlerin Mogadişu'ya kaçırdıktan Lufthansa 707'nin kaptan pilotunu öldürmelerinden soma, GSG9, iki İngüiz SAS "özel gözlemcisinin" desteğiyle uçağa bir baskın düzenleyecekti. Wegener baskına bizzat liderlik edecek ve teröristlerden birini vurarak öldürecekti. GSG9'un yıldızı parlamıştı.
Sonra yddız sönmeye başladı. GSG9 Haziran 1993'te, Kızıl Ordu Fraksiyonu üyesi Wolfgang Gramsi, Almanya'nın doğusundaki Bad Kleinen tren istasyonunda kıstırdı. Çok kötü yönetüen operasyon sırasında, Grams bir polis memurunu öldürüp bir diğerini yaraladı. Adli tın bulg-darına davanan resmî ranorda sivil görgü tanıkları, GSG9 komandolarının Gramsi yere serip çok yakın mesafeden başına ateş ettiklerini iddia ediyorlardı.
Bunu izleyen skandal, bazı bakanları koltuğundan edecek ve GSG9 gene karanlıklara gömülecekti.
Fabel, GSG9'a hayran falan değildi. Alman polis teşkilatının hemen hemen bütün birimlerinde mantar gibi biten, Amerikan SWAT timlerini model alan Mobile ya da Sonder Emsatz Kommando birimlerine de bir hayranlığı yoktu. Polis ile asker arasındaki çizgi giderek belirsizleşiyor ve bu durum Fabel'in içgüdüle-riyle bağdaşmıyordu. Söz konusu paramiliter birimlere ilişkin görüşleri, özellikle de Kanada Kraliyet Atlı Polisi'ni örnek gösterdiğinde, Präsidium'un üst kademelerinde ona dostlar kazandırma-mıştı.
Kanada Atlı Polisi de GSG9'a benzer bir birim kurmuştu. SERT (Special Emergency Response Team)9 adını verdikleri bu yapılanma, son derece etkin bir terörle mücadele birimi olduğu halde dağıtılmıştı. SERT'te görevli Kanadalı polisler, teröristlere karşı düzenlenen operasyonların dayattığı öldürme zorunluluğunu, polis olarak içlerinde taşıdıkları hayatı koruma içgüdüleriyle bağdaştıramıyorlardı. Fabel hep böyle polislerle birlikte çalışmak istediğini düşünürdü.
Klugmannin vesikalık fotoğrafındaki yüzüne dikkatle baktı. Bu, Davidwache polis merkezinin beyaz badanalı sorgu odasmda karşısında oturan adammkinden daha ince bir yüzdü. Cildin iri kafatasına çadır ipi gibi kas ve kirişlerle gerildiği, eğitimü bir yüz. Ait olduğu, görünmeyen bedenin güçlü ve formda olduğunu söyleyen yüzlerden. Fotoğraf o kadar da eski değildi; Klugmann kös-

tebek rolü için, yıpranmış bir adam görüntüsü edinmek üzere epey çaba sarf etmiş olmalıydı.
Fabel'in tam olarak anlayamadığı şey, bir GSG9 ajanının neden köstebek olarak kullanıldığıydı. GSG9'un gizliliği, bir istihbarat toplama yöntemi değil, operasyonel, taktik bir araçtı. Maria, Klugmann'la Weingarten'de karşılaştığına inanıyorsa, onu kesinlikle orada görmüştü, Fabel'in bundan kuşkusu yoktu. Ve Weingarten ile Hangelar, GSG9'un eğitim için kullandığı iki merkezdi. Bunca özel örgüt işin içinde olduğuna göre, yürütülen operasyonun hedefinin çok büyük olması gerekiyordu. Volker BND'dendi; Klugmann GSG9'dan. Fabel'in tahmini, ölen kız Tina Kramer'in de BND'den olduğuydu. Sadece Hamburg Polisi işin dışında bırakılmış gibi görünüyordu. Ve Fabel'in, operasyon hakkında hiçbir masi için bir neden yoktu. O halde Hamburg'un ana polis örgütü neden devre dışı bırakılmıştı?
Fabel'in kapısı ne müteredditne de güvenli denebüecek bir tıklamayla vuruldu. Volker, buyur edilmeyi beklemeden Fabel'in odasına daldı. Sanki yüzünden bir buldozer geçmiş ve her tür sevimlilik kalıntısını silip süpürmüştü. İfadesinde düşmanlık da, teşhis eddebilecek başka herhangi bir duygu da yoktu. İşte, o cana yakın maskenin arkasındaki gerçek yüz, diye düşündü Fabel. Koyu gözleri ifadesizdi; ağzı düz ve kararlı bir çizgi halini almıştı. Bir kolunun altına kalın, yeşil bir dosya sıkıştırmıştı. Fabel, misafirine bir sandalye gösterdi.
Bilmek istediğiniz nedir, Fabel? Size söyleyebileceğim her şeyi söyleyeceğim.
Fabel çelik gibi soğuk ve sert bir sesle konuştu.
Hayır, Volker... bana sadece söyleyebileceğiniz her şeyi söylemeyeceksiniz...
Fabel, kapıda Werner'i görüp eliyle işaret etti. İçeri giren Werner, ağır gövdesini dikkatle kapattığı kapıya dayayıp etli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.
Bana bilmek istediğim her şeyi söyleyeceksiniz. Eğer bunu yapmazsanız, yemin ederim ki sizi bir hücreye kapatır, önemli bir cinayet soruşturmasını engellemekle suçlar ve Pullach'taki ahbaplarınız badadınıza yetişemeden olayı basına sızdırırım.
Bütün bunları kendimize saklamamızın çok haklı bir nedeni var,

Fabel. Hâlâ aynı taraftayız, biliyorsunuz.
Volker'in yüzü hâlâ ifadesizdi.
Öyle miyiz ? Ben bir dizi kanlı cinayeti çözmeye çalışıyorum, siz benden bilgi saklıyorsunuz, hem de çok önemli bilgileri. Ben ikinci kurbanın kim olduğunu bulmak için adamlarıma Hamburg'da cirit attırıp boş yere zaman harcatırken, siz cebinizde kurbanın kimliği, sallana sallana Prasidium'a girip çıkıyorsunuz. Bu arada üçüncü bir kurban öldürülüyor. Siz gizli ajancılık oynayarak gönül eğlendiriyorsunuz, zavallı bir kadın bunun ceremesini canıyla ödüyor.
Tina Kramer ile diğer iki kurban arasında hiçbir bağlantı yok.
- Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz? Volker ağır, yeşil dosyayı masanın üzerine attı.
Her şey bunun içinde. Operasyonumuzla ilgili her şey. Bunu zaten sizinle paylaşacaktık, sadece Klugmannin sahadan dönmemanda yanlış yerde bulundu. Katiliniz onu, diğer kurbanlar gibi rasgele seçmiş olmalı.
Bunlar bir yığın zırva, Volker. Hayatta böyle tesadüfler olmaz.
Olur ve bu olayda oldu. Ajan Kramer bizim asd örtülü ajanımız değildi. Asd ajan Klugmann. Kramer daireyi, Klugmannin yeraltı dünyasından bağlantılarıyla görüşebileceği bir buluşma yeri olarak ayarlamıştı. Klugmann'a polise kin besleyen, ahlaksız bir eski polis, daha doğrusu eski bir özel kuvvet elemanını kimliği uydurduk. Her şey bu dosyada yazdı. Senaryoya göre, Kramer daireyi Klugmann'dan, fahişe olduğu sandsın diye "Monique" adıyla kiraladı. Güya aralarında bir anlaşma yapmışlardı: Klugmann burayı gizli toplantdarı için kullanmaya devam edecekti.
Kiminle yapılan toplantdar? Operasyonun amacı neydi?
Bu bir gözlem ve istihbarat işiydi. Klugmann açık bir bağlılık ilişkisine girmeden, organize suç faaliyetlerinin kenarında duruyordu. Uluğbayin adamı olan Hoffnecht'in yanında çalışıyordu, cima Uluğbay örgütüne bağlı değüdi. Bazı ciddi eylemlere katılmak istediği yolunda söylentiler yayıyordu.
Bu benim soruma cevap vermiyor. Hedef kimdi ve operasyonun amacı neydi?
Bir istihbarat toplama operasyonuydu. Hedef, şehre yerleşen yeni ve güçlü bir Ukrayna çetesiydi. Uluğbayi onların öldürdüğünden

kuşkulanıyoruz.
Fabel Mahmut'un söylediklerini hatırladı. Volker'in sözünü kesmedi.
Operasyonu, kimse bizimle bu yeni çete hakkında konuşmayacağı.için başlattık. Her zamanki bağlantılarımız korkudan altlarına yapıyorlar. Haklılar da. Size, bütün bunları kendimize saklamamızın haklı bir nedeni olduğunu söyledim, hatırlarsanız?
Fabel başını sert bir hareketle, evet anlamında saUadı.
Neyse, korkarım, bundan hoşlanmayacaksınız. Kimse bu yeni çete hakkında konuşmaya hazır değil, çünkü muhbirlere, rakiplerine ya da yollarına çıkan herkese karşı inanılmaz derecede acımasız ve iş bitiriciler. Dahası, Hamburg Polisi içinde bağlantıları olduğunu ve biri konuşacak olursa derhal öğreneceklerini açık açık duyurdular.
Burada ispiyonları mı var? Buna inanmıyorum, diye protesto etti Fabel.
Aldığımız istihbaratlar bu yönde. Kesin olarak nerede bilmilaşa yürüttüğü bir operasyondu ve biz Klugmanni GSG9'dan aldık. Üzgünüm, ama böyle olması gerekiyordu.
- Ya Buchholz ve Organize Suçlar Şubesi ? Volker başını iki yana salladı.
Hamburg Polisi'nden hiç kimsenin operasyondan haberi yok. İster inanın ister inanmayın, bu Ukraynalıların önceden Sovyet İçişleri Bakanlığı'nın özel kuvvetlerine bağh polisler olduğu yolunda söylentder var. Almanya'daki polis görevlüeriyle bağlantı kurmuş oldukları tahmin edüiyor. Klugmann'a işte bu nedenle böyle bir geçmiş uydurduk; böylece araziye daha kolay uyacağını düşündük. Ve vaktiyle gerçekten özel kuvvetlerde çalışmış olduğundan, sahte kimliği kurcalandığında altından foyası çıkmayacaktı. Ama bilgi sızma tehlikesini göze alamazdık, o yüzden buradaki kimse hiçbir şey bilmiyor.
Khıgmann'ın buradaki kayıtlarım değiştirmenizin ve bunların federal kayıtlarla örtüşmemesinin nedeni de bu herhalde ?
Volker başını evet anlamında salladı.
Bu Ukraynalı çetenin başında kim var? diye sordu Werner, kapının önünden kıpırdamadan.
Volker Werner'e cevap vermedi, soruyu soran Fabel'miş gibi ona dönüp konuştu.

Operasyonun başhca hedeflerinden biri buydu. Bilmiyoruz. Şu an için eşkali ve adı tamamen belirsiz...
Tıpkı ikinci cinayet kurbanı gibi, diye düşündü Fabel. Volker devam etti.
Klugmann, Yuri Varasuv'un çetesinden, daha doğrusu vaktiyle onun olan çeteden biri aracılığıyla, bu adamlardan biriyle temas kurdu. Bağlantısını sadece "Vadim" adıyla tanıyor... Bu tipin gerçekten onlardan olduğunu, ama örgüt hiyerarşisinde oldukça aşağı bir yerlerde bulunması gerektiğini, yoksa açığa çıkarılmayacağım düşünüyor. Bu arada, biz ana çetenin on-on iki kişiden oluştuğuna inanıyoruz. Bunlara "Tepe Takımı" diyoruz. Bunların her biri yarım düzine eski çete "reisini" yönetiyor. Bu yeni çetenin çalışma biçimi, organize suça "organizelik" katıyor. Tepe Takımı bir işgal ordusunun komuta aygıtı gibi çalışıyor. Nitekim, Hamburg'daki bütün büyük çetelerin başlarını temizleyerek, yönetimlerini dağıttılar. Böylece ellerine, istedikleri gibi kontrol edebilecekleri başsız bir gövde geçti. İşe, Ukraynalı, Rus ve diğer Doğu Avrupalı çetelerle başladılar, sonra dikkatlerini Uluğbayin Klugmann gibi, örtülü kimliğine göre son derece önemsiz biriyle neden ilişki kursunlar ki ?
Volker duraksadı.
- Klugmann'a eline pazarlığım yapabileceği bir koz verdik... - Ne?
Son derece tehlikeli rakiplere karşı oynadığımızı anlamanız gerekiyor, Fabel. Sağı solu belli olmayan adamlar bunlar. Bu da, bazen risk almamızı gerektiriyor...
Fabel neler duyacağını bilmiyordu, ama duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğini anlamıştı. Volker içini çekti.
Onlara, Uluğbayin öldürüldüğü, uyuşturucu işiyle ilgili buluşmanın ayrıntılarını verdik.
Fabel Volker'e inanmaz gözlerle baktı.
Yeraltı dünyasının önemli simalarından birinin tepelenmesine yardımcı olmak için bir poüs operasyonuna başvurdunuz ? Tanrım, sizin yapmayacağınız bir şey yok mu ?
Tepeleme işini biz organize etmedik, tabiî ki!
Volker'in öfkesi inandırıcı değildi. Gözlerini Fabel'in masasındaki bir noktaya dikip devam etti.

Her şey boka sardı. Bu yeni çete hakkında bilgisiz olabiliriz, ama Ulugbay'la ilgili istmbaraümız kusursuzdur, jflugmamı'a, Uluğbay'a sözde milyonlar kazandıracak büyük bir uyuşturucu alışverişiyle Ugüi bügUeri aktardık. Ama Uluğbayin oraya bizzat geleceğini tahmin etmedik. Klugmann'ın elinde ilk buluşmanın, işin işindeki Kolombiyalıların adlarının ve özel bilgilerinin, miktarların vs ayrıntılı bügileri vardı. Klugmann bu bilgileri, üzerinde belli bir ağırlığa sahip olduğu, MEK'in uyuşturucu biriminde görevli bir bağlantısı aracılığıyla elde ettiğini ileri sürdü. Bu, Tepe Takımı'ndan birini ortalığa çıkarmaya yetti. Vadim besbelli aşağılarda bir yerde, ama bu adamların hepsinin tek tek ne kadar güçlü olduğunu düşünürseniz, bu göreli bir şey. Her neyse, bizim bütün istediğimiz Klugmann'a güvenüirlik ve itibar kazandırmaktı. Öyle kolay verilecek bir karar değildi. Büyük bir uyuşturucu baskını yapma fırsatını boşa harcadık, ama bunun Tepe Takımı'mn kabuğunu çatlatmaya değdiğini düşündük. Ukraynalıların işe el koyacaklarım tahmin ettik. Ve haklı çıktık. Hem de istemediğimiz kadar haklı. Daha biz sonucu öğrenmeden, Kolombiyalılar çoktan Bogota'ya dönmüş ve bir yer altı otoparkında Uluğbayin bey-
gibi, orada olması beklenmiyordu. Biz Ukraynalıların olaya el koyacaklarını ya da en fazlasından, malı silah zoruyla gasp edeceklerini düşünmüştük.

Tanrım, işleri bundan daha fazla sarpa sardınlamazdı, değd mi Volker?

Volker Fabel'e meydan okuyan bir bakış attı.

Burada neyle karşı karşıya olduğumuza dair zerre kadar fikriniz yok, Fabel. Karşımızda, biri hariç ne eşkalini ne de admı bildiğimiz, Spetznaz tezgâhından geçmiş, taş gibi on-on iki Ukraynalı var. Söylentilerin bile arkası kesildi. Adamlar hayalet gibiler, ama Hamburg yeraltı dünyasının neredeyse tamamı avuçlarının içinde. Sadece, Yılmaz ve Uluğbayin örgütünden geriye kalanlar kontrolleri dışında, ama onların da sonu yakındır. Ukraynalı bu çete, Hamburg'un görüp göreceği en büyük kriminal tehdidi temsil ediyor. Onları durdurmak için radikal önlemler almak zorundayız.

Fabel bunları dinlerken, Volker'e boş gözlerle bakıyordu. Vol-ker'in, Mahmut'un kendisine anlattıklarından fazla bir şey bilmiyor olmasına inanamıyordu.

Ya liderleri? Hakkmda hiçbir şey bUmediğinize inanamıyorum.
Hiçbir şey bilmiyoruz. Bütün bildiğimiz, Tepe Takımı'nın başında, Ukrayna İçişleri Bakanhğının üst düzey eski bir görevlisinin olduğu. Çeçenistan'da görev yaptığından kuşkulanmakla birlikte, ne eşkalini ne adını ne de yaşını bjliyoruz. Bir de, amaçlarına ulaşmak için tarifsiz bir şiddete başvurduğu yolunda söylentiler var.
Ya da sadece ibret dersi vermek içüVY Onun Tina Kramer cinayetinin arkasındaki kışı olmadığından nasıl emin olabiliyorsunuz?
Çünkü bunun hiçbir anlamı yok. Şu anda Klugmannin gerdek kimliğini siz hariç kimse bilmiyor ve onu bu işten çekmemiz gerekecek. Ama yürüttüğümüz operasyon ile diğer iki kurban lirasında hiçbir bağlantı yok Ve de Ukraynalılara», Klugmannin kimliğini teşhis etmedikçe, Kramer'i oiourmeleri için hiçbir neden yok.
Klugmann o gece... bize emaye i haberini vermeden hemen önce sizi aradığında ne dedi?
Berbat durumdaydı Bize Kramf rin başına gelenleri anlattı ve bunun ilk cinayeti işleyen psikopatın yönteminin aynısı olduğunu anladık. Dediğim gibi, arada bir bağlantı kuramadık, ama olay daha sıcakken operasyonla ilgili bir karar vermem gerekivenliğini sağlar sağlamaz Hamburg Polisi'yle temasa geçeceğimizi ve cinayet haberini vereceğimizi söyledim.
Peki neden öyle olmadı ?
Klugmann şimdiye kadar birlikte çalıştığım en iyi polislerden biridir. Benden, görevine devam etmek, ortalığı kolaçan edip gerçek kimliğinin anlaşılıp anlaşılmadığını öğrenmek ve cinayeti polise bildirmek için izin istedi.
Fabel, Davidwache'deki sorguyu hatırladı. Klugmann muazzam güçlü biri olmalıydı. Orada oturup Werner'in hakaretlerini, Fabel'in sorularını sineye çekmiş, partnerinin hunharca öldürülmesinin şokuyla sessizce baş etmişti. Maskesini bir an olsun yüzünden kaydırmamıştı. Fabel'in kuşkulan olmuştu olmasına, ama bu aklına dahi gelmemişti.
Werner, kapının oradan onun düşünceleri seslendirdi.
Orospu çocuğu! Taşakh herif doğrusu. Şu an emniyette mi?
Bümiyoruz. Onunla teması kaybettik. Güvenli cep telefonu sizde, bu yüzden ona telefonla ulaşamıyoruz. O da bizi aramadı. Çok

kaygılıyız.
Tam bu sırada, Maria Klee kapıdan içeri başım uzattı. Yüzünde sert ve kararlı bir ifade vardı. Werner'e biraz dışan gelmesini işaret etti. Volker tekrar Kriminalhauptkommissar'a döndü.
Bana inanmalısınız, Fabel, Kramer'in ölümü Ue operasyon arasında herhangi bir bağlantı olduğunu düşünmüş olsaydık, dosdoğru size gelirdim. Zaten, sadece Klugmann'm yerini saptar saptamaz da bunu yapacaktık.
Fabel tam bir şey söyleyecekti ki, Werner bembeyaz bir yüzle odaya döndü.
Artık Klugmann için kaygılanmanıza gerek yok gibi görünüyor, dedi. Billstedt Pokzeidirektion az "önce terk edilmiş bir yüzme havuzunda bir ceset bulmuş. Ve kurbanın eşkali onunkine uyuyor.

16 haziran pazartesi, 11.50. Hamburg-Billstedt, Hamburg
Fabel, Werner ve Maria Klee yulardır su yüzü görmemiş yüzme havuzunun bir kenannda duruyorlardı. Volker de gelmiş, ama Fabel ondan, polis kordonun arkasında beklemesini istemişti.
- Cinayet mahallinde ne kadar az insan olursa o kadar iyi... En İşin gerçeği, Volker'in varlığına-tahammül etmekte giderek daha fazla zorlanıyordu. Volker, yarı karanlık bir dünyanın, Yıl-nıazin tarif ettiği o boz bulanık alanın parçasıydı ve Fabel onunla ve dünyasıyla mümkün olduğunca az temas etmek istiyordu.
Vaktin öğleye yaklaşmasına ve duvarlardan biri boyunca uzanan pencerelerde bir-iki kırık camdan başka bir şey kalmamış olmasına rağmen, havuz, duvarlardaki ve zemindeki pislik havaya da yaydmış ve ışığı donuklaştırmışçasına kasvetliydi. Tatort kri-minal inceleme ekibinin yerleştirdiği çıplak ark lambaları havuzun içindeki pisliği daha da iyi gösteriyordu. Her yerde kullanılmış şırıngalar, prezervatifler, çöpler ve bir köşede, insan dışkısına benzer bir şey vardı. Fabel ölmek için bundan daha berbat bir yer hayal edemezdi.
Beyaz tulumlar giymiş, güçlü kuvvetli altı görevliden oluşan Tatort ekibi, pisliğin içinde arama yapıyordu. Ekibin başı olan Brauner, cesedin yanma çömelmişti. Klugmamıin elleri arkadan bağlanmış, başına da bir çuval geçirilmişti. Brauner, kuruyan kanın neredeyse kabuklaştırdığı çuvalı dikkatle kesip atmıştı. Fa-bel'in havuzun

kenarında, arkasında durduğunu fark edince, gözlerini kaldırdı ve ona başıyla selam verdi.
Sizin durduğunuz yere çömeltilerek vurulmuş, dedi. Kurşunun doğrudan beyin sapına saplandığı, klasik bir infaz şekli. Gerçekten profesyonelce bir iş. Havuzun dibini boylamadan ölmüş olmalı. Kurşun ağzın üstünden çıkmış.
Öleli ne kadar olmuş?
-Bunu, cesedi inceleyecek olan Möller'e sormalısınız, ama vücut ısına, ölüm soması morluklara ve ölüm katılığının kalkmasına bakarak, en az bir iki gün diyebilirim. Üç gün de olabdir.
Tatort ekibinden biri havuzun köşesinden seslendi.
Herr Brauner. Buraya bakar mısınız ?!
Fabel, Brauner'in arkasından, kriminal inceleme görevlisinin çağırdığı yere gitti.
Şurada..
Görevli, zemmdeki toz toprağın arasında parlayan küçük bir metal silindiri işaret etti. Brauner yere çömeldi ve nesneyi dikkatle eline aldı.
Dokuz milimetrelik bir kovan, dedi, silindiri lateks eldivenli başparmağı ile işaretparmağmın arasında tutarak.
Ve silahı çekenin rahatlıkla görebileceği bir yerde, dedi Fa-
Brauner omuzlarını silkti.
Belki de ortalık karanlıktı. Ya da yakalanmak üzere olduğunu düşünüp buradan planladığından daha çabuk çıktı.
Olabiür... dedi Fabel.
Ama hiç ikna olmamıştı. Brauner'in alnını kırıştırmasından, kafasını kurcalayan bir şey olduğunu tahmin etti.
Ne oldu?
Tamam, bu fişek dokuz milimetrelik, ama sıradan bir otomatikten atılmamış. Sizinkinin cinsi ne ? SİG-Sauer P6 mı ?
Walther P99.
O da uymuyor. Dokuz miümetreliklerin çoğu ya Smith and Wesson ya da Walther'in konfıgürasyonlarına dayanır. Bence bu bir 9x9x17 mm'lik. Standart dışı bir ateşü silah için standart dışı bir mühimmat. Ne olabileceğine dair bir fikriiüz var mı ?
Henüz değd. Sonunda birkaç markaya indirgeyebiliriz, ama bu iş zaman alacaktır.

Bu sırada patoloji uzmanı Möller geldi. Fabel onu başıyla selamladı. Öleli birkaç gün oluyormuş.
Bunu söyledikten sonra, Möller'in öfkeli haline gülümseyip havuzdan çıkmak için kapıya doğru yürüdü. Volker yeşil-beyaz Shutzpolizei arabalarından birinin kenanna yaslanmış duruyordu.
Klugmann mı? diye sordu.
Öyle görünüyor. Ama Möller'in onu sırt üstü çevirmesine kadar beklememiz gerekecek. Yüzünü ancak o zaman görebüeceğiz.
Bir-iki dakika süren bir sessizlikten sonra, Werner ve Maria da dışarı çıktılar. Arkalarından, siyah bir ceset torbasına konup iki görevlinin ittiği tekerlekli bir sedyenin üzerine yatırılmış olan ceset geliyordu.
Klugmann olduğu kesinleşti, dedi Werner, sert. bir sesle.
Volker öne doğru ilerleyip bir el hareketiyle görevlileri durdurdu. Kendini hazırlar gibi derin bir nefes aldı ve sert bir baş hareketiyle ceset torbasını işaret etti. Görevlilerden biri fermuvann uzun britine asıldı; fermuarın cızırdayarak açılmasıyla, Hans Klugmannin morarmış yüzü ortaya çıktı. Kurşun başından çıkarken dişleriyle burnunun arasında kalan kısmı paramparça etmiş, kanlı bir kratere dönüştürmüştü. Volker yüzünü buruşturdu. Başıyla yeni bir işaret yaptığı görevli, Klugmanni tekrardan vinil ko-
Cesur bir adamdı. Ve de namuslu ve iyi bir polis. Siz bunu anlayabilirsiniz, Fabel.
Sonra sustu ve cesedin morg arabasına konmasını izledi.
Onu ben işe aldım, Fabel. O operasyona ben yolladım ve kız öldürüldüğünde işi bırakması için ısrar etmedim. Ölmesi benim hatam.
Ben de öyle düşünüyorum, dedi Fabel, en ufak bir kötü niyet taşımadan.

16 haziran pazartesi, 14.00. Altona, Hamburg
Sonja Brun'un güzel yüzünde, ancak bir saat durmadan ağlamakla oluşabilecek bu kızarıklık ve şişlik vardı. Çevresi kızarmış gözlerindeki yanma hafiflemiş olsa bile, bedeni hâlâ kesikli ve derin hıçkırıklarla sarsılıyordu. Fabel öfke içindeki Volker'e, bunun artık Mordkommisson'u ügilendiren-bir dava olduğunu ve ondan gelebilecek her türlü müdahaleyi engelleme olarak değerlendireceğini kesin bir dille açıklamıştı. Volker'in bunu sineye

çekmekten başka seçeneği yoktu; Fabel'in, Werner'le birlikte Sonja'yı sorguya çekerken yanlarında olmasına izin vermesini, bir lütuf olarak kabıd etmek zorunda kalmıştı. Fabel Sonja'ya, Klugmannin örtülü bir federal ajan olduğunu açıkladığında irkıl-nüşti. Sonja buna inanamamış ve Fabel, kızın Khıgmann'la paylaştığı her anın, her sözcüğün bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçtiğini görmüştü.
Ama evleneceğimizi söylüyordu... O önemli işi biter bitmez Hamburg'dan gideceğimizi, başka bir yere yerleşeceğimizi söylüyordu... Bütün bunlar yalan mıydı? diye sordu Fabel'e, yalvaran gözlerle.
Hayır, Sonja. Yalan olmadığma içtenlikle inanıyorum. Seni seviyordu. Bundan emmim...
Sonja'ya Ukraynalılar, Klugmannin sözünü ettiği o önemli iş, dışarı çıkış saatleri, yanında gördüğü kişiler hakkında somlar sordular. Fabel, kıza iki soru arasında biraz soluklanma süresi tanıyarak yavaş ve sakın bir şekilde ilerlemeye çalışıyordu. Hayır, "Vadim"! hiç görmemişti. Hayır, Klugmann onun adını hiç anmamıştı. Evet, çalışmadığında sık sık, "önemli işiyle" ilgili olarak birileriyle buluşmak üzere, gece geç vakit dışarı çıkıyordu.
Hiçbir yere varamadılar. Sonja onlara yardım edemediği için özür dileverek. veniden hıckınnava başladı. Fabel soreuvu burade bulduğu bir paketten bir poşet alıp bir fincan yeşil çay hazırladı. Fincanı Sonja'nın eline tutuşturdu.
Son bir soru daha, Sonja. Hansin bir video kamerası var mıydı ?
Sonja kızarmış gözlerini gölgeleyen kaşlarım çattı ve başını olumsuz anlamda salladı.
Eve hiçbir kamera getirdi mi ? Ya da ortalıkta bir video kaseti gördün mü hiç?
Gene şaşkın bir bakış, bir omuz silkisi ve baş sallaması.
Sonja'yı, tanıdığını sandığı, ama gerçekte onunla göstermelik bir ilişki yaşayan bir aynasızla paylaştığı dairede yalnız bırakarak dışarı çıktılar. Kızın yanında oturacak kimse yoktu: ne bir akraba, ne bir arkadaş. O boş bir sahnede yapayalnız kalmış güzel bir kızdı, o kadar. Daha birkaç gün önce, evine ve sevgilisine geri dönerken, kafası yeni bir yerde yem bir yaşam düşleriyle dolu, alışveriş torbalarım sallaya sallaya yürüyen bir kız. Şimdi, tekrardan porno

film ve fahişelik çirkefine batacaktı, kuşkusuz. Klugmann onu gerçekten sevmiş miydi ? Onunla evlenmeye hiç niyetlenmiş miydi ? Fabel'in bu konuda hiçbir fikri yoktu, ama onu küçültücü bir yaşam tarzından kurtarmaya çalışacak kadar sevdiğini biliyordu.
Fabel daire kapısını arkasından çekerken, ölü bir polise sessiz bir vaatte bulundu.

16 haziran pazartesi, 22.50. Pöseldorf, Hamburg
Fabel eve döndüğünde saat neredeyse gecenin on biriydi. Büroya dönüşünde, gelişmeleri değerlendirmek üzere ekibini yeniden toplamıştı. Artık "Monique"in bu LKA7 ajanı olan Tina Kramer olduğunu büiyorlardı. Klugmann ölmüştü. Volker yürüttüğü soruşturma ile Tina Kramer cinayeti arasında hiçbir bağlantı olmadığını iddia ediyordu. MacSvvain artık resmen izlenecekti. Fabel, Van Heiden'le pazarlık etmiş ve Mordkommisson'dan iki tim liderinin katılacağı altı kişüik bir takip ekibinin kurulması konusunda anlaşmışlardı. Van Heiden önsezüerden hoşlanmıyordu. Daha doğrusu, bir önsezi uğruna Hamburg Polisi'nin parasını harcama fikri hoşuna gitmiyordu, ama Fabel'in bildiğini yapmasına izin vermişti. Fabel takip işinin sorumluluğunu Paul ile An-na'ya vermişti. Bu ikisinin, Klugmannin izini kaybettikten ve ölü bulunmasından sonra, şeflerinin bir güven gösterisine ihtiyaçları minal inceleme ekibinin başı Brauner, Blüm'ün laptopunda hiçbir maddi bulguya rasüanamadığını rapor etmişti. Teknik Şube'ye göre, bügisayann hard diskinden dosyalan silen her kimse, bu işi son derece dikkatli bir şekilde, muhtemelen harici bir donanım kullanarak yapmıştı. Bu, elinin altında gelişkin aygıtlar olan bir uzmanın işiydi. Möiler'in ön otopsi raporu ilk gözlerrderini teyit ediyordu. Maria Klee ortaya yeni bir şey çıkarmıştı, ama bunun konuyla doğrudan alakası olmadığım kabul ediyordu. Masanın üzerine bir sergi broşürü koymuştu. Bu, Marlies Menzel'in Bremen'de açtığı bir serginin broşürüydü. Bu isim Fabel'in kulağına yabancı gelmemişti. Soma, beynine bir yumruk yemiş gibi oldu. Marlies Menzel, Stuttgart-Stammheim Hapishanesi'nden daha yeni sahverilmişti. Svensson'un Radikal Eylem Grubu'nun eski bir üyesiydi; Fabel'in yaralandığı o soygun girişimine katılmıştı. Fabel o gün, on yedi yaşında bir kızı yüzüne iki kurşun sıkarak öldürmüştü.

Serginin adı "Çarmıha Gerilen Almanya'ydı. Fabel tablolann fotoğraflarına bakarken, göğsünde bir çarpıntı olduğunu hissetmişti. Her tuval kan kırmızı, siyah ve turuncuya çalan san lekelerden ve sıçratılmış boya izlerinden oluşuyordu: Alman bayrağının renkleriydi bunlar. Her tuval birbirinden hafifçe farklıydı, ama hepsinde aynı renkler kullandmış ve gerildiği çarmıhta haykırmakta olan aynı belü belirsiz insan figürüne yer verilmişti. Fabel, Maria'mn broşürü neden dikkatine sunduğunu derhal anlamıştı: bu resimlerde, bulanık, ama tedirgin edici bir şeküde Kanlı Kartal cinayetlerini hatırlatan bir şey vardı. Fabel Maria'ya başıyla tamam demiş ve birlikte Frau Menzel'e bir ziyaret yapmala-nnı önermişti. Fabel toplantıdan sonra, Organize Suçlar Şubesi LKA7'de Kols-ki ve Buchholz'la görüşmüş ve onlarla BND operasyonu ve Klug-mannin yüzme havuzunda öldürülüşü hakkında konuşmuştu. Konuşurken ikisini de incelemişti: öfkeleri sahici, ama beklediği kadar derin değil gibi gelmişti; belki de, organize suç işinde olmak, insanı yalana dolana alıştırdığından. Gene de, Buchholz'un operasyon konusunda hiçbir şey bilmediğinden kuşkulanması için bir neden olmadığım düşünmüştü.

Fabel eve döndüğünde yorgunluktan ölüyordu. Kendine bir bardak şarap koydu ve salonun ışıklannı yakmadan deri kanepenin üzerine yığıldı. Yekpare camlı pencerelerin ardında, şehrin
bir yüzme havuzunun dibinde, pisliklerin arasında ölü yatan Klugmanni, sendeleyerek bir kamyonun yoluna çıkan uyuşturucu verilmiş o kızı düşünmemeye çalıştı. Ama görüntüler beyninin içinde, kavanoza kapatılmış arılar gibi rasgele dans ediyordu. Beyaz şaraptan bir yudum aldı ve ağzı ekşidi. Bardağı yanındaki sehpanın üzerine koyup yatağa kadar gitmesi için gereken insanüstü çabayı göstermeye karar verdi. Daha kanepeden kalkama-dan, gözkapaklarmı ağırlaştıran kurşun yerçekimine yenik düştü ve Fabel derin bir uykuya daldı.
Geceyarısı bir buçuk sularında, bundan önceki bir soruşturma kapsamında izlediği "snuff movie"yi seyretmeye zorlandığı bir rüyadan sıçrayarak uyandı. Bu defa, dehşetten kararan ve yamulan Sonja Brun'un yüzüydü ve videodaki adamlar PVC'den köle maskeleri değil, tek gözlü Odin maskeleri taşıyordu. Fabel soyunup

yatağa girdi, ama yorgunluğunun dörtnala koşan zihninin çalışmasını durduramayacağını anladı. Yatakta bir saat debelendikten sonra, kalkıp tekrardan giyindi. Arabasının anahtarlarını kaptığı gibi sokağa fırladı.
Blüm'ün dairesinin anahtarlarını almak için Prâsidium'a uğradı. Orada ne bulmayı beklediğini bilmiyordu, ama Angelika Blüm'ün eşyalarının arasında dolaşma, yaşadığı yerde gezinme ihtiyacı hissediyordu. Hem zaten, orası da düşünmek için başka herhangi bir yer kadar iyi bir yerdi.
Jugendstil binanın karşısında frene bastığında saat üçü çeyrek geçiyordu. BMVV'sini, apartmanda oturan kızın, erkek arkadaşının arabasını park ettiğini söylediği yere bıraktı Apartman girişinin parlak ışıklan hâlâ yanıyordu ve cam kapılara yaklaşan birinin ışıktan gizlenmesi imkânsızdı. Ama bu mesafeden görülen birinin tarifi, ancak kızın verdiği kadar genel bir tarif olabilirdi. Uzun boylu, geniş omuzlu, ıyı giyimli kumral birerkek Peki ama katil o muydu ?
Fabel üçüncü kata çıkmak için asansöre bindi. Dairenin kapısını açmadan önce bir an durdu Karanlık dairenin içerisini görebılirnüşçesıne, gözlerim ahşaj U ipi) ,ı dikti Bu kilidi ilk kez çevirip cehennemin kapışım arala i i ı başka grotesk ölüm görüntüsünün bevnaüu d«>k";r ; h ı ırladl. Bu düşünceleri kafasına- için başını iki yana sallayıp
anahtarı çevirdi Girişteki glöb lambalıdan birini yaktı ve Blüm'ün çalışın odasına doğru yürüdü. İşıklan yakmadan önce.
rnedik bir sahne buldu: bu defaki korkunç bir şaline değildi, ama afallatıcıydı. Blünı'ün çalışma odası son derece profesyonel bir şekilde talan edilmişti. Çekmeceler çalışma masasından ve dolaplardan dikkatle çıkarılmış, duvarlardaki raflardan dosyalar ve kitaplar yere indirilmişti; mobilyalar altlarına bakılmak üzere baş aşağı çevrilmişti. Odada bir kargaşa olduğu söylenemezdi, çünkü son derece sistemli bir şekilde aranmıştı. Ve Fabel, Brauner'in ekibinin burayı bu halde bırakmadığını biliyordu. Buraya başka biri gelmişti. Bu düşüncenin zihninde canlanmasıyla birlikte, ensesindeki bütün tüyler diken diken oldu. İçeride biri vardı. Fabel taş kesildi. Dairedeki sessizliği öylesine dikkatle dinledi ki, kulaklarına yürüyen kanın ve Walther'ini kılıfından çekerken deriye sürtünen

metalin sesi katlanarak büyüdü. Sırtı odanın kapısına dönük olduğundan, kendisini savunmasız hissediyordu. Hızla ve sessizce arkasına döndü, koridora doğru yürüdü. Sessizlik. Diğer odalardan gelebilecek bir ses duymaya çalışarak, yarım dakika kımıldamadan durdu. Hâlâ çıt yoktu. Vücudundaki gerginlik biraz azaldı, koridor boyunca ses etmeden yürüdü. Sırtı duvara dayalı, silahı sağ elinde dikili, yatak odasının kapısını iterek sonuna kadar açtı. Kapının kasasının içine sıçrayarak yüzünü içeri dön-
dii ve silahının gezinden gözleriyle odayı taradı. Bir elini tabancasmdan indirip ışığı yakmak için elektrik düğmesini aradı. Oda boştu. Fabel küçük bir kahkaha attı: geri zekâlı gibi davranıyordu. Silahını indirdi ve koridora döndü.

Fabel'in ilk tepkisi şaşkınlık oldu. Adam nasıl olmuş da bu kadar hızlı ve sessiz hareket etmişti? Salonda, saldırmak için uygun bir an kolluyor olmalıydı. Fabel'in silahlı eli havaya kalktı, ama hareketini tamamlayamadan donup kaldı; Fabel kokma inanmaz gözlerle baktı. Saldırganın çelik gibi kuvvetli, sağlam bir pençesi vardı. Fabel'e bilek kemikleri un ufak oluyor gibi geldi. Zorlanan eli açıldı ve Walther'i ahşap zemine tangırdayarak düştü. Adam şimdi çok yakınmdaydı. Fabel diğer yumruğunu yukarı sallamayı denedi, ama saldırgan boştaki eliyle boğazını kavrayıp sıktı. Adrenalin zamanın akışını yavaşlatıyordu; Fabel bu sırada, hava yolunun tıkanmadığını, ama saldırganın boynuna, çenesinin köşesinin tam altına çok güçlü bir baskı uyguladığını fark etti. Bağırmaya çalıştı, ama sesi çıkmadı. Etrafında dünya kararmaya başladığında, tüm yapabildiği, kendine ölmenin böyle bir şey mi olduğunu sormak ve Tina Kramer'in katledildiği binanın önünde eörmüs 17 haziran salı, 05.20. Uhlenhorst; Hamburg

Fabel'in algıladığı ilk şey ağn oldu: bütün baş ağnsı tariflerini aşan, içki sonrası ağrılarına taş çıkaran bir ağn; kafatasım düim düim eden bir döner testere. Sonra, şakımalanyla şafağın söküşünü müjdeleyen kuş seslerini duydu. Fabel başını hafifçe kaldırdı ve ağn soğuk bir hançer gibi beynini yardı. Başını yastığa geri bıraktı. Nerede olduğuna ya da buraya nasıl geldiğine, hatta günlerden ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bilincinin tam olarak yerine gelmesi neredeyse bir dakika sürdü. Slav adam. Yerinde doğruldu ve daha da güçlü bir hançer darbesi daha yemiş gibi oldu; bu defa

ağnya nıide bulantısı ve baş dönmesi de eşlik etti. Ya-tağm kenanna eğilip kustu. Başında yükselmekte olan ağn dinmedi, ama onu kabullendi. Ağn, hayatta olduğu anlamına geliyordu. Yeniden yatağa yığddı ve cep telefonunu bulmak için cebini yokladı. Telefonu yok olmuştu. Tabanca kdüFındaki silahı da öyle. Etrafına bakınmak için hafifçe doğruldu. Angelika Blüm'ün yata-ğındaydı. Onu buraya Slav getirmiş olmalıydı. Fabel'in başındaki ağn bütün düşüncelerini kefene sardı. Soluk gri ışıkta, cep telefonunun, sUahının ve cüzdanının şifoniyerin üzerine özenle sıralanmış olduğunu gördü. Yataktan kalkması ve sendeleyerek şifoniyere kadar yürümesi bir beş dakika daha aldı. Cep telefonunu akçağaç şifoniyerin üzerinden çekti ve Prâsidium'un telefon hafızasına kayıtlı numarasını tuşladı.

Öğlen olduğunda, Fabel'e saldıran kısa boylu, güçlü kuvvetli Slav'ın eşkali bütün KriPo ve üniformalı polis memurlarına dağıtılmıştı. Fabel'i muayene eden, St. Georg Hastanesi'ndeki doktor, saldınmn profesyonelliğinden ne kadar etküendiğini gizleyemedi. Slav, beyne kan akışını büyük bir ustalıkla durdurarak Fabel'i bayıltmıştı. Fabel'in çektiği baş ağnsı oksijensiz kalan beyin hücrelerinin ölümünden kaynaklanıyordu, ama kalıcı çok az hasar vardı. Hastane personeli Fabel'i gözlem altında tutmak için geceyi hastanede geçirmesi konusunda ısrarcı davrandı, Fabel de kendini son derece bitkin hissettiği ve ağnsı çok olduğu için tartışmaya girmedi. Sonra da, kendini huzurlu ve derin bir uykunun kollanna bıraktı.
Saat ikiyi biraz geçe uyandı. Hemşire dışanda sabırla Fabel'in uyanmasrnı bekleyen Werner'i ve Maria Klee'yi içeri aldı. Maria, ronunu bu kadar savunmasız bir halde görmekten rahatsız olmuştu. Fabel ısrar edince, sonunda köşeden bir sandalye çekip oturdu. Bunun, ikinci cinayet yerinde gördüğün o adam olduğundan emin misin ? diye sordu Werner.

Kesinlikle. Dosdoğru gözlerinin içine bakıyordum. Werner'in yüzü sertleşti.
O halde bizimki. Sven'in Oğlu o... Fabel kaşlarını çattı.
BUmiyorum. Oysa, beni neden öldürmedi?

Bunu denemediğim söyleyemeyiz, dedi Maria.
Hayır... Ben öyle düşünmüyorum. Buradaki doktor, son derece profesyonelce davrandığım... beni nasıl baydtacağını bildiğini söylüyor. Beni öldürmek isteseydi, Blüm'ün yatağına yatırmak yerine, sessiz ve telaşsız işimi bitirebüirdi.
Ama onu iki cinayet mahallinde de gördük. Bu, onu şüpheli kılmaya yeter de artar bile, diye protesto etti Werner.
Ama neden cinayetten sonra oradaydı ? Evi cinayeti işlediği gece aramak yerine, neden sonradan aramayı seçti ?
Belki de arkasında bir şey bıraktığını düşündü, dedi Maria.
Bu katilin arkasında hiçbir şey bırakmadığını hepimiz biliyoruz. Zaten, Brauner'in ekibi evi iğneden ipüğe aramıştı. Bir şey atlamış olmaları mümkün değildi ve bizimki bunu büiyordu. Üstelik, bana saldıran tip, apartmanda oturan kızın bize verdiği tarife uymuyor.
Fabel sustu. Dar ve uzun hastane penceresinden giren güneş ışığı halının üzerinde parlak bir üçgen oluşturdu ve kapının yanındaki eviyeıün seramiğinin, paslanmaz çelikten boru ve musluklarının üzerinde donuk donuk parladı. Basma bir ağrı saplanan Fabel, gözlerini yumdu ve kafasını yastığa dayadı. Gözlerini açmadan konuştu.
Benim kafamı asd meşgul eden, bu yaşlı adamın kuvveti ve beni bu kadar profesyonelce alt edebilmiş olması. Bunun için eğitilmiş olmak lazım.
Werner bacaklarını deri uzatıp ayaklarım Fabel'in yatağının altındaki demir borulara dayadı.
Sen de Maria da yabancı birine benzediğini söylüyorsunuz. Rus'a. Eli işe bu kadar yatkınsa, "Tepe Takunı"ndan, Volker'in bahsettiği o Ukraynalı çeteden olabüir mi?
Hamburg Polisi'nden birini öldürmek büyük iştir, dedi Werner. Klugmanni bir tarafa koy. Mordkommission'dan bir Hauptkonımissari öldürürsen saklanacak delik bulamazsın.
Kimliği ve orada bulunma nedeni ne olursa olsun, bütün Hamburg Polisi peşinde şu an, dedi Maria.
Fabel hafifçe doğruldu. Bunun için harcadığı efor sesinin tonuna yansıdı.
Ben onu bulmanın o kadar kolay olacağından emin değilim, Maria. MacSwain'den ne haber? Takibe alındı mı?

Paul ve Anna peşinden bir an ayrılmıyorlar, dedi Werner. Nöbeti başkaları devraldığında bile, çoğunlukla orada oluyorlar. Sanırım, Klugmann olayında olduğu gibi işi bir defa daha bok etmekten korkuyorlar.
İyi. Yarm buradan çıkmış olacağım. Her şeyi bir daha gözden geçiririz. Bu arada, bir gelişme olursa beni haberdar edin.
Okey, Şef, dedi Werner.
Fabel gözlerini tekrar- yumdu ve başını yastığa koydu. Werner, Maria'ya bir bakış atıp çenesiyle kapıyı işaret etti. Maria başmı salladı ve yataktan kalktı.
Yalanda görüşmek üzere, Şef, dedi.

Fabel günü pencereden dışarı bakarak, seyretmeye değer bir şey bulma umuduyla boş yere TV kanalları arasında dolaşarak ve uyuyarak geçirdi. Gün ilerledikçe, boynunun giderek sertleştiğnü ve Slav'ın başparmağıyla beyne giden kanı durdurduğu, boynunun yan tarafındaki noktanın duyarlılaştığmı fark etti.
Susanne ikindi üzeri geldi ve derhal Fabel'i muayene etmeye başladı; başparmağıyla gözkapaklarım kaldırıp sırayla iki gözünü inceledi, boynunun ne kadar hareket edebildiğini anlamak için elleriyle başını iki yana döndürdü.
Ön sevişmeden anladığın buysa, bunun benim tarzım olmadığını söylemek zorundayım, dedi Fabel, sırıtarak
Susanne'nin ruh hali şakalaşmaya müsait değildi. Fabel kızın gerçekten sarsılmış olduğunu gördü ve bundan etkilendi. Susanne yatağa oturdu ve Fabel uyuklarken kâh konuşarak, kâh susarak birkaç saat boyunca eli elinde durdu. Fabel, hemşire onu dışarı çıkarmak için geldiğinde, Susanne'nm kadını gayet buyurgan bir tonla kapı dışarı edişini hayretle izledi. Susanne saat altıya kadar vanmda kaldı, aksam da bir saatliğine yeniden geldi. Saat do17 haziran salı, 08.30. Harvestehude, Hamburg.
Anna Wolff sekreter, kuaför ya da anaokulu öğretmeni olabüir-di. Ufak tefek ve hayat dolu bir kızdı. Güzel, yuvarlak yüzünden sürekli enerji taşar ve normalde koyu renk bir far, rimel ve kan kırmızı bir rujla makyaj yapardı. Kuzgun karası kısa saçlarını ya dümdüz tarar ya da jöleyle diken diken yapardı. Onu görenlerin bir Kriminalkommissarin olduğu sonucuna varmasını engelleyen

şeylerden biri de gençliğiydi. Anna yirmi yedi yaşındaydı, ama en çok on sekiz-on dokuzunda gösteriyordu.
Paul Lindemann'a gelince, polisten başka bir şey olması imkânsızdı. Werner Meyer'in babası gibi, onun babası da, Hamburg'un suyolu, kanal, Uman ve rıhtım şebekesinde botla devriye gezen bir Wassershutz10 polisiydi. Lindemann, Fabel'in "fırçayla ovalanmış LuthercUer" dediği, çoğunlukla değişime ayak direyen, o temiz, titiz, bakımlı ve sade insanlardan biriydi. Paul Lindemann 1950'lerde veya 1960'larda bugünkü yaşında olsaydı da, aynen böyle bir tipi olurdu.
Fabel genelde Anna ve Paul'ü birlikte çalıştırırdı. Birbirlerinden ak ve kara kadar farklıydılar. Fabel birbirinden tamamen farklı bakış açılarına sahip kişilerden oluşan ekipler oluşturmanın yararına inanırdı: aynı nesneye farklı açılardan bakarsanız, bütünü görme şansınız artar. Arına ve Paul tuhaf bir ikili oluşturuyordu ve birlikte çalışma mecburiyeti, birkaç ay boyunca ikisine de çok zor gelmişti. Ama artık, birbirlerine derin bir saygı duyarak birlikte çalışıyor, farklı ama tamamlayıcı yeteneklerine değer veriyorlardı. Fabel, Maria ve Werner'den de böyle başarılı bir sonuç elde etmeyi ummuş, ama onlar henüz ekip olarak potansiyellerini gerçekleştirememişlerdi.
Anna ve Paul, bu gece kendilerini gergin hissediyorlardı. Fabel onlar için bir patrondan daha fazlasıydı, ikisine de akıl hocalığı yapmış ve onları Mordkommission ekibine seçerek önlerinde daha yüksek kariyer perspektifleri açmıştı. Fabel, ikisinin gözünde de yenilmez, büeği bükülmez bir insandı. Şimdi ise St. Georg Hastanesi'nde bir hasta yatağında yatıyordu. Britanyah bir yuppie bozuntusunun peşinde dolaşmak yerine, Fabel'e saldıran kişiyi arayıp bulmak için her şeylerini verirlerdi.
MacSwain'in oturduğu sokağın köşesinde bir tütüncü ve gazete bayii kulübesi vardı. Tezgâhın arkasına bir kahve makinesi, dısarıva da müşterilerin avakta kahvelerini içtikleri, mat alı'iminyumdan, dirsek yüksekliğindeki bildik masalar konmuştu. Anna dört masadan birinin yanında duruyor ve buradan, kavşağın ve MacSwain'in apartmanının yanı sıra, yer altı otoparkının çıkışını net bir şekilde görüyordu. Biri, arabayla ya da yaya olarak dışarı çıkacak olursa, Anna hangi yöne gittiğini görebdecek ve arabasını

binayı diğer taraftan izleyecek şekilde, biraz aşağı park etmiş olan Paul'e telsizle haber verecekti. Artık hava kararmıştı. Anna sonuncu olmasını umut ettiği üçüncü kahvesini içiyordu. Bir kahve daha, çarpıntdı ve uykusuz bir gece demekti. Şişko ve suratsız büfe sahibi varlığına dikkat büe etmemişti, ama haki rengi komando yelekti üç Dazlak sigara almaya gelince, onlara bir şeyler mırıldanıp başıyla Anna'yı işaret etti. Şişko büfe sahibi ve Dazlaklar gürültülü bir kahkaha patlattılar. Anna bakışlarını apartmandan ayırmıyordu. Üç Dazlak Anna'nın masasma geldi, biri bir tarafa, ikisi öbür tarafa geçti. Bozuk ciltli, boğa gibi kaim boyunlu, uzun boylu bir genç olan Dazlaklardan biri Anna'ya doğru eğüdi.

Noldu tatlım, eküdin mi yoksa?

Anna ne cevap verdi, ne de onlardan tarafa baktı.

Boğa boyunlu Dazlak, arkadaşlarına yan yan bakıp güldü.

Ben sana beklediğini veririm, bebek...

Neyi, on santimetrelik aletinle mi ? dedi Anna, içini çekerek ve gene Dazlak'tan tarafa bakmadan.

Boğa Boyunlu'nun iki arkadaşı, parmaklarıyla onu göstererek gürültülü bir kahkaha attılar. Dazlağın yüzü karardı. Anna'ya so-kuldu, elini kızın deri ceketinin altına sokup göğsünü kavradı.

Ne kadarımı ağzına alabüeceğine bir baksak...

Her şey Boğa Boyunlu'nun kavrayamayacağı kadar hızlı bir şe-ldlde gelişti. Anna kendi etrafında bir dönüş yaparak Dazlak'tan uzaklaştı ve tekrar dönüp sert bir hareketle ellerini üzerinden itti. Sol elini aşağı uzatıp Dazlağın hayalarını yakalarken, sağ dirseğini yüzünün ortasına indirdi. Sonra, yağ gibi bir hareketle sağ elini ceketinin içine sokarak otomatik SÎG-Sauer'ini çıkardı, adamın yüzüne dayadı. Ayaklan birbirine dolanan Dazlağın dengesini toparlamasına meydan vermeden, geri geri itip sırtım büfenin tezgâhına dayadı. SUahın namlusuyla adamın burnunu ezerken, cüveli bir sesle .konuştu. y

Anna'yla düzüşmek mi istiyorsun ? dedi, başım bir sağa bir sola eğip dudaklarını şişirerek.

süzüyordu. Anna kolunu dimdik ileri uzatarak silahım diğer iki Dazlağa çevirdi.

- Ya siz, gençler? Anna'yla düzüşmek istiyor musunuz? Boğa Boyunlu'nun arkadaşları ellerini havaya kaldırdılar ve

geriye doğru birkaç adım attıktan sonra hızla koşarak kaçmaya başladılar. Anna Boğa Boyunlu'ya döndü ve namluyu tekrar burnuna bastırıp bir oyuncakla oynar gibi sağa sola çevirdi. Dazlağın burnundan süzülen kan yüzüne gözüne bulaşmaya başlamıştı. Anna hayal kırıklığına uğramış bir genç kız edasıyla konuştu.
Anna'yla düzüşmek istemiyorlar... dedi, şirin sesini alçaltarak. Ya sen, taşaksız? Benimle eğlenmek istemez misin?
Dazlak başını kuvvetle iki yana salladı. Anna'nın gözleri kısılıp karardı.
Bir daha bir kadına elini sürdüğünü duyarsam, seni kendi ellerimle yakalarım, anladın mı ? Şimdi, kimliğini göster bakayım.
Dazlak yeleğinin ceplerini karıştırıp kimliğini çıkardı. Anna adamın ezik hayalarım bırakarak, kimliği inceledi.
Okey, Markus, artık nerede yaşadığını biliyorum. Belki, ziyaretine gelirim de biraz daha eğleniriz, ha?
Dazlağın yüzüne doğru eğilip tıslar gibi bir sesle emretti.
Şimdi siktir ol git.
Sonra, çömelip almak zorunda kalsın diye kimliğini yere fırlat-. tı. Dazlak, ezik hayalarını tutarak arkadaşlarının gittiği istikametin tersine, koşa koşa uzaklaştı. Anna süahını kmfina yerleştirip büfeciye döndü.
Ya sen şişko, bir sorun mu var? dedi, en tatlı liseli laz gülümsemesiyle.
Büfeci başını iki yana sallayıp ellerini havaya kaldırdı.
Hayır, hiçbir sorun yok, Fräulein.11
- O halde bana bir kahve daha ver bakalım, yağ tulumu. Anna apartmana bakmak için arkasını döndü. MacSwain'in ışıklan sönmüştü. Bakışlanyla çıkışlan ve sokağı taradı. Görünürde hiçbir şey yoktu. Ceketinin cebinden telsizini çıkardı.
Paul... Sanırım, MacSwain dışan çıkıyor... Onu görüyor musun?
Hayır. Ya sen?
Hayır. Ben biraz meşguldüm.
Anna'nın parmağını telsizin düğmesinden çekmesiyle, metalik gri bir Porsche'nin garajdan çıktığını görüp tekrardan düğmeye
Harekete geçiyoruz, Paul. Derhal gelip beni al. Hemen, şimdi! Paul birkaç saniye içinde, takip işinde kullanılan külüstür Mercedes'le çıkageldi. Dışı dökülen arabanın motoru mükemmel du-

rumdaydı.
Anna arabaya binerken, Paul'ün genelde ifadesiz olan yüzünde alaycı bir gülümseme belirir gibi oldu. Yüz kasları bu gülümsemeyi bastırmak için mücadele ediyordu. Anna diken diken saçları, abartılı makyajı ve üzerine çok büyük gelen deri ceketiyle, hayatında ilk kez gece kulübüne giden, henüz makyajın incelikleriyle tanışmamış üseli bir genç kızı andırıyordu.
Neye gülüyorsun, Schlaks?12 diye sordu Anna.
Gene oyun oynadın, değil mi?

Ne demek istediğini anlamıyorum, dedi Anna, gözlerini iki araba öndeki metalik gri Porsche'den ayırmadan.
Yolun aşağısında park etmiş beklerken, iki Dazlağm koşarak kaçtığını gördüm. Şeytan görmüş gibiydiler. Gördükleri sen olmayasın?
Ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yok.
Trafik ışıklarında, bir sıra arabanın arkasında durdular. Paul, Porsche'nin ışıklan geçip geçmediğini görmek için uzun boynunu ileri uzattı. Geçmemişti. Anna'ya bakmak için döndü ve yan koltuk camından, elleri dizlerinde soluklanmaya çalışan, iki büklüm, iri kıyım bir Dazlak gördü. Yüzü kan içindeydi. İzlenip izlenmediğini anlamaya çalışırcasına arkaya, yolun aşağısına bakıyordu. Gözlerini çevirdi ve bakışlan Paul'ünkülerle karşılaştı. Soma An-na'yı gördü. Anna kan kırmızı dolgun dudaklarını şaklatarak adama uzun ve kösnül bir öpücük yolladı. Dazlak dehşetten donakaldı, sonra kaçacak bir delik bulmak için çevresine bakındı. Bu sırada yeşil ışık yandı ve Mercedes harekete geçti. Anna burnunu kınştırarak, ona parmaklarıyla şirin bir "bye bye" işareti yaptı.
Hiçbir fikrim yok, diye tekrarladı, abartılı bir masumiyet ifadesi takınarak.
Paul dikiz aynasına göz attı. Dazlak, rahatlama duygusundan aşağı sarkmış omuzlanyla, arabanın arkasından boş gözlerle bakıyordu.
-Anna, kendine dikkat et. Günün birinde, yutamayacağın kadar iri bir lokmaya çatacaksın.
Ben başımın çaresine bakmayı bilirim.
Ve günün birinde, hakkında taciz va da kaba kuvvete başvur-
Anna koca bir kahkaha attı. Paul'e eliyle bir sonraki sokaktan sola

dönmesini işaret etti: Porsche'nin sol sinyal lambası yanıp sönüyordu.
Kendine saygısı olan o kafasını siktiğimin Neonazi Dazlaklarından hiçbiri, bir elli boyunda bir Yahudi'den kıçına tekme yediğini itiraf etmez. Ederse de, mahkemede herkes ona kıçıyla güler.
Paul basını iki yana salladı. Anna'nın soykırımdan sağ kurtulan bir aileden geldiğini biliyordu: Britanyaldar ve Kanadalılar Hamburg'u alana kadar, vicdan sahibi bir aile tarafından saklanan Hamburg Yahudileri'nden olduklarını. Anna etrafına savunma duvarları örerek büyümüştü; dövüş sanatları eğitimi ve İsrail ordusunda üç yıllık hizmetle berkitilen duvarlardı bunlar.
Göğün rengi kadife mavisine dönmüştü. Paul tüm dikkatini metalik gri Porsche'ye vermişti; MacSwain onları Hallerstras-se'ye doğru götürüyordu. Belediyeye ait Grindelhochhâuser konut blokları karanlığın içinde dimdik yükseliyordu. Bu, Londra, Birmingham ya da Glasgow gibi şehirlerde de görülebilecek bir manzaraydı. Nitekim, bu binalar savaştan soma, Britanya işgal kuvvetlerine bağlı askerlerin aüelerini barındırmak üzere inşa edümişti. Britanyaldar geri çeküirken, binaları Hamburg idari makamlarına devretmişlerdi. Şimdilerde Hamburglularm uzak durdukları Grindelhochhâuser'de, ağırlıklı olarak göçmen aileler barınıyordu. Bu ithal malı beton cangılda kanunları Ukraynalı çetelerin belirlediği söyleniyordu.
MacSwain Beim Schlump'u geçti, SternschanzenParki geride bırakıp Schanzenstrasse'ye girdi.
St. Pauli'ye doğru gidiyor, dedi Anna
İkinci kurbanın bulunduğu yere, diye ekledi Paul, Anna'ya kaçamak bir bakış atarak. Ama muhtemelen, felekten bir gece çalmak için...
St. Pauli gündüzleri güneşin enerjisini soğurarak uyuklar gibidir. Geceleri ise sokaklarından hayat fışkırır. Seks ticareti ve müzikallerin yanı sıra, şehrin dört bir yanından ve dışarıdan gelen gece kuşlarını mıknatıs gibi çeken The Academy, PAT, Location One ve Cult gibi kulüplerle, Avrupa'nın en hareketli gece hayatı merkezlerinden biridir. Kuzey Almanlar in haz arayışlarına mola verdikleri sah geceleri bile, burada eğlence sabahlara kadar sürer.
MacSwain arabasını Spielbudenplatz otoparkına bıraktı. Paul, MacSwain'in çıkmasını beklemesi için Anna'yı otoparkın girişindı.
MacSwain otoparktan çıktı. Üzerinde rahat, ama pahalı giysiler

vardı; sakin ve kendinden emin bir havayla yürüyordu. Ona arkasını dönüp karşı kaldırıma geçtikten sonra peşine takdmak için gerisin geriye dönen Anna'yı fark etmedi bile. Bu arada, Paul, MacSwain'i görmüş, onu yolun karşısından, yaklaşık üç metre mesafeden takip etmeye başlamıştı.
Spielbudenplatz'dan uzaklaşan MacSwain, Davidvvache Polis Merkezi'nin önünden Davidstrasse'yi çaprazlamasına geçerek Friedrichstrasse'ye girdi. Anna, Paul'ün arkasından yetişip koluna girdi; bu basit ve samimi hareket, onları anında bir çift görünümüne soktu. Dikkat çekici bir kapısı olan Albers-Eck'in önünden geçtiler. Yakınlardaki bir pub'da bir Schlager13 gecesi vardı; Alman pop müziğinin yavan ritimleri sokağa taşıyordu. MacSwa-in Hans-Albers-Platzi geçip bir dans kulübüne girdi. Almanya'da-ki uyarıcı madde pazarının patronları havasındaki iki güvenlikten biri onu bir baş hareketiyle selamladı.
Lanet olsun, dedi Anna Şimdi ne halt edeceğiz? Paul dişlerinin arasından soludu.

Bilmiyorum... İçerisi insan kaynıyordur. İçeri girersek, biz daha kalabalığın içinde onu göremeden dışarı çıkabilir. Burada takılırsak da, tersine biz tabak gibi ortada kalırız.
Meydanı gözleriyle hızla tarayıp ekledi.
Şuraya dikilmeleri için yedek güç isteyebiliriz, ama biz burada fazla göz önündeyiz... içeri girelim, bakalım onu bulabilecek miyiz. Bulamazsak, on beş dakika sonra kapıda buluşuruz. Anlaştık mı?
Anna başını tamam anlamında salladı. Kulübün merdivenlerinden yukan çıkmaya başladı. Dev yapdı güvenliklerden biri, kızın deri ceketine bakarak alay eder gibi güldü. Yanından geçerken de, sol omzundan tutup durdurdu. Anna'nın sağ eli ani bir hareketle güvenliğin güçlü başparmağını kavradı. Güvenlik, geriye doğru bu kadar bükülebilmesine hayret ettiği parmağına bakarak, bir "ahhhh" nidasıyla kenara çekildi.
Dokunmak yok! dedi Anna, bütün sevimliliğiyle.
Öteki goril öne doğru hamle etti. Paul, adamın yolunu keserek Kriminalpolizei kimliğini burnuna dayadı. Goril geriledi ve içeri girmesi için Anna'ya kapıyı açtı. Öteki güvenlik Anna'nın elinden kurtardığı başparmağuu avucuna alıp ovuşturdu.

- Öfke denetleme dersleri alıyor da... dedi Paul, kendi esprisi-
Kulübün dışından duydukları tekdüze bas atımları, girişten dans pistine açılan kapıyı itmeleriyle birlikte sağır edici bir patlamaya dönüştü. Lazerler ve pisti tarayan ışıklar, müziğinin ritmine uygun olarak yanıp sönüyordu. Çevresindeki yürüme platformundan daha alçak olan daire şeklindeki pistte yüzlerce kişi dans ediyordu. Bununla birlikte, fıkır fıkır kaynayan kalabalık, haftasonlarında olduğu kadar yoğun değüdi. Gene de, bu kalabalıkta bile birini bulmak cesaret kinci bir işti.
Anna Paul'e döndü ve üzerinden dökülen deri ceketinin altından omuzlanın silkerek sordu.
Bir kulübe geldiğinde ük olarak ne yaparsın?
Bir içki almm.
Paul başını sallayıp gözleriyle dans pistinin çevresini taradı. İleride, yüksekçe, büyük bir bar vardı. Birbirlerinden aynldılar ve MacSvvain'i görmek için dikkat kesdip pistin etrafım iki taraftan dolanarak bara doğru ilerledüer. At nah şeklindeki barın karşı uçlarına aynı anda vardılar. Bir şüpheliyi ararken, etrafı dikkat çekmeden kolaçan etmenin incelikleri vardır: Paul bu beceriye sahip değüdi. Doğa ve Kuzey Alman genleri elbirliği etmiş, ona doğal kıyafeti ancak bir SchuPo üniformasr olabüecek bir insanın suretini vermişti. Paul, burada, son moda giyimli, çoğu da yan çıplak gece kuşlannm ortasında, yapacağı en iyi işin, olabüdiğince arazi olmaya çalışmak olduğunu biliyordu. Kalabahğı yararak bara yaklaştı ve bir bira söyledi.
Bulunduğu yerden Anna'yı görebiliyordu. O bu konuda mükemmeldi. Bara sadece arada bir ve ilgisizce bakarak, bütün dikkatini müziğe ve dans pistine vermiş gibi görünmeyi başanyordu. MacSwain gözüne iliştiğinde, ağır adımlarla Paul'e doğru derliyordu. Anna'nm dikkatini çeken ilk şey, MacSwain'in yüzü oldu; onu daha önce yakından hiç görmemişti, onu sadece, Fabel'in göçmen dairesinden sağladığı bir vesikalık fotoğraftan tanıyordu. MacSvvain'in iri ve çıkık elmacıkkemikli, kare çeneli, geniş ve güçlü bir yüzü vardı. Zümrüt yeşili gözleri ışıl ışd parlıyordu.
MacSvvain barda, sanki her sözcüğünü yutar gibi dinleyen, esprilerine anında kahkahalarla karşılık veren ve mücevher yeşili gözlerine hipnotize olmuş gibi bakan iki şansınla sohbete dalmıştı.

Anna ona buaz fazla baktığının fark edip gnıba sırtını döndü. Gözlerini dans pistinde ağrr ağır gezdirdikten sonra Paul'e çevirdi. Fark edilmesi güç bir göz hareketiyle MacSwain'in yerini işa- hareketle arkasına döndü. Oradaydı. Ve deüci yeşil bakışlarını Anna'nın üzerine dikmişti. Anna içinde bir panik kıpırtısı hissetti, ama bunu yüzüne yansıtmamaya çalışarak heyecanmı bastırdı. MacSwain'den uzağa, Paul hariç her yere ve hiçbir yere bakmaya çalıştı; Paıd'e bakması, MacSwain'm kendisini izleyen biri daha olduğunu anlamasına yol açabilirdi. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu, gene de rahat görünümünü korumayı başardı.
Bakışları gene MacSwain'e kaydı. Yeşil gözleri hâlâ üzerine dikiiydi. iki sarışın aralarında kıkırdıyorlardı. Lanet olsun, diye düşündü, beni fark etti. MacSwain'in dudaklarının köşeleri manidar bir tebessümle kıvrddı. Anna'nın tek umudu kalmıştı: oradan derhal toz olmak ve Paul, MacSvvain'i izlemeye devam ederken, telsizle içeri yeni sivdler çağırmak, içinden kendine lanet okudu. Bir takip işinin daha içine etmişlerdi. Fabel o hastane yatağında yatıyordu ve Prâsidium'a döndüğünde MacSwain'in onu fark ettiğini öğrenecekti. MacSwain'in yüzündeki manidar gülümseme alaycı bir sırıtma şeklini aldı. Anna içinden, hadi, devam et bakalım yakışıklı göt, diye geçirdi, bakmaya devam et. Soma, durumu çaktı: Lanet olsun, beni teşhis falan etmedi... Aşağılık herif beni kesiyor, hepsi bu!
Bunun üzerine, ona gülümsedi. MacSwain iki sarışına bir şeyler söyleyip özür diler gibi bir hareket yaptı; buna hiç memnun olmadıkları anlaşılan kızlar, hemen arkalarını dönüp daha sağlam bir keklik aranmaya başladılar. MacSwain Anna'ya doğru birkaç adım attı. Anna, Paul'e bakmadığı halde, adamın yolunu kesmek için ileri atdacağını tahmin etti. Bara doğru ilerledi, MacSwain'in yarandan geçip tezgâha eğildi ve barmenden bir viski soda istedi. MacSwain tekrardan bara döndü ve gülümsedi.
Bunu size ben ısmarlayabüir miyim ? -Neden?
Anna bu soruyu soğukkanlı, kayıtsız bir tonla sormuştu. MacSwain'in omzunun üzerinden Paul'ün yaklaştığını görebiüyordu. Paul'e çok hafif bir göz işareti yaptı; mesajı anında alan Paul, gene son moda gece kıyafetleri ormanına gizlenmek üzere eski yerine döndü.
Çünkü bunu yapmak istiyorum.

Anna omuzlarını silkti. MacSvvain gelen içkinin parasını ödedi. Anna rahat, neredeyse aldırışsız görünmeye çalışıyor, ama durumu kontrolü altına almak için beynini motor gibi işletiyordu. Takip işi diği kadarıyla, MacSvvain kadınları zevk için paramparça eden o kaçık olabilirdi. Yoğunlaş Anna, dedi kendine. Ağır ağır nefes al. Ona korktuğunu belli etme. Viski sodasmdan bir yudum aldı.
Sizi burada daha önce hiç görmedim, dedi MacSwain. Anna ona döndü, yüzünde alaycı bir ifade vardı.
Bütün diyeceğiniz bu mu?

Sadece bir saptamada bulundum. Ben sohbet ederim, kur yapmam.
Anna, MacSwain'in konuşmasında ilk kez hafif bir aksan olduğunu fark etti. Almancası biraz katı olmakla birlikte kusursuzdu ve aksanı bügi katmanlarının altından güçlükle fark ediliyordu.
Yabancı mısınız? diye sordu Anna, pat diye. MacSwain güldü.
Çok mu belli oluyor?
Evet, dedi Anna, içkisinden bir yudum daha alarak. Bundan hoşlanmadın, değil mi ? diye düşündü. MacSvvain'in ağzının içine düşmeyen kadınlara alışkın olmadığı belliydi. MacSvrain'in yüzü gevşedi ve kabullenmiş bir nezaket ifadesi takındı.
-içkinizin tadını çıkarın, dedi. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.
Sonra, Anna'nın yanından uzaklaşmak üzere davrandı.
Lanet olsun, diye düşündü Anna, şimdi ne olacak? Giderse onu takip edemem, bütün gece de onunla birlikte kalamam. Çalıştır kafanı.
- Cuma gecesi burada olacağım... hani, bana bir içki daha ısmarlamak isterseniz, dedi, yüzünü MacSvvain'e çevirmeden. Saat sekiz buçuğa doğru.
Sonra döndü. Belki de MacSwain için çok ileri bir tarih vermişti; belki de yarın gece demesi daha iyi olurdu. Ama Fabel kendiliğinden geüşen bu fikirle Ugilenecek olursa, bir plan yapmak ve destek ekibi oluşturmak için zamana ihtiyaçlan olacaktı.
MacSvvain onu gene gülümseyerek cevapladı.
Burada olacağım. Ama şimdi de buradayım...
Kusura bakmayın, dedi Anna. Bu gece için başka işlerim var.
O halde, cuma akşamı saat sekiz buçukta.
MacSwain yerinden kıpırdamadı. Anna içkisini bir dikişte bitirdi;

viski boğazını ve midesini biber gibi yaktı, ama bunu da belli etmemeye çalıştı.
Görüşmek üzere.
aldı: artık kendi başına devam edecekti. Paul ayağa kalkıp dans pistini kuşatan çelik rampaya yöneldi. Anna'ya bakmadan yanına yaklaştı ve avucuna arabanın anahtarlarını bıraktı.

Anna iki saat arabanın içinde bekledikten sonra, kulüpten çıkan MacSwain'in Spielbudenplatz otoparkına doğru yürüdüğünü gördü. Yanında, ona yaslanan ve her beş adımda bir kıkırdayıp dudaklarına yapışan uzun boylu, çekici bir sarışın vardı.
Aah ah... dedi Anna, kendine. Daha şimdiden beni aldatıyorsun demek...
Biraz arkalarından gelen Paul'ü gördü. Spielbudenplatz'da bu saatte oldukça az gece kuşu kalmıştı ve Paul bunlardan birkaçını kendisiyle hedefi arasında tutmaya çalışıyordu. MacSwain ve ganimeti karşı kaldırımdan geçip otoparka girerlerken, Anna arabanın içinde büzüştü. Paul kendini yan koltuğa attı.
Ne diyorsun? Aşağı inip bir bakayım mı?
Hayır. Onu çıkışta gözden kaybedebiliriz. Kızın evine döndüğünden emin olmalıyız.
Paul acı acı güldü.
Her şey boka döndü. Herif seni teşhis etti.
Bence tam bir fiyasko değildi, diye cevap verdi Anna, kendinden hoşnut bir tebessümle. Her şey bir yana, ondan bir randevu aldım...

18 haziran çarşamba, 11.00. Polizeipräsidium, Hamburg
Fabel'in gözleri yuvalarına kaçmış ve göz altlan morarmıştı. Saldırının diğer tek izi, boynunun yan tarafındaki kahverengi-mor çürüktü. Ayrıca, başını hareket ettirmekte güçlük çekiyor, bakmak istediği yere omuzlarını çevirmek zorunda kalıyordu. Bu sabah saat sekiz uçukta taburcu edildikten sonra, bir duş alıp hastane kokusunu üzerinden atmak ve üstünü başını değiştirmek üzere eve gitmişti. Dört saattir de, Klugmann ve Kramer'in örtülü operasyonunun dosyasmı okuyordu.
BND'nin dosyasına göre operasyonun amacı çeteler arası rekabet, özellikle de Ukraynalıların Uluğbay'm kontrolündeki alanlara

tecavüzü konularında bilgi toplamaktı. Dosya, St. Pauli'deki evin telefonunun dinlenmesi için Adalet Bakanhğı'ndan alınmış izin Klugmann'a gerekli donanımı ya da nakit parayı sağlayan ve onu herhangi bir kuruluşla doğrudan temastan uzak tutan bir destek rolü oynuyordu. Aldığı talimatlara göre, Klugmann'la kurduğu her temastan sonra geceyi dairede geçirmesi gerekiyordu. Bu şekilde, Klugmann'ı takip eden birinin Kramer'in izini LKA7 ya da BND'ye kadar sürmesi imkânsızlaşıyordu. Kramer'in kendi evi St. Pa-uü'den epeyce uzak olan Eimsbüttel'de olduğundan, alışveriş ederken tesadüfen bir şüpheliyle karşüaşması düşük bir ihtimaldi, izlenme ihtimaline karşı alınacak önlemlerle ügili talimatlar ise karışıktı. Güvenli dört ev ayarlanmıştı. Kramer'in, Klugmann'la temas kurduktan sonra kendi evine dönmeden Önce, bu evlerden en az birinde en az bir saat geçirmesi gerekiyordu. Bu evlerden malzeme ve para da alabiliyordu. Klugmann gibi, Kramer de aylardır bir federal kuruluşun kapısından içeri adımını atmamıştı. Biri kendisini izleyecek olursa, müşterilerini ziyaret ettiği samlacaktı. Ondan sonra, izlenmediğinden emin olmak için çeşitli kontroller yaparak ya da peşindekini ekmeye çalışarak, dolambaçlı bir yoldan Eimsbüttel'deki evine dönecekti.

Bu metnin söylemediği, ama anlattığı başka şeyler de vardı. Kramer gerçekten de Klugmann'm kuryesiydi; gene de, attığı her adım, Klugmann'ın onunla kuracağı her türlü bağlantı bir önlemler ağıyla kuşatılmıştı. Oysa Klugmann'ın kendisinin bu kadar gizli ve örtülü manevralara başvurması gerekmiyordu. Onun tek bir temel korunma yöntemi vardı: hayatmı yaşamak. Organize suç dünyasının marjlarına tutunmaya çalışan düşkün bir suçlu kimliğiyle o kadar özdeşleşmeli ve üstlerinden o kadar uzak yahtılmahydı ki, asıl kimliği asla anlaşüamamalıydı. Klugmann'ın iki cankurtaran halatı vardı: Kramer ve cep telefonu. Bunlar onun için sadece birer iletişim aracı değildi; ayaklarının yere basmasını, gerçek kimliğiyle ve asıl hedefleriyle bağlantısını korumasını sağlıyorlardı.

Dosyada, Uluğbay ve Varasuv örgütlerinin yanı sıra, daha önemsiz diğer kriminal faaliyetlerle ilgili pek çok ayrıntı vardı. Ama bizzat Volker operasyonun ana hedefi olduğunu belirttiği halde, Tepe Takımı denen yeni çete hakkmda yeterli bilgi bulunmuyordu. Dinlenen daire telefonundan yapılan görüşmelerin kayıtları da

önemli bir bilgi sağlamıyordu. Eksik olan bir şey vardı.
Volker ona, hikâyenin tamamını aktaracağına söz vermişti: Volker yalan söylemişti.
nin gözlerinin üzerinde olduğunun farkındaydı. Olabildiğince dikleşip hareketlerine canhlık kazandırmaya çalıştı. Salonda hafif bir uğultu vardı. Paul Lindemann telefonla konuşuyordu. Fabel, Lindemann'ın görüşmesini bitirmesini bekledikten sonra, ellerini iki defa şaklattı.
Evet millet, yeni gelişmeler? Maria?
Maria Klee masanın köşesinde oturuyordu. Üzerinde açık mavi pahalı bir bluz ile şık bir gri pantolon vardı. Ağır otomatik tabancasının kara kabartısı, kalçasında aykırı bir görüntü oluşturuyordu. Üzerine bazı notlar iliştirilmiş olan, önündeki sekreter altlığına uzandı.
Asatru Tapınağı tarikatından birinin izini buldum... Bjorn Jannsen adında bir adam. Schanzenviertel'de, bir tür New Age mağazası işletiyor. Odincilik ya da Asatru ya da her ne isimle anmak istiyorsanız onunla ilgili bir web sitesinin de kurucusu...
Deli saçması, diye bir isim önerdi Werner.
Bunu izleyen hafif gülüşme dalgası, Maria'nın yüzündeki ciddiyet kayalarına çarpıp dağüdı.
Her neyse, diye devam etti Maria. Onu bu web sitesi aracılığıyla buldum. Asatru Tapınağı'nı bilip bilmediğini sorduğumda, tarikatın üyesi olduğunu çekinmeden ve açıkça kabul etti, anlaşıldığı kadarıyla tapmağın "başrahiplerinden" biri. Bunların tümüyle meşru işler olduğunu iddia ediyor ve Asatru için "hayatın kutlanması" diyor. Onunla bu akşam saat sekiz buçukta buluşacağım.

Ben de geliyorum, dedi Fabel. Sonra, Werner'e döndü.
MacSwain'le ilgili yeni bir şey ? Notlarına bakma sırası Werner'e gelmişti.
John Andreas MacSwain...
Fabel dışındaki bütün Mordkonımission üyeleri gibi, Werner'in de dili MacSwain'in ismindeki yumuşak Anglosakson ünsüzü "w"ye dönmüyordu.
- 1973'te tskoçya'nın Edinburgh şehrinde doğmuş. Babası Edinburgh'daki bir mali müşavirlik şirketinin ortağı. Annesi Alman,

Hessen Eyaleti'nin Kassel şehrinden. Britanyahlann o sosyetik okullarından birinde özel öğrenim görmüş ve Heriot-Watt Üniversitesi'nden bilişim diploması almış. Hamburg-Harburg Teknik Üniversitesi'nden de ileri uygulamalı bilişim diploması var. Sürekli Almanya'da ikamet ediyor, ama vatandaşlık talebin-
Düzmece adreslerden e-mail yollamak için mükemmel, dedi Maria.
Werner'in masasının kenarında oturmakta olan Fabel, bu saptamayı kafasının bir köşesine kaydederek çenesini eğdi. Ama boynuna, Slav'ın parmağını bastırdığı noktaya bıçak gibi bir ağn saplanınca, başını hızla kaldırdı.
Devam et, Werner.
Burada da, Britanya'da da hiçbir polis kaydı yok. Aşın hızdan aldığı bir trafik cezası büe.
Werner yüzünde "böyle işte" diyen bir ifadeyle, notlarını masaya bıraktı.
Ya takip işi, Anna? Yeni bir gelişme var mı? Anna ve Paul bakıştılar. Fabel derin bir soluk aldı.
Pekâlâ Anna... seni dinliyoruz. Anna önceki gece olanları anlattı.
Yani... dedi Fabel, abartılı bir şaşkınlık ifadesiyle, bana takip sonucunda hedef kişiyle... bir buluşma ayarladığını mı söylüyorsun?
Başka ne diyebilirim? Birini ya kafeslersin ya kafesleyemezsin. Fabel vücudunu dikleştirdi.
Bunu eğlenceli bulmanıza çok sevindim, Kommissarin Wolff.
Dinleyin, Şef. Bu yöntem işleyebilir. Takip ekibinden ayrılabilir ve MacSwain'le randevuma gitmeyebilirim... Ya da onunla buluşabilir ve hakkında bir aylık gözlem sonucunda elde edebileceğimizden çok daha fazla bilgi edinebilirim.
Peki ya katil oysa? dedi Paul. Bir sonraki kurban sen olabilirsin.
Fabel makyajın altındaki meydan okuyan, küçük kız çocuğu yüzüne baktı ve midesi burulur gibi oldu.
Bundan hoşlanmıyorum, Anna. Seni hiçbir şeküde tehlikeye atmak istemem... ama düşüneceğim.
Paul Lindemann berbat bir şey tatmış gibi bir ses çıkararak, kalemini masasının üzerine attı. Fabel bunu duymazdan geldi, ama Paul'ün takip destek ekibini yönetmesi konusunda ısrarcı olmaya karar verdi: Paul'ün Anna'nın güvenliğini kendi hayatından daha fazla önemseyeceği kesindi.

Bir operasyon planı hazırlamanızı ve bugün bana getirmenizi istiyorum, diye devam etti Fabel. Ve plan kusursuz olmazsa, uygulanmayacak. Anna, senin de gizli bir mikrofon taşımanı istiyorum. Destek ekibinin olup biten her şeyi bilmesi gerekiyor.
Fabel esprisine karşılık vermeyince, üslubunu değiştirdi.
Nasıl isterseniz, Şef.
Fabel başının sanki bir mengeneyle sıkıldığını hissetti. Mordkommission salonunun çıplak floresanlannın ışığı gözlerine batıyordu. Saatine baktı: neredeyse yarım olmuştu; ağn kesici hapları alması için daha bir saat beklemesi gerekiyordu.
Ya Angelika Blüm ? diye sordu Fabel, şakaklarım ovuşturarak. Hakkında yeni bir şeyler öğrenebildik mi ?
Mesleki geçmişinin eksiksiz bir dökümünü çıkardım, dedi Werner. Öne çıkan birkaç ilginç nokta var. Bremen'deki o sergiyi hatırlıyor musunuz?
Fabel bu ikisi arasında nasü bir bağlantı olabileceğini merak ederek, başmı evet anlamda salladı.
Marlies Menzel, Alsterarkaden'e bomba yerleştirme işine terfi etmeden önce Zeitgeist adlı sol bir dergide muhabir ve karikatürist olarak çalışmış. Angelika Blüm de bu dergide çalışıyormuş. O zamanki erkek arkadaşı derginin yayın yönetmeniymiş.
Menzel ve Blüm arkadaş mıymışlar?
Bunu henüz bilmiyorum. Blüm'ün eski sevgilisini birlikte sorguya çekerek bunu öğrenebiliriz diye düşündüm.
Bunu yapmak için bana ihtiyacın yok, dedi Fabel, şaşkın bir ifadeyle.
Yo, bence var.
Werner'in kaba yüz hatları hafifçe kıpırdayarak çarpık bir gülümsemeye yer açtı.
Aslmda, Kriminaldirektor Van Heiden de bizimle gelmek isterse şaşırmam.
Neden?
Angelika Blüm'ün o zamanki... ve toplam dört yıl birlikte olduğu sevgilisi... siyasi hırsları olan solcu bir avukat ve gazeteciy-miş. Adı Hans Schreiber.
Fabel gözlerini Werner'e dikti.
Hans Schreiber? Erste Bürgermeister?

Ta kendisi.
Fabel kaşlarını kaldırdı.
Başka ne öğrendin?
Blüm'ün NDR Radyosu'nda çalışan iyi bir arkadaşı varmış. Erika Kessler. Onunla telefonda görüştüm. Sesi biraz tedirgindi, ama Blüm'ün ölümünden çok sarsıldığı anlaşılıyor. Blüm'ün üze-
Blüm'ün evinde bana saldıran adamla ilgili bir şeyler?
Korkarım hiçbir şey bulunamadı, Şef... ama aranmadığından değil.
Toplantının devamı, çeşitli randevuların tarihlerini belirlemekle ve görev dağılımı yapmakla geçti. Fabel tam toplantıyı bitirirken cep telefonu çaldı. Telefondaki sesi hemen tamdı. Ona beklemesini söyledikten sonra, telefonu kulağından çekip ekibine döndü.
Tamam çocuklar, beni soruşturmayla ilgili genel ya da özel bütün gelişmelerden haberdar edin.
Sonra odasına gitti, kapısını kapattı ve cep telefonunu tekrar kulağına götürdü.
Mahmut, nerelerdeydin Tanrı aşkına? Meraktan çüdırdım. Dinle, Ukraynalılar ya da ölen kızla ilgili sorularımın hepsini unut. Kızın kim olduğunu biliyoruz ve bu işe karışman tehlikeli olacak...
Biliyorum, Jan. Sanırım bunun için biraz geç artık. Gene de düşük bir profil çizmeye çalışıyorum. İnsana kötü bir şaka gibi geliyor, ama galiba izleniyorum. Bir süre fazla ortalıklarda görün-meyeceğim. Bu arada, senden bir ismi araştırmanı isteyeceğim.
Söyle.
Vitrenko. Vasil Vitrenko. Albay Vitrenko olarak da biliniyor, sanırım.
Kimmiş ?
Şeytan'm ta kendisi, Jan.

18 haziran çarşamba, 15.00. Hamburger Hafen,14 Hamburg
Hamburg'a yaz gelmiş ve sıcaklıklar birden artmıştı. Paul, Werner ve Fabel ceketlerini çıkarmışlardı. Maria dirsek yüksekliğindeki masaların yanındaki alçak duvarda, bacak bacak üstüne atmış, parmaklarını dizlerinin çevresinde kavuşturmuş oturuyordu. Bluzunun açık mavi ipeği güneşte parlıyordu. Tabanca kılıflarını ve silahlarını Fabel'in üstü açılan BMW'sindeki kasaya kilitle-mişlerdi. Wemer'in hantal vücudu ve Anna'nın neo-punk şıklığı bir yana

bırakıldığında, doklardaki salaş bir Schnell-îmbiss'e takılmış bir grup şirket avukatı oldukları sanılabilirdi.
Her daim şen şakrak Dirk hepsine buz gibi birer bira getirdikten sonra, büfenin diğer tek müşterisi olan iki dok işçisinin uza-
Dostumuz Volker, verdiği söze rağmen bizden pek çok şey gizliyor, dedi Fabel. Gayri resmî haber kaynağımdan, federal istihbarat teşkilatından elde ettiğimden çok daha fazla bilgi alıyorum.
Hepsi, tıpkı kendileri gibi, Fabel'in de örtülü muhbirleri olduğunu ve bu yeni bilgilerin kaynağının kim olduğunu sormamaları gerektiğini biliyorlardı.
Şunu söylemem gerek: bunun bizim soruşturmayla doğrudan bir ilgisi olup olmadığından emin değilim, ama soruşturmaya dahil olabilecek tehlikeli bir unsur olduğunu söyleyebilirim. Bu adamların Klugmann'ı öldürmüş olma ihtimali yüksek. Kolombiyalılarla yürüttüğü uyuşturucu ticaretini ele geçirmek için Uluğ-bay'ı öldürdükleriyse neredeyse kesin.
Kimse konuşmadı. Fabel Jever'inden bir yudum alıp iki kodein hapım yuttu.
Volker'in deyişiyle "Tepe Takımı", eski Spetznaz subaylarından oluşuyor. Bunlar sizin bildiğiniz it kopuk, kabadayı takımından değiller. Haber kaynağıma göre, hepsi Çeçenistan'da ve Afganistan'da savaşmış, başlarında da Albay Vasil Vitrenko diye biri var. Bu adam korkunç bir şöhret sahibi ve diğer Ukraynalı çetelerin korkudan altlarına etmeleri için adının anüması bile yetiyor. Vitrenko'nun gerçekten burada olduğundan bile emin değiller, ama Tepe Takımı'nın onun altında görev yapmış subaylardan oluştuğunu biliyorlar. Bu adamın neler yaptığına dair hiçbir fikrim yok, ama zalimlik konusundaki şöhreti yüzünden, kimse gerçekten burada olduğuna inanmaya cesaret edemiyor.
Vitrenko Kanlı Kartal cinayetlerinin arkasmdaki kişi olabilir mi ? diye sordu Maria.
Bundan şüpheliyim. Sven'in Oğlu kendini bir tür kutsal Germen savaşçısı olarak görüyor. Vitrenko ise bir yabancı. Ama ben, Klugmann-Kramer operasyonun gerçek hedefinin o ya da onun şöhretini bir yıldırma aracı olarak kullanan grup olduğuna inanıyorum. Uygulanan güvenlik.ve iz kaybettirme önlemleri, son derece profesyonel ve organize bir suç örgütünü hedef aldıklarını dü-

şündürüyor. Durum farklı olsaydı, Organize Suçlar Şubesi'nden bizim adımıza işe el koymasını isteyebilirdik, ama Volker bu çetenin Hamburg Polisi içinde bağlantıları olduğunu iddia ediyor. Bu nedenle, bu bügilerin beşimizin arasında kalmasını istiyorum.
Tanrım! dedi Werner, başını iki yana sallayarak. Sen bu zırvalara cidden inanıyor musun, Jan ?
lim: burada, bizim aramızda da, asker mi polis mi olduklarına karar veremeyen unsurlar bulunuyor. Volker'den yardım isteyemiyo-rum bile. Tepe Takımı konusunda konuştu, ama ısrarla, en tepedeki adamın adını sanını bilmediklerini söyledi. Eğer benim haber kaynağım adamın ismini verebiliyorsa, BND'nin de bunu yapabileceğinden adım kadar eminim. Hem zaten, Volker'in bana verdiği dosya, Tepe Takımı'nı olabildiğince önemsiz gösterecek şekilde kaleme alınmış. Sizden, Hamburg Polisi'nde Ukrayna gizli servisleriyle resmî, yarı resmî ya da gayri resmî ilişkisi olan kim varsa saptamak üzere özel bir araştırma yapmamızı istiyorum. Maria, bunu Werner'le halledebilir misiniz? İşinizin baştruzdan aşkın olduğunu biliyorum, o yüzden buna öncelik tanımayın, ama yapılmasını sağlayın. Ve Tanrı aşkına dikkatli olun ve ağzımzı sıkı tutun.
Maria tamam anlamında başını salladı.
- Ağzı sıkı, benim göbek adımdır, dedi Werner.
Beşi de kahkahalarla güldüler.

18 haziran çarşamba, 19.00. Blankenese, Hamburg
Blankenese Hamburg'un batısında, Elbe'nin kuzey kıyısında yer alır. Irmaktan yukarı basamaklar halinde yükselen arazide, geniş yapraklı ağaç kümeleri yeşil benekler oluşturur. Bölgede hem sevimli balıkçı kulübeleri hem de on dokuzuncu ve yirminci yüzyıllarda inşa edilmiş, büyük ve zarif villalar bulunur. Kulübeler kendi aralarında şirin öbekler oluştururken, villalar gösterişten kaçınır ve geniş bahçelerin ve ağaçlardan oluşan mahremiyet duvarlarının ardında Kuzey Alman vakarım korur. Çağdaş mimari Blankenese'ye sınırlı ölçüde girmiş, ama geride seçkin ve zevkli örnekler bırakmıştır. Bütün bu nedenler, Blankenese'yi şehrin en gözde banliyösü haline getirmiştir. Yöreye kimlik ve çekicilik kazandıran balıkçı ve zanaatçıların girişimciler, medya çalışanları ve Hamburg'daki çokuluslu şirketlerin yönetici kadroları tarafından

yerlerinden edilmelerinin üzerinden epeyce bir zaman geçmiştir. Werner, Erika Kessler'i Rothenbaumchaussee'deki NDR Radyosu stüdyolarından işinden aramış, ama o, akşam Blankene-se'deki evinde buluşmak istediğini özellikle belirtmişti. Fabel, şakaklarını hâlâ balyozlar dövdüğü halde, Werner'e birlikte gelmek istediğini söyledi. Angelika Blüm'ü kafasında canlandırmaya ge-
MİratnîmiwirAli Rl ı i rvı 'iin lıorûl/ût nnl/taİQnni \7f* hlinlîinri Alili 1TPsipariş eden editörlerin ve ajans yetkililerinin hepsi aynı şeyi söylemişti: yazısı yayma hazır olana kadar araştırmasının içeriğinden kesinlikle bahsetmezdi. Bu durumda geriye bir tek, Angelika Blüm'ü üniversiteden beri tanıyan ve en yakın arkadaşı sayılabilecek Erika Kessler kalıyordu.

Erika Kessler NDR'de yapımcıydı. Kocası ise televizyon reklamları yapan bir yapım şirketinin ortağı. Paylaştıkları üç katlı modern villa, gelir düzeylerini ve mesleklerinin prestijini yansıtıyordu. Kessler'in üzerine Armani marka bol bir pantolon, V yaka kaşmir bir tişört ve atriumun terracota zemin karolarında sakırdayan sandaletler giymiş, kelleşmeye başlayan, bakımlı ve kısa boylu bir adam olan kocası, onları eğimli bir bahçenin üzerine çıkıntı yapan ahşap bir balkona çıkardı.

Fabel balkonun manzarasını görür görmez, bunun evin değerini en az yarım milyon euro yükseltmiş olabileceğini düşündü. Normalde estetiğe duyarlı biri olamayan Werner'in de sessizce manzarayı seyrettiğinin farkındaydı. Kessler'lerin evi, Blankenese Strand-weg'den geriye doğru yükselen sekilerden büinin üzerindeydi. Fabel ve Werner balkondan Elbe'nin karşı kayısım olduğu gibi görüyorlardı: nehir boyunca uzanan geniş kumsallardan, Elbe'yi iki kola bölen, orak şeklindeki yemyeşü Ness-sand Adası Doğa Koruma Alaru'na, oradan da nehrin güney kıyısındaki Altes Land'a kadar. On-on beş yelkenli, Elbe'nin üzerinde üçgen beyaz lekeler oluşturuyordu. Nehrin temel işlevinin keyif ve eğlence değil ticaret olduğunu hatırlatan tek şey, hantal ve uzun bir yük gemisiydi.

Fabel son beş-on gün içinde bir sürü etküeyici ev görmüş -Yıl-maz'ın konağı, MacSwain'in ultramodern dairesi ve Angelika Blüm'ün Jugendstü apartman katı- ama hiçbirine imrenmemişti. Oysa bu ev, rahat ama şık tarzı, konumu ve kendi dairesinin kent manzarasıyla yanşan şahane görüntüsüyle onu kıskandırmıştı. Ne var ki, kendini

bu evde ancak eski kansı Renate ve kızları Ga-bi'yle birlikte yaşarken hayal edebildi. Bu düşünce ağzında acı bir tat bıraktı ve Kesslerlere öfkelendiğini fark edip manzaraya sırtını döndü.
Erika Kessler balkona çıktı. Erkeksi iri çenesi bir yana bırakılırsa, kusursuz sayılabilecek soğuk bir güzelliği vardı. Açık mavi gözleri buz gibi, başını tutuş şekli kibirliydi. Ama yumuşak lülelerle yüzünü çevreleyen, küllü san güzel saçları, ifadesini yumuşatıyordu. Üzerinde balıkçı yaka, beyaz bir pamuklu tişört ve gedaki şezlonglara geçtiler. KriPo kimliklerini girişte Herr Kessler'e göstermişlerdi. Ama Erika Kessler de görmek istedi ve iki kimliği bir fotoğraflarma bir yüzlerine bakarak dikkatle inceledi. Sonunda kimliklerini iade edip sordu.
Bana Angelika'yla ilgüi sorular sormak istiyordunuz?
Evet, dedi Fabel. Frau Blüm'ün ölümünün... ve öldürülme şeklinin sizi çok sarstığım biliyorum... ve sizi daha fazla üzmek istemediğimizden emin olmanızı isterim, fakat Frau Blüm'ün katilini bulmak için hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeye ihtiyacımız var.
- Size söyleyebileceğim her şeyi söyleyeceğim. Angelika...
Kessler doğru sözcüğü bulmak için bir an durdu.
Angelika paylaşan biri değildi. Kendini fazla açmazdı.
Ama yakın arkadaştınız ? dedi Werner.
Arkadaştık. Angelika'yla üniversitede tanıştık. İyi anlaşıyorduk. Zekiydi ve erkeklerin ilgisini çekiyordu. O zamanlar, önemli şeylerdi bunlar.
Nasü bir insandı*? diye sordu Fabel.
Üniversitedeyken mi, sonra mı ?
O zaman da, sonra da.
Angelika hiçbir zaman duyarsız, aldırışsız bir insan olmadı. Derslerini her zaman ciddiye alır, siyasetle yakından ilgilenirdi. Bir-iki defa birlikte tatile çıktık. Bir yaz ispanya'da bağlarda çalıştık. Dönüş yolunda Bask Bölgesi'ni gezdiğimizi ve Guernica'ya uğradığımızı hatırlıyorum, Picasso'nun o ünlü tabloyu yaptığı yere. Hitler'in 1937'de, Franco'ya destek olmak için bombalanmasını emrettiği şehirde, Kondor Lejyonu tarafından öldürülen insanların anısına dikilmiş bir anıtı ziyaret etmiştik. Yaşlı bir kadın Almanca konuştuğumuzu duymuş ve bizi kasabasına yaptıklarımız

yüzünden paylamaya başlamıştı. Ona lafı hiç dolandırmadan, bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını, savaştan tam on yü sonra doğduğumu söylemiştim, ama Angelika gerçekten sarsümıştı. Hatta, bu olayın siyasi bilinçlenmesinde önemli bir payı olduğunu söyleyebilirim.
Onun siyasi biri olduğunu söylüyorsunuz. Herhalde solcuydu?
Kesinlikle. Ama Marksist ya da ona benzer bir şey değildi. Özünde liberaldi aslmda. Ve çevre konusunda çok bilinçliydi. Bir noktada Yeşiller'e katıldı. Birleşmeden sonra, Yeşiller Partisi Doğu Almanya'dan çeşitli muhalefet gruplarıyla ittifak kurup Bun-
Neden olmadı ?
Frau Kessler yüzüne düşen altın rengi bir bukleyi kulağının arkasına attı. Dışarı, nehrin karşı kıyısına bakarak konuştu.
Angelika mükemmel bir gazeteciydi ve bunu biliyordu. Vasat bir politikacı olmaktansa mükemmel bir gazeteci olarak kalmayı seçti. Yazarak sosyal adalete ve çevrenin korunmasına daha fazla katkıda bulunabileceğini hissetti.
Frau Blüm'ü en son ne zaman gördünüz? diye sordu Werner.
Bir-iki hafta önce öğle yemeğine çıkmıştık. Ayın dördüydü, sanırım.
Nasıldı ? Olağandışı bir şeyden bahsetti mi ?
Hayır. Sanmıyorum. Aslında, oldukça keyifliydi. O gün öğleden sonra Nazi köpeği Wolfgang Eitel'in gelişi sırasında tatsızlık çıkarmayı planlıyordu.
Şu yayıncı Norbert Eitel'in babası olan adam mı ?
Ve de eski bir SS subayı ve Bund Deutschland-für-Deutsche denen oluşumun lideri.
Frau Blüm'ün onunla ilgilenme nedeni neydi ?
Erika Kessler uzun bacaklarını, keten pantolonunu hışırdatarak üst üste attı.
Kesin bir şey söylemedi. Muhtemelen artık sizin de bildiğiniz gibi, Angelika araştırmasının ayrıntılarını yayına girinceye kadar gizli tutardı. Beni kendisiyle bir radyo belgeseli yapmaya ikna etmeye çalışıyordu. Bana sadece, Eitel'in destekçileri nezdinde itibarım yok edecek bazı pis işlere bulaştığını saptadığını söyledi. Konunun gayrimenkul spekülasyonuyla ilgili olduğundan bahsetti.
Yürüttüğü araştırma nedeniyle kendini tehlikeye attığını ima eden bir şey söyledi mi ?

Frau Kessler'in kaşları çatıldı.
Böyle bir şeyin aklından geçtiğini sanmıyorum. Benim de aklımdan geçmedi. Eitel tayfasından kuşkulanmıyorsunuz, değil mi ?
Özel olarak değil. Frau Blüm'ün üzerinde çalıştığı başka bir şey var mıydı ?
BATTlOl'le ilgili bir şeyler yapmakta olduğunu biliyorum. Ama bunun büyük bir proje olduğunu sanmıyorum.
Fabel kaşlarını çattı. Polis Yedek Taburu 101, İkinci Dünya Savaşı öncesinde ve sırasında, esas olarak, Almanya'nın en az Nazi-leşmiş kenti olarak kabul edilen Hamburg'un işçi kökenli, orta yaşlı, sıradan erkeklerinden oluşturulmuştu. Taburda görev alan BATT 101 80 OOO'ırı üzerinde Yahudi'yi ve diğer "istenmeyen" insanı imha etmişti. Fabel, Tina Kramer'in öldürüldüğü dairenin alt katında yaşayan, Frau Steiner adındaki, baykuş gözlü yaşlı kadını hatırladı. Gözünün önüne, Polis Yedek Taburu üniforması giymiş bir adamın siyah-beyaz, eski fotoğrafları geldi.
BATT101 ? Bu hiç de güncel bir konu değil. Erika Kessler omuzlarını silkti.

Bilmiyorum. Belki de o meseleye farklı bir açıdan bakıyordu. Sovyet polisinin Afganistan ve Çeçenistan'daki eylemleriyle benzerliklere dair bir şeyler söylemişti.
Ya duygusal ilişkiler? diye sordu Fabel. Frau Blum biriyle birlikte miydi?
Frau Kessler bir an duraksadi:
Hayır... Son zamanlarda hayatında özel biri olduğunu sanmıyorum. Bir ara bir gazeteciyle birlikteydi. Paul Thorsten'le.
Fabel bu adı not etti.
Ama yaklaşık bir yıl önce ayrıldılar, diye devam etti Kessler. O zamandan beri ciddi bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum.
Fabel, Erika Kessler'in kutup mavisi gözlerinin içine baktı, ikisi de bakışlarım birbirinden kaçınmadı. Aslında, Kessler bu soruyu ustalıkla savuşturabilirdi, ama Fabel'i fazla doğal bir ses ve fazla sabit bir bakışla cevaplamadan önce geçirdiği o bir anlık tereddüt, ilk yalanını elevermişti. Ama Keseler Blüm'ün erkek arkadaşları konusunda neden yalan söyleyecekti ki?
Marlies Menzel'i tanıyor musunuz? ı

Ressam Menzel'i mi ?
Terörist Menzel'i.
Kessler güldü, ama gözlerindeki buz biraz daha sertleşti.
Ressam olan eski terörist desek? Onu ismen tanıyorum, ama hayır, şahsen tanımam.
Ama Angelika Blum tanıyordu.
Bir zamanlar birlikte çalışmışlar galiba
Sol eğilimli Zeitgesit dergisinde. Bildiğim kadanyla, derginin o zamanki yayın yönetmeni genç Hans Schreiber'miş. Frau Blum ve Schreiber o sıralar birlikte miydiler?
Sanınm. Hatta bir süre birlikte yaşadüar galiba, dedi Kessler. Fabel bir kez daha, kadının gözlerinin arkasına bir Savunma perdesinin indiğini gözledi. Sorgucunun hüneri, sadece söylenenleri, gerçeği ve yalanlan bir araya getirmekte değü, sessizlikleri, dini sıkıştırmayı düşündü, ama bundan şimdilik vazgeçti..
Görüşmenin kalan kısmından önemli bir şey çıkmadı. Fabel, Erika Kessler'e kendilerine zaman ayırdığı için teşekkür etti. Kessler de ona nazik ve kuru bir selamla karşılık verdi. Sonra, Werner'le ikisini, güneye bakan balkondan birkaç derece daha serin olan atriumdan geçirerek kapıya kadar götürdü.
Şehre dönüş yolunu bulmakta biraz zorlanan Fabel, Blankene-se'nin tek yön sokaklarında tur atıp durdu. Sonunda, BMVV'sini Elbchaussee'ye çıkarmayı başardı.
E, ne düşünüyorsun? diye sordu Wemer'e.
Bir şey gizliyor. Blüm'ün biriyle birlikte olduğundan ve Kess-ler'in bu adamı bu hikâyenin dışında tutmaya çalıştığından kuşkulanıyorum.
Ben de tamamen aynı düşüncedeyim, dedi Fabel. Werner, söylesene bana, Erste Bürgermeister Hans Schreiber'i nasıl tarif ederdin ?
Werner alnını kırıştırarak Fabel'e döndü. Onu profilden görüyordu.
Bilmem ki... uzun boylu, derdim herhalde. İyi giyimli. Kır kumral saçlı. Kendine bakan bir adam olduğu belli... geniş omuzlu... Neden sordun ?
Fabel, Werner'e döndü.
Şimdi de bana, o tanığın Angelika Blüm'ün apartmanına girerken gördüğü adamı tarif et.

Üçüncü bölüm

19 haziran perşembe - 22 haziran pazar
19 haziran perşembe, 10.20. Hamburg Rathaus, Hamburg

Kriminalciirektor Van Heiden neredeyse Fabel'in öngördüğü tepkiyi göstermişti. Tam değil, neredeyse. Fabel'in, Erste Bürger-meister Schreiber'in bu son derece önemli soruşturmada artık bir şüpheli olduğu yolundaki açıklaması onu şoka uğratmıştı. Fabel, dördüncü kattaki ofisinde, geniş çalışma masasının arkasında oturmakta olan patronunu dikkatle izlemişti. Van Heiden deri koltuğunda donmuş gibi olmuş, tüm enerjisini yıldırım hızıyla çalışan zihnine yöneltmek için her tür fiziksel hareketten kaçınmak istercesine, gözlerini masasının üzerine dikip kıpırdamadan oturmuştu. Sonunda beklenmedik bir şey yapmış, bir kabullenme ifadesiyle gözlerini kaldırmış ve Fabel'e, sanki üstü değil de astıy-mış gibi, bundan sonra ne yapacaklarını sormuştu.
Onunla görüşeceğim, demişti Fabel. O değil de başka biri olsaydı, sürükleye sürükleye buraya getirirdim... ama bu özel durumda... nasıl desem... diplomatik davranmak gerektiğini takdir ediyorum. Bunu ne zaman yapmak istiyorsunuz ?
Schreiber son cinayet mahallinde görüldü... Ya da en azından, ona çok benzeyen biriydi bu... Üstelik, kurbanla bir... ilişkisi... olmuş. Bu durumda, ajandasındaki ilk müsait günü beklemeye sabrım yok. Onunla derhal konuşmam lazım.
Bu işi bana bırakın.
Van Heiden, Rathaus'u aramış ve besbelli bazı bürokratik engellerle karşılaşmıştı. Van Heiden'in sakin, ölçülü ve soğuk üslubu, hattın karşı ucundaki zavallı memura savurduğu tehditlerin etkisini artırmıştı. Sonunda, onu Schreiber'e bağlamışlardı. Konuşma kısa sürmüştü. Van Heiden doğrudan konuya girmiş,

ti. Van Heiden ahizeyi yerine bıraktıktan sonra gözlerini telefona dikmişti.
Sanki aranmayı bekliyordu. Rahatladığı duygusuna kapıldım.

Rathaus, Hamburg'un belediye sarayı, Hamburg eyalet hükümetinin merkezi ve şehrin en çarpıcı yapılarından biridir. Binanın ana girişi, geniş Rathaus alanına tepeden bakan sivri çatılı saat kulesinin hemen altında yer alır.
Fabel ve Van Heiden, Rathaus'un, sıra sütunları ve çok kubbeli tavanıyla muazzam bir mekân olan ana salonuna girdiler. Birkaç düzine turist, devasa sütunları çevreleyen aydınlatılmış vitrinlerin etrafında küçük gruplar halinde toplanmıştı. Kriminaldi-rektor tam bir şey söylemek üzereydi ki, üniformalı bir görevli yanlarına yaklaştı.
Beyler, benden sizleri karşılamam ve Sayın Erste Bürgerme-ister'in yanma götürmem istendi.
Resmî toplantüar ve törenler sırasında kullanılan Bürgermeistersaal,1 Rathaus'un ikinci katmda, ana kulenin girişindeki salonunun hemen üzerinde bulunur. Halbuki, Hamburg Erste Burgermeister'inin ofisleri zemin katta ve birinci katta, binanın güneydoğu köşesinde yer alır. Van Heiden ve Fabel birinci kattaki Bürgermeisterzimmer'e2 götürüldüler.
Schreiber onları, duvarları meşe lambri kaplı odasında ayağa kalkarak karşıladı. Fabel, Schreiber'in takım elbisesinin kesimine dikkat etti. Pahalı İtalyan kostüm, Erste Bürgermeister'in güçlü omuzlarını kusursuz bir şekilde sarıyordu. Ama Fabel, Schreiber'in, üzerine Armani marka takım elbisesi kadar iyi oturmayan başka bir şeyin ağırlığını da taşıdığını hissetti: hareketlerinde belli bir tedirginlik vardı. Erste Bürgermeister teşrifatçıya teşekkür etti ve iki polise oturmalarını söyledi. Fabel not defterini çıkarıp açtı.
Konunun Angelika'nın ölümüyle ilgili olduğunu söylemiştiniz, değil mi ? diye sordu Schreiber.
Fabel, lafa Van Heiden'in başlamak isteyebüeceğini düşünerek, protokol gereği birkaç saniye sustu. Van Heiden sessiz kalınca konuşmaya karar verdi.
Bu cinayetlerle ilgili kaygılarınızı ziyadesiyle dile getirdiniz, Herr Erster Bürgermeister...
Pek tabiî ki...

Ve soruşturmanın olabildiğince çabuk ve başarılı bir şekilde sonuçlanmasını istediğinizi belirttiniz...
Elbette...
Fabel kartları açık oynamaya karar verdi.
O halde bana, Angelika Blüm'ün öldürüldüğü gece onu ziyaret ettiğinizi bize haber vermeyi neden ihmal ettiğinizi açıklayabilir misiniz ?
Schreiber gözlerini Fabel'in gözlerinin içine dikti, ama bakışlarında ne husumet, ne savunma, ne de şiddet vardı. Bir an durup içini çekti.
Çünkü bu işe bulaştırılmak istemedim. Skandal çıkardı. Tahmin edebileceğiniz gibi, basın olayın üzerine atlardı...
Schreiber, sözlerini takdir etmesini bekler gibi, Van He-iden'den tarafa baktı. Ama o bu yönde hiçbir işaret vermedi.
HeiT Doktor Schreiber, siz bir avukatsınız, dolayısıyla Alman Anayasası'nın ilgili maddelerinin size tanıdığı hakları ve şu andan itibaren sorularımıza vereceğiniz cevapların delil olarak kullanılabileceğini biliyorsunuz.
Schreiber'in geniş omuzlan aşağı sarktı.
Evet, biliyorum.
Fabel öne doğru eğilip dirseklerini meşe koltuğun aslan pençesi şeklindeki kolçaklanna dayadı.
Ve sizin medyayla ilgili kaygılarınızı zerre kadar umursamadığımı, umursamadığımızı anladığınızı farz ediyorum. Bir dizi cinayetle ilgili önemli bilgiler sakladınız. Size şunu da belirtmeliyim ki, bunlar sizin baş zanlı durumuna gelmekte olduğunuz cinayetler. Kasaplık et gibi doğranan kadınlar var, ve bunu metafor yapmak için söylemiyorum. Ve siz PR'ınızı dert ediyorsunuz ?
Sanırım, Bürgermeister meramınızı anladı, Fabel, dedi Van Heiden, sakin ve öfkesiz bir sesle.
Eğer cevaplarınız beni tatmin etmezse Herr Doktor Schreiber, diye devam etti Fabel, sizi burada ve derhal tutuklayacağım. Ve bana inanın, sizi Rathaus'tan bileklerinizde kelepçeyle çıkaracağım. Bu dununda, şimdiye kadar olduğunuzdan biraz daha açık yürekli olacaksmızdır herhalde.
Fabel arkasına yaslandı.
Angelika Blüm'ü siz mi öldürdünüz?
Tanrım... tabiî ki de hayır.

Fabel'ırı yüzü sertleşti.
Size meramımı açıkça anlattığımı sanıyorum, Herr Schreiber. Bu işi burada da Polizeiprasidium'da da görebiliriz. Ve bize, ve her şeye karşı sonuna kadar dürüst davranmaya başlamadığınız takdirde, bizim sahada hesaplaşacağız, sizinkinde değil, işe, Frau Blüm'le ilişkinizin gerçek niteliğinden başlayalım. Onunla ilişkiniz ne kadar zamandır sürüyordu?
Schreiber'in içi boşalmış gibiydi. Mahremiyetinin hiç değilse bir kısmını korumaya çalışmış, ama Fabel ona da el atmıştı.
Bir yıldır. Belki biraz daha fazla. Muhtemelen biliyorsunuzdur, yıllar önce bir ilişkimiz olmuştu. O zamanlar Angelika'ya evlenme teklif etmiştim, ama o reddetmişti. Yıllar boyu dost kaldık, sonı^, bir şekilde aramızda yeniden bir elektriklenme oldu.
Frau Schreiber'in bu ilişkiden haberi var mı? diye sordu Van Heiden.
Hayır. Tanrım, hayır. Karin hiçbir şey bilmiyor, ikimiz de onun incinmesini istemiyorduk.
O halde karınızdan ayrılmayı düşünmüyordunuz ? dedi Fabel.
Hayır. Ya da en azından şimdilik. Angelika'ya ilk başta bunu önermiştim, ama o birlikte yaşamamızı istemiyordu. Bağımsızlığını korumak istiyordu ve sanırım, bu düzen... ona uyuyordu. Her neyse, dediğim gibi, Karin'in ya da çocuklann üzülmelerini istemiyorduk.
Bu bana, pek de derin bir ilişki gibi gelmedi.
Schreiber masasının üzerine eğildi. Eline bir kalem alıp parmaklarının arasında döndürerek oynamaya başladı.
Bu doğru değil. Birbirimizi seviyorduk. Sadece... -doğru sözcüğü bulmak için durdu-pratik davranıyorduk. Bir de, aramızda hep bir tamamlanmamışlık duygusu vardı.
Fabel bir başka sezgisini sınamaya karar verdi.
Frau Blüm'ün ilişkinizi bitirmek istediğini söylersem, yanılır mıyım ?
Schreiber an sokmuş gibi oldu.
- Nasıl oluyor da... Fabel sözünü kesti.
O gece orada olmanızın nedeni bu muydu? Frau Blüm'ü ilişkinizin devam etmesi için ikna etmeye mi çalışıyordunuz?
Hayır. Artık birbirimizi görmemeye çoktan karar vermiştik. Geceyi onun evinde geçirdiğiniz olmuştu herhalde.

Bir başka deyişle, kannızı başka bir yerde olduğunuza inandıracak bir fırsat yakaladığınızda.
Schreiber bunu kabullendiğini gösteren bir omuz hareketi yaptı.
O halde, Frau Blüm'ün dairesinde şahsi eşyalarınız vardı ve o gece onları almaya gelmiştiniz.
Schreiber'in gözleri hafifçe açıldı.
Evet... gömlekler, yedek bir takım elbise, tuvalet eşyası vesaire...
Peki ama bunları nasıl biliyorsunuz?
Spor çantanızdan. Ya bir şeyleri götürmeye gelmiştiniz ya da içinde cinayet silahını taşıyordunuz.
Fabel'in bu sahneyi kafasında canlandırmasını sağlayan o çanta olmuştu: bir ilişkinin sonu; son şahsi eşyaların evden götürülü-şü.
Fabel bundan beş yıl önce evden ayrılırken kendisinin de böyle bir çanta kullandığını hatırlamıştı; Renate konuşmadan ayakta duruyor, Gabi odasında mışıl mışıl uyuyordu.
Frau Blüm'ün dairesinden ne zaman ayrıldınız?
Dokuza çeyrek kala gibi.
içeride sadece on beş dakika mı kaldınız ?
Sanırım. Angelika banyodan yeni çıkmıştı ve o gece biraz çalışması gerekiyordu. Ben de eşyalarımı toplayıp çıktım.
Aranızda herhangi bir tartışma oldu mu ?
Hayır... tabiî ki olmadı. Süregelen dostluğumuz, vazgeçeme-yeceğimiz kadar değerliydi. Her şey son derece medeni bir şekilde cereyan etti, inanın.
Ve giderken başka kimseyi görmediniz ?
Schreiber bir an durup düşündü, sonra başını iki yana salladı.
Hayır, gördüğümü söyleyemem.
Eve saat kaçta döndünüz ?
Dokuzu on ya da çeyrek geçe.
Karınız bunu doğrulayabilir mi ?
- Karin'i bu işe karıştırmak zorunda mısınız ? Schreiber'in sesinde bir yalvarma tınısı vardı.
Dokuzu çeyrek geçe eve döndüğünüzü doğrulayacak tek kişi oysa, korkarım ki öyle. Frau Blüm'ün otopsi raporunda saat 22.00 sularında öldürüldüğü belirtiliyor.
Schreiber'in yüzünde, dişiyle tırnağıyla kazandığı her şeyin mahvoluşuna tanık olan bir adamın çaresiz ifadesi vardı.
Ve parmak izinize ihtiyacımız olacak, Herr Doktor Schreiber, diye

ekledi Fabel.
Fabel başını olumlu anlamda salladı.
Brauner bunun için biçilmiş kaftan. Bu işi ben hallederim, dedi. Yeniden Schreiber'e dönüp devam etti.
Soruşturma sürecinde size yeni sorular sormam gerekebilecek.
Schreiber başmı salladı. Bir sessizük oldu.
îlk kurban Ursula Kastner Hamburg Eyalet Hükümeti için çalışmıştı, zannedersem. Onu tanıyor muydunuz? diye sordu Fabel.
Tabiî ki tanıyordum. Bizim Çevre ve Mülkiyet Hukuku Daire Başkanlığı'nda çalışmıştı. Hafen City ve St. Pauli semtlerinin rehabilitasyonu gibi projelerde görev almıştı. Onu iyi tanırdım. Mükemmel bir avukattı.
- Onunla iş dışı, herhangi bir özel ilişkiniz oldu mu? Schreiber, haysiyetinin son kırıntılarını kurtarmak ister gibi omuzlarım dikleştirdi. Omuz kasları Armani takım elbisesinin parlak kumaşını gerdi. Bir insan kaslarını, ancak bir spor salonunda, ciddi ağırlık kaldırma çalışmaları sonucunda bu kadar geliştirebilirdi. Fabel Schreiber'in fiziksel olarak çok güçlü olduğunu tahmin edebiliyordu. Bir cinnet anında kurbanının kaburgalarını sökebilecek kadar güçlü.
Hayır, Herr Fabel, Frau Kastner'le hiçbir uygunsuz ilişkim olmadı. Hakkımda edinmiş olabileceğiniz izlenimin tersine, ben ne bir seri katilim ne de bir kadın avcısı. Angelika'yla aramdaki ilişki evlilik hayatımdaki tek vukuattır. Ve bunun tek nedeni Angelika'yla eskiden bir ilişkimizin olmasıdır. Ursula Kastner'le ilişkimde hiçbir özel boyut yoktu... onu Angelika'yla ben tanıştırmış olsam bile.
Odaya, sanki asırlarca süren bir sessizlik çöktü. Fabel ve Van Heiden bakıştılar. Fabel ürperdiğini hissetti. Büyüyü bozan Van Heiden oldu.
Bize, Angelika Blum ile Ursula Kastner'in birbirilerini tanıdıklarını mı söylüyorsunuz? Aralarında bir ilişki olduğunu mu?
Biliyorsunuzdur diye düşünmüştüm... ikisi de aynı kişi tarafından öldürüldüğüne göre.
Aralarındaki bildiğimiz tek bağlantı sizdiniz, Herr Doktor Schreiber, dedi Fabel. Şimdi birbirleriyle ilişkide olduklarını söylüyorsunuz ?
- Evet. Tanışmayı Ursula istemişti, içeriden bilgi almak için
Hayır. Bu, pek hoşuma gitmedi. Ursula'nın elinde, basına sızdırmak istediği bir şeyle ilgili bilgiler olduğundan kuşkulandım. Bildiği her

neyse, Hamburg Eyalet Hükümeti için zararlı olabilecek bir şeyse, bana söylemesi için ısrar ettim. Bana, kent yönetimini olumsuz etkileyebilecek bir bilgiye sahip olmadığı konusunda teminat verdi. Israrla, bunu sadece Angelika'ya fikir danışmak için istediğini belirtti.
Ona inandınız mı ?
Hayır. İnandığımı söyleyemem. Ama sözüne güvenmek zorundaydım. Hem zaten, şehirle Ugili bir bomba patlatmaya niyetüyse, bu iş için beni kullanmazdı.
Angelika Blum size bunun neyle ilgili olduğunu söylemedi mi ?
Hayır.
Siz sordunuz mu ?
Bir iki defa sordum, ama hiçbir sonuç alamadım. Bunun üzerine boş verdim. Angelika'yı tanısaydınız neden böyle yaptığımı anlardınız.
Ne sıklıkla buluşuyorlardı?
Bilmiyorum. Onları birbirleriyle tanıştırdığım Neuer Hori-zont kokteylinden sonra bir daha buluştular mı, onu bile bilmiyorum. Düzenli olarak buluşmuş da olabilirler, hiç buluşmayıp sadece telefonla ya da e-mail'le haberleşmiş de. Hiçbir bilgim yok.
Onları kokteyle siz mi davet etmiştiniz ?
Hayır, ikisi de... işleri gereği oradaydılar. Neuer Horizont, Ha-fen City ya da St. Pauli'nin rehabilitasyonu gibi büyük kentsel projelerin dışında bırakılmış olan, ama eyalet, devlet ya da AB fonlarından yararlanüarak rehabüite edilebilecek semtleri kalkındırmayı amaçlayan bir projedir.
Fabel gözlerini, salonun Alsterfleet ile Alsterarkaden'e bakan taş kemerli devasa penceresinden dışarıya dikti. Sistemli ve mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışıyordu, ama beyninde çakan şimşeğin şiddeti düşüncelerini darmadağm ediyordu. Şimdiye kadar bağlantısız olan ipuçları birleşmeye başlamıştı. Bunlar kafasının içinde birbirine çarparak kıvücımlanıyordu. Üç kurbandan ikisi birbiriyle temastaydı. Ve her ikisinin de kent yönetiminin istimlak ve imar çalışmalarıyla bağlantısı vardı. Tekrar Schreiber'e döndü.
Neuer Horizont girişiminin arkasında kim var?
Özel bir konsorsiyum. En büyük hissedar Eitel Group'un buyan kuruluşu. Resepsiyonu veren Norbert Eitel'di.
siyel faydalan olan bir girişimi desteklememesi düşünülemez. Yeni bir bağlantı. Yeni bir kıvılcım.

Ben Eitel Group'un sadece medya işinde olduğunu sanıyordum.
Schreiber başını iki yana salladı.
Hayır, yayıncılık temel faaliyetleri, ama Eitel'in daha pek çok alanda yatırımları var. Bilişim teknolojisi bunlardan biri. Arazi geliştirme işinde de varlar.
Fabel başını düşünceli düşünceli salladı.
Eitel'in babası da orada mıydı ? Wolfgang Eitel?
Hayır, değildi. İşte burada çizgiyi çekerim... Beklenen fayda ne kadar büyük olursa olsun, onun gibi bir Nazi'yle aynı platformu paylaşmam. Bence, bu nedenle uzak durdu... Aleni dayanışma şovlanna rağmen, Norbert Eitel, babasının, siyasi emellerinin önünde oluşturduğu engellerin tamamen farkında.
Kastner'in öldürülmesi sizi şoka uğratmış olmalı.
Şok sözcüğü az kalır. Korkunç bir şoktu. Innensenator Hugo Ganz'ı hatırlıyor musunuz?
Fabel evet anlamında başını salladı. Gözünün önüne Ganz'ın yeni keselenmiş, etli pembe yüzü geldi.
Frau Kastner, Herr Ganz'la oldukça yakın çalışıyordu. Özel olarak, çevre ve arazi geliştirme projeleri çerçevesinde. Hukuki destek sağlıyordu. Innensenator Ganz, Frau Kastner'in ölümünden çok sarsıldı. Sanınm, onu son görüşünüzde o kadar... empa-tik olmasının nedeni buydu.
Frau Kastner ortadan kaybolduğunda nerede olduğunuzu hatırlıyorsunuzdur herhalde ?
Roma'da bir çevre konferansındaydım.
Schreiber'in sesinde heyecan yoktu. Sonra, yüzünde küçük bir umut ışığı yandı.
Doğru! O öldürüldüğünde Almanya'da dahi değildim Ve yüzlerce tanığım var. Ya ikinci kurban, o ne zaman öldürülmüştü ?

Dört haziran çarşamba günü sabaha karşı, dedi Fabel. Schreiber masa ajandasının sayfalarım karıştırdı.
Evde ailemle birlikteydim. Bunu doğrulayabilirler. Fabel etkilenmiş gibi görünmedi.
Ben şu anda sadece Frau Blum cinayetiyle ilgiliyim. Ve siz cinayetten hemen önce oradaydınız.
Ama benim o cinayetle hiçbir alakam yok. Kesinlikle yok.
layabileceğini fark etmesi, cesaretini arrirmıştı besbelli. Fabel taktik

değiştirdi.
Frau Blüm'ün benimle doğrudan temas kurmaya çalıştığını biliyor muydunuz ?
Hayır... hayır, bilmiyordum. Neden ki?
Bilmiyorum. Aramalarına cevap verme fırsatım olmadı, dedi Fabel. Böyle söylemesinin, buna zahmet etmediğini söylemesinden daha iyi olacağını düşünmüştü.
Sizce, kendini tehlikede mi hissediyordu ? Sizinle bu nedenle mi temas kurmaya çalışıyordu? diye sordu Schreiber, cevaplan beklemeden. Bana neden söylemedi ? Korkuyorsa... neden benimle konuşmadı ?
Fabel ayağa kalktı. Van Heiden de arkasından kalktı.
Kendisini tehlikede hissettiğine inanmam için hiçbir neden yok. Bütün bildiğim, ölmeden önce üç ya da dört defa bana ulaşmaya çalıştığı. Ama bıraktığı mesajlardan hiçbirinde tehlikede olduğuna işaret etmiyordu.
Fabel, Schreiber'in eüni sıkmadan kapıya doğru yürüdü.
Dediğim gibi, Hen Doktor Schreiber, size soracağım başka sorular olabilir. Bu arada, ilgili arkadaşlanmızı yollayıp parmak izinizi aldıracağım.
Fabel ağır meşe kapıyı açarken, arkasına dönüp Schreiber'in yüzüne baktı.
Bir soru daha. Marlies Menzel'le en son ne zaman buluştunuz ya da görüştünüz ?
Schreiber ilk önce şaşırmış, sonra da biraz kaygılanmış gibi göründü.
Tanrım... Bilmiyonım... Yıllar oluyor. Zeitgeist'ta birlikte çalıştığımız zamandan beri... Hele teröre bulaşmasından sonra hiç.
Stuttgart-Stammheim'dan salıverilmesinden beri onunla haberleşmediniz ?
Hayır. Kesinlikle.
Ve Fabel Schreiber'in gerçeği söylediğini anladı.
Ayıu üniformalı teşrifatçı, Fabel ve Van Heiden'i Rathaus'un ana salonuna kadar götürdü. Gotik kemerin alından geçip geniş Rathaus alanına çıktıklarında, güneş ikisinin de gözlerini kamaştırdı.
Ne düşünüyorsunuz? diye sordu Van Heiden.
ze Alsterarkaden'de bir kahve ısmarlayabilir miyim, Herr Kriminaldirektor?

19 haziran perşembe, 14.20. Nordholdt Sanat Galerisi, Bremen
Fabel, Bremen'e yaklaşık bir buçuk saat içinde varacağını tahmin etmişti, ama yan yolda, Al'deki trafik yoğunlaşmaya ve yavaşlamaya başladı. Uzun süre otoyolda kalacağını anlayan Fabel, bir CD dinlemeye karar verdi: Herbert Grönemeyer'in Bleibt Alles anders'ini arabanın CD çalarına yerleştirip sesi açtı. Tam o sırada cep telefonu çaldı. Arayan Maria Klee'ydi; Klugmann'ın otopsi sonuçlan gelmişti. Klugmann beynini delip geçen tek bir kurşunla öldürülmüştü. Kurşun beyin kökünü posaya çevirdikten sonra, Brauner'in saptadığı gibi, üstdudak ile burun arasından çıkmıştı. Tahmini ölüm tarihi 13 haziran cuma 18.00 ila 14 haziran cumartesi 06.00 arasıydı. Maria, otopsi sırasında, ölümden hemen önceye ait işkence ve darp izlerinin de saptandığını söyleyince, Fabel'in tüyleri ürperdi. Testlerde Klugmann'ın kanında amfetamin kahntılanna da rastlanmıştı. Klugmann hayatım yaşamış, örtülü kimliğinin gereklerini sonuna kadar yerine getirmiş ve yenilmişti.
Maria balistik raporunu da almıştı. Brauner haklı çıkmıştı: mermi kovam standart dışı bir silaha aitti. Fabel de Maria'ya, Schreiber'le yaptığı görüşmeyi özetledi ve gelişmeleri Werner'e aktarmasını istedi.
Trafik açümıştı. Fabel fark etmeden epeyce bir yol aldığmı gördü. Vitesi otomatiğe takmıştı; aklı, karanlık ve ıssız bir yerde işkence görürken, çok yakın ve kesin bir ölümün kendisini beklediğini bilen bir gizli polis memurundaydı. Fabel bir an için kendini onun yerine koymayı başardı ve içinde bir bulantı hissetti. Bu duyguyu, tasavvur edilmesi imkânsız bir dehşetin soluk gölgesi olarak algüadı. İşaret levhalan Bremen kavşağına yaklaştığını gösteriyordu. Al'den çıkıp Bremen'e giden A27 otoyoluna saptı.

Nordholt Sanat Galerisi Bremen'in en büyük çarşısının hemen yakınındaydı. Galeri, on dokuzuncu yüzyıl sonundan kalma, büyük çıkma pencereleri olan zarif bir binada bulunuyordu. Fabel içeri girdiğinde, Marlies Menzel resimlerinden birinin asılısına
Koyu kestane rengi saçları kısa ve röfleliydi. Gözünde kare çerçeveli, küçük tel gözlükler vardı. Fabel galerinin içinde yürürken, kadının kısa bir süre önce hapisten çıkmış bir teröristten çok bir kütüphaneciye benzediğini düşündü. Yan yolda durdu. Galerinin

beyaz badanalı çıplak duvarlanna aralıklarla dev tuvaller asılmıştı. Fabel, daha önce sergi broşüründe gördüğünden, resimler ile Kanlı Kartal cinayetlerinin mahalleri arasında tuhaf bir benzerlik olduğunu biliyordu. Ama bu kadar çarpıcı olabileceklerini düşünmemişti. Her biri 2 metreye 1 metre genişliğindeydi. Tuvaller canlı ve sert renklerle haykırıyordu adeta. Fırça darbeleri güçlü ve kendinden emindi. Her bir resim iki boyutlu bir şiddetti. Fabel küçük gruba yaklaştı.
Frau Menzel? Menzel Fabel'e döndü.
Evet?
ince dudaklannda kibar bir gülümseme belirmişti.
Sizinle biraz görüşebilir miyiz ? dedi Fabel, KriPo kimliğini göstererek.
Kadının dudaklanndaki gülümseme siliniverdi.
Artık gerçekten yorucu olmaya başladınız. Salıverildiğimden beri, neredeyse bütün Alman güvenlik servisleri tarafından ziyaret edildim. Bu iş taciz gibi görünmeye başladı.
Benimkisi resmî bir ziyaret sayılmaz...
A, öyle mi ? Bu durumda, sizinle neden konuşacağım, bilmiyorum.
Menzel arkasını döndü.
Frau Menzel, dedi Fabel. Ben Kriminalhauptkommissar Jan Fabel'im. 1983'te iskeledeki çatışmaya giren polis memurlann-dan...
Menzel bir an, arkası Fabel'e dönük durdu.
Gisela'yı siz mi vurmuştunuz?
Seçeneğim yoktu. Üzerime ateş etmişti ve tekrardan ateş etmek üzereydi. Ona durmasını söyledim, ama...
Fabel'in sesi söndü.
O daha çocuktu, dedi Menzel, yüzünü Fabel'e dönerek.
Bana başka seçenek bırakmadı. Yanımdaki polisi öldürmüş, beni yaralamıştı, dedi Fabel, öfkesiz bir sesle. Ona silahını bırakmasını söyledim, ama üzerime tekrar nişan aldı.
Fabel konuşurken, Gisela Frohm'u rıhtımın ucunda yeniden gösilahını doğrulturken. Fabel ona iki kez ateş etmişti. Yüzüne. Başı geriye doğru kayküıp limana düşerken havaya savrulan punk pembesi saçlarını hatırladı kızın. Meslek hayatının en kötü günüydü bu. Hayatının en kötü günü. O günü asla unutmayacaktı.
Marlies Menzel Fabel'e baktı. Bakışlarında düşmanlık yoktu. Sanki Fabel'in söylediklerini değerlendiriyordu. Sonra, resmi asmasına

yardım eden iki gence seslendi.
Ben biraz dışarı çıkıyorum. Ötekileri sonra asarız, dedikten sonra Fabel'e döndü. Konuşmak için başka bir yere gitsek iyi olur bence.
Kafe, Katharinestrasse'nin hemen yakmındaydı. Salonun bir ucundan ötekine, pınl pırıl cilalı bir tezgâh uzanıyordu. Tezgâh arkasında çalışanlar, barın üzerine durmadan beyaz çay ya da kahve fıncanlanyla dolu tepsiler bırakıyorlardı. İçerisi mis gibi taze çekilmiş kahve kokuyordu. Siyah pantolon ve yelek giymiş, beyaz önlüklü garsonlar, tepsileri alıp alıp masalara götürüyorlardı. Servis rutininin rahatlatıcı bir ritmi vardı.
Fabel ve Marlies Menzel pencerenin yanındaki bir masayı seçtiler. Menzel sırtını meşe lambriye verecek şekilde oturdu, Fabel de sokağa ve ilerideki pazar yerine bakan karşı sandalyeye geçti. Menzel çantasından bir paket Fransız sigarası çıkardı ve bir an düşündükten sonra Fabel'e bir sigara ikram etti.
Yok, teşekkür ederim. Ben kullanmıyorum.
Menzel gülümseyip bir tane yaktı. Sigarasından derin bir nefes çekti, başım yan çevirip yukarı kaldırdı ve dumanı, Fabel'in üzerine gelmemesi için ağzını hafifçe bükerek havaya üfledi.
Sigaraya hapishanede alıştım, dedi, acı bir sesle. Sizin için ne yapabilirim, Herr Fabel?
Fabel'in cevap vermek üzereyken, masaya bir garson yanaştı. Fabel bir fincan çay, Menzel de sade bir kahve söyledi.
Size resimlerinizle ilgili birkaç soru sormak istiyordum, dedi Fabel, garsonun uzaklaşmasını bekledikten sonra.
Menzel gülümsedi.
Karşımda sanatsever bir polis mi var? Yoksa tuval büyüklüklerini tayüı eden bir yönetmeliği mi çiğnedim ?
Fabel Menzel'e, cinayetlerden ve tuvallerinin nasıl da çarpıcı bir şekilde cinayet mahallerinin havasını taşıdığından bahsetti. Ona, Angelika Blüm'ün ölün «ünden haberi olup olmadığını sordu.
Hapse girmeden önce. Yetmişlerde bir dergide birlikte çalışmıştık. Zeitgeist^} O zamanlar bu ismin zekice olduğunu düşünürdük, ama şimdi dönüp bakınca bana o kadar sıradan geliyor ki. Bunu neden soruyorsunuz? Resimlerim size... talihsiz Angeli-ka'yı hatırlatıyor diye cinayet zanlısı mı oluyorum yoksa?
Menzel, Angelika'nın adını anarken alnım kınştırmıştı.
Hayır, Frau Menzel, siz zanlı değilsiniz.

Fabel Maria'ya, Menzel'in cinayet tarihlerinde nerede bulunduğunu çoktan araştırtmıştı, ama bunu ona söylemedi. Ursula Kastner öldürüldüğünde hâlâ hapiste, Angelika Blüm cinayeti işlendiğinde de bir serginin açılış kokteylindeydi.
Sadece yaptığınız resimler ile ölüm sahneleri arasında tedirgin edici bir benzerlik var. Bu muhtemelen tümüyle tesadüf, ama katil sizin resimlerinizi görmüş ve taklit etmeye çalışıyor olabilir. Seri katillerin kurbanlarına "poz verdirmeleri" oldukça sık görülen bir durumdur. Karşımızda bir "sanata öykünen hayat" vakası olabilir.
Daha doğrusu "sanata öykünen ölüm".
Menzel sigarasından derin bir nefes daha çekti. Fabel kadının parmaklarının arasındaki koyu san nikotin lekesini fark etti.
- Korkunç, dedi Menzel. Garson çayı ve kahveyi getirdi.
Resimlerinizle ilgili... nasıl desem, tuhaf mektuplar alıyor musunuz? Özellikle e-mail'ler? diye sordu Fabel.
Menzel omuzlannı silkti.
Tam da beklenebileceği gibi. Hâlâ hapiste olmam gerektiğini, işlediğim suçlar yüzünden cehennemde yanacağımı, bozguncunun teki olduğum halde kendimi bir yaratıcı olarak tanımlamaya çalışmamın edepsizlik olduğunu vb söyleyen bir sürü mektup alıyorum. Muhtemelen size yakın gelen duygular, Hen Hauptkommissar.
Fabel bu kışkırtmayı duymazdan geldi.
Ya sanatınıza yönelik, tuhaf, hatta yersiz bir tepki olarak tanımlayabileceğiniz herhangi bir şey?
Menzel bir an düşündü.
Hayır, sanmam. Gerçi, bundan birkaç hafta önce galeride nahoş bir olay yaşandı. Wolfgang Eitel beraberinde bir gazeteci ve muhabir kalabalığıyla çıkagelip hakkımda üeri geri konuştu. Eser sergilemeye hakkım olmadığını söyleyip beni bir cani ve katil olmakla suçladı ve Alman bayrağının renklerini kullandığım için te-
Fabel bu bilgileri kafasının bir köşesine yazdı. Eitel'in adı bir kez daha anılmıştı.
Bu olay olduğunda siz orada mıydınız?
Hayır. Bence, bu planını bozdu. Kameraların önünde benimle boğaz boğaza gelmeyi tasarlıyordu, sanırım.
Fabel çayım yudumladı. Menzel başım ışığa dönüp pencereden dışarı baktı. Fabel, çıplak gün ışığının, kadının tenindeki kara sarı

rengi meydana çıkardığını fark etti.
Bunu neden yaptınız, Frau Menzel ? Neden Svensson'un peşine takıldınız?
Fabel sorusuna, Menzel kadar şaşırmıştı. Menzel ona, bir art niyeti olup olmadığını anlamaya çalışır gibi, merak dolu gözlerle baktı.
Başka bir devir ve başka bir dünyaydı, dedi omuzlarım silke-rek. Bir davaya ve bir insana inanıyorduk. Karl-Heinz Svensson inanılmaz güçlü bir şahsiyetti. Ayrıca insan kullanmakta üzerine yoktu.
Onu bu nedenle mi o kadar... nasıl desem, fanatik bir şekilde izlediniz?
Fanatizm! dedi Menzel, acı bir kahkaha atarak. Evet, haklısınız. Bizler fanatiktik. Onun için canımızı verirdik. Çoğumuz da verdik zaten.
Onun için mi? inançlarınız uğruna değil mi?
O zamanlar kendimizi Almanya'ya dünya sosyalist devrimini getirmekte olduğumuza inandırmıştık; Nazi çizmesinin kapitalist mirasçılarına karşı savaşan neferlerdik.
Sigarasından derin bir nefes daha çekip devam etti.
Gerçekte, hepimiz Karl-Heinz'ın piyonlarıydık. Bizim grubun kaçta kaçının kadın olduğunu hiç düşündünüz mü? Gencecik kadınlar. Mahkemeden sonra basm bize "Svensson'un Harem'i" adını takmıştı, işin gerçeği, hepimiz onunla yatmıştık. Hepimiz ona âşıktık.
Bu aptal liseli kız aşkları yüzünden bir sürü insan canından oldu.
Fabel kendine engel olamamış, acı bir tonla konuşmuştu. Kaldırımda ölü yatan, 25 yaşındaki, evli ve on sekiz aylık bir çocuk babası Franz Webern'i, Elbe'nin karanlık sularına ağır ağır gömülen Gisela Frohm'u düşündü.
- Tanrım, bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? diye karşılık reken, onun üzerimizdeki gücü'ydü. Mutlak bir bağlılık istiyordu. Bu, kendimizi ailelerimizden, dostlarımızdan, her türlü sağlıklı ve makul ilişkiden koparmamız demekti. Onunkinden başka ses duymuyorduk. O bizim babamız, annemiz, ağabeyimiz, yoldaşımız, sevgüimiz... her şeyimizdi.
İçindeki tutku kısmen alevlenir gibi oldu, sonra söndü.
O insanları kullanan bir alçaktı.
Menzel elindeki izmaritle yeni bir sigara yaktı. Fabel parmak

aralarındaki san lekelere yeniden dikkat etti.
Gisela da sizler kadar fanatik miydi ?
Herkesten daha fazla, dedi Menzel, hüzün dolu bir gülümsemeyle. Karl-Heinz önün ilk sevgüisiydi. Onun için deli oluyordu. Demin söylediğiniz doğruydu. Onu vurmaktan başka seçeneğiniz yoktu. Karl-Heinz onu öldürmeye şartlamıştı. Siz sadece onun ölümüne alet oldunuz: fail Karl-Heinz'dı.
Benim anlayamadığım neden böyle olduğu, dedi Fabel, sahici bir kafa kanşıkhğıyla Svensson ve sizler, o yaptıklarınızı yapma ihtiyacını neden hissettiniz? Toplumuzda ona savaş açmanızı gerektirecek kadar korkunç ne vardı ?
Menzel cevap vermeden önce biraz durdu.
Bu bir Alman hastalığı. Tarih yoksunluğu. Kesin bir kimlik eksiliği. Kim olduğumuzu anlama çabası. Bizi Nazizm'e götüren bu oldu. Savaştan sonra Amerikalüann kopyası haline getiren de bu: kabahatini anne babasım taklit ederek affettirmeye çalışan çocuklar gibi. Bizim hor gördüğümüz, işte bu ultra kapitalist kof bayağılıktı. Vasatlığa savaş açtık -acı bir alayla gülümsedi- ve savaşı vasatlık kazandı.
Fabel gözlerini çayına dikmiş dinliyordu. Bir sonraki sorusunun ne olacağını biliyordu. Cevabı büiyordu bilmesine, ama gene de sorması gerekiyordu.
Svensson gerçekten öldü mü?
Svensson'un, dönemin Hamburg Erste Bürgermeister'ine karşı düzenlenen suikast girişimi sırasında çıkan silahlı çatışmada öldüğü kabul ediliyordu. Bir polis kurşunu, Svensson'un arabasının benzin deposuna isabet etmiş ve araba alev almıştı. Svensson yanarak ölmüştü. Polis, kimliğinin saptanabilmesi için zo-nınlu olan dişçi kayıtlannın izini bulunamamıştı. Kusursuz bir terörist olan Svensson, yıllarca çalışıp varlığını resmî kayıtlardan silmişti.
Evet, Herr Fabel. Karl-Heinz o arabada öldü. Size bu konuda güvence verebilirim.
Fabel ona inandı.
Artık Hamburg'a dönsem iyi olacak, dedi. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.
Yoksa sadece geçmişi kurcaladığınız için mi özür diliyorsunuz? Ben oraya aitim: sizin geçmişinize. Gisela da öyle.

Bir an durup devam etti.
- Buraya öğrenmeye geldiğiniz şeyi öğrendiniz mi, Herr Fabel ? Fabel ayağa kalkarken gülümsedi.
Buraya ne için geldiğimi bile bilmiyorum. Umarım, serginiz iyi geçer.
Bir yaratma edimi. Karıştığım yıkıcı eylemler için bir çeşit telafi.
Uygun bir son bence. Bu benim sahneye ilk ve son çıkışım olacak, Herr Fabel.
Menzel masanın üzerindeki tablaya külünü silkti.
Anlayamadım ? dedi Fabel, şaşkın bir ifadeyle.
Marlies Menzel sigarasını havaya kaldırıp dikkatle inceledi.
Ben kanserim, Herr Fabel, dedi acı acı gülümseyerek. Terminal evre. Erken tahliye edümemin bir nedeni de bu. Buraya bir tür adalet aramaya geldiyseniz, size bütün sunabileceğim bu.
Üzgünüm, dedi Fabel. Hoşça kalın, Frau Menzel.
Hoşça kaim, Herr Kriminalhauptkommissar.

19 haziran perşembe, 18.00. Pöseldorf, Hamburg.
Fabel Hamburg'a dönüş yolunda Mordkommission'u aradı ve Maria'dan Wolfgang Eitel hakkında toplayabildiği kadar bilgi toplamasını istedi. Ona aktaracakları yeni bir gelişme olmadığından, işe ertesi sabah geleceğini söyledi. Ardından, büroyu tekrar arayıp Brauner'i bağlamalarım istedi. Brauner ona Schreiber'in parmak izlerinin Blüm'ün dairesinde bulunan ikinci grup parmak iziyle uyuştuğunu anlattı. Bu defa, parmak izlerinin varlığı bir zanlının suçlu olduğunu göstermek yerine onu aklıyordu. Katil Schreiber olsaydı, dairede bıraktığı bütün izleri silmek için elinden geleni yapardı. Sven'in Oğlu ise hiçbir cinayet mahallinde izini sürebilecekleri bir ipucu bırakmamıştı.
Fabel'in, evinin bulunduğu sokaktaki bir yer altı garajında sabit bir park yeri vardı. Arabayı park edip indiğinde, saat tam sefark etti. Hızla geri döndü ve gayri ihtiyari elini tabancasına attı. Adamlar gülümsediler ve yatıştırıcı bir hareketle ellerini havaya kaldırdılar. İkisi de esmerdi; birisinin saçları kıvırcık, ötekininki düz ve jöleüydi. Kıvırcık olanın çok kalın bir bıyığı da vardı. Besbelli Türktüler. Konuşan Kıvırcık oldu.
Lütfen, Herr Fabel... olay çıkarmak istemiyoruz, sizi korkutmak da

istemedik. Bizi Herr Yılmaz gönderdi. Sizinle konuşmak istiyor. Uygunsa, hemen.
Ya değilse?
Kıvırcık omuzlarını silkti.
Bu tamamen size kalmış. Ama Herr Yılmaz bizden, size soruşturmanız için önemli olabilecek bir şey söyleyeceğini iletmemizi istedi.
Kendisi nerede ?
Sizi ona götüreceğiz...
Kıvırcığın yüzündeki gülümseme, Fabel'e artık emniyette olmadığını hissettirecek şekilde büyüdü.
- Tabiî, sizin için uygunsa. Fabel gülümseyerek başını salladı. Arabamı alıp sizi takip edeceğim.
İki görüm garajın dışında bekleyen bir Polo'su vardı. Fabel onları Harburg bölgesine kadar arabayla takip etti. Bu arada Mordkommission'u arayıp Werner'e bir haber kaynağıyla buluşmaya götürüldüğünü söyledi, ama ona Yılmaz'ın adını vermedi. Werner bir destek ekibi yollamak için ısrar etti, ama Fabel buna razı olmadı ve buluşmanm nerede olacağını öğrenir öğrenmez onu tekrar arayacağını söyleyip telefonu kapattı.
Türklerin Volkswagen'i hiçbir mimari özelliği olmayan fabrika ve yönetim binalarından oluşan küçük bir tesisin önünde durdu. Arabalarını tek katlı, geniş bir deponun önüne park ettiler. Yetmişli ya da seksenli yıllarda inşa edümiş olan binanın parlak kırmızı dış cephe boyası, dönemin mimari modalarına verilen tek taviz olan açıktaki demir boruların üzerinde pul pul kalkmıştı. Türkler arabadan inerken, Fabel, Werner'i bir daha arayıp ona bulunduğu yeri tarif etti.
Dikkatli ol, Jan, dedi Werner.
Merak etme. Ama yarım saat içinde aramazsam devriye ekibini gönder.
Fabel cep telefonunu kapatıp BMW'sinden indi. Kıvırcık, kaim onlara geçebileceklerini işaret etti; iki Türk önden girebilirlerdi. Depo, Fabel'in Türkçe olduğunu tahmin ettiği bir dilde etiketlemiş yiyecek kasalanyla doluydu. Deponun park yerine bakan tarafında, alçıpandan ve telli cam kaplı bir pencereden oluşan bir bölme duvarı uzanıyordu. Bu bölme, depo alanını bürolardan ayırıyordu.

Fabel ana büronun camından, içeride iki adamla oturmakta olan Yümaz'ı gördü. Adamlardan biri sert görünüşlü bir Türk'tü; ikincisi üzerinde kirli bir asker kaputu olan, ufak tefek, pis bir adamdı. Bütün uyuşturucu müptelaları gibi gözleri çukura kaçmış, rengi mum gibi sararmıştı.
Kıvırcık sırıtarak Fabel'e kapıyı açtı, ama arkasından içeri girmedi. Yılmaz ayağa kalktı ve içtenlikle gülümseyerek Fabel'e elini uzattı.
Geldiğiniz için teşekkür ederim, Herr Fabel. Daha hoş bir ortamda buluşamadığımız için üzgünüm, ama fazla dikkat çekmemenin daha iyi olacağını düşündüm. Benim... daha doğrusu arkadaşımın size vereceği önemli bir haber var. Gördüğünüz gibi, size verdiğim sözü tuttum, Herr Hauptkommissar.
Fabel, Whippet cinsi bir köpeği andıran çelimsiz adamı süzdü. Çoğu uyuşturucu bağımlısı gibi yaşı belli olmuyordu. En fazla otuz yaşında olmalıydı. Ama ellilerinin sonunda da olabilirdi. Fabel, adamın çıkık elmacıkkemiklerinden birinin şiş olduğunu ve etrafındaki deriden daha renksiz göründüğünü fark etti. Burun deliklerinden birinin çevresi kabuk tutmuş kanla kaplıydı.
İyi misiniz? diye sordu Fabel.
Merdivenden düştüm de, diye cevap verdi adam, boğuk ve gür bir sesle ve sert görünüşlü Türk'e kötü kötü bakarak.
Bu... beyefendinin adı Hansi Kraus, dedi Yılmaz. Kendisinin sizinle paylaşmak istediği bazı bilgiler... daha doğrusu deliller var.
Yılmaz masalardan birine yaslanmış durmakta olan Türk'e başıyla işaret etti. Türk arkasına uzanıp paçavralara sardı bir şey aldı. Çıkım dikkatle açıp içinden, ışıl ışü parlayan, 9 mm'lik, altın rengi bir otomatik tabanca çıkardı. Tabancanın kabzası motiflerle bezenmiş ve aralarına Kiril alfabesiyle _OPT12 sözcüğü kazınmıştı.
Herr Kraus bunu Hans Klugmann cinayetiyle ilgili maddi bir delil olarak teslim etmek istiyor, dedi Yılmaz. Gecikme için özür diliyor... niyeti daha önce teslim etmekti, ama aklından tamamen çıktı.
- Bunu nerede buldunuz? diye sordu Fabel, Hansi Kraus'a.
Yüzme havuzunda. O adam beynine kurşunu yediğinde oradaydım.
Hans Klugmann'm öldürülüşüne tanık oldunuz yani?
Evet.
Katilleri gördünüz mü ?
Kraus duraksadı. Haşin görünümlü Türk masasının üzerinde

kıpırdadı ve meşin ceketi hışırdadı. Kraus ondan tarafa bakıp başını olumlu anlamda salladı.
Onları bir daha görseniz tanıyabilir misiniz?
Evet. Yaşlıca bir adam ile gençten bir tip. ikisi de feci gaddar tiplere benziyorlardı. Genç olanı Arnold Schwarzenegger gibi yapılıydı. Adamın beynini o dağıttı.
Fabel'in el ettiği diğer Türk, silahı ona uzattı. Fabel avuçlarını açtı ve silahı fırın eldivenleriyle sıcak bir tepsi taşır gibi tuttu.
Yabancı mıydılar? Rusça ya da ona benzer bir dilde konuştuklarını duydunuz mu ?
Hayır... Daha doğrusu evet, onları duydum, ama hayır, yabancı değillerdi. Alınandılar. Yaşlı adam bölgenin bu kadar boktan-laşmış olmasına sövüp sayıyordu. Gençken bu havuza genç bir kız getirdiğinden falan bahsetti. Kesinlikle Rus değülerdi.
Ya silah? Onu nerede buldunuz?
Silahı bir çöp tenekesine attıklarını gördüm. Onlar uzaklaştıktan sonra gidip aldım.
Onları takip mi ettiniz ?
Hayır. Silahı yüzme havuzundaki bir çöp tenekesine attılar.
Saklamak için bir şey yapmadılar mı ?
Fazla bir şey yapmadılar. Halbuki havuzun birkaç metre ötesinde bir kanal var. Bence, bulunmasını ırgalamıyorlardı.
Ya da bulunmasını istiyorlardı... dedi Yılmaz.
Öyle gibi görünüyor, dedi Fabel. Alman tetikçiler ve Ukrayna malı bir silah. Bizi yanlış yola sevk etmeye çalıştıkları düşünülebilir.
Hansi'ye döndü.
Prâsidium'a gelip tam bir ifade vermeniz gerekiyor. Ve de polis arşivlerindeki bazı fotoğraflara bakmanız; bakalım tetikçileri teşhis edebilecek misiniz.
Hansi Kraus başını olur anlamında salladı. Buna hiç de memnun olmuş gibi görünmüyordu, ama üzerinde başına sık sık bela açılmasını kabullenmiş birinin kaderine boyun eğen havası
Dinleyin Hansi, sizi buna zorlayamam, dedi. Herr Yılmaz ya da başka biri de...
Gözlerini aldırışsız bir edayla ondan kaçıran diğer Türk'e manidar bir bakış atıp devam etti.
- ifadeniz ancak serbestçe ve dürüstçe veriürse bir işe yarar.

Kraus acı acı güldü.
Siz nerede yaşıyorsunuz, Herr Hauptkommissar! Size istediğiniz ifadeyi vereceğim.
Fabel Kraus'u arabaya götürmek üzere ayağa kalktı. Yılmaz onlarla kapıya kadar yürüdü.
Size yardımınız için teşekkür ediyorum, Herr Yılmaz, dedi Fabel, içtenlikle.
Yılmaz dişlerini göstererek gülümsedi ve kayıtsızca omuzlarını silkti.
Ama bunun karşılığında benden hiçbir kayırıcı davranış bekleyemeyeceğinizi biüyorsunuz sanırım, dedi Fabel. Bu yardımınız için size gönül borcum var, ama size yardımcı olmak için ne yasalardan ne de kendimden ödün veririm.
Bunu zaten biliyorum, dedi Yılmaz gülerek. Yaptıklarımın karşılığında hiçbir şey beklemiyorum. Dürüst bir polisle iş yapmanın zorluğu da bu işte. Sizden isteyeceğim tek şey, Hansi'nin ifadesinde adımuı geçmemesi.
İşte bu, verebileceğim bir taviz. Tekrar teşekkürler. Hoşça kalın, Herr Yılmaz.

Fabel Hansi'nin kaputunun döşemeye işleyen kokusunu hafifletmek için, Prasidium'a dönüş yolu boyunca arabanın camını açık tutmuştu. Merkeze vardıklarında, Hansi'yi Wemer'e teslim etti ve ona ikram etmek için kantinden bir şeyler istemesini söyledi. Ama Kraus'a bakınca, onu bir an önce salıvermeleri gerekeceğini anladı: gözleri giderek hareketleniyor, kapana kısılmış bir hayvanının gözleri gibi iki yana gidip geliyordu. Hareketleri de asabileşmişti. Fabel Hansi'nin eroin vaktinin geldiğini ve onu konuşturmak için fazla zamanlan olmadığını anladı.
Odasma dönen Fabel, masasının üzerini toplamaya başladı; dosyalan yere yığıp bügisayannın klavyesini ve faresini bir kenara itti. Masanın alt çekmecesinden büyük bir bloknot çekti, boş bir yaprak bulup açtı. Bloknotu masanın üzerine koyarken, Angelika Blüm'ün dairesinden bir görüntü gözünde canlanıverdi. Dağümakından tanıdığı, kendisiyle ısrarla temas kurmaya çalışmış olan o kadım düşünürken, içi gene acı bir suçluluk duygusuyla buruldu.
Kâğıda ilk olarak Angelika Blüm'ün adını yazdı. Yanına, Ursu-la

Kastner'inkini ekledi. Sonra da Tina Kramer'inkini. Sayfayı dikine bir çizgiyle, üç kurbanın adlan sol tarafta kalacak şekilde ikiye böldü. Diğer tarafa Hans Klugmann ile John MacSwain'in adlarını yazdı. Dikine bir çizgi daha çekip sağma, Mahmut'un söylediği Vasil Vitrenko ismini not etti.
Yarım saat sonra, önündeki kâğıtta, isimler, tarihler ve önemli olaylarla dolu altı adet kolon vardı. Her kolonun başında altı isimden biri yer alıyordu. Vasil Vitrenko başlıklı kolon en boş olanıydı. Fabel bütün olası bağlantılan, çakışmalan ve ortak noktalan not etmişti. Şimdi önünde, toplantı odasındaki soruşturma panosunda yer alan bügilerin daha aynntılı bir özeti duruyordu. Ama bu şemada gereksiz bir bilgi kalabalığı yoktu. Fabel için önemli olan bu işi yapıyor olmasıydı: bu şekilde düşüncelerini toparlayıp sıraya sokuyor, soruşturma süresince kat ettiği yolun bir haritasını çıkarma şansını yakalıyordu. Kolonlann yansında düzenli olarak tekrarlanan bir isim vardı: Eitel. tik kurban Ursula Kastner, Eitel Group'un başlıca hissedan olduğu Neuer Horizont projesine ucundan da olsa kanşmıştı; ikinci kurban Tina Kra-mer'in Eitellerle bilinen bir bağlantısı yoktu; üçünü kurban Angelika Blum genç Eitel'le tanışıyordu, baba Eitel'le bir mülakat yapmıştı ve arkadaşı Erika Kessler'e göre, Eitellerden biri ya da ikisi hakkında menfi bir hikâye üzerinde çalışıyordu; John MacSwa-in ise Eitel Group için çalışıyordu. Vitrenko'nun çetesi, isim ve olgu satırlannın arkasına bir gölge düşürüyor gibiydi. Klugmann, Ukraynalılann arasına sızmaya çalışmış ve cinayet mahallinde Ukrayna yapımı bir tabanca bulunmuştu. Ama tetikçiler Ukraynalı değildi. Kraus bundan kesinlikle emindi. Angelika Blum, eski Sovyet polisi ve güvenlik taburlarının eylemleri hakkında, muhtemelen BATTI01'in İkinci Dünya Savaşı sırasındaki girişimleriyle benzerlikler kurduğu bir araştırma üzerinde çalışıyordu.
Tabiî bir de, Fabel'in yaşadığı, yaşlı bir Slav vatandaş tarafından tepelenme rezaleti vardı. Saldırganın işini çok iyi biliyor olduğunu söylemek, onu hafifsemek olurdu: besbelli son derece iyi eğitimli bir profesyoneldi. Fabel, Vitrenko'nun adını daire içine aldı. Yaşı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yaşlı adam Vitrenko olabilir miydi? Kurbanlardan ikisini tanıyordu ve bunlardan biriyle özel bir ilişkisi vardı. Ve katil hariç, Angelika Blüm'ü ölmeden önce gören son

kişiydi.
Fabel koltuğunun arkasına yaslandı, ellerini başının arkasmda kavuşturdu ve soruşturmanın manzarasını kuşbakışı seyreder gibi, önünde duran kâğıda baktı. Baba-oğul Eitellerle konuşması gerekiyordu. MacSwain hakkındaki sezgilerinin doğrulanıp doğrulanmayacağını görmek istiyordu. MacSwain'in aradıkları adam olduğunu sanmıyordu, ama onda yamuk giden bir şey vardı. Anna Wolff un cuma geceki "buluşma" operasyonu için hazırladığı teklife baktı. İyi tasarlanmış bir operasyondu, ama Anna'yı muhtemel bir zanlının bu kadar yakınma sokma düşüncesi, Fabel'i hâlâ huzursuz ediyordu; ve suça kışkırtma suçlamasının önüne geçmek için çok dikkatli davranmaları gerekiyordu.
Fabel kendi düşünce labirentine o kadar dalmıştı ki, telefonun çalmasıyla yerinden sıçradı. Arayan, olay yeri araştırma ekibinin başı Holger Brauner'di.
Size şunu dürüstlükle söylemeliyim ki, Jan, hayatm sıkıcı olmaması için elinizden geleni yapıyorsunuz. Bana ilettiğiniz silah son derece sıradışı bir parça.

Cinayet onunla mı işlenmiş ?
Evet. Ve dediğim gibi, Hamburg'da bulunması son derece yadırgatıcı ve ilginç bir parça.
Yaa?
Üzerindeki Kiril harflerini okursak bir FORT on iki. 9 mm'lik. Kabaca, 9xl8'lik bir Makarov yuvası var, on iki mermi alıyor ve çift hareketli, geritepmeli bir tabanca. İşin ilginç yanına gelirsek: bu, Ukrayna polis ve güvenlik kuvvetlerinin kullandığı bir silah.
Fabel bunu kafasının bir köşesine yazdı: bir bağlantı daha.
Sovyet güvenlik servislerinde Makarov PM tabancalar kullanılıyordu, diye devam etti Brauner. Ama komünist blokun parçalanmasından sonra, Ukrayna özel kuvvetleri ve güvenlik güçleri daha güvenilir bir silah edinmek istediler ve Uhersky Brod fabrikasından makineler satın alıp FORT 12'yi üretmeye başladüar.
Bu sadece polis tarafından kullanılan bir silah, öyle mi ?
Bildiğim kadarıyla öyle. Balistik ve ateşli silahlar uzmanımız Kapff ı konuyu araştırmakla görevlendirdim. Bu silahı ordu değil, polis ve güvenlik servisleri kullanıyor.

Teşekkürler, Holger.
re odasından çıktı. Büroda Maria Klee'den başka kimse yoktu. Wemer'i gördün mü ? diye sordu. Maria görmediğini söyledi.

Ben eve gidiyorum. Onu görürsen beni bir aramasını söyle. Hansi Kraus'un sorgusu nasıl geçti, onu öğrenmek istemiştim.
O Odinci sapıkla yapacağımız görüşmeye hâlâ katılmak istiyor musunuz? Yarın sabah onda?
Sabırsızlıktan ölüyorum.
Fabel, Mordkommission'dan çıktığında saat neredeyse sekiz buçuk olmuştu. Arabadan Susanne'yi aradı. Yemeğini çoktan yemişti, ama onunla Milchstrasse'deki bir barda buluşmayı kabul etti. Fabel telefonu kapattıktan sonra arabasının CD çalarına Bap'ın albümü Forsetzung Folgt'u koydu. Sesi açtı ve cep telefonunu görüşmeye kapadı. Bu gece kendine izin veriyordu. Dükkân kapanmıştı.

20 haziran cuma, 10.00. Schanzenviertel, Hamburg. 1
Schanzenviertel süregelen kötü şöhretine rağmen, Hamburg'un son zamanlarda pek moda olan semtlerinden biridir. Mahalle, sakinlerinin çokkültürlü profilini yansıtan restoranlar, barlar ve kafelerle doludur; ayrıca, özel ürünler satan çok çeşitli mağazalar ve dükkânlar vardır. Gene de, göçmen ailelerin düşük standartlı konutlanyla yoksulluk her yerde göze çarpar. Anıtsal Wasserturm'uyla4 Sternschanzen Parkı, gündüzleri ailelerin, geceleri uyuşturucu satıcılarının uğrak yeridir ve mahalleyi burjuvalaştı-ran kesimlerin uyuşturucu karşıtı gösterilerine sahne olmaktadır.
Bjorn Janssen'in işyeri, Stremannstrasse'deki bir espresso dükkânı ile bir sushi barın araşma sıkışmıştı. Burası, hepsi de ikinci el gibi duran, New Age eğilimli kitap, biblo ve sanat eserlerinin satıldığı dar ve sıkışık bir mekândı.
Bjorn Janssen, Fabel'in kafasındaki Viking imajına pek uymuyordu. Gerçi sarı saçlıydı, ama saçları Fabel'inkinden bir iki ton koyuydu ve kelleşmeye başlayan başımn parlak pembe derisini gizleyecek şekilde tarandığı halde bunu başaramıyordu. Janssen Almanca'yı kusursuz bir şekilde, ama belirgin bir Dan lehçesinin melodisiyle konuşan, kısa boylu ve topluca bir adamdı. Onu bir Viking baltası savurarak uzun bir kanodan atlayan, öfkeden gözü kararmış demir

miğferli bir adam olarak düşünmek, hem komik-
Janssen darmadağınık bir tezgâhın arkasında duruyordu, iki polis ona doğru yaklaştığında, eşya yığınının üzerinden elini uzattı. Şüphe uyandıran bir hali vardı. Fabel, soluk mavi gözleriyle Maria'nın bacaklarına ve göğüslerine kaçamak bakışlar attığını . fark etti. Maria onu suçüstü yakaladı ve "zavallı sürüngen" diyen bir bakışla karşılık verdi.
Herr Janssen, dedi Fabel, kibarca gülümseyerek. Frau Klee bana Odinci bir mezhepten olduğunuzu ve yürüttüğümüz bir soruşturmayla ilgili olarak bize yardımcı olabileceğinizi söylüyor.
Janssen de gülümsedi ve başını iki yana salladı. Yüzünde bezgin bir hoşgörü ifadesi vardı.
Yo, yo, yo, Herr Fabel. Ben mezhep üyesi falan değilim. Asat-ru Blot'unun Gothi'si, yani başrahibiyim. Kuzey Avrupa'nın özgün inanç sistemine bağlıyım.
Her neyse. Sizden bize biraz bu inanç sisteminden bahsetmenizi istiyorum. Ayinsel bir özellik taşıyan bir dizi cinayeti soruşturuyoruz. Bunlan işleyen kişinin eski Viking ritüellerinden etkilenmiş olabileceğine inanıyoruz.
Size, Asatru'nun bir barış ve uyum dini olduğuna dair güvence verebilirim, Herr Fabel.
Yağmacı Vikinglerin dünyaya armağan ettikleri iki değer, dedi Maria, alaycı bir tonla.
Janssen, Maria'ya gülümseyip devam etti.
Asatru bütün kuzey ve batı Germen halklarının diniydi; isveçlilerin atası olan Svearlarm, Danimarkalıların atası olan Dan-ların, ingilizlerin atası olan Angıllann ve Almanların atası olan çeşitli kabilelerin. Erkeklerin ve kadınların, köylülerin ve savaşçıların, özgür insanların ve kölelerin. Hıristiyanlık nasıl Nazilerin tekelinde değilse, Asatru da akıncıların tekelinde olan bir din değildi. Her neyse, "Viking" sözcüğünün etimolojisi karanlıktır. Bazıları köy anlamına gelen Vık sözcüğünden geldiğini söyler... zira Vi-kingler esas olarak köylüydü, hasat artan nüfusun ihtiyaçlarını karşılamaya yetmediğinde ticaret ve yağma seferlerine çıkarlardı, inançları savaştan çok doğaya dayanırdı.
- Ama kan kurbanı veriyorlardı, dedi Fabel.
Evet. Bunu biz de sürdürüyoruz. lüautboıol, Blot'u taşıyan kaptır.

Bugün bu kabı bal şerbetiyle dolduruyor, Tanrılara paylarını sunmadan önce içiyoruz. Blot "kan" sözcüğünün Eski Norveççe'si-ıiir. Eski çağlarda, lüautboıol kurban edilen bir hayvanın kanıyla ağırlamak için hayvan kesmek arasında pek bir fark yoktu. Asatru'nun tanrılanyla daha dolaysız bir ilişkisi vardır ve tanrıları günlük hayata katılan, canlı ve gerçek unsurlar olarak kabul ediliyordu.
Asatru'da artık kurbanın yeri yok, öyle mi ?
Yo... olmaz olur mu? Blot hâlâ bir kurban ayini. Ama Asatru'da kurban kavramı daha çok sungu anlamındadır. Bazen bal şerbetüıi Toprak Ana'yı onurlandırmak için yere dökeriz. Ona, bize verdiklerinin karşılığını veririz. Bizim kurban ayinlerimiz ve sembolizmimiz Hıristiyanlığa geçmiştir. Örneğin, Katolik Kudas Ayini ya da hasat şenlikleri. Easter ya da Paskalya da, kendini bir yabantavşamna dönüştürerek tarlalara altm yumurtalar saklayan Tanrıça Eostre'den çalınmıştır. Bu nedenledir ki, çocuklar hâlâ yumurta avlarına çıkarlar.
Dininizde kadınların bir rolü var mı ? diye sordu Maria.
Olmaz mı, Frau Oberkommissarin, dedi Janssen, şehvetin sınırında gezinen bir tebessümle. Kadınlar hayatın yaratıcısıdırlar. Asatru'da büyük saygı görürler. Blot'a çoğunlukla Gothi değil, Gythia ya da rahibe başkanlık eder.
Maria etkilenmiş gibi görünmedi.
Peki kadınlardan sunmaları beklenen özel "armağan" nedir? diye sordu.
Sorunuz anlamadım... dedi Janssen, ama ifadesi anladığını gösteriyordu.
Fabel iç cebine uzandı ve Michaela Palmer'in Stadtkrankenha-us Cuxhaven'de çekilen alın fotoğrafının bir kopyasını çıkardı.
Sanırım, Gebu runu bu.... Janssen omuzlarını silkti.
Bir haç da olabilir. Bir X.
Bu işaret, Vildng tarzı bir ayine katılmaya zorlanan bir kurbanın alnına karalanmıştı. Kurbana, sakallı ve tek gözlü maskeler taşıyan erkekler tarafından üst üste tecavüz edildi.
Janssen irkildi.
Wotan... ya da Odin... Bir an düşünüp devam etti.
Bu adamlar her kimse, Herr Fabel, korkunç bir suç işlemekle kalmıyor, banşçı ve ılımlı bir dini lekeliyorlar. Asatru diğer dinlerin

tersine bireyin özgürlüklerinin ve haklarının dokunulmazlığına inanır. Size elimden gelen her türlü yardımı yapacağım.
Janssen fotoğrafa daha yakından bakıp devam etti.
gibi, bu iki kavram birbirine sıkı sıkıya bağlıdır.
Cemaatinizin herhangi bir üyesinin böyle bir işe bulaşmış olamayacağım mı iddia ediyorsunuz?
Kesinlikle! Bu dinimizi yozlaştırmaktır. Siyahların kilise ayinleri Katoliklik'ten nasü bir sapmaysa öyle.
Janssen bir şeyi tartar gibi durdu.
Ne oldu, Herr Janssen?
Söylentiler vardı... birkaç yıl önce.

Ne hakkında? diye sordu Maria, sabırsız bir sesle. Fabel Maria'ya göz ucuyla baktı.
Hamburg ve çevresinde birkaç Asatru grubu vardır. Hepimiz kabaca aynı inançları paylaşır ve bunların olumsuz ya da şiddet esash bir yorumuna karşı çıkarız. Ama diğer bütün dinlerde olduğu gibi, karanlık bir yüzü olabüir. Bundan birkaç yıl önce, ayrılıkçı bir gruptan söz ediliyordu. Sayılan kalabalık değildi. Üyelik konusunda son derece seçici olduklannı işitmiştim.
Ve söz konusu grubun bu... dinin kara büyü tarafında yer aldığı varsayılıyordu, dedi Maria, din sözcüğünü kullanmakta zorlanarak.
Janssen başım olumlu anlamda salladı.
Seidhr'e... yani Odincilik'teki şamanist geleneğe odaklandıklarından bahsediliyordu. Asatru'da kadmlann rolünü sormuştunuz. Geleneğe göre, Seidhr'in asıl uygulayıcüan kadmlardır. Ama bu grubun sadece ya da ağırlıklı olarak erkeklerden oluştuğu söyleniyordu.
Bu grupta kimlerin olduğuna dair bir fikriniz var mı ?
Hayır. Dediğim gibi, o sırada bunlann hepsi söylentiydi. Ama grupta çok önemli insanların olduğunu da işittim. Aralannda bir de yabancı varmış.
Fabel ve Maria bakıştılar.
Törenleri, ayinleştirilmiş tecavüzü de kapsıyor olabilir miydi? diye sordu Fabel.
- Bunun geleneksel olarak hiçbir meşruiyeti olamaz. Ama Blot'ta. kendini kurban etme kavramı da yer alır. Kendini sunma. Bu belki de bu kavramın saplan bir yorumudur. Kuşkusuz, Gebu runu

"armağan"la ya da kurbanla ilişkilidir. Blot sırasında galdr ya da ayin şarkısı olarak söylenir. Bir de esrime anlamına gelen ond kavramı vardır. Gerçekte "sevinç" demektir, ama sapkın yorumlara açık olabilir. Ve eskiden bazı karanlık eylemlerde buluğuna, sonra da cenaze teknesine bindirilip reisin cesediyle birlikte diri diri yakıldığına'tanık olmuştur.
Barışçı ve ılımlı dininiz hakkında çok şey anlatan bir olay, dedi Mana.
Hıristiyanlar da sapkınlan ve cadı dedikleri kadınları kazığa bağlayıp yaktılar, dedi Janssen, soğuk bir tebessümle, Maria'nın bluzuna bakarak. Her felsefe ya da din gibi Asatru da istismara açıktır. Bu tarikatla ilgili söylentiler gerçek midir, soruşturduğunuz olayla bağlantılı mıdır, bu konuda gerçekten hiçbir fikrim yok. Ben sadece size yardımcı olmaya çalışıyorum.
Oldunuz da, Herr Janssen, dedi Fabel, Maria'dan tarafa anlamlı bir bakış atarak. Çok yardımcı oldunuz. O "yabancı"mn menşeine dair söylentiler var mıydı?
Janssen başını iki yana salladı.
Maalesef.
Ya da toplantılarını nerede yap tıklan hakkında?
Hayır. Korkanm yoktu. Çok ketum oldukları söyleniyordu.
Yardımınız için tekrar teşekkürler, dedi Fabel, elini Janssen'e uzatarak.
Janssen büyük bir zahmetle tezgâhın arkasından çıkıp onlan kapıya kadar götürdü.
Dilediğiniz zaman tekrar buyurun, dedi ve sadece Maria'ya gülümseyerek ikisine de kapıyı tuttu.
Gelirken Maria'nın arabasını almışlar ve yolun köşesine park etmişlerdi. Maria kapüann otomatik kilidini açtı. Fabel, eli kapı kolunda, arabanın üzerinden Maria'ya bakarak durdu.
- Ne var? diye sordu Maria, savunmacı bir tavırla. Fabel gülümsedi.
Hen Janssen'den pek hoşlanmadın... değil mi?
Maria ürperir gibi yaptı, yüzünü buruşturdu ve bir "ığğğğ" sesi çıkardı.
Çok yazık, dedi Fabel, arabaya binerken. Bana seni beğendi gibi geldi de.

Maria motoru hemen çalıştırmadı. Yüzü düşünceli, bakışlan dalgındı.
Tuhaf, değil mi? dedi.
Tuhaf olan ne ? diye sordu Fabel.
Insanlann bir şeylere tutunma şekli. Ve o şey bazen cehennem kadar korkunç oluyor.
Evet. Janssen bütün o Asatru zırvalarına inanıyor mu, sence? Ya o tecavüzleri gerçekleştiren insanlar? Yaptıklarının dinsel anlamda caiz olduğuna inanıyorlar mı sahiden ?
Fabel dudaklarım büzdü.
Bundan kuşkuluyum, Maria. Demek istediğim, mantıken öyle olmaması gerekiyor. Janssen'e gelince... belki. Söylediğin gibi, hayatlarına anlam ve şekil vermek için manevi zırvalara tutunan o kadar çok insan var ki. Bunu yapmazlarsa, kendilerini kaybolmuş ve yapayalnız hissediyorlar.
Maria motoru çalıştırdı ve trafiğe kanştı.

20 haziran cuma, 12.00, Polizeipräsidium, Hamburg.
Norbert Eitel'in sekreterinin tek görevi dış dünyanın patronuyla temas kurmasını önlemek gibiydi. Sonunda Fabel'in telefonunu bağladı, ama ancak, Fabel bir grup polisle orayı basıp engel çıkaran herkesi tutuklayacağı tehdidini savurduktan sonra.
Evet, Herr Kriminalhauptkommissar...
Norbert Eitel'in sesi, Fabel'le konuşurken bir yandan da çok önemli bir şey okuyormuş gibi dalgın çıkmıştı.
Sizin için ne yapabilirim ?
Gelip sizinle... ve babanızla görüşmeyi çok isterim, aynı saatte babanız da müsait olabilir mi?
Ne hakkında görüşmek istediğinizi sorabilir miyim ?
Angelika Blüm'ü tanıyordunuz, sanırım.
A... evet... korkunç bir şey, gerçekten korkunç. Ama biz size nasıl yardımcı olabiliriz ?
Fabel şimdi Eitel'in onu can kulağıyla dinlediğinden emindi.
Esas olarak kurbanın geçmişi hakkında.
Ama babam Angelika Blüm'ü tanımaz ki. Sanırım, sadece bir defa ve çok kısa bir süre karşı karşıya geldiler... size nasıl yardımcı olabilir, bilemiyorum.

Bence, bunu buluştuğumuzda tartışsak daha iyi olacak. Bu öğleden sonra iki buçuk size uygun mu ?
Sanırım, ama babam adına söz veremem. O benimle çalışmıyor. Kendi işleri var.
Pekâlâ, Herr Eitel. Babanız gelemezse, biz, onu alıp Präsidium^ getirecek bir araba ayarlarız... Ona müşkülat çıkarmak istemem.
Fabel kantinden Mordkommission üyelerinin öğle yemeğinin yukarı çıkarılmasını istedi. Anna'nın o akşamki MacSwain operasyonuyla ilgili brifingini dinlemek için sabırsızlanıyordu. Anna ilk önerisinde birkaç küçük değişiklik yapmıştı. Takip ekibi için iki memur daha isteyerek sayılarını, kendisi hariç on kişiye çıkarmıştı. Fabel ek güvenlik önlemlerini onayladı ve Paul Linde-mann'ın bunun için ısrar ettiğini tahmin etti. Fabel'in umutla beklediği gibi, Anna destek ekiplerinin başına Paul'ü seçmişti. Kulübün içinde iki memur olacak, diğer sekiz memur beş motorlu araca dağılacaktı. Ana araç, ağır silahlı iki MEK görevlisinin -Maria ve Paul- yanı sıra, Anna'nın gizli mikrofonunun bağlı olduğu elektronik donanımı taşıyan bir panelvan olacaktı. Minibüs, operasyonun izlenip diğer ekip üyelerine taümatlann verildiği komuta merkezi işlevini görecekti. Ayrıca, MacSwain'in Porsche'sinin hızına yetişmek için iki motosikletli ekip üyesi ve her birinin içinde bir Mordkommission üyesi olan iki araba olacaktı. Bütün bu önlemler, MacSwain'in şüphesini çekmemek için peşindekilerin sürekli değiştirilebilmesini ve yanlış bir adım atması durumunda birkaç saniye içinde enselenebilmesini sağlayacaktı. Van He-iden'in belirttiği gibi, bu, Fabel'in önsezisine ve Anna'nın ani bir kararına dayanan masraflı bir operasyondu ve gerçekleştirilmesi Fabel'in bütçesini onaylatmasına bağlıydı.
Fabel brifingden sonra Anna, Paul, Werner ve Maria'yı odasına çağırdı. Öğleden sonra Eitel'lerle yapacağı görüşmeden bahsetti ve Maria ile Wemer'in de kendisiyle birlikte gelmelerini istedi, iki polis neden diye sordular.
Onlardan daha kalabalık olmak istiyorum... en azından eşit sayıda olmayı, dedi, Fabel. iki kişi olacaklar, yanlarında en az bir de avukat bulunacaktır. Ağırlığımızın hissedilmesini istiyorum, hepsi bu.
Fabel, Klugmann cinayetinde kullanılan silahı ve tam raporu Brauner'den almıştı. Ekibine, silahın tarihçesiyle ilgili bilgileri ve

Hansi Kraus'un tetikçiler hakkında söylediklerini aktardı ve görüşlerini açıklamalarını istedi.
Bana silahı bulmamızı istemişler gibi geliyor, dedi Maria. Ve Kraus orada bulunmakla ve silahı çöpten almakla her şeyi berbat etti. Biri, bu cinayetin Ukraynalıların işi olduğunu düşünmemizi istedi.
- Ama bunun bir tertip olduğunu anlayacağımızı bilmeleri gelen biri olduğu için, dedi Werner. Öyle olmasaydı, silahın kasten bırakılmış olmasını bir tür mesaj... bir meydan okuma olarak yorumlayabilirdik.
Kaşlarını çatıp devam etti.
Hansi Kraus'ta yamuk giden bir şey var, Şef. Dün akşam ifadesini aldım ve birlikte fotoğraf arşivlerine göz attık. Sonra, onu bir şeyler yemesi için kantine götürdüm. Orada ne olduysa, birden, gitmesi gerektiğini söyledi. Ona ne acelesi olduğunu sordum, ama doğru dürüst bir açıklama yapamadı. Bugün için tekrar gelmeye söz verdi, ama ben biraz daha kalıp fotoğraflara bakması gerektiğini söyledim. Onu masaya oturtup kasaya kadar gittim. Döndüğümde ortadan kaybolmuştu. Siz beni o sırada aradınız... Onu bulmak için sağa sola koşup duruyordum.
Ama ifadesini aldın, öyle değil mi ? diye sordu Fabel.
Evet.
Ben olsam gitmesini dert etmezdim, Werner. Belli zamanlarda beslenme alışkanlığı var ve onu son gördüğümde fena halde acıkmış gibiydi. Gelmezse, onu buluruz nasılsa.
Fabel, Maria'ya döndü.
- Eiteller hakkında istediğim bilgileri topladın mı ? Maria Fabel'e yanında getirdiği bir dosyayı uzattı.
Baba Eitel hiç de zevkli bir araştırma konusu değü. Notlarımın hepsi dosyada, ama özetleyecek olursam... Wolfgang Eitel yetmiş dokuz yaşında. Oberbayern'in Passau bölgesinden. SS'e katıldığı 1942 yılına kadar Hitlerci Gençlik üyesiymiş. SS domuzlarının çoğu gibi, onda da işine gelmeyen şeyleri unutma hastalığı var gibi, ama kayıtlar, işe SS Unterstrumführer -asteğmen- rütbesiyle başladığını ve Müttefikler tarafından tutuklandığı sırada Hauptstrumführer -yüzbaşı- olduğunu gösteriyor, tabiî kayıtlara ne kadar güvenilebilirse.
Fabel dosyadan, en çok yirmi biryaşında olan, ama daha otoriter biri

gibi görünmeye çalışan, küstah -ifadeli bir delikanhnın si-yah-beyaz fotoğrafım çıkardı. Üzerinde SS üniforması vardi. Fabel üniformanın yakasmda, çakan iki şimşek şeklindeki S'lerden oluşan rozeü görmeyi beküyordu. Birden, yakada göremediği bu simgenin de gene eski bir Germen rıınuna benzediğini hatırladı. Naziler, zafer runu Sigrunen'i sahiplenmiş ve bunu Schutzstafferin5 simgesi yapmışlardı. Ama bu simge fotoğrafta görünmüyordu. Ei-tel'in sağ yakasmda, bunun yerine, siyah bir zemine tırmanan be-
Bu rozet ne anlama geliyor?
Maria'nın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.
Bu bizi ilginç bir alana götürüyor. Rastlantı olduğuna kuşkum yok, ama bu, Galiçya Tümeni olarak da bilinen, SS'in On Dördüncü Waffen-Grenadier Tümeni'nin simgesi. Bildiğiniz gibi, Galiçya bugün Ukrayna toprakları içinde kalan tarihsel bir bölgedir. SS'in Galiçya Tümeni Ukraynahlardan oluşuyordu; Ukraynalılar bunu ülkelerini Stalin'den kurtarmanm bir yolu olarak görüyorlardı.
Ukraynalı ama Alman subaylar.
Aynen. Ve Eitel de onlardan biriydi. Tümen... -Maria durup notlarına baktı- Brody çarpışmasında uğradığı bozgundan sonra, Avusturya'ya geri çekildi. Eitel, Sovyetler'in eline düşme korkusuyla Müttefikler'e orada teslim oldu. Savaştan sonra dört yıl hapis yattı. 1956'da Münih'te Eitel İmporting'i kurdu. Altmışların ortasına geldiğinde mültimilyoner olmuştu. Merhum karısı Ham-burgluydu ve 1972'de şirketinin merkezini buraya taşıdı. Oğlunun Eitel Media Group'u kurmasına yardım etti ve bundan on yü kadar önce Eitel İmporting'i medya grubuna sattı. Bu ona "siyasi" kariyerine yoğunlaşma olanağını verdi. 1979'da BDD'yi -Bund De-utschland-für-Deutsche- kurdu. Hareket, Duvar'm yıkılmasına ve birleşmeye kadar fazla bir ses getirmedi. Ondan sonra bile zayıf ve dağınık bir destek gördü. Uzun lafın kısası, adam pisliğin teki.
Fabel, Maria'yı incelemesi verdiği bilgileri özümsemesine yardım edebilirmiş gibi, gözlerini genç kadının üzerine dikti.
Bu soruşturmada Ukrayna bağlantısının bu kadar sık gündeme gelmesi tuhaf, dedi.
Dediğim gibi, bu defaki büyük ihtimalle bir rastlantı, dedi Maria.
Fabel omuzlanın silkti.
Öyle olduğu varsayılabilir, dedi.. Ya oğul Norbert?

Siyasi emelleri olan, bir-bulvar gazetesinin sahibi. Hamburg ve Heidelberg'de okumuş ve mali destek dahil, babasının yardımıyla Schau Mal /'i kurmuş. Eitel Group, satm almalar ve büyüme sonucunda internet dahil bütün iletişim mecralannda faaliyet gösterir hale gelmiş...
MacSwain gibi birini bu nedenle çalıştınyorlar, diye araya girdi Werner.
Maria devam etti.
- Grubun Hollanda, Polonya ve Çek Cumhuriyeti'nde de bulşirketleri var. Bütün bunlara ilaveten, Norbert'in babasından devraldığı ithalat-ihracat işi devanı ediyor. Norbert siyasi olarak, merkez sağda. Merkezin epeyce sağında. Ama kendini bağımsız olarak gösteriyor. Besbelli, BDD'ye girmesinin dezavantaj yaratacağının farkında. Israrla Neonazi ya da aşın sağcı olmadığını belirtiyor. Ama söylemi göç karşıtı ve kanun-nizam yanlısı. Martha Von Berg adında aristokrat aileden bir kızla evli.
Şehir Senatörü Jürgen Von Berg'le bir akrabalığı var mı ? diye sordu Fabel.
Bümiyorum~.Şef. Sadece, kadının soyadını değiştirmediğini, adamın da bir süre Norbert Von Berg Eitel admı kullandığını biliyorum. Ama sonradan bunu bırakmış. Soyadına karısının aristokratik soyadını ekletmesi gelenekçi imajına ters düşmüş; liberal Alman erkekler arasında moda olan, kanlarının soyadlanm da kullanma âdetini benimsediği düşünülüp tepki çekmiş olmak. Ayrıca, zamparalığıyla da meşhur ve bu şöhretini unutturmak için büyük çaba harcıyor.
Fabel çenesini ovuşturdu.
Hoş msanlar, dedi saatine bakarak. Sanınm, onlan ziyaret etme vaktimiz geldi.

20 haziran cuma, 14.30. Neustadt, Hamburg.
Eitel Media Group'un bürolan, Neustadt İş Merkezi'ndeki çelik ve cam iş bloklarından birindeydi. Fabel iyi mimariye meraklı olduğundan, bu bina onda hiçbir ilgi uyandırmadı. Pahalı malzemelerle ambalajlanmış, ruhsuz bir kurumsal kutuydu ve neticede bir otel lobisini andınyordu. Zemin kattaki danışma masasında duran üniformalı görevli, Fabel ve yanındakileri asansöre kadar

götürdü.
Binanın ilk iki katında Schau Mall'm, üçüncü katında ise Eitel Group'un yayımladığı haftalık bir TV dergisi olan T\'Espres-so'nun bürolan bulunuyordu. Dördüncü kat iletişim Departma-nı'ydı. Bir üst kat, gnıbun kurumsal ve idari bürolarına ayrılmıştı. Norbert Eitel'in süiti buradaydı.
Asansörün açık plan geniş bir ofise açılan kapısında, orta yaşlı, sert ifadeli bir kadın bekliyordu. Fabel telefonda dalaştığı kadının o olduğunu talimin etti. Yüzü, otoritesinin es geçilmesine alışkın olmadığını söylüyordu.
Herr F.itel'i pörmpk irin mi tfplmistiniy.'?
Ben Hauptkommissar Fabel.
Kadın diğer polisleri, çalışılmış ve kibirli bir küçümsemeyle süzdü. Werner bu saçmalığı alaycı bir gülüşle noktaladı.
Beni takip edin, dedi kadın, gönülsüzce.
Fabel, Werner ve Maria, büronun sonundaki sıkıcı bir bekleme salonuna alındılar; burası, çalışma masaları deryasından gelen uğultu dalgalarının çarpıp dağıldığı bir sahil gibiydi. On dakika sonra, mermer suratlı sekreter tarafından cam cepheli bir toplantı odasma alındılar.
Norbert Eitel bir dakika sonra odaya girdi. Ceketsizdi; gömleğini kollarını geri katlamış, kravatını gevşetmişti. Kibarca gülümsedi, ama beden dili, yapacak daha önemli işleri olan bir adam olduğunu anlatıyordu. Aristokrat görünümlü, ince uzun, yaşlı bir adamın geçmesi için kapıyı tuttu. Yaşlı adamın fildişi rengi gür saçlan, altmış yü önceki saç çizgisinden bir milim geri çekilmemişti. Fabel fotoğraftaki SS subayını tanıdı. Aradaki tek fark, kibirli bir gençken satmaya çalıştığı o olgun otoriter havaya artık tamamen sahip olmasıydı. Baba Eitel'in arkasından, kırkına merdiven dayamış, orta boylu bir adam geliyordu.
İyi günler, Herr Hauptkommissar Fabel, dedi Norbert Eitel. Bu, babam Wolfgang Eitel.
Baba Eitel elini uzattı ve başıyla sert bir selam verdi. Fabel ne-redeyse topuklarını birbirine vurduğunu duyacak gibi oldu.
Bu da, hukuksal işlerimizle ilgilenen Wilfried Waalkes. Fabel ve Maria birbirlerine gülümsediler. Adam avukatlarıydı.
Fabel onlara Maria ve Werner'i tanıttıktan sonra, bir an avukatı

inceledi. Waalkes bir Friz adıydı, ama avukat "Guten Tag"ıb bölgesel kökenini ele vermeyen Hochdeutsch'la söylemişti.
Norbert Eitel herkesi oval konferans masasmm çevresine oturmaya davet eden bir el hareket yaptı. Soma Fabel'e dönüp sordu.
Size nasıl yardımcı olabilirim ?
Daha Fabel sorusuna cevap veremeden, ekledi.
Size bir şeyler ikram edebilir miyim? Kahve... çay?
Hayır, teşekkürler, dedi Fabel, hepsinin adma konuşarak. Avukat ve baba Eitel yerlerine oturdular.
Size Angelika Blüm'le ilgili sorular sormak istiyorduk. Bana, onunla, kişisel ya da profesyonel ne tür bir ilişkiniz olduğunu söyleyebilir misiniz ?
Kişisel olarak, söyleyebileceğim fazla bir şey yok... Profesyonel ili^lrilo ı-p aolinrp h/ivlo hir iliclfimi'Z vnktıl Acık snvlpmpk 17P-rekirse, Angelika bizim yayınlarımızı küçümserdi. Kendisini başka bir ligde görürdü.
Ve siz, bu konuda onunla hemfikir değildiniz ? Norbert Eitel güldü.

Angelika'nın yeteneklerini çok tekdir ederdim. Ama bizim yayınlarımızın piyasaya sunulan kaliteli ürünler olduğunu da düşünürüm. Angelika'yı sadece sektörel etkinliklerde ya da ortak arkadaşlar vasıtasıyla görüyordum. Birbirimizi uzaktan tanıyorduk.
Ya siz, Herr Eitel ? diye sordu Maria, baba Eitel'e. Frau Blüm'le aranızda ne tür bir ilişki vardı?
Wolfgang Eitel başını arkaya attı ve kartal gagasım andıran burnunun üzerinden Maria'ya baktı.
Hiçbir ilişkim yoktu. Birbirimizle tek bir defa, Altona Kro-ne'de karşılaştık... birkaç hafta önceydi, sanırım.
Ama ikinizin de ondan pek hoşlanmadığınızı söyleyebilirim...
Anlamadım...
Norbert Eitel yumuşak hatlı yüzüne şaşkın bir gülümseme yerleştirmeye çalışırken, baba Eitel'in ifadesiz yüzünde tek bir kıl bile kıpırdamadı.
Frau Blum, sizin, yabancı sermayenin de devrede olduğu, spekülatif amaçlı bir gayrimenkul işine girdiğinizi öne süren bir yazı yayımlamak üzereydi.
Maria dümdüz ve otoriter bir tonla konuşmuştu. Fabel, Maria'nın

blöfü karşısında şaşkınlık göstermemeye kararlı olan Norbert Eitel'e sert sert baktı. Adamın tebessümü yüzünde donmuş gibiydi ve sadece bu bile, yapmacık olduğunu gösteriyordu. Maria'nın atışı tam isabet kaydetmişti. Ama konuşan Norbert'in babası oldu.
Herr Hauptkommissar Fabel, Frau Blüm'ün oğlum ya da benim hakkımda herhangi bir yazı yayımlama niyetinde olduğunu bilmiyorduk. Gayrimenkul yatırımlarımızın olduğu doğrudur. Başka ülkelerle iş yaptığımız da doğrudur. Ben iş hayatıma ithalat ve ihracatla başladım. Frau Blüm'ün hakkımızda bir yazı yayımlamak istediğinden tamamen bihaber olmanın yam sıra, sizi temin ederim ki, böyle bir yazının nelere dayandırılmış olabüeceğine dair de hiçbir fikrimiz yok.
Fabel taktik değiştirdi.
Yanümıyorsam, savaşta Ostfronf ta7 çarpıştınız. Ukraynalılara komuta ettiniz, doğru değil mi ?
Wolfgang Eitel'in gözlerinde çakan kıvılcım önce alevlendi, ve hareketlerine zerre kadar yansımadı.
Bunun konuyla ne alakası olduğunu gerçekten anlamıyorum, Herr Hauptkommissar...
Fabel, bir metre kalınlığında kurşunlu bir camdan bir nükleer reaktörün kalbine bakıyormuş gibi oldu: benzersiz bir güce sahip, öldürücü, ama kontrol altında olan bir şeye tanık oluyordu.
Ukrayna, yürüttüğümüz soruşturmada fazla öne çıktı da. Bu doğnıydu; ama Eitel bunu nasıl yorumlayacaktı? Fabel, onun yorumunu bekleyerek sustu.
Eitel avuçlarının köşesiyle şakaklarındaki fildişi rengi saçları sıvazladı. Ama konuşan o değil, oğlu oldu.
Bizim bütün Avrupa'yla ve başka ülkelerle iş Uişkilerimiz var. Hollanda'da, Polonya'da, Macaristan'da yayıncılık yapıyoruz. Gayrimenkul işinde ABD'li ortaklarımız olduğu gibi Ukraynalı ortaklarımız da var. Bunun kendi başına özel bir haber değeri taşıdığım düşünmüyorum.
Turna gözünden vurulmuştu. Fabel ve Maria birbirlerine kaçamak bir bakış attılar. Fabel bu ifşaattan duyduğu keyfi belli etmemek için kendini zorladı. Gene Wolfgang Eitel'e hitap ederek konuştu.
Frau Blum un yazısının Doğu Avrupalı ortaklarla basit bir anlaşmadan çok daha fazla şey içerdiğini hepimiz biliyoruz, sanırım,

öyle değil mi ?
O halde, siz benden daha çok şey biliyorsunuz, Herr Fabel. Avukat Waalkes araya girdi.
Bence biraz ileri gidildi, Herr Hauptkommissar. Biz bu görüşmeyi, buradaki herkes Frau Blüm'ün öldürülmesinden dehşete uğradığı için kabul ettik ve o canavarın yakalanmasına yardımcı olmak içm elimizden geleni yapmayı görev biliyoruz. Ama sorularınızın hem saygısız hem de konuyla alakasız olduğunu söylemek zorundayım. Müvekkillerimi tamamen ilgisiz bir konuya karıştırmaya çalışıyor gibisiniz.
Ben birini bir şeyle suçladığımızı fark etmedim, dedi Maria. Biz sadece Frau Blum ile Eitel Group arasındaki bağlantıyı saptamaya çalışıyoruz.
Bence bu konuda gereken her şey söylenmiştir.
Norbert Eitel tartışmanın bittiğini göstermek için ayağa kalktı. Polislerden hiçbiri yerinden kıpırdamadı. Fabel, Waalkes'e seslendi. doğruluğuna tanıklık edecek kişilerin adlarıyla birlikte bize iletmelerinin herkesin menfaatine olduğunu düşünüyorum. Ve bu iş bir an önce yapılırsa, çok memnun olurum...
Haddinizi aşıyorsunuz!
Yaşını yalancı çıkaran bir çeviklikle ayağa fırlayan baba Ei-tel'in sesi, gök gibi gürlemişti.
Beni ya da oğlumu bu cinayetlere kanşmakla mı suçluyorsunuz ?
Fabel yerinden kıpırdamadan, sakin bir sesle konuştu.
Bu, son derece rutin bir talep, Herr Eitel.
Maria, Fabel'e üzerine cinayetlerin talihlerini ve saatlerini yazdığı bir kâğıt uzattı. Fabel ayağa kalktı ve gene baba Eitel'e hitaben devam etti.
Her neyse, ben sizin güç sorulan yanıtlama konusunda tecrübeli biri olduğunuzu zannediyordum...
Bu sefer patlayan Waalkes oldu.
Artık yeter, Herr Fabel! Bu kadarına tahammül edemeyiz. Bunu üstlerinize bildirme niyetindeyim...
Fabel kâğıdı Waalkes'e uzattı.
Tarihler, saatler, yerler, tanıklar... İki müvekkiliniz için de bu bilgilerin tamamına ihtiyacım var.
Sonra, Norbert ve Wolfgang Eitel'e döndü. Baba Eitel'in gözleri kalın

beyaz kaşlarının altında akkor kesilmişti.
İyi günler, Beyler.
Fabel, Maria ile Werner'in önüne geçip odadan çıktı. Asansöre binene kadar konuşmadılar. Asansörün kapılan kapanır kapanmaz, birbirlerine keyifle gülümsediler.
Bence bunu epeyce bir deşmemiz gerekecek, sizce de öyle değil mi ? diye sordu Fabel.
Ben derhal kollan sıvıyorum, dedi Maria. Bize doğru istikameti göstermeleri çok iyi oldu. İşe, Eitel Importing ile Eitel Gro-up'un Ukrayna'yla olan bağlantılannın bir dökümünü çıkarmakla başlayacağım.
Harika bir iş çıkardm, Maria, dedi Fabel.
Teşekkürler, Şef.
Werner hiçbir şey demedi. Zemin kata inen asansörün kapılan açıldı.
Bu arada, dedi Maria, size daha önce söylemeye niyetlendiğim bir şey var... Halihazırda Hamburg'da görev yapan polis me-
-Kiminki?
Sizinki.
Ne ? Ben hayatımda Ukrayna'ya gitmedim.
Europol kongresine psikotik seri katillerle ilgili bir bildiri sunmuştunuz, hatırlıyor musunuz ? Helmut Schmied cinayetleri hakkında?
-Evet...
Anlaşıldığı kadarıyla, bu bildiri, Ukrayna polisine seri katillerin izini sürme tekniklerinin öğretildiği, Odessa'daki Adli Tıp ve Kriminoloji Merkezi'nde eğitim malzemesi olarak kullanılıyor.
Werner ve Maria cam ve kromdan, çift kanatlı dev çıkış kapsı-na doğru yürüdüler. Fabel bir an durup meslektaşlarının arkasından baktıktan sonra peşlerine takıldı.

20 haziran cuma, 19.00. Polizeipräsidium, Hamburg.
Anna Wolffun iş arkadaşları onun aşın makyajlı, bol deri ceketli ve daracık jean pantolonlu neo-punk görüntüsüne o kadar alışmışlardı ki, Mordkommission bürosuna girdiğinde hepsi afallayıp kaldı. Werner ve destek ekibinden birkaç kişi hayranhklanm göstermek için hafifçe ıslık çaldı, Maria, Anna'ya iltifat etti ve Fabel küçük bir

alkış tutturdu. Paul Lindemann ise kaygılanmış göründü.
Anna makyajını yüzünün güçlü kemik yapısını öne çıkaracak şekilde hafifletmiş, koyu renk, kısa saçlarının şeklini yumuşatmıştı. Uyluklannın yansına kadar inen, sırtı açık siyah elbisesi vücudunun kıvnmlanm belli ediyor ve biçimli bacaklanm açıkta bırakıyordu. Mobil verici ve mikrofonu, Maria'nın yardımıyla, askısız sutyeninin içine yerleştirmişti. Teknik Şube düzeneği test edip çalıştığını saptamıştı.
Yem oltanın ucunda, dedi Maria gülümseyerek.
- Pekâlâ, dedi Fabel, her şeyi bir kez daha tekrarlayalım. Anna? Anna Wolff yapılacak operasyonu bir daha aynntüanyla anlattı. En önemli noktayı sona sakladı.
Alarm cümlemi hatırlayın. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum" dediğimi duyarsanız, gelip beni almanız gerekiyor demektir.
Anna sözcükleri dikkatle seçmişti. Bu, durup dururken ve herhangi bir bağlamda söylenebilecek bir cümleydi. Odada bir sabırsızlık, asabiyet ve adrenalin elektriklenmesi oldu.
Bizimle gelmek istemediğinizden emin misiniz, Şef?
Teşekkürler.
Ekip otoparka gitmek üzere Anna Yun arkasından dışarı çıktı. Fabel ve Werner Mordkommission'da yalnız kalmışlardı. Birkaç saniye önceki elektrikli havanın dağılmasıyla, oda boş ve iç karartıcı bü görünüm almıştı. Fabel ve Werner bir dakika kadar suskun kaldılar. Sonunda, Werner, Fabel'e döndü.
Çıkayım mı ?
Fabel başını olumlu anlamda salladı.
Ama operasyon sahasının dışında kalmaya dikkat et. Sadece hareketleri takip et ve telsiz mesajlarını dinle. Anna ve Paul'ün bu işi kendi başlarına halledebileceklerine inanmadığımı düşünmelerini istemiyorum. Herhangi bir sorun çıkarsa, beni cep telefonumdan ara. Bütün gece açık tutacağım.
Olur, Jan.
Ve... bunun için sana teşekkür ediyorum, Werner. Tecrübenin ve uzmanlığının her an imdatlarına yetişeceğini bilmek içimi ra-hatlatıyor.
Werner ağaç kütüğü gibi gövdesini silkeleyerek sırıttı.
Her şey yolunda gidecek, Jan.

Arabasının anahtarlarını avucunda hafifçe zıplattı, arkasını döndü ve bürodan çıktı.

20 haziran cuma, 20.00. St. Pauli, Hamburg.
İki yaranda "Ernst Thoms Elektriker" logosunu taşıyan, lacivert renkli, büyük bir Mercedes Vario panelvan, kulübün girişinin tam karşısına park etmişti. Yoldan geçenlerin aracın varlığını fark etmesi zordu: sürücü ve yolcu koltukları boştu ve tekdüze bir hareketle sessizce dönen tepe havalandırması dışında, hiçbir hayat işareti yoktu. İkinci tepe havalandırmasının dönmeyip kulübe bakacak şekilde açık bırakılmış olduğunun fark edilmesi de, neredeyse imkânsızdı.
Güvenlik görevüsi içeri geçmesi için kapıyı açarken, Anna Wolff kendi kendine gülümsedi; adamın, başparmak ekleminin esnekliğini ona olağanüstü bir şekilde kanıtlamış olan, geçen akşamki kadın olduğunu çıkaramadığı belliydi. Anna, kapının eşiğinde arkasına dönüp Mercedes minibüsten tarafa boş gözlerle baktı. Parmaklarını dalgın bir hareketle göğsünde tımbırdattı, sonra dönüp içeri daldı. Minibüsün mağaramsı arka bölmesinde oturan ve bir monitöronu duyabüeceklerini biliyordu. Aksi takdirde, biri derhal gell] dışan çıkarırdı. Sağır olup da dilsiz öİmamak Anna için teı 11 rglı ı tdi ci bir duyguydu. Minibüsten onu izleyen koruyucu melekleri çevre sinde olup biten her şeyi, ağzından çıkan ya da ona söylenen h< ı sözcüğü işitme olanağına sahiptiler, ama onun onları duyması imkânsızdı. Kulaklık takmış olsa, kolayca ve çabucak fark edilebilirdi. Bununla birlikte, kulüpte, her hareketini takip edecek, telsiz kulaklıklar takmış ila ekip üyesinin olduğunu biliyordu.
Anna derin bir nefes alıp dans salonuna açüan kapıyı sonuna kadar itti. Basların atımlarını iliklerinde hissetti, ama içinden yükselen tedirginliği üzerinden atamadı.

20 rlaziran cuma, 20.00. Alsterpark, Hamburg.
Fabel bir kadeh içki içmek ve bir şeyler yemek için Susan-ne'yle Pöseldorf'ta buluşmuştu. Yemek boyunca bir türlü dikkatini toplayamadığı için Susanne'den özür diledi.
Bu akşam bir memurum iş üzerinde, diye açıkladı. Ve durumdan pek hoşnut olduğumu söyleyemem.

Sven'in Oğlu'yla ilgili bir iş mi?
Evet. En azından, öyle bir ihtimal var. Gencecik bir kadın memurun kendisini yem olarak kullandırmasına izin verdim.
Sven'in Oğlu'na mı? diye sordu Susanne, sahici bir irkilmeyle.
Karşımızda son derece tehlikeli, ne yapacağı belli olmayan, çok zeki bir psikopat var. Endişelenmekte haklısın, Jan. Bunun sorumsuzluğa yakın bir karar olduğunu düşündüğümü söylemek zorundayım.
Bunu söylediğin için teşekkür ederim, dedi Fabel, kederle. Şimdi kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Ama onun aradığımız adam olduğundan hiç emin değilim. Tecavüz amaçlı kaçırma olaylarıyla ilgili olma ihtimali olsa büe.
Memurunun kendine mukayyet olacağını ümit ediyorum. Bütün söyleyebileceğim bu.
Anna Wolff. Göründüğünden kat be kat güçlü bir kadın. Aslında, çoğumuzdan kat be kat güçlü. Ve arkasında koca bir destek ekibi var.
Susanne ikna olmuş gibi görünmüyordu. Fabel kadının yüzündeki endişeyi görünce, Werner'i aramaya kaçara verdi. Werner takip ekibinin telsiz trafiğini izliyordu. Halihazırda rapor edeceği sıyla konuştu. Fabel'e Anna'run güvende olduğunu ve MacSwa-in'in arzı endam etmesini beklediğini söyledi; önemli bir gelişme olursa onu hemen arayacaktı.
Yemekten sonra, Fabel ve Susanne parkta dolaştılar ve kıyıya kadar yürüyüp denize bakan banklardan birine oturdular. Arkalarında batmakta olan güneş, gölgelerini önlerine düşürüyordu.
Kafamı sana veremediğim için üzgünüm, dedi Fabel, buruk bir şekilde gülümseyerek.
Susanne ona doğru eğilip dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu.
Biliyorum. O soruşturma. Susanne Fabel'i bir daha öptü.
Sana gidip biraz daha içelim.
Olur, dedi Fabel, gülümseyerek.
Tam kalkarlarken Fabel'in cep telefonu çaldı. Fabel, arayanın Werner olduğunu sanarak telefona sarıldı.
Jan... ben Mahmut, dedi telefondaki ses.
Tanrım, Mahmut, nerelerdesin? Ben de seni... Mahmut Fabel'in sözünü kesti.
Jan, seni hemen görmem gerekiyor. Önemli bir konu var ve bunu

telefonda konuşmak istemiyorum.
Pekâlâ, dedi Fabel, önce saatine, arkasından da özür dileyen bir ifadeyle Susanne'ye bakarak. Şu anda neredesin ?
Mahmut Speicherstadt'ta bir adres verdi.
Orada ne işin var? dedi Fabel gülerek. Kahve stoku mu yapıyorsun ?
Mahmut her zamanki neşesini kaybetmiş gibiydi.
Atla gel buraya... Hemen.
Okey On dakika içinde oradayım. -Bir de...
Evet?
Yalnız gel, tamam mı?
Telefon kapandı. Fabel cep telefonunu kulağından indirip sabit sabit baktı. Mahmut'la buluşmalarında yaranda asla başka bir polis memuru almamış, lömliğini bir defa olsun açık etmemişti. Mahmut bundan daha lüzumsuz bir şey söyleyemezdi. Bunu tek anlamı vardı, o da, bunu ona başka birinin söyletiyor olmasıydı: Fabel'in mutlaka yalnız gelmesini isteyen birinin. Fabel Susanne'ye döndü.
Gerçekten çok üzgünüm. Gitmem gerekiyor...
Sven'in Oğlu'yla mı ilgüi?
Hayır, dedi Fabel, Susanne'ye evinin anahtarlarını uzatarak. Ama yatağı benim için ısıtabilirsin.

Tehlikeli bir şey mi? Yardım istesen? Fabel Susanne'nin yanağını okşadı.
Endişelenme. Dediğim gibi, sadece bir arkadaşımın yardıma ihtiyacı var. Benim, arabayı almam gerekiyor. Bakalım sana bir taksi bulabilecek miyiz...

20 haziran cuma, 21.00. St. Pauli, Hamburg.
Anna ilk başta kibar davranmış, özür bile dilemişti; ama peş peşe yanına gelip sarkan beşinci adamda, cevaplan keskmleşip sertleşmişti. Arkasında biten yeni bir bar donjuanının "Selam" dediğini duyunca, hızla dönüp dişlerini gösterdi.
MacSvvain ellerini havaya kaldınp geri adım attı.
Özür dilerim... dedi Anna, utangaç bir ifadeyle. Başka biri sandım... daha doğrusu herhangi biri...
Gururumu okşandı.
Okşanmasın. Rekabet berbat bir şeydir, dedi Anna onu tepeden

tırnağa inceleyerek. Artık gelmeyeceğinizi düşünmeye başlamıştım. İşyerinde işim uzadı. Özür dilerim, dedi MacSvvain elini uzatarak. Ben MacSvvain... it's nice to meet you...8
Sara Klemmer... dedi Anna, eski bir okul arkadaşınm adını uydurarak. İngiliz misiniz?
Hemen hemen, diye cevap verdi MacSvvain. Aç mısınız? Anna kararsız bir havayla omuzlannı silkti.
Çıkalım buradan...

Paul Lindemann minibüsün içindeki komuta merkezinden kulüpteki polisleri uyardı.
Hazır olun... harekete geçiyoruz.
Üzerine bir elektrikçi tulumu giymiş olan MEK görevlisine döndü. Baştaki iki araba kalkınca biz de gidiyoruz.

20 haziran cuma, 21.00. Speicherstadt, Hamburg.
Speiclıerstadt "antrepolar şehri" anlamına gelir. Avnıpa'daki en b bakır kulecikler dikili, kırmızı tuğladan, yedi katlı Gotik antrepolar, limanda ezici bir özgüvenle yükselir. Daracık sokaklar ve kanallar, anıtsal antrepoların arasında labirentler çizer ve binaların çoğu dördüncü kat seviyesindeki galerilerle birbirine bağlanır. Speicherstadt aynı zamanda dünyanın en büyük gümrük antreposudur: müyonlarca ton kahve, çay, tütün ve baharat, bilgisayarlar, ecza ürünleri ve mobilya gibi daha modern mallarla birlikte on altı kilometre karelik bir alanda depolanır. Son yularda, antikacılar da bölgeye akın ederek deniz ticaret şirketlerinin yanı basma yerleşmişler ve bazı kahve şirketleri bölgede turistik kafeler açmışlardır. AmaÜSpeicherstadt dünyanın en önemli liman kentlerinden biri olan Hamburg'un ticari yaşamında hâlâ çok önemli bir yere sahiptir
Fabel arabasını Speicherstadt gümrük alanının dışındaki Deichstrasse'ye park etti. Walther P99'unu kıhfmdan çıkardı, şarjörü kontrol etti ve avucunun kenarıyla geri itip tabancasını tekrar kılıfma soktu. Arabasından indi, St. Katharinenkirsche ile St-Nikolai-Kirsche'nin göğü delen çan kulelerini arkasında bırakarak, Zollkanal'ı geçen Kornhausbrücke'ye yürüdü. Köprüden geçerken, devasa antrepoların kırmızı tuğla cephelerinin arasında uzanan

daracık kanala baktı. Artık alçalmış olan güneş, tuğlalara daha da koyu bir kızdhk veriyordu. Fabel içinde tedirginlikten daha güçlü bir sıkıntı duydu. Gümrük noktasını geçti ve St. Annenu-fer'e yöneldi. Birkaç dönemeçten sonra, Mahmut'un telefonda söylediği arnavutkaldınmlı dar sokağa vardı.
Speicherstadt arkasında kalan şehirden daha karardıktı. Artık iyice alçalmış olan güneş, hantal Victoriyen ticaret katedrallerinin arkasına sokulamıyordu. Bu sokakta zemin seviyesinde hiçbir işyeri ya da kafe yoktu; antrepoların pencereleri karanlık ve boştu. Fabel ayak seslenilin boş sokakta yankılandığını duyuyordu. Mahmut'un verdiği numarayı atlayıp geçecekti neredeyse. Kapıdaki küçük bir tabelada Klimenko International yazıyordu. Zemin katında penceresi olmayan binanın kemerli ve geniş, çift kanatlı bir kapısı vardı. Fabel demir halka kulpu çevirip itti: kapı kilitli değildi. Üst katların ağırlığını taşıyan tuğla ve demir kolon sıralarının yükseldiği, geniş bir depo alanına girdi. Tavan yüksekliği en az dokuz metre olmalıydı. Tahmininee mekân 400 metrekareden daha geniş olmalıydı. Antreponun dibindeki, yüksekçe modüler ofis kabini dışında, içerisi bomboştu. Tavana asüı floresanlann sadece dışarıdaki yaz akşamım soluk turuncu bir toz tabakası gibi gösteriyordu. Fabel'in arkasından çarparak kapanan kapının sesi onu yerinden sıçrattı ve antreponun boşluğunda yankılandı, içeride biri varsa, Fabel geldiğini açıkça duyurmuş oluyordu.
Fabel, Walther'ini çıkarıp namluya mermi sürdü. Arkalarında kolayca saklanılamayacak kadar ensiz olmalarına rağmen, sütunların gerisini kolaçan ederek gözleriyle depoyu taradı, içeride biri varsa, modül ofiste ya da arkasında olmalıydı. Fabel fazla açıkta kalmamak için duvara yaklaşarak sağa doğru yürüdü ve sağ elini sol eliyle kavrayıp silahını göz hizasına kadar kaldırdı. Ofis kabininin paraleline gelinceye kadar, duvar boyunca yavaş yavaş ilerledi. Silahını sıkıca kavrayıp kabinin arkasını görebilmek için yana doğru hızlı ve kararlı bir adım attı. Kimseler yoktu. Kollarını biraz gevşeterek hızla kabine doğru yürüdü. Sırtım duvara yasladı. Kabinin üzerine yerleştirildiği tuğla zemin beline kadar geldiğinden, başınm zemin seviyesinin hemen üstünde olduğunu hesapladı. Kulağını duvara dayadı, ama hiçbir ses duymadı. Dikkatle basamaklara yöneldi ve otomatik silahıyla kapıyı nişanlayarak ağır

ağır yukarı çıktı, içeriden hâlâ hiçbir ses gelmiyordu. Tam elini kapı koluna koymuştu ki, bir silahın soğuk ve sert namlusunun ense köküne kuvvetle bastırıldığını hissetti.
Lütfen, Herr Fabel. Sorun çıkarmayın...
Almanca'yı koyu bir aksanla konuşan bir kadının sesiydi bu.
İşaretparmağınızı tetikten çekin ve silahınızı başınızın üzerine kaldırın.
Fabel söyleneni yaptı ve Walther'inin seri bir hareketle elinden kapıldığını hissetti. Ofis kabininin kapısının pul pul kalkmış yeşil boyasma baktı ve bunun beyninin kaydedeceği son görüntü olup olmadığını merak etti. Eğitim seminerlerinde öğrendiği, bu gibi durumlarda başvurulacak pazarlık stratejilerini umarsızca hatırlamaya çalışarak, çılgın bir hızla düşünüyordu. Sonra kabinin kapısı açıldı. Karşısında;'yetmişine merdiven dayamış, kısa boylu, tıknaz bir adam vardı. Fabel, adamın Slav yüz hatlarını tanıdı. Ama asıl tanıdığı, Angelika Blüm'ün dairesinde ona saldırmış olan adamın neredeyse ışıklı, delici yeşil gözleri oldu.

20 haziran cuma, 21.10. St. Pauli, Hamburg.
MacSvvain ona metalik gri Porsche'nin kapışım açarken, Anna kadar geride park etmiş duruyordu. Arına arabanın ön camını ardında belli belirsiz bir hareket seçti. Yerlerinde ve hazırdılar. MacSwain'e gülümseyip arabaya bindi. Bu arada arabanın sıkışık arka koltuğuna bir göz attı ve deri koltuk döşemesinin üzerinde duran büyük bir hasır sepet gördü. MacSwain direksiyonun arkasına yerleşti ve Anna'nın gözlerinde uyanan soru işaretini gördü.
A o mu ? dedi, kurnazca gülümseyerek. Pikniğe gideriz diye düşünmüştüm de.
Anna tedirginliği geçmiş ve rahatlamış gibi gülümsedi, oysa midesine bir yumruk oturmuştu: piknik demek tenha bir yer demekti. Ve gidilen yer ne kadar tenha olursa, destek ekibinin onları fark edilmeden izlemesi o kadar güçleşirdi. Anna, destekçilerinin peşlerinde olduğundan emin olmak üzere MacSvvain'in yan dikiz aynasına kaçamak bir bakış atmamak için, bütün iradesini kullandı.
O halde, dedi cilveli bir sesle, nereye gidiyoruz?
Bu bir sürpriz, dedi MacSvvain, gülümseyerek, ama gözlerini yoldan ayırmadan.

Anna koltuğunda yana dönüp MacSvvain'in profilini seyretmeye koyuldu. Yay gibi gerilmiş olmasına rağmen, pek rahat ve keyfi yerindeymiş gibi görünüyordu.
"Kendimi pek iyi hissetmiyorum" cümlesini zihnine kazımak ve gerektiğinde anında kullanılabilmek amacıyla içinden tekrarlayıp durdu.
St. Pauli'den çıkıp önce doğuya, sonra güneye doğru üerledüer.
"Kendimi pek iyi hissetmiyorum": Anna cümleyi içinden bir defa daha tekrarladı ve zihnine iyice kazıdı.

20 haziran cuma, 21.05. Speicherstadt, Hamburg.
Fabel haklıydı: sütunlar bir erkeği gizleyecek kadar enli değildi. Ama çevresine gençlik saçan, altın saçlı, ince ve kıvrak bir kadını gizleyebilirlerdi; kadm, hızlı ve sessiz birkaç adım atarak, kabin kapısına ulaşmaya çalışan birinin arkasında bitiverebileceği, çok uygun bir yere saklanmıştı.
Elinden silahı alınır alınmaz namlunun ensesinden uzaklaştığını hisseden Fabel'in korkusu biraz hafifledi. Kapının önünde duran Slav'ın ilerisine baktığında, Mahmut'un ofisin bir köşesinde oturmakta olduğunu gördü. Hic de keyifli görünmüyordu ve alnı kildi. Fabel bir şey yapacaksa, şimdi yapmalıydı. Ama yapın ıl hiçbir şey yoktu.
Slav, zihnini okumuştu sanki.
Lütfen düşüncesizce bir şey yapmayın, Herr Fabel. Aksanı yüzüne çok uyuyordu. Fabel, Ukraynalı Tepe Takı-
mı'ndan biri olabilir mi, diye düşündü; baktığı Vasıl Vitrenko'nun yüzü müydü ?
Size ya da buradaki dostunuza herhangi bir zarar vermek niyetinde değiliz.
Sorun yok, Jan, diye seslendi Mahmut, ofisin dibinden. Bunlar polis... gibi bir şey. Gerçek bir tehlike olduğunu düşünseydim seni buraya getirtmezdim.
Slav, Mahmut'un yanında duran ikinci bir sandalyeyi işaret etti.
Lütfen oturun, Herr Fabel.
Fabel adamın dediğini yaptı. Slav, kıza dönüp Almanca olarak konuştu.

Martina, Hauptkommissar'a silahını geri ver lütfen.
Kız şarjörü silahtan ustalıkla çıkardı ve ikisini ayrı ayrı uzattı. Fabel Walther'ini kılıfına yerleştirip şarjörü cebine attı. Bunu yaparken, kızın silahının, Hansi Kraus'un terk edilmiş yüzme havuzunda bulduğu otomatik silahla aynı model olduğunu fark etti. Tek fark, bu silahta ötekindeki gibi bezemelerin ve elişi kakmaların olmamasıydı.
Fabel, Mahmut'a döndü.
İyi misin ?
Mahmut başım olumlu anlamda salladı.
Bunun için özür oUlerim, Jan. Ama söyleyeceklerini dinlemen gerek diye düşünüyorum. Seninle aynı adamın peşinde olduklarını tahmin ediyorlar. Seni bir süredir izliyorlarmış ve teknedeki görüşmemizden soma benim de peşime takılmışlar.
Fabel, Slav'a döndü; adamın yüzündeki gülümseme soğuk, yeşil gözlerine yansımıyordu.
Rus polisinden falan mısınız ? Öyleyse, neden ahşümış yolları kullanmadınız? Size, onlarca Federal Alman yasasını çiğnediğinizi söylemek zorundayım... şu an şehir, bana saldırmanızdan sonra peşinize düşen polislerle kaynıyor...
Mahmut sandalyesinde kıpırdandı ve ayağa kalkmaya davrandı. Sansın kız silahının namlusunu sallayarak ona oturmasını işa-
Fabel başını salladı.
Yeni ahbapların göründükleri kadar yumuşak ve sevimli de-ğüler. Bunun için de üzgünüm, Herr Fabel, dedi Slav. Ama o noktada... tutuklanma komplikasyonunu göze alamazdım. İsteseydim, size gerçek ve kalıcı bir zarar verebileceğimi takdir ediyorsunuzdur herhalde.
Fabel bunu duymazdan geldi.
Kimsiniz ? Kime çalışıyorsunuz ?
Slav'ın gülümsemesi soğuk yeşil gözlerini gene ısıtmadı.
Bu aşamada, adım önemli değil. Meslektaşım -başıyla altın saçlı kızı işaret etti- ve ben, Ukrayna'daki terörle mücadele örgütü Berkut'tanız.
Ukrayna gizli servisinden mi ?
Hayır... onlar SBU, Sluzhba Bespeky Ukrayiny yani. Muhtemelen, onların da yaşanan bu dramda bir rolü var maalesef.
Peki bu cinayetlerin terörle ne alakası var?

Doğrudan ? Hiçbir alakası yok. Size her şeyi yeri geldikçe anlatacağım, Herr Fabel. Korkarım, anlatacak çok şey var ve benim Almancam kısıtlı, bu yüzden sizden sabırlı olmanızı rica ediyorum. Her şeyden önce, karşılıklı bir bilgi alışverişinden sizin de bizim de yararlanacağımıza inanıyorum.
Fabel, Slav'a sert sert baktı. Ağır aksanına rağmen, Almancası ona hiç de zayıf gelmemişti.
Angelika Blüm'ün dairesinde ne yapıyordunuz ? Ve St. Pa-uli'deki cinayet mahallinin dışında ne işiniz vardı ?
Dostunuzun belirttiği gibi, bu davada ortak çıkarlarımız var. Frau Blum, öldürülmeden önce Eitel Group'un karıştığı bazı gayrimenkul alım-satım işlerini araştırıyordu, öyle değil mi?
Fabel omuzlarını kayıtsızca silkti. Slav gülümsedi.
Bu işlemler, merkezi Kiev'de bulunan Klimenko International adlı bir konsorsiyum adına yürütülüyordu. Şu an içinde bulunduğumuz bina, Klimenko International tarafından kısa bir süre önce boşaltıldı.
- işlemler yasal değil miydi? diye sordu Fabel. Slav elini bunun ne önemi var der gibi salladı.
Teknik olarak? Muhtemelen öyleydi. Bunlar, Hamburg hükümetindeki resmî kaynaklardan Klimenko'ya aktarılan bilgilere dayanıyordu. Belki de, yetkililerin hoşuna gitmeyecek kadar er-Bırakın da tahmin edeyim: bu işin mihrakı Neuer Horizont ortaklığıydı ?
Belki de, düşündüğümden çok daha fazla şey biliyorsunuz. Evet, Herr Fabel, söylediğiniz doğru. Hamburg'un dört bir yanında, kendi başlarına pek bir ticari değeri olmayan gayrimenkuller var. Ama bir bölgenin yenileneceği ya da geliştirileceği duyurulur duyulmaz, her gayrimenkulun arsa değeri katlanarak yükseliyor.
O halde Klimenko International ve Neuer Horizont bunları ucuza ve erken satın alıp servet yapmaya hazırlanıyorlar.
Düşünceleri buydu. Şimdi size bir daha asla tekrar etmeyeceğim ve asla kanıtlayamayacağınız bir şey söyleyeceğim. Klimenko International benim hükümetimin paravan şirketidir. Ukrayna yoksul bir memleket, Herr Fabel. Bununla birlikte, çok zengin ve etkin bir Avrupa ülkesi olma potansiyeline sahip. Bu potansiyelin gerçekleşmesini sağlamak için, ellerindeki her türlü - her türlü diyorum- aracı ya da silahı kullanabilecek kesimler var. Klimenko

International böyle bir araçtı. Sorunuza gelince... Frau Blüm'ün dairesinde bulunmamın nedeni, hükümetimi zor duruma düşürebilecek ya da buradaki misyonumu yerine getirmeme yardımcı olabilecek bir şey varsa arayıp bulmaktı. Misyonumun amacını birazdan kısaca özetleyeceğim. Sizinkilerin bakar bakmaz cinayetle ilişkilendirmeyeceği, ama Klimenko operasyonuyla bağlantılı bir belge ya da bilgiyi atlama mtimali olduğunu düşündüm. Sizi hafifsedim.
Daireyi sadece biz aramadık. Angelika Blüm'ü öldüren her kimse, bilgisayarındaki bütün dosyalan sildi. Aynca, evden bazı dosyalar götürdüğünden de şüpheleniyoruz.
Slav, Fabel'e boş gözlerle baktı, elini başında gezdirerek alabros kesimli beyaz saçlannın arasından geçirdi; sonra, ağır aksanlı, ama kusursuz Almancasıyla konuşmaya devam etti.
Bu işin içinde üçüncü bir unsur var. Bunun kısmen farkındasınız zaten.
Bundan sonra söyleyeceklerinin önemini vurgulamak için bil gi aktarımına ara verir gibi, bir an sustu.
Klimenko operasyonunun buradaki paravan kişisi, konsorsiyumun sözde başkanı Pavlo Klimenko'ydu. Klimenko, aslında SBU gizli servisinin elemanıdır. Kendisi, etkileyici bir askerî geçmişe sahiptir. Bu "girişim"in arkasındaküerin şanssızlığı, bir süredir başka çıkarlann da devrede olmasıydı. Vasil Vitrenko admı duydunuz mu ?
Ukraynalı bir suç çetesinin başında olduğu söyleniyor. Kentte diğer tüm çetelerin faaliyetlerine el koyan yeni bir çete.
Vasil Vitrenko Berkut'ta albaydır, daha doğrusu öyleydi. Bazılarının tapınma derecesinde hayranlık duyduğu bir hizmet sicili vardır. Bazıları da onu bir canavar olarak görür. Şeytan olarak. Bir başka yerde, bir başka zamanda, Vitrenko'nun en feci aşırılıklarını saptayıp durdurmakla görevlendirilmiştim. Vitrenko eski subaylarından onunu çevresine topladı; bunlar Çeçenistan ya da Afganistan'da veya ikisinde birden onun emrinde savaşan ve sicillerinde hem çok büyük kahramanlık hem de olağanüstü zalimlik hikâyeleri olan adamlar. Hepsi Vitren-ko'ya mutlak sadakatlerini koruyorlar. Dahası, Vitrenko hepsini milyoner yapacağına söz vermiş. Neredeyse yerine getirmek üzere olduğu bir söz. Bu subaylardan biri de Binbaşı Pavlo Kli-menko'ydu.

O halde, Vitrenko çevirdiğiniz o dolabı kendine kapıp halıyı ayağınızın altından çekiverdi, dedi Fabel, acı acı gülerek.
Slav'ın yeşil gözleri, kabinin soğuk ışığında parıldadı.
Bu doğru, Herr Hauptkommissar. Ama kendinizle fazla beğenmeden önce, sizin hükümetinizin de gizli kapaklı işlere bulaşabüdiğini belirtmek isterim. Talihsiz Herr Klugmann'ın görev aldığı operasyonun amacı neydi ?
Bunu sizinle tartışacak değilim.
Öyle mi ? Pekâlâ, Herr Hauptkommissar. İzin verin, sorumu kendim cevaplayayım. Siz Herr Klugmann'ın Vasil Vitrenko ve tayfasının faaliyetleri hakkında bir izleme ve istihbarat toplama operasyonu yürüttüğüne inanıyorsunuz. Doğru mu ?
Fabel omuzlarını silkip onu başıyla onayladı.
Öyle değil, Herr Fabel. Herr Klugmann'ın tek bir amacı vardı: Vasil Vitrenko'yla temas kurup pazarlık etmek. Klugmann BND'nin ajanıydı ve Vitrenko'ya önereceği bir anlaşma vardı. Vitrenko'nun kanlı geçmişini ve bugünkü kriminal faaliyetlerini noktasına virgülüne kadar bilen hükümetiniz, ona yasal dokunulmazlık tanımaya ve kârlı bir anlaşma teklif etmeye hazır.
Alman federal hükümeti meşhur bir caniyle neden iş yapsın ki, Tanrı aşkına?

11 Eylül nedeniyle. -Ne?
New York'taki Dünya Ticaret Merkezi saldırısını gerçekleştigerek hükümet için son derece can sıkıcı bir konu. Uzun lafın kısası, siz Almanlar Amerikalılara yardım etmek için her şeyi yapmaya hazırsınız. Amerikalıların da alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları var. Vasil Vitrenko son derece zeki ve eğitimli bir adam; aynı zamanda, Afganistan ve Islami terör konusunda önde gelen bir uzman. CÎA'dekiler BND'ye, Vitrenko'yu kendilerine teslim edebilirlerse son derece müteşekkir kalacaklarını açık bir dille anlattılar. Meslektaşınız Klugmann pazarlıkları başlatmak için eğitilmişti; kızın öldürüldüğü daire bu pazarlıklar için buluşma yeri olarak düzenlenmişti.
Fabel önce Slav'a, sonra sarışın kıza sert sert baktı. Bu, "yüce menfaatleri" koruma zaruretinin, hukuk düzeninin üzerinden buldozerle ilk geçişi değildi. Slav, Fabel'i ifadesiz gözlerle süzerek,

vereceği cevabı düşünmesi için ona zaman tanıdı. Sonunda, Fabel konuştu.
Ama Klugmann'ın yeni Ukraynalı çeteyle tek bağlantısı Vadim admda biriydi. Bundan başka bağlantısı yoktu.
Öyle değil, Herr Fabel. Sizin kendinize sormanız gereken soru, bu bilginin kaynağının kimler olduğu ve sizi yanlış yöne saptırmakta bir çıkarları olup olmadığı. Vadim Redçenko gerçekten de Vitrenko'nun adamlanndan birisidir ve Klugmann, esas aracı olarak onunla temas kurmuştur. Ama Klugmann, Vitrenko'yla üç ayn görüşme yaptı. Bu görüşmelerin sonucunda ne olduğunu, ancak tahmin edebilirim. Ama Vitrenko'nun kararının sonuçlan bütün çıplaklığıyla ortada.
Bu korkunç cinayetleri Vitrenko'nun işlediğini mi söylüyorsunuz?
Bundan eminim, Herr Hauptkommissar.

20 haziran cuma, 21.25. Altona, Hamburg.
Anna MacSvvain'le sakin sakin çene çalmayı beceriyordu, ama gözlerini adamın profilinden uzaklaştınp Porsche'nin yan dikiz aynasından ve camından dışan attığı kaçamak bakışlarla, her seferinde bir yol tabelasını ya da binayı imleyerek, geçtikleri yerleri belleğine kazımaya çalışıyordu. Elbe'ye doğru gidiyorlardı.
MacSvvain onu nereye götürüyordu ?
- Meraklandım, dedi, olabildiğince sakin bir sesle. MacSvvain bilgiç bügiç gülümsedi.
Paul Lindemann Anna'nın alıcısından bu cümleyi duyduğu an, an sokmuş gibi irküdi. Mercedes panelvanm arkasında, yanında oturmakta olan Maria'ya döndü.
Bu hiç hoşuma gitmiyor...
Şu ana kadar müdahale etmemizi gerektiren herhangi bir şey söylenmedi ve yapılmadı. Anna kendini gayet iyi koruyor. Ve onları yakından takip ediyoruz. Biraz gevemeye çalış.
Paul'ün Maria'ya boş boş bakması, bu söylediklerinin onu hiç-bü şekilde ikna etmediğini ve içini rahatlatmadığını gösteriyordu. Paul telsizin mikrofonunu dudaklarına götürdü ve iki yakın takip aracından da rapor istedi, iki araçtan da yalan görsel temasın sürdüğü bilgisi geldi.
Hedef az önce Helgolânder'e döndü ve güneye yöneldi, diye bildirdi, baştaki takip aracının telsizinden gelen ses. Landungsb-

rücken'e doğru gidiyor gibiyiz...
Paul, telsizi daha düzgün tutarsa daha doyurucu bügiler alabilirmişçesine, sıkıca kavradı.
Kastor dört-birden Kastor dört-ikiye... diye seslendi birinci araba ikinciye. Ben yavaşlıyorum. Başa siz geçin. Kastor dört-dört?
Baştaki araba şimdi motosikletlerden birine sesleniyordu.
- Hedefin önüne geçmeye çalış ve Landungsbrücken'e yönel.
Gene sessizlik oldu.
Kastor dörtten Kastor dört-dörde... dedi Paul, sabrı gene tükenerek. Rapor ver...
Landungsbrücken'e doğru döndük...
Ses kesildi, sonra şaşkın bir tonla konuşmaya devam etti.
Braunvvall'e ve Niederhafen'e gidiyor gibiyiz... ya da Hanseboothafen'e... Hedef şu anda Johannisbollvverk'te.

Anna midesindeki yumrunun büyüdüğünü hissetti. MacSvvain Hamburg Limanı'na giden ana yoldan ayrılıp Niederhafen ve Schiffbauerhafen koylarını birbirinden ayıran pontonlara girdi. Burada, Hanseboot Boat Shovv'un katılımcıları ve ziyaretçileri için demirleme yerleri bulunuyordu. Porsche'yi park edip indi ve arabanın önünden dolaşarak Anna'nın da inmesi için kapısını açtı. Anna bir an kımıldamadan durdu. Çevresindeki mizana direkleri ormanından gelen gıcırtı, hışırtı ve çatırtıları duyabiliyordu.
Hadi in, dedi MacSvvain, sabırsızlanmadan. Sana göstereceğim hir şey var ri ihtiyari titredi. MacSwain bunu fark etmedi, çünkü o sırada kapaklı sepeti almak için arka koltuğa uzanmıştı. Sonra kapıyı kapattı ve uzaktan kumandayla arabayı kilitleyip alarmı devreye soktu. Bir kolunu girmesi için Anna'ya uzattı. Anna gülümseyip istediğini yaptı. Pontondan Überseebrücke'ye doğru yürümeye başladılar. MacSvvain birden, küçük ama lüks ve bakımlı bir sürat teknesinin yanında durdu.
İşte geldik... küçük, ama konforlu ve hızlıdır. Dokuz nokta üç metre. Üç metre genişlik.
Anna durup tekneye baktı. Baş kısmındaki tek bir mavi çizgiyle kar beyazıydı. Prestij ve zarafet bakımından, MacSvvain'in Porsche'sinin suda giden dengiydi.
- Harikulade... dedi Anna, ölgün ve donuk bir sesle. Şimdi ne

yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu.
Siktir! Herifin teknesi var, dedi Paul, Maria'ya deli gibi bakarak. Anna buna biner, adam da limandan çıkarırsa, onları kaybettiğimizin resmidir. Kahretsin. Teknesi olabüeceği aklımızdan geçmedi bile. Kızı çekip almaları için ekibi arıyorum...
Maria Klee kaşlarını çattı.
Ama bu bütün operasyonu çökertir. Onu yok yere tutuklayamayız... henüz kötü bir şey yapmadı. Bunu yaparsak, Anna'nın kimliğini ele vermekle ve MacSvvain'e ondan şüphelendiğimizi ilan etmekle kalırız. Hem Anna bizi çağırmadı daha.
Tanrım, Maria... adam onu alıp denize açüırsa, Anna tamamen savunmasız kalacak. Onu böyle korunmazsız bırakamayız...
Paul telsizi kaptı. Maria, Paul'ün elini tuttu.
Bekle, Paul, dedi. Wasserschutzpolizei'a ulaşıp bir helikopter bile getirtebiliriz. Landungsbrüken'deki WSP nehir polisi komiserliği ile Speicherstadt'taki karakola iki adım mesafedeyiz... birkaç dakika içinde sudan destek alabiliriz. Ekibi içeri sok, ama gözden uzak tut. Anna'nın başının dertte olduğundan şüphelenirsek, daha adam palamarı çözmeden bizimkileri harekete geçirebiliriz.
Sonra, kararlı bir hareketle cep telefonunu açtı.
Wasserschutzpolizei'ı arıyorum...

Anna'nın kafası yıldırım hızıyla çalışıyordu. Bu, planına dahil etmediği bir gelişmeydi. Teknenin yalın hatlarına, üzerine doğrultılmıı« Hnlıı hir «ilaha hakar f»ihi hn« tfn^lorlo hplrtı Omıı^lîîn Sara? Bir sorun mu var? Etkileneceğini sanıyordum... MacSwain'in sesi Anna'ya önünde duran görevi hatırlattı. Ona
döndü ve hafifçe gülümsedi.
Özür dilerim. Ama teknelerle hiç aram yoktur da.,

Ne ? dedi MacSwain, şaşkınlıktan afallamış gibi bir ifade takınarak. Sen Hamburglu değil misin ? Senin kanında deniz var!
Boştaki eliyle sepeti dikkatle tutarak, küçük metal merdivenden aşağı indi. Sepeti köprüye bıraktı ve inmesine yardım etmek için elini Anna'ya uzattı.
Hayır... gerçekten, John... Teknelerle bir derdim var. Deniz tutuyor. Ve korkuyorum...
MacSwain ağız dolusu gülümsedi ve loş ışıkta yeşil gözleri pa-

nldadı.
Bir şey olmayacak göreceksin. Gel, bir dene. Motoru bile çalıştırmayacağım. Kendini iyi hissetmezsen yemeğe şehre döneriz... Şehrin ışıklarını sudan seyretmenin hoş olacağını düşünmüştüm sadece.
Anna kararını verdi.
Pekâlâ. Ama kendimi iyi hissetmezsem başka bir yere gideceğiz. Anlaştık mı ?
Anlaştık...

Mercedes panelvanm arkasında, Paul hışımla Maria'ya döndü. Fabel'i ara.

20 haziran cuma, 21.30. Speicherstadt, Hamburg.
Ben Sovyet İçişleri'ne bağlı birliklerde binbaşıydım. MVD Kondor'da. Amerikalılar asi güçlere en gelişkin silahları sağlıyordu ve Afganistan'daki savaş Sovyetler Birliği'nin Vietnamí olma yolunda hızla ilerliyordu. Umutsuz bir dönemdi. Savaşı hep saldırgan bir anlayışla yürütmüştük, ama giderek daha çok gencimiz ülkeye ceset torbalan içinde dönüyordu. Daha da kötüsü, pek çoğu geride hiçbir iz bırakmadan yok oluyordu. Çatışmadan galip çıkmayacağımız belli olmuştu ve tavırlar sertleşiyordu.
Slav, ceketinin cebinden, üzerinde Kiril alfabesiyle yazılmış ya-züar olan bir sigara paketi çıkardı ve önce Fabel'e, sonra Mahmut'a sigara ikram etti. İkisi de reddettiler. Slav omzunu silkti, paketten filtresiz bir sigara çekip hafif etli dudaklannın arasına nu fark etti. Slav'ın yakıp derin bir nefes çektiği sigaranın ucundaki tütün taneleri çıtırdayarak tutuştu.
O karanlık günlerde olanlardan gurur duymuyorum, Herr Fa-bel. Ama savaş savaştır. Ve maalesef, savaş misülemeyle yürür. Afganistan'da, iki tarafın da misillemeleri giderek çığırından çıktı. Slav sigarasının dumanını kuvvetle üfledikten sonra devam etti. Sadece Amerikalıların sağladıkları karadan havaya füzeler, hava desteğini ve havadan malzeme tedarikini fiüen imkânsızlaş-tırdı. Birlikler arasında irtibat kesildi. Bunlar çoğu durumda, savaşa devam etmek üzere kaderlerine terk ediliyor ya da gözü dönmüş fanatiklerin eline düşüyorlardı. Bunlardan biri de MVD Kondor

İnzibat Polisi Spetznaz'a bağlı bir birlikti.
Birliğe Vitrenko mu komuta ediyordu ?
Slav'ın elindeki sigarayı birden Fabel'den tarafa çevirmesiyle, küçük bir kül bulutu ağır ağır yere inmeye başladı.
Aynen... Artık size Albay Vitrenko'nun özel yetenekleriyle ilgili bir şeyler söylememin vakti geldi, sanırım. Komuta Tanrı vergisi bir yetenektir. Savaşta insanlara komuta etmek, babalan olmak gibi bir şeydir. Onlan, size olan güvenlerinin mutlak ve eşsiz olduğuna, onlan sadece sizin selamete erdirebileceğinize ve koruyabileceğinize inandırmanız gerekir. Ve onlan koruyamadığınızda ve ölme sıralan geldiğinde, onlar için ölecek tek doğru ve uygun yeri seçmiş olduğunuza... hayatta kalmanın ve başka bir yerde ve zamanda yaşamanın ihanet olacağına inanmalan gerekir. Bütün bunlar, komutanın en önemli stratejüerinin askerî değil, psikolojik olduğu anlamına gelir. Vasil Vitrenko eşsiz bir komutan ve liderdir. Daha çocuk yaşta, özel ve çok güçlü bir zihüv sel potansiyeli olduğu saptanmıştı. Ne yazık ki, potansiyel olarak sorunlu bazı kişilik özellikleri olduğu da tespit edilmişti. Bir asker ailesinden geliyordu ve bu tuhaflıklanm dizginlemenin en iyi yolunun askerî kariyer olacağı düşünülmüştü.
Sigarasından derin bir nefes daha çekip devam etti.
Asker olarak üstün bir basan gösterdi ve çok geçmeden çok özel bir liderlik yeteneği olduğu anlaşüdı. İnsanlara kendilerinin yapabileceklerine inanmadıklan... nasıl desem, olağanüstü işler yaptırabiliyordu. Yetkilileri rahatsız eden yanı ise, neredeyse tapınılan bir şahsiyet konumunda olmasıydı. Bir "ezeli asker" felsefesi geliştirmişti... komutası altındakiler, kendilerini, geçmişi iki bin yıl geriye giden köklü bir savaşçı soyunun son temsücileri sarmalı minik bebek çenesini sardı ve yanağına doğru yükseldi; yeşil gözlerini dumandan korumak için kıstı.
Sizin katil. Soylu bir misyonu var, değil mi ? Kendini, halkını gerçek Viking dinine döndüren bir Viking savaşçısı olarak görüyor?
Fabel, Dorn'un kendisine yaptığı tarifin bu hemen hemen eksiksiz tekrarım duyunca, göğsünün sıkıştığım hissetti.
- Evet... ama nasıl oluyor da... Slav, Fabel'in sözünü kesti.
Bu nedenle, Alman ya İskandinav kökenli birini anyonsunuz ?
Evet, aslında...
Beni hayal kınklığına uğratıyorsunuz, Hen Fabel. Ortaçağ tarihi

okumuştunuz, öyle değil mi ?
Fabel başını sert bir hareketle, evet anlamında salladı.
Lafı nereye getirmek istiyorsunuz ?
Sadece, daha geniş bir bakış açınızın olmasmı beklerdim... gerek coğrafi gerek tarihsel olarak.
Fabel adamın zehirli okuyla can evinden vurulmuş gibi oldu.
Lanet olsun...
Fabel'in gözleri, bir bilgisayann ana belleğinden aktardan verileri işler gibi hızla sağa sola hareket ediyordu.
Kiev Ruslan...
Doğru, Hen Fabel. Kiev Ruslan. Kiev ve Novgorod'un kurucuları. Rusya'ya adlannı verdiler. Ama onlar Slav değildi.
Fabel, Dorn'un bürosunda otururken de hissettiği, bir şeyi ansızın bütün açıklığıyla kavramanın ürpertisiyle titredi. Zincirin son halkası buydu işte. Ukrayna öğesi ile puzzle'ın geri kalanı arasındaki bağlantı.
Hayır... dedi Fabel. Değillerdi. İsveçliydiler. İsveç Vikingleri.
Aynen. Volga'dan yukan ilerleyerek nehir boyundaki stratejik noktalarda ticaret kolonileri ve şehirler kurdular. Savaşçıydılar. Ve Vitrenko neredeyse dinsel askerlik anlayışını geliştirirken, bu kökenden esinlendi. Astlarına, Kiev Ruslannın Viking kökenlerine dek uzanan bir savaşçı ruhunun mirasçıları olduklan inancını aşıladı. Onlan ne için savaştıklanmn hiç önemli olmadığına inandırdı: önemli olan savaşmanın kendisi, savaşta kader ortaklığı ve bireysel ve ortak cesaretin sınanmasıydı... hepsi bu. Sovyet askeri de olabilirlerdi, paralı asker de; Batı için bile savaşabilirlerdi... Vitrenko onlara, mutlak ve değişmez tek gerçeğin, savaşdi. Sonuçta bu adamlarda, her tür sadakat kavramının ötesine geçen bir bağlılık... mutlak bir kendini adama ve fedakârlık zihniyeti gelişti. Vitrenko insanları en hunharca eylemleri gerçekleştirmeye ikna etme gücüne sahipti, hâlâ da sahip. Onlara, gözlerini kırpmadan canlarını bile verdirebilir.
Slav, dalgın gözlerle döşemeye bakıp külünün bir kısmını yere silkti. Sonra başım kaldırdı ve Fabel'in daha önce gördüğünü hiç anımsamadığı içten ve uzlaşmaz bir bakışla gözlerinin içine baktı.
Sözlerimin, Vitrenko'nun başkaları üzerindeki hoyrat ve mutlak iktidarım... ya da girişebileceği eylemlerin hunharlığını tarif etmekte

yetersiz kaldığım hissediyorum.
Slav'm yakıtı bitmiş gibiydi; güçlü, kambur omuzlarında depolanmış olan enerjinin son damlaları tükenmişti sanki.
Bütün bu ipuçlarından yola çıkarak cinayetlerin Vitrenko'nun işi olmasından şüphelenmenizi anlayabüiyorum, ama katilin o olduğunu bildiğinizi söylediniz. Bunu nasıl biliyorsunuz ?
Slav ayağa kalkıp geniş ve basık pencerelerden birine doğru yürüdü. Fabel, antreponun karanlık boşluğuna baktığı halde, başka bir şey gördüğünü, başka bir yerde ve zamanda olduğunu sezinledi.
Dediğim gibi, Vitrenko'nun birliği asilerin elindeki topraklarda tecrit olmuştu. Ve havadan destek alamıyordu. İrtibatlarının koptuğunu söylemek, konvansiyonel savaş diliyle konuşmak olur ve bu savaşın konvansiyonel bir savaşla alakası bile yoktu. Güvenli bölgeye dönmek için, asilerin kontrolündeki bir vadiden geçmeleri gerekti. Geceleri bir siperden ötekine kısa ve hızlı koşular yaparak, vadinin bir ucundan ötekine ulaşmaları on günlerini aldı. Her gece birileri ölüyordu... daha da kötüsü, bazıları yaralı olarak kaderine terk ediliyor ve asiler tarafından esir alınıyordu. Ve hayatta kalanlar, o vadide, siperlerine sinip hiçbir yere kıpırdayamadan geçirdikleri süre içinde, her gün, mücahitlerin ele geçirip işkence ettiği arkadaşlarının haykırışlarını işitiyorlardı. Bu, en sadık ve kendini adamış askerin bile moralini yok etmeye yeterliydi. Ama o vadide, Vitrenko ve adamları arasında bir şey gerçekleşti: aralarında kopmaz bir bağ oluştu.
Slav pencereye arkasını döndü ve sigarayı dudaklarına götürüp çakmağım çaktı.
Yüz küsur kişiden ancak yirmi kadarı vadinin sonuna ulaşabildi. Bunların da bir kısmı yaralıydı. Yaralılar güvenli bölgeye gönderildiler, ama Vitrenko ve adamlarının geri kalanı Sovyet lara çıkarak ve karşılaştıkları bütün küçük mücahit gruplarını pusuya düşürerek, asileri kendi kazdıktan kuyuya düşülüyorlardı. Çatışmalarda esir aldıkları tutsaklardan biri hariç hepsini öldürüyorlardı. Bu tutsağa, taşıdığı bütün bilgileri verene kadar gaddarca işkence ediyor, soma çarmıha geriyor ve saatlerce haykınp son nefesini verene kadar seyrediyorlardı, ilk başta, asiler tutsakları kurtarmaya çalıştılar, ama Vitrenko'nun onları gizlendikleri yerden tek tek vuran keskin nişancılan vardı. Mücahitler bu kurtarma girişimlerinde verdikleri kayıplardan sonra, haykınşlarla birlikte

yaşamayı öğrendiler. Vitrenko ve adanılan hiçbir askerî komuta mercünin kontrolü altında olmayan şakilere, haydutlara dönüştüler. Aynı zamanda, Afganistan'daki sıradan Sovyet askerlerinin gözünde kahraman haline geldiler. Çok geçmeden, bizim askerî istihbarat servisi GRU'da -Glavnoye Razvedyvatelnoye üpravleniye- hayal kınklıklan yaşanmaya başladı: Vitrenko ve adamlannın yukanya aktarmadıklan önemli istihbarat bilgileri topladıklannı biliyorlardı. Sonra, hikâyeler daha da tüyler ürpertici bir hal almaya başladı. Asilerin elindeki bölgelerde ele geçirilen herkesin topluca öldürüldüğü, soygunların ve tecavüzlerin olduğu haberleri geliyordu.

Bunlann, o şualar Sovyetlerin vicdanım sızlatabilecek şeyler olduğunu düşünmezdim, dedi Fabel.

Ukraynalı, Fabel'in yüzünde alaycı ya da küçümseyici bir ifade olup olmadığına baktı. Öyle bir şey göremedi.

Evet. Haklısınız. Ama savaşın o aşamasında bizler Vietnam sendromunu yaşıyorduk: sayısal ve teknolojik üstünlüğümüzün bize kolay bir zafer getireceğini sandığımız, ama sürekli yenilgiye uğradığımız eşitsiz bir savaş veriyorduk ve umutsuzca, bu bataktan başımız olabildiğince dik kurtulmak istiyorduk. 1987-1988 yıllanna gelindiğinde, Sovyet otoritelerinin dünya kamuoyunun tepkilerine biraz daha duyarlı yaklaşmaya başlamasının nedeni de buydu. Bu arada Vitrenko'nun eylemleri giderek daha... -uygun sözcüğü bulmak için düşündü- nahoşlaşıyordu. Bunun üzerine, GRU beni, iki Spetznaz müfrezesiyle birlikte Vitrenko ve adamlannın izini bulup üzerlerinde yeniden kontrol sağlamakla görevlendirdi.

Bunu başardınız mı?

Ukraynalı duvara doğru eğildi ve yeni bir sigara yaktı. Sonra, san saçlı kıza bir işaret yapıp ona hardal rengi bir zarfı uzatması- hatlarının gerisinde gösterdikleri olağanüstü cesaretten dolayı takdirname aldılar.

Fabel, Uraynalı'mn ona doğru fırlattığı zarfı beceriksiz bir ha reketle yakaladı.

Ama benim yolda karşılaştığım şeyler... Tahmin edebileceğiniz gibi hayatımda birtakım korkunç şeyler gördüm, Fabel, ama bana inanın, orada adeta Şeytan'ın ta kendisinin izindeydim...

20 haziran cuma, 21.40. Niederhafen, Hamburg.
İki takip görevlisi ne olup bittiğini görmek için tekneye sokulamıyorlardı. Paul, üzerlerinde koyu renk kurşun geçirmez tulum, yelek ve kasklar olan iki Mobiles Einsatz Kommando subayından biraz yaklaşmalarını istedi. Komandolardan biri, teknenin kıç tarafında oturmakta olan MacSvvain'in gövdesini Heckler & Koch'unun arpacığına sığdıracak kadar ileri bir noktaya mevzilenmeyi başardı. MacSwain Anna Wolff'a bir kadeh şampanya uzatıyordu.
Bu arada, komuta minibüsündeki Maria'ya Wasserschutzpolizei'dan cevap gelmişti: bir polis teknesi yoldaydı ve Niederha-fen'in Elbe'nin ana suyollanna bakan çıkışını tutacak şekilde mevzilenecekti. MacSvvain nehre açüacak olursa, yerini saptayıp güvenli bir mesafeden takip edebileceklerdi. Wasseschutzpoli-zei'm tek kaygısı, MacSvvain'in belli ki çok hızlı olan teknesinin suya indirdikleri tekneyi zorlama ihtimaliydi. Maria bu afatla operasyon için bir helikopterin hazır bekletilmesi talebinde bulunmuştu. Bu önlemlerden hiçbiri Paul'ün alnındaki kırışıklığı yok edemedi. Maria'nın cep telefonundan Fabel'e ulaşamaması, karşısına sürekli telesekreterin çıkması da endişesini büyütüyordu: Fabel bütün gece erişilebilir durumda olacağmı söylediği halde, neden telefonunu kapatmıştı ?

Hava artık serinlemeye başlamıştı. MacSvvain ona şampanya kadehini uzatırken, Anna bir kez daha elinde olmadan ürperdi.
Bir dakika...
MacSvvain dış yüzey panelinin yumuşak çizgilerini takip eden iki küçük kapıyı yanlara iterek açtı. Kapıdan birkaç basamakla, küçük, ama bol ışıklı bir kamaraya iniliyordu. Macsvvain'in sırtı dönükken, Anna şampanyayı kokladı ve denemek için yudumlaolup olmadığını tadarak saptamanın neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu. Büyük bir yudum daha aldı ve içinden mantrasını tekrarladı: "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."
MacSvvain koyu mavi yün bir hırkayla döndü. Hırkayla An-na'nm omuzlarını örttü.
Çok üşüyorsan aşağı inebiliriz.
Anna başını iki yana salladı. MacSvvain gülümsedi ve ona içinde sebze püresi, ekmek ve ringa salatası olan bir tabak uzattı.

- Biraz gevşe, dedi. Görmeni istediğim bir şey var. iyi bir denizci olmadığını biliyorum, Sara, o yüzden yavaş gideceğim, söz.
Anna'ya izin ister gibi baktı. MacSvvain gibi Anna da MEK'çile-rin mevzilendiğini görmemişti, ama artık burada, karanlığın içinde bir yerlerde olduklarını tahmin -ve umut- ediyordu. Ama hâlâ emin olmadığı bir şey vardı: MacSvvain'in suya açüması durumunda, Paul onu kurtarmak için gerekli önlemleri almış mıydı?
Destekçilerini görebilmek için gözleriyle pontonları tarama dürtüsüne direndi ve bakışlarım MacSvvain'in üzerinden ayırmadı.
Pekâlâ... dedi, başım kabul anlamında sallayarak. Sonra, görünmez dinleyicilerinin duyması için ekledi.
Sorun çıkmaz umarım.
Paul Lindemann MEK'çilerden müdahale etmemelerini istedi.
Maria, artık ekiple doğrudan telsiz bağlantısı kurmuş olan Wasserschutzpolizei teknesine, MacSvvain'in hareket etmek üzere olduğunu büdirdi.
MacSvvain tekneyi önden ve arkadan çözüp motoru çalıştırdı. Motorun derin ve boğuk uğultusu Anna'yı tedirgin etti; sezgileri ona, bu uğultunun içinde çok büyük bir güç ve hız taşıdığını söylüyordu. MacSvvain sözünü tutup tekneyi bağlanma yerinden yavaşça çıkardı. Anna nasıl da rahat bir şekilde, hiç zorlanmadan manevra yaptığına dikkat etti. Arkasına dönüp uzaklaşmakta olan bağlanma yerine baktı ve pontonun kara tarafındaki ucuna doğru hızla hareket etmekte olan, belli belirsiz, eğik bir gölge görür gibi oldu.
Elbe önlerinde simsiyah ve dipsiz bir kuyu gibi açıldı; karşı kıyıda tersanenin ışıkları inci bir gerdanlık gibi uzanıyordu. MacSvvain tekneyi kıyıya bordalayıp motoru kapattı. Sonra, konsoldaki bir düğmeye bastı; Anna, tekne demiri karanlık sulara gömülürken hızla boşalan kaim bir zincirin şakırtısını duydu. Motor sustuğundan, çevrelerinde çalkalanan suyun sesini de işitebiliduruyormuş gibi hissetti. MacSvvain ışıklan söndürdü.
Muhteşem değil mi? dedi, şampanya kadehini tutan elini karşı kıyıdan tarafta gezdirerek.
Şartlar farklı olsa, Anna manzaradan büyülenirdi: Hamburg gecenin karanlığında ışü ışıl parlıyor, Elbe şehrin güzelliğine ayna tutarak suya düşen parlak aksine hayat veriyordu.

Çok güzel... dedi Anna. Gerçekten. Beni buraya getirdiğin için çok mutluyum...
Bu şehre âşığım, dedi MacSvvain. Ben buraya aitim. Hep burada yaşamak istiyorum.
Ama sen Britanyalısm, öyle demedin mi? Mesela, mesela... -özlemi duyulacak, Britanya'ya özgü bir şey bulmaya çalıştı-yağmuru özlemiyor musun ? dedi gülerek.
MacSwain de güldü.
İnan bana, Hamburg'a, nemli bir iklimi aratmayacak kadar çok yağmur yağıyor. Ama hayır, Britanya'da özlediğim hiçbir şey yok. Hamburg'da, bir Britanyalı olarak ihtiyaç duyduğum her şeyi buluyorum... Bazen Londra'nm en doğu banliyölerinden birinde yaşadığım duygusuna kapılıyorum zaten. Dünyada Hamburg gibi bir kent daha yok. Burayı dünyaya değişmem.
Anna omuzlarını silkti.
- Ben burada da yaşarım başka yerde de. MacSwain'in yüzü canlandı.
Bunu anlamam mümkün değil. Dünyaya bir defa geliyoruz. Elimizdeki zaman boşa harcanmayacak kadar kıymetli. Bunu neden kayıtsız olduğun bir yerde geçirmek isteyesin ?
Ataletten, sanırım. Olduğun yerden kıpırdamamak daha az çaba istiyor. Kaçış hızına ulaşmak için gerekli enerjiyi toplama zahmetine giremiyorum herhalde.
Bu enerjiye sahip olmadığına memnunum, Sara. Yoksa bu akşam burada olmazdık.
Kalkıp Anna'nın yanma oturdu.
Sana şehrini göstermek isterdim... bir yabancının gözünden. Fikir değiştireceğinden eminim. Her halükârda, bu bana seni daha yakından tanıma fırsatmı verebilir...
Ona biraz daha yaklaştı. Anna pahalı bir losyonun belli belirsiz kokusunu hissedebiliyordu. MacSvvain'in parlak yeşü gözlerinin içine baktı ve kusursuz yüz hatlarını inceledi. Onun, soruşturdukrinin altında, oranlan kusursuz, kaslı bir beden taşıdığı belliydi; kentli, zeki ve kendinden emin bir erkekti. Nonnalde, bütün özellikleri Anna'yı cezbedebilirdi. Gene de, yüzünü yüzüne yaklaştı-np dudaklannı ağzına bastırdığında, Anna'mn içinden yükselen bulantıyı bastırmak için mücadele etmesi gerekti.

On beş metre uzunluğundaki, Barthel WS23, Hamburg liman poüsinin en yeni teknesiydi, ama en hızlısı değildi. Kommissar Franz Kassel, her gün başkalarına uygulatmak için çalıştığı liman yönetmeliklerini çiğneyerek, bütün ışıklarm söndürülmesi talimatını vermişti. Dürbününü gözüne dayamış, MacSwain'in nh-tımdan uzaklaşan sürat motorunu izliyordu. Teknenin bir Chris Craft 308 ya da 328 Express Cnüser olduğunu anlayınca, kendi kendine bir şey mırıldandı. İdeal bir gezi teknesiydi. Hızlıydı da. Sahibi düerse, saatte 22 km hız yapan WS23'ten çok daha yüksek bir hız tutturabilirdi. Ama radyo dalgalarından ya da radardan daha hızlı değildi. Kaçmaya kalkarsa, Kassel, oradan Cuxhaven'e kadar uzanan bütün WSP komiserliklerinden destek isteyebilirdi. Ne var ki, teknede bir kadın polisin bulunduğunu biliyordu. Ve Oberkommissarin Klee'nin ona telsizle verdiği bilgiden, bir yardım çağnsı olursa, buna karşılık verme hızlanmn o kadın için bir ölüm kalım meselesi olacağından haberdardı.
Kassel hayalet gibi bir adamdı: inanılmayacak kadar mce ve uzun boyluydu, kızıl saçlan ve çilleri, yirmi yü boyunca tuzlu liman havasına, güneşe ve çisentiye maruz kalmaktan solmuş gibiydi. Dürbünü göğsüne bırakıp WSP kasketim başından çıkardı ve kemikli parmaklanm seyrelmekte olan kuru kum rengi saçla-nmn arasından geçirdi.
Edepsiz adam... diye mınldanıp telsizine uzandı.

Anna elini MacSwain'in göğsüne dayayıp iterek, onu kendm-den uzaklaştırdı; onu fazla sert olmayan, ama mesajını almasına yetecek kadar kararlı bü hareketle itmişti. Yüzlerinin birbirinden uzaklaşmasından sonra, gülümsemeye çalıştı.
Ne var, Sara?
MacSwain'in sesinde soğuk, yeşil gözlerine yansımayan bir endişe vardı.
Yok bir şey... dedi Anna.
Sonra, neredeyse cilveli bir edayla devam etti.
Bilecek ne var?
MacSwain onu tekrar öpmek için davrandı. Anna geri çekildi. Bu defa, MacSwain'in göğsünü daha ciddi bir tavırla itmişti.

Maria Klee, telsizi hâlâ ağzının dibinde tutmakta olan Paul Lindemann'a döndü.
WSP teknesinin komutanı, bu işi dilersek hemen, MacSwa-in'e izlendiğini çaktırmadan bitirebileceğimizi söylüyor, dedi.
Paul'ün gözleri parladı. -Nasıl?
MacSwain küçük bir "Hamburg by night" gezisi yapıyor. Komutana göre, ışıklarım söndürmüş. Bu, yönetmeliklere aykırı... ana seyir yollarından birine kazaya neden olabilecek kadar yakın duruyor. Neyse ki, bizim komutan da aynı şeyi yapmış. MacSwa-in'i fark ettirmeden enseleyebileceğim düşünüyor. Tekneye mari-naya kadar refakat edip para cezası kesebüirmiş. Bu, MacSwain'in gecesini berbat eder... Anna da tekrar karaya çıkmış olur.
Sen ne düşünüyorsun ?
Anna bize dönmek istediğine dair bir işaret vermedi. Ve henüz işe yarar hiçbir bilgi edinemedik. Bence, devam etmeliyiz. Ama adam ışıklarını tekrar yakarsa, müdahale etmek için mazeretimiz kalmaz. Karar senin, Paul.

20 haziran cuma, 21.40. Speicherstadt, Hamburg.
Ukraynalı'nm filtresiz sigarası artık dudaklarını yakacak kadar ufalmıştı. Adam sigaradan son bir nefes çekmek için dudaklarını büzdü. Sonra izmariti iki parmağının arasına sıkıştırarak ağzından aldı, parmaklarının arasından yere bıraktı, topuğuyla ezdi.
Fabel, hardal rengi zarftan bir düzine fotoğraf çıkardı. Daha ilk görüntülerden itibaren göğsü dev bir çekiçle dövülmeye başladı. Değişik açılardan çekilmiş üç renkli fotoğrafta, göğsü yarılmış, kaburgaları ayrılarak ciğerleri sökülmüş bir kadın görülüyordu. Fabel'in midesinden ağzına doğru bir safra tadı yükseldi. Gene vahşet. Fabel, altın saçlı kızın gözlerini fotoğraflardan kaçırmaya çalışır gibi, küçük camdan dışarı, antreponun boşluğuna bakmak için başım çevirdiğini fark etti. Ukraynalı elini, daha bunlar ne ki anlamında salladı.
Olanları daha sonra kısaca anlatacağım...
Aydınlatma olmadan, canlı ve yoğun bir ışık lekesi oluşturan flaşlarla çekilmişti, işin garibi, bu amatör kareler, her sahneye, kriminal inceleme ekibi fotoğraflarının klinik nesnelliğinin eksik bıraktığı bir etkileyicilik ve canlılık kazandırıyordu. Fabel'in iskambil kâğıtları gibi kardığı bu dehşet görüntülerinin her biri,

hepsi aynı şekilde parçalanmış olan, kimisi çocuk yaşta, ayn bir kadına aitti. Ama Fabel bu defa, flaşların aydınlatamadığı köşelerde başka kurbanlar olduğunu görebiliyordu. Son fotoğrafa geldi. Aman Tanrım...
Fabel görüntüye, gözlerinin önünde inanılması imkânsız bir sahne varmışçasına, ne olduğunu tam anlayamadan baktı kaldı. On altı-on yedi yaşlarında bir kız tahta bir duvara çivilenmişti. Ham demirden sivri uçları andıran çiviler, kızın ellerine ve kollarının üst kısımlarına çakılmıştı. Diğerleri gibi onun da göğsü yarılmış, Kanlı Kartal ayinine kurban edilmişti. Tek fark, sökülen kanlı ciğerlerinin de duvara çivüenmiş olmasıydı. Midesini yerinden oynatan bulantıya rağmen, Fabel'in beyninin derinlerindeki bir analiz bölgesi, elindeki fotoğraf ile Marlies Menzel'in sergisinde gördüğü tuvaller arasındaki benzerliği saptamayı başardı. Fabel ehilden kayıp yüzü yukarı gelecek şekilde yere düşen fotoğrafın üzerinde, başparmaklarının nemli izlerini görebiliyordu. Gözlerini kaldırdı ve gördüğü sahnenin dehşetini azaltabilecek bir açıklama beklercesine Ukraynah'ya baktı; bakışlarında neredeyse yalvaran bir ifade vardı.
Bu fotoğraflar, Vitrenko'yu yakalamadan önce geçtiğimiz son köyde çekildi. Köy, asilerin elindeki topraklardaydı ve oraya varana kadar ölüp ölüp dirilmiştik. Vitrenko ve adamlarının köyden geçtiğinden emin değildik; yöre hâlâ asilerin elinde de olabilirdi. Sonunda, burasmm savaşa karışmamış, alelade bir köy olduğu anlaşıldı. Ama bundan emin olmamız gerekiyordu: dolayısıyla günün yansını kızgın güneşin altında, rüzgânn savurduğu kum ve tozla yıkanarak geçirdik. Öğleden hemen soma rüzgâr yön değiştirdi ve köyden yükselen ölüm kokusunu bize kadar taşıdı. O zaman, Vitrenko'nun oradan geçtiğini anladık. Köye yolladığım keşif mangası, bize gelmemizi işaret etti. Manga başının yanına vardığımda, yüzünden durumun berbat olduğunu anladım.
Ukraynalı sustu ve başıyla, yerde Fabel'in ayağının dibinde duran fotoğrafı işaret etti.
Köyün ambarı gibi bir yerdi. EğeT cehennem diye bir şey varsa bizim o ambarda eördülderimize cok henzivnrrlnr herhalde Erceset yığını vardı. Elleri ve kolları bağlanmış, başlarından vurulma dan önce dizlerinin üstüne çöktürülmüşlerdi. Soma, kadınlar vai dı. Muhtemelen köyün bütün kadınları. Yirmi kadar. Her yaşlan....

çocuklardan ninelere kadar. Her birinin göğsü tek tek yanlmış, ciğerleri sökülüp dışarı çıkarılmıştı -tıpkı buradaki kurbanlarınız gibi. Birkaçı ambarın duvarlarına çivüenmiş, sergüenmişti...
Ukraynalı gene sustu. Gözleriyle, doğru betimlemeyi yapmasını sağlayacak ayrıntıları bulacağı görünmez bir sahne arıyor gibiydi. Sonunda, aradığım buldu.
Kelebek koleksiyoncularının kelebeklerini sergiledikleri gibi.
Bütün bunları Vitrenko mu yaptı ? diye sordu Fabel.
Şahsen değil. Mesele de bu ya zaten: bunu kendisi adına başkalarına yaptırdı. Bu konuda çok yetenekli. O infial uyandırıcı sergiyi, kendi ellerini kana bulamadan açtı. Adamları için bir tür sınavdı bu... kendilerini kanıtlama fırsatı. Onları liderlerine bağlayan bir ayin.
Ve kurban edilenler sadece kadınlardı, değü mi ? diye sordu, Ukraynalı'yı sessizce dinlemekte olan Mahmut.
Evet. Keşif mangasının başının, erkeklerin hiç değüse daha kolay can verdiklerini söylediğini hatırlıyorum. Ama somadan öyle olmadığım anladık. Vitrenko onları tanıklık etmeye zorlamıştı. Onlara, öldüiiilmeden önce, kadınların ölüşünü seyretürmişti.
Fabel ve Mahmut birbirlerine uzun uzun baktılar. Küçük kabininin içine derin bir sessizlik çöktü. Fabel'in aklı gene Marlies Menzel'in sergisindeki tuvallere gitti ve kendim, ıssız bir doğa parçasında, boğucu, havasız bir köy ambarındaki korkunç bir sergide, yirmi kadının paramparça bedenlerine bakarken hayal etti: psikopat bir yaratıcılığın sapık eserlerine.
Onu yakaladınız mı?
Sonunda, evet. Ona ve adamlarına Sovyet topraklarına kadar refakat etme emrini almıştım. Uzun pazarlıklardan sonra, benimle gelmeyi kabul etti. Onlara yetiştiğimizde, adamları önce savunmaya geçtiler. Adamlarıma kendilerini sipere almalarını emretmek zorunda kaldım. Yoldaşlarının onlara neden nişan aldığını anlayamıyorlardı. Ama onlar Sovyet askeri değildi artık. Vitren-ko'nun askerleriydiler. Eşkıya olmuşlardı. Çok iyi eğitilmiş, çok gayretli, iş bitirici... gene de eşkıyaydüar işte. Ve sadece Vitren-ko'ya sadıktüar.
Afganistan'dan sonra kahraman oldu. Sıradan insanlar arasındaki DODülaritesi. vantısı canavarlıkların ayrıntılarını gölgede bıedildiği* müddetçe, bir avuç yabancı Müslüman'a yapılanları umursayacak çok az insan vardı. Vitrenko çok geçmeden, muteber bir Islami terör uzmanı olup çıktı. Sovyetler Birliği'nin dağıl-

masından sonra da, yeni kurulan Ukrayna terörle mücadele kuvvetlerinin değerli bir elemanı oldu. Berkut denen "Altın Kartal-lar"a katıldı. Gene, örnek bir basan gösterdi. Vitrenko son derece zeki ve eğitimli bir insandır; kriminoloji, psikoloji ve terörle mücadele hakkında yazılmış her şeyi okumuştur. Pratik tecrübeyle birleşen bu birikim, onu çok sayılan bir uzman dunımuna getirdi. Ama sonradan, Kiev'deki o seri tecavüz ve cinayet olayları meydana geldi.
Ukraynalı gene fotoğraflan işaret etti.
Baktığınız ilk resim, ük kurbanlardan birine ait. Genç kadın Ukrayna'daM bağımsız bir radyoda çalışan bü gazeteciydi. Cinayet zanlısı olarak yirmi beş-otuz yaşlannda genç bir adam yakaladık. Zanlı bütün seri katil ölçütlerine uyuyordu ve cinayetleri işlediğini itiraf etti, ama biz, tek başına hareket etmediğinden nere deyse emindik Aslına bakarsanız, Herr Hauptkommissar, ben katilin o olduğuna hiç inanmadım. Cinayetlerin ardında bir tür tarikat olduğuna daıı söyleıttilеı dolaşıyor ve Vitrenko'nun adı geçi yordu. Organize su< faaliyetlerinin, üst düzey bir polis ya da güvenlik görevlisi tarafından idare ettiğine dair kuşkularımız da var dı, ama bu kişinin Vitrenko olduğunu asla kanıtlay amadık. Sonra, bundan üç yıl kadâı once Vitrenko ortadan kayboldu Çok geçmeden de eski subaylarından on ikisi teker teker sına kadem bastı, daha doğrusu Kus- a, Belarus ve 1 Jkrayna ordularından firar etti.
Panel acı acı güldü.
Ve avantanın daha bol olduğu Hamburg'a geldiler. Bence bunlar, bizini Organize Suçlar Şubesinin "Tepe Takımı" dediği tipler
Ukraynalı omuzlarını silktı
Onlara ne derseniz, Vitrenko'nun ekibi şehrinızdekı temel yeraltı faaliyetlerinin kontrolünü sistemli bir şekilde ele geçirmekte. Şunu anlayın, Herr Hauptkommissar: sizin pek kıymetli Hanı burgunuz onlar için Afganistan ya da Çeçenistan'dan ya da herhangi bıı operasyon bölgesinden farklı bir yer değil. Sadece bir başka coğrafya. Birbirlerine ve liderlerine olan sadakatleri, hedeflerine ulaşmaktaki tavizsiz karalılıkları... onlar için hayatta bunlardan daha önemli bir şey yok.
Bunun hiçbir önemi yok. Akli dengesinin yerinde olmadığını ben de biliyorum. O bir psikopat. Ama deliliği en büyük sermayesi haline

geldi. Güdülerini ketleme ve ahlaki kısıtlar ona o denli yabancı şeyler ki, bunu, emellerine alet ettiği kişüeri yıldırmak ve büyülemek için kullanabiliyor.
- Korkunç Ivan... diye mırıldandı Fabel. -Efendim?
Önemli değil, geçenlerde birinden duyduğum bir şey, dedi Fabel. Bütün bunları bana neden anlatıyorsunuz ?
Ukraynalı'nın yeşil gözleri donuklaşır gibi oldu. Fabel neredeyse adamın kederlendiğini söyleyebilirdi. Sarışın kız, bir kez daha Ukraynalı'nın sessiz mesajını aldı ve masadan bir dosya alıp patronuna uzattı. Adam dosyayı açtı, içinden bir başka fotoğraf çıkarıp Fabel'in eline tutuşturdu. Kırk küsur yaşlarında, asker üniformalı bir adamın portresiydi bu. Ukraynalı, bir fotoğrafa bir kendisine bakan Fabel'in şaşkınlığına kıs kıs güldü. Fotoğraftaki adamın yüz yapısı ve yeşil gözleri yaşlı adamınkiyle aynıydı, ama çene kemiği daha geniş ve güçlü, alnını çevreleyen saman sarısı saçları daha gürdü. Fabel bir an, bunun Ukraynalı'nın bir gençlik fotoğrafı olabileceğini düşündü; ama kafa karıştırıcı benzerliklere rağmen, hatlarında önemli farklılıklar vardı. Fabel birkaç saniye içinde, bütün soruşturma süresince kat ettiğinden daha fazla yol aldı. Sandalyesinin arkasına yaslandı ve yaşlı adama fark edilir bir sempatiyle baktı.
Adınız Vitrenko mu ?
Ukraynalı başını evet anlamında salladı. Fabel fotoğraftaki yüze bir defa daha baktı.
Kardeşiniz mi ?
Ukraynalı başını, kurşun gibi ağırlaşmışçasına, güçlükle iki yana salladı.
Hayır. Oğlum o. Ben Vasil Vitrenko'nun babasıyım.

20 haziran cuma, 22.00. Niederhafen, Hamburg.
Artık MacSvvain tarafından görülme tehlikesi olmadığından, kumanda merkezi Mercedes minibüsün kayar kapısı açılmıştı. MEK'çi takip elemanları dışarıda sigara içiyorlardı. Mercedes'in içindeki hava temizlenmiş olmakla birlikte, hâlâ elektrikliydi. Herkes, açıkta, karanlık suların ortasında bir yerde duran, ışıksız nunun kumaşına sürtüp duruyordu. Sonunda, derin bir nefes alıp karartı bir hareketle ayağa fırladı.
WSP'nin teknesine, şimdilik müdahale etmeden beklemelerini söyle,

dedi. Anna onu oradan almamızı isteseydi, bize sinyal verirdi.
Maria telsizi ağzına götürdü, ama mesajı hemen aktarmadı.
Bundan emin misin, Paul ?
Onlara, hazır beklemelerini söyle. Ama, göze çarpma riskleri olsa bile, tekneyle görsel teması koruma garantisi vermelerini istiyorum. Anna'nın erişemeyeceğimiz bir yere uzaklaşmasuu istemiyorum.
Bence operasyonu sürdürmekle doğru yapıyorsun, Paul. Tekne nahoş bir sürprizdi, ama artık Uman poüsi yanımızda olduğuna göre kontrol gene bizde.
Maria bir an durup devam etti.
- istersen, kendimizi oraya aldırabihriz... Paul başım iki yana salladı.
Hayır. Sonunda, şu ya da bu şekilde karaya dönecekler. Mantıken, adamın bağlanma yerine dönmesi lazım. Karaya ayak basar basmaz ensesine yapışmak istiyorum.

MacSwain teknenin direksiyonunun hemen yanındaki beyaz gösterge panelinde bir düğmeye bastı. Seyir lambaları ve kokpi-tin ışıklan yandı. Şampanya şişesini Anna'ya uzatıp yüzüyle daha ister misin anlamında bir işaret yaptı. Anna ona bardağım uzatırken sordu.
Sen almıyor musun ?
Bu arada, belli etmemeye çalışarak, bunun ışıkların yanmasından önce açüan şişe olup olmadığını kontrol etti. MacSwain gülümsedi.
Tekne kullanırken yalnızca bir kadeh... ama sen devam et, lütfen.
Anna'nın kadehini doldurdu ve şişeyi yeniden buz kovasına koydu.
Anna içkisinden küçük bir yudum aldı. Öncekinden bir farkı var mıydı ? Ağızda bıraktığı farklı bir tat ? Alnını soğuk bir ter bastı; damağının analiz kapasitesini sonuna kadar zorlayarak, içkiyi ağzmda tuttu. Sonunda içkiyi yuttu ve alarm cümlesini, ilk batış işaretinde kapıp yapışılacak bir can simidi gibi, belleğinin önüne çıkardı. Yüzünde hâlâ boş ve okunaksız bir ifade olan MacSvvain'e hafifçe gülümsedi. Bir-iki sanive 3ect.i. Rasınria ne
Teknelerle ne kadar zamandır ilgilisin ? Aklına soracak başka bir şey gelmemişti.

Çocukluğumdan beri. Iskoçya'dayken babam beni tekneyle denize

çıkarırdı. Hep suyla ve teknelerle haşır neşir oldum. Suda olmayı çok seviyorum.
Babanla yakın mısındır? MacSvvain güldü.
Babamla kimse yakın değüdir. Soğuk nevalenin tekidir. Onunla hiçbir zaman gerçekten anlaşmadım. Yatılı okula gönderildim ve anne babamı sadece tatillerde gördüm. O zamanlar bile, denize açıldığında beni yanma aldığı ya da birlikte yurtdışına seyahate gittiğimiz vakitler hariç, bana ayıracak fazla zamanı olmazdı.
Bilge bir edayla omuzlarını silkti.
Annem Alman'dır ve onun ailesiyle hep daha içü dışlı oldum. Bir parça daha bir şey yemek ister miydin?
Hayır, teşekkür ederim... Zor olmalı... demek istediğim, bü erkeğin babasıyla iyi bir ilişkisinin olmaması.
MacSvvain soğukça bir sesle cevap verdi.
Artık küçük bir çocuk değilim. Sonra gülümsemek için kendini zorladı.
Hava serinlemeye başladı... Kamaraya inip bir kahve içmek ister misin ?
Anna güldü.
Kala kala kahveye mi kaldın ? Yoksa bana göstermek istediğin bir pul koleksiyonunun mu var?
MacSvvain ellerini havaya kaldırdı.
Tek yapmak istediğin kahve içmekse, tek yapacağın kahve içmek olacak.
Anna yüzündeki tebessümü korumak için yanak kaslarını gerdi.
Kahve. İçine daha zararsız bir madde katüabüecek bir başka içecek. Pekâlâ.
Kamaranın içi küçük, ama aydınlık ve derli topluydu; beyaz polimerle kalıplanmış, ahşap doğramalarla döşenmişti. Yanlarda iki, köprüye bakan tavanda üç oval lomboz vardı. Sağdaki bir girintinin içi sedir olarak düzenlenmişti; küçük bir mutfak ve Anna'nın tuvalet olduğunu tahmin ettiği küçük bir kabin soldaki boş alana sıkışmıştı. Baş altının ucunda iki kişilik bir yatak vardı. Kamarayı mutfak duvarına sabitlenmiş kahve makinesinden vükselen mis gibi bir kahve kokusu sarmıştı. MacSvvain, Anna'ya aynı kaptan koyusunu izledi ve yanındaki daracık yere sıkışarak samimiyeti zorlayacak yerde, yatağın kenarına oturduğunu görünce rahatladı.
Bir seyahat şirketinde çalıştığını söylemiştin, değil mi ? diye sordu

MacSwain.
Anna sırtının ürperdiğini hissetti. Bu soru, örtülü kimliğinin MacSwain'in fazlaca deşmesini istemediği bir parçasıyla ilgiliydi. Meier Reisen'deki kısa iş deneyiminin onda uyandırdığı gerçek duyguları hatırlamak için hafızasını yokladı.
Evet. Dünyanın en sıkıcı işi. Ortalama Alman ailesini iki haftalığına Tenerife'ye ya da Büyük Kanarya Adası'na göndermek, sonra da otel mönüsünde Bratwurst9 yoktu diye, şikâyetlerini dinlemek...
Neden sormuştun?
İnsanları asla geri dönmek istemeyecekleri bir yere... içlerinde içgüdüsel bir duygu uyandıran bir yere gönderdiğin olmadı mı hiç ? Kendilerini gerçekten ait hissettikleri bir yere ?
Anna omuzlarını silkti.
Hayır... Oldu diyemem...
Benim Hamburg'u ilk gördüğümde hissettiğim bu oldu. Bazen insanlarla da öyle olur.
MacSwain'in gözlerinde bir alev tutuştu.
Bazen biriyle ilk kez karşılaşırsın ve birbirinizi asırlardır tanıyormuşsunuz gibi olur. Bin yıldır çalınmakta olan bir temanın son çeşitlemesi gibi.
Romantik takılıyorsun... Bu, kadınları etkilemek için kullandığın bir nakarat mı ?
MacSwain'in yüzü karardı.
Kadınlarla ya da seksle hiçbir ilgisi yok bunun. Ben... nasıl desem... aşktan bin kat daha önemli bir şeyden bahsediyorum. Bir insan ile bir yer, bir insan ile öteki insanlar arasında kumlan gerçek bir bağdan söz ediyorum.
MacSwain, Anna'ya verecek bir örnek arar gibi kaşlarını çattı.
Almanca'da İngilizce'ye çevrilmesi imkânsız bir sözcük vardır...
Öyle çok sözcük var...
MacSwain elini sallayarak Anna'mn yorumunu es geçti.
Heimat. Ait olduğun yeri, zamanı ve insanlan anlatan bir kavram. Ev ve vatan kavramlarının ortalarında bir yerde durur.
Anna belli belirsiz başını salladı. Bu onun, bağnazlık ve dar gö-
WieliiliiLrlö tlrinr»! r"Wir^\ro Qn;ooı arvm v-<ıo1 rJAnûmrlo A Imonuo'rl'i
üretilen, yavan, apolitik ve yapmacıklı filmlerle ilişküendirdiği bir

kavramdı. Her tür Almanlık duygusunun uygunsuz, hatta toplumsal olarak kabul edilmez olarak görüldüğü bir dönemdi bu. İnsan hayatta, ona bu Heimat ya da aidiyet duygusunu veren ilişkiler bulur ve kurar. Ama bu duygu mutlaka tek bir yerle bağlantılı değildir. Onunla ne zaman karşılaşsan -dünyanın neresinde tekrar karşılaşsan- kendini evinde hissedersin.
MacSwain'in bakışları yumuşamıştı. Omuzlarını silkip kahvesinden bir yudum daha aldı.
Bu yüzden, babam artık benim coğrafyamda yer alan biri değil, tali bir kişilik. Ben insanlar arasında genlerden daha önemli bağlar olduğunu öğrendim. Her neyse... benden bu kadar konuştuğumuz yeter...
Sedire geçmek üzere yerinden kalktı. Anna ona yer açmak için yana kaymak zorunda kaldı. MacSvvain Anna'ya sokulup yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Anna bir kez daha, adamın neredeyse kusursuz hatlarına dikkat etti ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdığında içinden yükselen tiksintiye şaşırdı. Kendini ondan hafifçe uzaklaştırıp gülümsedi.
Karaya yelken açmanın zamanıdır, kaptan, dedi, yaptığı esprinin MacSvvain'e de ona olduğu kadar- sığ gelmediğini umarak.
MacSvvain acı bir alayla gülümseyip içini çekti.
Baş üstüne...

Marinaya dönüş yolunda, MacSvvain kibar ve nazik, ama fark edilecek kadar soğuktu. Kıyının ışıklan yaklaştıkça, Anna içinde büyük bir enerji ve ferahlama hissetti. MacSvvain'in onu evine bırakma teklifini, arabasını gece kulübünün yakınlannda bir yere park ettiğini ileri sürerek geri çevirdi; bu defa, adam ısrarla onu arabasına kadar götünuek istedi. Tekneyi bağlanma yerine soktuğunda, Paul Lindemann ve takip ekibi gözden kaybolmuştu. Ama kulübe gidiş yolunda, tekrar peşlerinde bittiler.
- Burası uygun... dedi Anna, kulübün önüne geldiklerinde.
MacSvvain gene kibarca gülümseyip sordu.
Araban nerede ?
Anna belirsiz bir el hareketi yaptı.
Köşeyi dönünce hemen Ueride.
Anna gece çantasından küçük bir bloknot çıkardı ve operasyon için ona tahsis edilen cep telefonu numarasını yazdı.

Benden hoşlanmadığını düşünmeye başlamıştım, Sara. Rahatsız ya da keyfisiz gibiydin.
Anna MacSvvain'e doğru uzandı ve dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. Sonra, geri çekilip gülümsedi.
Sana söylemiştim... Teknelerle aram yoktur. Hepsi bu. Ara beni.
Sonra Porsche'nin kapısını açıp bacaklarını dışarı sarkıttı.
Gelecek sefere bu işi karada yapalım...

Takip arabalarından biri, güvenli bir mesafeden MacSvvain'in Porsche'sinin peşine takıldı. Anna kaldırımda durup araba Al-bers-Eck'in köşesini dönene kadar arkasından baktı. Mercedes Vario Anna'nın yanına, ancak, takip arabasının MacSvvain'in barlar sokağından çıktığını büdirmesinden sonra yanaştı. Minibüsten ilk Maria indi ve kimsenin alışkın olmadığı, mahcup bir sevecenlikle Anna'ya sarıldı.
Müthiş iyiydin, Anna, dedi.
Bu arada, Paul Lindemann minibüsten inip Anna'nın yanma gelmişti.
Tekne numarası bizi fena korkuttu, dedi. Nasıl o kadar soğukkanlı davranabüdin, bilmiyorum.
Anna çocuk gibi kıkırdarken, bacaklarının titrediğini fark etti.
Ben de bilmiyorum.
Wasserschutzpolizeiin gözü üzerinizdeydi, diye açıkladı Paul. Yol boyu emniyetteydin... ihtiyaç duyduğunda birkaç saniye içinde imdadına yetişilecekti.
Maria tam bir şey söyleyecekti ki, cep telefonu çaldı. Birkaç adım uzaklaşıp telefonu açtı.
Sana şunu söylemeliyim ki Anna, diye devam etti Paul, gerçekten çok iyi bir iş çıkardın. Ama fazla bir şey elde edemedik. Kaçırmalarla ya da cinayetlerle bağlantısı olduğunu düşündüre-bilecek ne bir şey söyledi ne de yaptı.
Anna cevap vermeyip MacSvvain'in arabasının gittiği yöne bak-maya devam etti. MacSvvain'in ona her dokunuşunda hissettiği bulantının hayaleti içinde bir yerlerde sinmiş bekliyordu hâlâ.
MacSvvain'e karşı tuhaf bir şey hissediyorum, dedi, Paul'e bakmadan. Gerçek ve güçlü, fiziksel bir tepki.
Paul küçük bir kahkaha attı.

Her neyse, dedi Paul, görünen o ki, bütün bunları boş yere yaptın. Ben, Mr. MacSwain'in zampara bir yuppie'den başka bir şey olmadığından kuşkulanıyorum.
Hakü olabilirsin, dedi Maria, cep telefonunu kapatırken. Arayan Fabeı'di... Nihayet aradı. Anlaşılan o da şahane bir gece geçirmiş. MacSwain gündemden düştü. Artık katilin bir adı var: Va-sil Vitrenko.
Anna meslektaşlarına bakmak için arkasına döndü. Koyu gözleri barlar sokağmın parlak neonları arasında soğuk bir ışıkla kı-vılcımlandı.
Fabel'in ne bulduğu umurumda değil. MacSvvain'de şeytani bir şey olduğunu biliyorum. Katil o. Bunu hissediyorum.

21 haziran cumartesi, 01.04. Harburg, Hamburg.
Ilık bir gece olmasına rağmen, Hamsi Kraus, üzerinden hiç çı-karmadığı kalın asker kaputunun ve leş gibi kokan, yırtık pırtık yatak örtüsünün altında titriyordu. Cılız bedeni şiddetle sarsılıyor, dişleri birbirine vuruyor ve içinde durmadan kamını kemiren bir sıçan varmış gibi hissediyordu. Belki de bu işgal evine hiç dön-memeliydi, ama sıcak bir yere, yoksunluğunu çektiği bir doz uyuşturucuyu satın almak için dilenebileceği, borç alabüeceği ya da çalabileceği bir yere ihtiyacı vardı. Ne yazık ki, Hansi için bu üç yöntemden de yararlanmak mümkün olmamıştı. Cascavlak kalmıştı, ama bu somnu halletmek zorundaydı. Sabah Türk'e gider, Polizeiprâsidium'da gördüklerini anlatırdı. Türkler ne yapü-ması gerektiğini bilirlerdi: ona, bu defalık, birazcık veresiye mal bile verebilirlerdi. Otump annesine de bir mektup yazmıştı; son beş yıldır Uk kez ona hayatta olduğuna dair bir işaret veriyordu. Mektupta ona kendini affettirmek için diyebileceği her şeyi demiş, tek oğlunu mahvedip onun için beslediği bütün düşleri ve umutlan yok ettiği için affını dilemişti. Hansi'nin on yddır süren korku ve tehditten ve annesi ile kız kardeşlerinin onu muhtemelen öldü kabul ettikleri beş yıldan sonra, belki de artık zamanının geldiğini kabullenmesi hazindi. Hatalarım o an telafi etmeye çalışmıştı; ölümünden sonra yerine ulaşacak mesajı o an bırakmıştı.
Hansi korkuyordu. Hansi hep korkardı, bu onun doğal haliydi: ama şimdi korkusu bir üst vitese geçmişti. Belleğinin bir köşesinde, bir zamanlar herleninp hplli hir sekil veren kaslarıvla hirlib-to nında

minik gece lambasını yanık bırakarak uyuturdu. Zombi Hansi şimdi çocuk Hansi'ye uzanmış, o yumuşak ve sıcak lamba ışığını, temiz çarşaf kokusunu, banyo yaptıktan sonra derisinde hissettiği yumuşaklığı ve kayganlığı, yatağına gömülmenin verdiği iç gıcıklayıcı neşe ve güvenlik duygusunu hatırlıyordu. Aradan geçen yirmi yılın sonunda, bunlardan geriye, yoksunluk çeken harap bedenine işkence eden titremelere, ağrılara ve büyük korkulara karşı bir muska gibi tavandan sarkan, ölgün ışıklı çıplak bir ampulden başka bir şey kalmamıştı. Sahanlıktan gelen ayak sesleri duydu. Normalde, umursamazdı bunu: işgal evinde hep bir hareketlilik olurdu, insanlar sarhoş ya da başlan dumanlı girer çıkar, kavga eder ya da uykularında bağırırlardı. Hansi kıpırdamadan kulaklarını dikti, ama ayak sesleri durmuştu. Uzaklaş-mamıştı. Durmuştu. Kapı yavaşça açıldığında, tek dirseğinin üzerinde dikleşmeye çalışıyordu. Kapınm şiddetle açılmasını beklediği halde, annesinin çocukken onu kontrole geldiğinde yaptığı gibi usulca ve sessizce aralandığını algılayıp düşünecek zamanı buldu. Yaşlı adam, body-builder yapılı genç adamın geçmesi için kapıyı tuttu. Goril, Hansi'nin yatağı ile kapı arasındaki kısa mesafeyi hızla ve sessizce kat etti. Hansi'nin gırtlağından yükselmeye başlayan haykırış, adamın dev gibi, güçlü elini ağzına yapıştınp bastırmasıyla boğulup gitti. Yaşlı adam içeri girip kapıyı kapattı. Hansi'ye gülümseyip hardal rengi deri ceketinin cebinden metal bir kutu çıkardı. Gülümsemeye devam ederek ve başmı hafifçe eğerek, dikdörtgen şeklindeki kutuyu iki parmağının arasına aldı ve şeker verme vaadiyle çocuğunu sabırsızlandıran bir baba gibi salladı.

Mutlu olma zamanın geldi, Hansi, dedi neredeyse tatlı bir sesle. Sonra, kutuyu açtı ve plastik bir şınnga çıkardı.

Daha önce hiç olmadığın kadar mutlu olacaksın...

Hansi bağırmaya çalıştı, ama genç adam, ağzma iğrenç bir bez tıkadı ve kolunu zorla çekip sıvadı.

Saf eroinin kanına kanşmasından önceki saliseler içinde, Hansi gözleriyle iki adamın yüzlerini taradı. "Kim olduğunuzu biliyo-rum... Sizi gördüm ve kim olduğunuzu biliyorum" sözcükleri, ağ-zına tıktıklan pis paçavranın altında dönmeyen dilinde dondu kaldı. Eroinin Hansi Kraus'un zayıf bedenine yayılması birkaç saniye sürdü. Adamlar paçavrayı ağzından çekip arkalannı dönerek 21

haziran cumartesi, 04.00. Polizeipräsidium, Hamburg.
Toplantı odasında, heyecan ve bitkinlik karışımı tuhaf bir hava vardı. Şafağın sökmesinden önceki bu ölü saatlerde, uykularından yeni uyanmış memurlar ve Fabel, Maria, Paul ve Anna gibi bütün geceyi uyumadan, çalışarak geçirmiş olanlar, bedenlerine çöken yorgunluğu üzerlerinden atmak için mücadele ediyorlardı. Yorgunluk, avlarına artık çok yaklaşmış olmanın verdiği heyecanı sönükleştiriyordu. Telefonlarda vızıldayan sesler, Hamburg'dan Kiev'e Avrupa'nın bir ucundan ötekine, onlarca polisi söylene söylene yataklarından kaldırıyordu.
Ve orada, sahnenin merkezinde, Vasil Vitrenko'nun soruşturma panosunun ortasına raptiyelenen büyütülmüş fotoğrafmdaki yeşü gözleri, peşine düşecek olanlara, Doğu Avrupalı bir diktatörün kem nazarlanyla, meydan okurcasına bakıyordu. Vitrenko'nun resminin yanında, babasının Fabel'e verdiği, ambarda çekilmiş fotoğrafların kopyaları asılmıştı. Fabel resimleri panoya bantladığında, şaşkınlıktan ve dehşetten ağızlar açık kalmış ve odadaki patırtı bir an kesilmişti.
Oldukça iyi ingilizce ve büaz Rusça konuşan Maria, telefonla Odessa ve Kiev'deki gönülsüz polis memurlarmı takip ediyordu. Europol ve Interpol'ün veri tabanlarım da taramış, oradan buradan, soruşturma panosuna asüı fotoğrafın ardındaki kişinin izini bulmalarına yardımcı alacak bilgi kırıntıları toplamaya çahşnuştı. Fabel salondaki göreli bir sükûnet anından yararlanıp ekibin büyük bölümünü masaya topladı ve hep birlikte, hâlâ telefonda olan arkadaşlarının konuşmalarım tamamlamasını bekledüer.
Fabel soruşturma panosunun önüne geçti ve öne doğru eğilip yumruklarını kiraz ağacından masaya dayadı. Ukraynalı'dan öğrendiklerini aktarmaya geçmeden önce derin bir nefes aldı. Yaşlı adamın, ambardaki keşifle şahikasına varan büyüyen bir canavarlığın izini takip ederek Afganistan dağlarında ve çöllerinde oğlunu kovalayışının hikâyesini tekrarlarken, salona derin bir sessizlik çöktü; hava ipeasılmış gibi gerildi. Fabel bundan sonra, Kiev'deki cinayetler hakkında öğrendiklerini özetledi.
- Okey, millet. Artık net bir baş zanlmuz var... ama elimizde Staatsanwaltschaft'tan tutuklama ve sorgulama izni almamıza yetecek kadar malzeme olsa da adamı mıhlayacak hiçbir somut kanıt yok.
Fabel dönün elini büvütülmüs fotoğrafa vurdu.

nin eski mensubu Albay Vasil Vitrenko. Kırk beş yaşında. Zalim ve acımasız bir orospu çocuğu. Elimizde, bir görgü tanığının, her ne kadar fiilin işlenmesinden sonraya ait olsa da, Vitrenko'nun burada, Hamburg'da gördüğümüz yöntemin aynısıyla kitle katliamları gerçekleştirdiğine dair beyanatı var. Kiev'de de aynı yöntemle işlenen seri cinayetler olduğunu biliyoruz... Ama bunun da fazla bir kıymeti yok, zira bu cinayetleri kesin olarak Vitrenko'ya bağlayamıyoruz; hele ki, Ukrayna polisinin, katili yakaladığına inandığı düşünülürse. Buna karşılık, cinayetlerin olası nedenini belirlemiş durumdayız. Anlaşıldığı kadarıyla, kurbanlarımızın en az ikisi, dostlarımız Eitellerin ve Ukrayna bağlantılarının karıştığı büyük bir gayrimenkul yolsuzluğu hakkında çok tehlikeli olabilecek bilgilere sahiptiler. Maria?
Maria Klee notlarım çıkarıp hızla karıştırdı. Konuşmaya başladı, ama yorgunluktan boğazı düğümlendiğinden, devam etmeden önce biraz öksürdü.
Kiev'deki Ukrayna polisiyle, Berkut terörle mücadele birimiyle ve SBU gizli servisiyle görüştüm. Beklenebileceği üzere, SBU yardım etmek için pek istekli davranmadı, ama polisten Kiev cinayetleriyle ilgili bazı bilgiler aldım. Bizim kopyacı bir katille uğraştığımızı düşünüyor gibüer, çünkü, Hauptkommissar Fa-bel'in de belirttiği gibi, asü katüi yakaladıklarına yemin ediyorlar.
Maria notlarına bir göz atıp devam etti.
Katil Vladimir Gera... -bu ismi okurken dili sürçtü ve yeni baştan aldı- Vladimir Gerassinenko admda biri. Anlaşıldığı kadarıyla, demiryollarında idareci olarak çalışan silik ve sümsük bir adammış. Cinayetlere üç kişi kurban gitmiş, ikisinin bir tür ayin sırasında kurban edildikleri anlaşümış. Ayinlere başkalarının da karıştığından şüphelenilmiş, ama Gerassinenko üçüncü cinayetten hüküm giymiş.

Gazeteci kızınkinden mi ? diye sordu Fabel.
Evet. Ve de kız kendi evinde öldürülmüş.
Aynen Angelika Blum gibi, dedi Fabel, aşikâr olanı vurgulamak için, ama sesi yorgun ve donuktu. Birini Ukrayna'ya gönderip şu adamı sorguya çekme imkânımız var mı?
Gemssinenko'yu mu? diye sordu Maria. Bu imkânsız. Ukrayna 1997'de ölüm cezasıyla ilgili bir moratoryum imzaladı ve 2000'de bu

cezayı kaldırdı. Ama Gerassinenko 1996 yılında idam edilmiş.
Efendüim... sizin adamınız -Vitrenko'nun babası- artık Ukrayna polisinin hiçbir biriminde aktif görevde değil. İçişleri Bakanhğı'ndan biriyle konuştum, bir tek onu yataktan kaldırmaya istekli davrandılar. Adama göre, Binbaşı Stepan Vitrenko Berkut'tan yıllarca önce emekli olmuş. Biraz sıkıştırınca, ağzından, baba Vitrenko'nun oğlunu avlama işini, tek kişilik bir Haçlı seferi gibi yürüttüğü bilgisini aldım. Besbelli, Sovyetler onu Vitrenko'nun peşinden Afganistan'a göndermiş ve o günden sonra bu iş onun için bir saplantı haline gelmiş.
Nedenini tahmin edebiliyorum, dedi Fabel.
Şunu da eMemeliyim ki, dedi Maria, Ukraynalüann Vitrenko'nun ortadan kayboluşuna sıradan bir kayıptan daha fazla önem vermesinin tek nedeni, parlak bir organize suç ve terörle mücadele uzmanı olması. Onlara göre, Vitrenko'nun işlediği tek suç, görevinden firar etmiş olması.
Peki ya Berkut... Vitrenko'nun mensubu olduğu şu terörle mücadele birimi ? diye sordu Fabel.
Esas olarak, Ukrayna'nın terörle mücadele ve her türlü iç karışıklığa müdahale birimi işlevini görüyor. Uluslararası Af Örgütü, Berkut'çulann tutumuyla ilgiü kaygüarmı gündeme getirmiş. Örgüt, Ukrayna İçişleri Bakanlığı tarafından yönetiliyor. Anlayabildiğim kadarıyla, Vitrenko'nun görev tanımı, Berkut'un normal operasyon smırlannın çok ötesine geçmiş. Adam, terör, adi ve siyasi suç konularında uzman, parlak bir starmış. Ukrayna'nın organize suçla başı gerçekten dertte; azınlıktaki Ruslar ile çoğunluktaki Ukraynalı nüfus arasında büyük gerilimler var. Buna ilaveten, Ukrayna dünyada seri cinayet oranlanmn belki de en yüksek olduğu ülke. Bu nedenle, seri katillerin izini sürüp yakalama konusunda dünyada başı çekiyorlar.
Fabel çenesindeki yirmi saatük sakalı ovuşturdu.
Eğer Vitrenko'nun babası oğlunun izini sürüp yakalamak için tek kişilik bir Haçlı seferine çıktıysa, yanındaki kız kimin nesi ? Ve neden onunla çalışıyor?
Benim bu soruya verecek bir cevabım var, sanırım, dedi Maria, aradığı bilgiyi bulmak için bir kez daha notlarını karıştırarak. Bence o kız Teğmen Martina Onopenko. Yakın zamanlara kadar Kiev polisinde görevliymiş.

Detektif falan mı ?
Hayır... üniformalı polis. Ama askerî tecrübesi de var. Aynı düşünüyor. Polis dosyanın yeniden açılmasını reddedince görevinden istifa etmiş.
Tuhaf bir ikili, dedi Fabel, derin düşüncelere dalarak. Biri kurbanın kız kardeşi, diğeri baş katil zanlısının babası...
Maria omuzlarını silkip ekledi.
Bunlar benim kızın kimliğine ilişkin varsayımlarım sadece. Vitrenko'nun ortadan kaybolmasından sonra, Ukrayna'da birlikte çalışmış oldukları kesin.
Sonra, Fabel'e genç kadının vesikalık bir fotoğrafını uzattı.
Bu e-mail'i Ukraynalı dostlarımızdan aldım...
Fabel fotoğrafı inceledi. Resimdeki kız pek çok bakımdan yaşlı Ukraynah'nın yardımcısına benziyordu, ama saçları daha koyu ve yüzü daha beyziydi.
Kıza benziyor, ama o değil... dedi sonunda.
Biliyorum. Bu, öldürülen Kievli gazeteci. Valeri Onopenko.
O halde, yaşh Vitrenko'nun yanındaki kızın ablası olduğu kesin. Sanki bir kan davasmı soruşturuyoruz...
Laf açılmışken, diye araya girdi Werner, grubun önüne doğru ilerleyerek. Dostumuz Eitelleri biraz kurcaladım. Onlara doğrudan cinayet zanlısı olarak bakmadığımızı biliyorum, ikisinin de birinci cinayetin işlendiği gün ve saatte başka yerde olduklarına ilişkin sağlam kanıtlan var. Aynı durum, ikinci cinayette baba Eitel, üçüncü cinayette de Norbert Eitel için geçerli. Ikü ıci kattaki Mali Şube uzmanlanmızdan birkaçıyla görüştüm; şu an için önlerinde Eitellerle ilgili herhangi bir dosya olmadığını, ama söz konusu gayrimenkul yolsuzluğu iddialanyla yalandan ilgilendiklerini söylüyorlar. Onlara bizim dosyanın bir kopyasmı bıraktım. Bana Eitellerin sahibi oldukları kayıtlı şirketlerin ve kontrol ettikleri ya da hissedan oldu klan firmalann ayrıntılı bir dökümünü verdiler. Bu arada, ikisinin de Neuer Horizont'un yöneticisi olduğu kesin.
Bu defa, notlannı kanştırma sırası Werner'deydi.
Galicia Trading'de de hisseleri var. Bu, Eitel Group'un gayrimenkul koluyla kâğıt üzerinde iş yapar gibi görünen bir holding. Mali Şube ekibinin iştahını kabartan da bu bilgi oldu. Galicia Tra-ding'in Wolfgang Eitel, Norbert Eitel, Pavlo Klimenko ve John Sturchak

adında Amerikalı bir işadamı tarafından yönetildiğini saptadım. Şirket, yakınlarda, Hamburg'da epeyce bir gayrimenkul satın almış.
- Ve Pavlo Klimenko, Vitrenko'nun adamlanndan, dedi Fabel. Fazla bir şey bilmiyoruz, ama FBİ ve Interpol'e göndermek üzere bir e-mail yazdun, şu anda İngilizce'ye çevirtiyorum.
Bence, Eitellerle ufak bir sohbet daha yapmamız gerekiyor, dedi Fabel. Bu defa, biz onların kurumsal konukseverüğinden değil, onlar bizim konukseverhğimizden yararlanacaklar.
Anna VVolff ayağa kalktı. Sırtında hâlâ, MacSvvain'le buluşmaya giderken giydiği şık elbise vardı, ama üzerine, alameti farikası olan deri ceketini geçirmişti. Makyajının altında yüzü asık ve solgun görünüyordu.
Ya MacSwain ? diye sordu.
Nasıl yani ? dedi Fabel.
Hâlâ şüpheli mi, değil mi ?
Bütün yorgunluğuna rağmen, Anna'mn sesinde meydan okuyan bir tmı vardı. •
Bu cinayetlerle ilgili olarak hayır... değü, dedi Fabel. Gene de onu izlemeye devam edeceğiz. Artık ana soruşturmayla bağlantısı olmadığını sandığım kaçırma olaylarıyla bir ilgisi olabileceğini hâlâ düşünüyorum. Ama dikkatli olmak zorundayım, Anna. Kriminaldirektor Van Heiden'i en az harcamalar kadar rahatsız eden bir şey var: MacSwain'in, elimizde neden şüpheli olduğunu gösterecek sağlam kanıtlar olmaksızın, her hareketini izlediğimizi hissetmesi halinde, hakkımızda can sıkıcı bir şikâyette bulunmasından çekiniyor.
Anna yerine oturdu.
Hâlâ ayakta olan Fabel, bir müddet sustuktan sonra, bir kez daha bütün gruba seslendi.
Şimdi de biraz tarih dersi...
Jaeger marka ceketini astığı sandalyenin yanına bir klasör koymuştu. Klasörün kapağını açıp bir tomar kâğıt çıkardı. Salonda memnuniyetsiz bir kıpırdanma oldu. Fabel soğuk bir bakışla sükûneti sağladı.
Bu zorunlu. Cinayetler bin yühk tarihi olan ayinleştirilmiş bir öldürme yöntemiyle işleniyor. Katil -Vitrenko- şimdi ve burada olduğu kadar geçmişte de yaşıyor. Onu hangi sapkın tarih ve kader anlayışının yönlendirdiğini anlamak zorundayız. Bizi ügüendire-

bilecek bazı bilgilere eriştim...
Fabel Onlara, Mathias Dorn'u telefonla uykusundan uyandırdığından bahsetmedi. Profesör Dorn ona gereksindiği temel bilgileri vermiş, bakması gereken noktaları göstermişti. Daha da önemğıtların arasından bir fotokopi çekti ve soruşturma panosuna, Vitrenko'nun resrninin neredeyse üzerine bantladı. Fotokopi, on dokuzuncu yüzyıla ait bakır baskı bir gravürün fotoğrafından alınmıştı. Azgın bir savaş atınm sırtındaki, inanılmaz geniş omuzlu bir savaşçıyı gösteriyordu. Açık renk uzun bukleleri, muazzam bir bıyığı ve aralarına boncuklar takılarak örülmüş bir sakalı vardı. Üzerine örme bir zırh giymiş, inanılmaz omuzlarına, pelerin gibi atılmış büyük bir kürk almıştı. Başında kartal kanatlı bir miğfer taşıyordu.
Bu, dedi Fabel, Vasil Vitrenko'nun gerçek babası. Onun asıl babası, yıllardır izini süren yaşh Ukraynalı değil, bu. En azından, Vitrenko'nun ona bu gözle gördüğünü tahmin ediyorum.
Fabel birden başlayan konuşmaların ve gülüşmelerin kesilmesini bekledi.
Şimdi size aktaracaklarım, sadece kendi varsayımlarım. Yarın... yani bugün öğlene doğru, bunları Frau Doktor Eckhardt'a anlatıp fikrini almam gerekecek... Bu adamın adı, baylar ve bayanlar, Sven.
"Sven'in Oğlu"ndaki gibi. Tam adı Blot-Sven; bunu, Kanlı Sven ya da Kurbana Sven olarak çevirebilirisiniz. 1084-1087 arasında İsveç kralıydı. Üvey kardeşi Kral Yaşh İnge Hıristiyanlığı benimsedi ve Uppsala Taprnağı'nda pagan kurban ayinleri yapmayı reddetti. Sven bu işi üstlenerek Blot lakabım aldı. inge, Vâstergötland'a kaçtı ve Blot-Sven isveç'in ya da Svealand'm kralı oldu. Şimdi, haklı olarak, Ukraynalı bir deli ile isveç'in ne alakası olduğunu sorabilirsiniz.
Fabel Blot-Sven'm resminin yarana, gene bir kahramanı temsil eden, ikinci bir resim bantladı.
Bu beyefendi, ük Kiev Büyük Prensi Rurik. Rurik'in, Almanya'nın belki de bugün Frizya dediğimiz bölgesinden gelen bir Vi-king prensi olduğu kabul edilir. Onun önderliğinde Novgorod ve Kiev'i fetheden savaşçılara, "Kürekçi" anlamında Rus denirdi; Rusya adını bu savaşçılardan almıştır. Rurik'in adamları arasında Varegler ve başka paralı askerler de vardı. İnanılması güç gelsr de, rivayete göre,

bugün Ukrayna ve Rusya'yı oluşturan topraklardaki Slavlar, o sıralar kargaşa içinde yaşıyorlardı ve Rurik ile kardeşinden, gelip düzeni sağlamasını istediler. Bu, ingiltere'de Saksonlar için de anlatüan bir hikâyedir; o hikâyedeki kardeşlerin adlan Hengist ve Horsa'dır. Her neyse, önemli olan nokta, Rurik ve adamlarının yabancı bir ülkeye boyun eğdiren dışarlıklılar rayna aristokrasisinin kurucuları olacaklardı. Vitrenko ve adamları burada aynı şeyi yapıyorlar... ve Vitrenko bütün bunları yarı efsanevi silah arkadaşlığı anlayışı ve karanlık Viking ritüelleriyle süslüyor.
Ama bütün bunlar bir yığın zırva, dedi Werner. Yeni bir ülkeyi işgal eden bir Viking çetesi olduklarına sahiden inanıyor olamazlar.
Bilakis olabilirler. Bütün bunların bir yığın zırva olmasına gelince, dışarıdan baktığın takdirde, bunu her bir din ya da inanç sistemi için söyleyebilirsin. Önemü olan neye inanıldığı değil, inanmanın kendisidir. Başkalarının bunu tuhaf ya da aşın bulmasının hiçbir önemi yoktur. Görünürde aklı başında gencecik adanılan, içi insan dolu kulelere uçaklarla dalmaya iten de budur.
Werner başını iki yana salladı. Bu, Fabel'in söylediklerini kabul etmediğini değil, daha çok bunlara inanmakta güçlük çektiğini gösteren kederli bir hayret hareketiydi.
Vitrenko'nun başlangıçta bu hikâyeye inanıp inanmadığına dair hiçbir fikrim yok, diye devam etti Fabel. Bu efsaneyi adamalarını manipüle etmek içm kült benzeri bir araç olarak da kullanmış olabüir. Ama şimdi buna inandığından eminim...
Fabel bir an durdu ve yaşlı Ukraynah'yla yaptığı konuşmanın sonunu bir daha düşündü. Vitrenko'nun çocukluğundan söz ederken, adamın güçlü omuzlan çökmüştü. Büyük bir potansiyele sahip olan ve erken yaştan itibaren büyük bir zalimlik eğilimi sergilemeye başlayan, babasının yeşil gözlerine sahip o solgun çocuk. Kullandığı, zorbalık ettiği, önce küçük hayvanlara, sonra birbirlerine işkence etmeye zorladığı diğer çocukların hikâyeleri...
Ve Vitrenko'nun kendini bildi büeli psikopat olduğundan da eminim, diye devam etti Fabel. Ama tedavi edilip kontrol altına alınacak yerde, doğal yeteneklerinin ve psikopathğrnın büendiği seçkin Sovyet askerî akademilerine gönderilmiş.
Fabel masadan kâğıtları topladı ve avucunun içinde rulo yaptı. Elindeki rulo alev almış gibi, kolunu ileri uzattı. İş. arkadaşlarına yanan bir meşale uzatıyor gibiydi.

Vasü Vitrenko şimdiye kadar peşine düştüğümüz en tehlikeli kişi. Tehdit olarak gördüğü herkesi öldürebilir. Buna sizler de dahilsiniz. Ben de.
Fabel başka ne diyeceğini bilemedi. Zihni kurbanların, Vitrenko'nun babası boğazma yapıştığında gördüğü gözlerin... oğlunun-
Blüm'ü, ölümün eşiğindeyken bu taş gibi soğuk, ışıltılı gözlerin içine bakarken hayal edince tepeden tırnağa ürperdi. Ekibin diğer üyeleri de benzer, karanlık düşüncelere dalmış olmalıydılar, zira Maria Klee konuşana kadar, salona birkaç saniye süren bil-lursu bir sessizlik egemen oldu.
- Ya Vitrenko'nun babası ? Onu buraya getirdiniz mi ? Fabel başını iki yana salladı.
Ama kıdemli bir polis memuruna saldırdı. Sizi hastanelik etti. Bunu yanma bırakamayız.
Bırakabiliriz ve bıraktım. Saldırdığı kişi bendim ve peşinin bı-rakılması talimatını verdim. Ne zaman bilgi paylaşmaya ihtiyacımız olursa benimle temas kurmayı kabul etti. Tek istediğinin oğlunun durdurulması olduğuna içtenlikle inanıyorum.
Konuşurken, ilk e-mail'deki sözler zihninde yankılandı: Beni durdurabilirsiniz, ama asla yakalayamayacaksınız.
Peki, bu arada ne yapıyor? diye sordu Maria, kaşlarını neredeyse kınayıcı bir ifadeyle çatarak.
Biz ne yapıyorsak aynen onu: Vitrenko'yu bulmaya ve durdurmaya çalışıyor.
Peki ya onu bizden önce yakalarsa? diye sordu Werner, Ma-ria'nın sorusunun devamını getirerek.
Fabel, ofis kabininden antreponun yankılı karanlığına çıkarlarken, yaşlı adama aynı soruyu sorduğunu hatırladı. Ukraynalı ona dönmüş ve donuk ve sakin bir sesle "O zaman bu işe bir son ve-ririm" demişti.
Fabel Werner'in gözlerinin içine bakarak yalan söyledi.
Bana Vitrenko'yu ve bulduğu bütün kanıtları bize teslim edeceğine söz verdi. Onun yakalanmasını bu yüzden istemiyorum. Kilit bir haber kaynağı olarak görülmesini istiyorum. Anlaşüdı mı ?
Fabel gene öne doğru eğilip yumruklarını masaya dayadı; yor-gunluk akan yüzü sert ve gergindi.
Şimdi, işe koyulmamız gerekiyor. İlk olarak, Eitellerin sorgu için

buraya getirilmesini istiyorum. Hemen, şimdi. Karşı çıkarlarsa, cinayete ortaklık şüphesinden tutuklanmalarını istiyorum. Werner, sen de Mali Şube'deküerle temas kur, onlara sormak istedikleri sorulan belirlesinler. Ortak bir sorgu iyi olur.
Werner olur anlamında başını salladı.
ikincisi, diye devam etti Fabel, bütün Ukraynalı muhbirlerin bulunmasını ve sıkıştırılmasını istiyorum. İyice. Vitrenko çetesinin leyeyim: LKA7 Organize Suçlar Şubesi'nden meslektaşlarımızın alanına tecavüz etmeniz umurumda bile değil. Bunu birazım ben kendim yapacağım, ayrıca BND'dekileri de sıkıştıracağım. Fabel'in ifadesi daha da karardı.
Kimse bize ihtiyacımız olan bilgileri vermiyor. Ve bu durum artık son buluyor. Oberkommissarin Klee ve Oberkommissar Meyer görev dağılımını yapacak. Werner, sen bir saniye kal, sana söyleyeceklerim var.
Baş üstüne, Şef.
Oda birkaç dakika içinde boşaldı. Werner yerinde oturuyordu. Anna Wolff toplantı masasının çevresini dolaşıp Fabel'in karşısına geçti. Gözleri gölgeliydi, ama meydan okumaya yakın bir ifade taşıyordu.
Beni ararsa ne diyeceğim ? diye sordu.
Kim ararsa?
MacSwain. Ona, operasyona tahsis edilen cep telefonu numarasını verdim.
Numarayı iptal ettir. Onunla bü daha yakın temasa girmeni istemiyorum. Ve artık Van Heiden'e pahalı izleme operasyonlarını mazur gösteremem. MacSwain hakkında daha fazla bilgi toplamamız gerekiyor, ama artık öncelik onda değil.
- Ben katilin o olduğunu düşünüyorum, Şef. Fabel kaşlarını çattı.
Neden Anna? Vitrenko hakkında öğrendiklerimizi dinledin. MacSwain yırtıcı bir hayvan. Bu, insana bakışından... etrafında dolanış şeklinden anlaşılıyor. Bir av hayvanıymışsın gibi.
Anna, yaptığı benzetmenin yetersizliğine öfkelenmiş gibi, başını hafifçe iki yana salladı. Sonra, ışıltılı, sert ve kararlı bir bakışla, Fabel'in gözlerinin içine baktı.
O bir tecavüzcü, Şef. Ve katil olduğundan şüpheleniyorum. Bizim katil.
Fabel astını bir an sessizce süzdü. Genç bir memuru, bir soruşturma

ya da şüpheli hakkındaki sezgilerine kulak verdiği için kınayamazdı: kendisi de aynen böyle, birinin hareket ya da konuşma tarzının en ufak ayrıntılarını ya da bir sahnenin en ince detaylarını akimin bir köşesinde derin bir analizden geçirerek iş görürdü. Ve bu derin analizin neticesinde, aynen Anna gibi, sağlam bir kanıtla belgeleyemese de doğruluğundan emin olduğu bir sonuca varırdı. Kaldı ki, Fabel'i MacSwain'den kuşkulanmaya iten şey,
Okey, Anna. Yargına güveniyorum, ama vardığın sonuçta seninle hemfikir olduğumu söyleyemem, dedi Fabel, parmaklarıyla uzamış sakalını ovuşturarak. Emin olmak için, MacSvvain'in peşine birini takacağım. Ama onu bir daha görmeni kesinlikle istemiyorum, hele ki onunla ilgili sezgilerin doğruysa. Werner ve ben, cinayetlerin işlendiği tarihlerde nerede olduğunu sormak için ona resmî bir ziyaret yapabiliriz. Tabiî bu, gözümüzün üzerinde olduğunu anlamasına neden olacaktır.
Fabel içini çekip devam etti.
Ama sana yanıldığını düşündüğümü söylemeliyim, Anna. Elimizde kesin ve açık bir kanıt yok, ama dolaylı kanıtlar Vitren-ko'ya işaret ediyor.
Biliyorum, diye cevap verdi Anna. Bunun farkındayım. Gene de, MacSwain defterini kapatmadığınız için teşekkür ederim.
Tamamdır, Anna.
Fabel Anna'nın yüzünü süzdü. Tükenmiş görünüyordu. Fabel hiç örtülü kimlikle çalışmamıştı, ama bunu yapan çok sayıda memur tanıyordu. Bu, fiziksel, duygusal ve zihinsel olarak, bir polis memurunun üstlenebileceği en yıpratıcı işti. Gözünün önüne, Davidwache'deki sorgu odasında, karşısında oturan Klugmann'ın görüntüsü geldi. Kirpik diplerindeki kızarıklığı, uyuşturucu kullanıyor olmasına bağladığını hatırladı. Oysa, bunun nedeni stresti muhtemelen. Ve otopsisinde bulunan amfetamin izleri, Klugmann'ın stresle baş etmeye çalıştığını gösteriyor olmalıydı. Fabel şimdi Anna'nın hareketlerinde aynı keyifsiz gerginliği, kirpik diplerinde aynı kızarıklığı ve gözlerinin çevresinde aynı koyu gölgeleri görüyordu.
Dinle, Anna. Yirmi dört saat izinlisin. Eve git ve biraz uyu şimdi.

291
21 haziran cumartesi, 10.00. Polizeipräsidium, Hamburg.
Fabel şimdi kendini hiç değilse daha temiz hissediyordu; üstünü başım değiştirince, kırış kırış bir deri tabakasını üzerinden sıyırıp atmış gibi olmuştu. Ama birkaç saatlik uyku, yorgunluğunu üzerinden atmasına yetmemişti; hareketlerini ve düşünmesini yavaşlatan yorgunluğa teslim olmamak için çaba harcaması gerekiyordu. Sözleştikleri gibi, Werner, Wolfgang Eitel'i sabah saat seoğul Eiteller ayrı odalarda tutuluyorlardı, ama tek tek polislere, Hamburg Polisi'ne ve eyalet hükümetine yönelik öfkeli dava açma tehditleri neredeyse aynıydı. Fabel, Eiteller hakkında sağlam bir şeyler bulamazlarsa, bu tehditlerin gerçekten de çok, ama çok ciddiye alınması gerekeceğini biliyordu.
Bu yetmezmiş gibi, Fabel Prâsidium'a geldiğinde, aralarında Waalkes'in de bulunduğu avukat küıklı bir grup adam, ana bekleme salonunda toplaşmış bekliyordu. Waalkes, tam asansöre binecekken Fabel'i gördü ve hızla ona doğru seğirtti. Fabel adama coşkulu bir sesle "Günaydın, Herr Waalkes!" diye seslendi ve asansörün kapılarının kapanmasıyla, Waalkes resepsiyonun orta yerinde, öfkeli protestolarıyla tek başına kalakaldı.
Fabel, Werner'i, derhal avukatıyla görüşmek isteyen Wolfgang Eitel'i oyalamakta olduğu bir numaralı sorgu odasından dışarı çağırdı.
Aşağıda istemediğin kadar avukat var, dedi Fabel. Ona, yanında sadece bir yasal temsilci bulundurma hakkı olduğunu söyle, ama önce Mali Şube'den çocuklar onu biraz sakinleştirsin. Norbert'de de aynısını yapm. Fabel bürosuna gitti ve kapıyı kapattı. Telefonu açıp Adli Tıp Enstitüsü'nden Susanne'yi aradı. Önceki gece Speicherstadt'tan ayrıldıktan sonra ona telefon etmiş ve Susanne'nin sesi bariz bir kaygıyla gerilmişti. İçini rahatlatmak için, ona iyi olduğunu, ama Prâsidium'a gitmesi gerekeceğini, artık yatıp uyumasını söylemişti. Telefonu kapattığında, onun için kaygılanan biri olmasının içinde uyandırdığı dik duygulardan dolayı kendini biraz suçlu hissetmişti. Şimdi onu, öğrendiği bilgileri özetlemek ve Vitrenko Ue "manevi babası" Blot-Sven'e ilişkin kuramından söz etmek için arıyordu.
Bu akla yatkın olabilir, dedi Susanne, ama sesi hiç de ikna olmuş gibi gelmiyordu.
-Ama?

Bilmiyorum. Dediğim gibi, akla yatkın bir varsayım. Ve senin doğru yolda olduğunu düşünüyorum. En azından, yürüttüğün mantık itibariyle. Kuramından kuşkulanmam için sağlam bir profesyonel gerekçem yok. .Sadece, işin katüım boyutu kafamı kurcalıyor.
Ne demek istiyorsun, Susanne ?
Tek basma hareket etmiyor. Belki de kendisi hiçbir şey yapmıyor. Charles Mansoni hatırlar mısın? Tate ve LaBianca'lann evlerinde işlenen toplu cinayetleri? Manşon, Tate'in evinde bile işlenmeden önce ayrılmıştı. Diyeceğim, bu cinayetleri bizzat Manşon işlememişti. Ama bunlar onun suçlarıydı. Başkalarını kendi adına bu cinayetleri işlemeye azmettirmişti. "Ailem" dediği insanları kapsayan, ama kendisini dışarıda tutan daha geniş bir iştirak biçimi tasarlamıştı.
Fabel Susanne'nin söylediklerini düşündü. Manşon cinayetlerini derinlemesine incelemişti: Manşon, "Charlie'nin Kızları" denen kadın müritlerinin hepsiyle cinsel ilişki kurarak "aile" bağlarını pekiştirmişti. Bu, Svensson'un Marlies Menzel ve Gisela Frohm gibi kadm takipçüerini tuzağa düşürüp kendisine bağlamak için kullandığı yöntemüı aynısıydı. Fabel sonradan, o iskelede Gisela'yla yalnız olmadıklarını anlamıştı. Svensson da "oradaydı". Gözle görünmez, sinsi varlığıyla. Kendini sadece Gise-la'ya gösteren varlığıyla. Fabel hayaletleri kafasından uzaklaştırmak ister gibi, yüksek sesle pöfledi.
Bilmiyorum, Susanne. Ben Vitrenko'yu kurbanlarını kendi elleriyle doğrayan bir kasap olarak görüyorum. Ve eğer yanılmıyorsam o da kendini kurban törenlerinin reisi Blot-Sven'in doğal vârisi olarak görüyor...
Fabel hattın öteki ucunda Susanne'ın soluklarım duyabiliyordu.
- Dikkatli ol, Jan, dedi. Çok dikkatli ol.

Werner öğle yemeğinden hemen önce Fabel'in bürosuna geldi. Mali Şube polisleri hâlâ Wolfgang ve Norbert Eitel'le birlikteydi; ikişer dedektif ikisini ayrı ayrı sorguluyordu.
Mali Şube'den Markmann şu gayrimenkul yolsuzluğuyla ilgili bir şeylerin üzerinde olduğumuzu, ama henüz sağlam bir kanıt olmadığını söylüyor, dedi Werner, asık bir suratla. Galicia Trading ile Eitel Group'un bürolarını basmak için ekipler kuruyor, ama

Staatsanwaltschaft bu kadar zayıf delillere dayanarak arama izni verme konusunda biraz çekimser davranıyor.
Fabel başını salladı. Eyalet Başsavcısı Heiner Goetz onu telefonla aramış ve böyle fazla göz önünde olan insanların şüpheli durumuna düşürülmesinden duyduğu kaygüarı açık bir dille izah etmişti.
Fabel Goetz'i yıllardır tanırdı ve aralarında karşılıklı saygıdan da öte bir hürmet ilişkisi vardı, ama Fabel, Goetz'in kestirme yollan sevmeyen temkinli ve dikkatli bir savcı olduğunu biliyordu.
Goetz'in, aceleye getirilmiş içi boş bir iddia dosyasını hemen teşhis edeceğini de bildiğinden, Eitellerle ilgüi büyük bir rumaya hazırdı.
Bununla birükte, Fabel bu aşamada Goetz'e MacSwain'i sorguya çekme niyetinden bahsetmemeyi tercih etmişti: MacSwain'in bir işbirliği şovu yapmak isteyeceğini umut ediyordu.
Mali Şube'dekiler, Staatsanwaltschaft'm aramalar için gösterdikleri gerekçeleri makul bulmaması halinde, ellerinin kollarının bağlanacağını söylüyorlar, dedi Werner. Ve suçları kanıtlayan belgeler olmazsa suç duyurusunda bulunmazlar.
Fabel'in yüzü sertleşti. Telefonun ahizesini kapıp Ukrayna-lı'nın verdiği cep telefonunun numarasını tuşladı.
Beni bu kadar çabuk aramanızı beklemiyordum, Herr Fabel, dedi baba Vitrenko, kusursuz ama aksanlı Almancasıyla.
Fabel, Staatsanwaltschaft'la ilgili durumu açıkladı.
Eitelleri daha uzun süre alıkoymak ve dosyalarına el koymak için somut bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım var. Eiteller oğlunuzun örgütüyle aramızdaki tek potansiyel bağlantı.
Telefonun öteki ucunda derin bir sessizlik oldu. Sonunda, Ukraynalı konuştu.
Size yardımcı olabilir miyim, bilmiyorum. Her halükârda, size derhal verebileceğim hiçbir şey yok elimde. Ama bu akşam, Speicherstadt'taki antrepoda buluşalım. Sekizde.
Fabel'in yüzündeki sert ve kararlı ifade, telefonu kapattıktan sonra da dağılmadı.
Werner, git Maria'yı bul. BAO'ya gidiyoruz.

Volker'in bürosuna giden koridorda hızlı hızlı yürürlerken, Maria, Fabel'e birbirine ataşlanmış üç-dört kâğıt parçası uzattı.
- Vitrenko hakkındaki araştırmamı derinleştirdim. Adamın geçmişi hakkmda epeyce bir şey öğrendim. Toparladığım bilgilere

göre, Berkut şimdiye kadar esas olarak bir karışıklıklara müdahale timi olmasına rağmen, ciddi bir organize suç ve terörle mücadele birimine dönüşme yolunda. Operasyonel açıdan bizdeki GSG9'a benziyor. Son derece iyi eğitimli oldukları açık. Kiev'deki merkezleriyle temas kurdum, yardımcı olmaya çalıştılar, ama Vitrenko hakkında fazla konuşmak istemediler. Vitren-ko'nun esas olarak Afganistan ve Çeçenistan'daki tecrübeleri nedeniyle, Islami terör konusunda en iyi uzmanlarından biri olması mümkün. Onlardan bir tek mesleki özgeçmiş bilgilerini alabildim. Bütün o bilgilerin arasında şuna rastladım...
kâğıtta Kiril alfabesiyle yazılmış bir metin yer alıyordu. Alttaki kâğıtta metnin Almanca çevirisi vardı.
Şuna bakın: Odessa'daki bir seri katil profili belirleme biriminde iki hafta eğitim.
Fabel zınk diye durdu.
Ve sen, Europol'e sunduğum Helmut Schmied cinayetleri hakkındaki bildirinin Ukrayna'da elden ele dolaştığını söylemiştin, öyle değil mi?
Aynen. Hâlâ cevaplarını bekliyorum, ama bildirinizin, bu eğitim sırasında kullanıldığına ya da referans olarak gösterildiğine bir aylık maaşım üzerine bahse girerim.
Fabel, avcının avına yaklaştığında duyduğu heyecanı hissetti.
İşte, klasik bir psikotik seri cinayet davasıyla karşı karşıya olmamızın nedeni; çünkü her şey ders notlarında verilen vaka örneklerine dayanıyor. Ve beni seçti, çünkü seri cinayetler konusunda yayımladığım bildiriyi okudu.
Werner acı acı güldü.
Dolayısıyla, sizi parmağının ucunda oynatabüeceğini ve yanlış yöne sevk edebüeceğini düşündü.

Ama işler planladığı gibi gitmedi, diye ekledi Maria. Fabel kâğıtları Maria'ya geri verdi.
Gidelim, dedi.
Maria ve Werner arkasından yürüdüler.

Sekreter, yanından rüzgâr gibi geçip Volker'in bürosuna dalan Fabel, Werner ve Maria'yı durdurmak için elinden geleni yaptı.

Volker masasında oturmuş, karşısında oturan ceketsiz iki adamla İngilizce bir şeyler konuşuyordu. Fabel iki Amerikalı'mn 11 Eylül saldırılarından sonra Hamburg Polisi'yle birlikte çalışmaya yollanan altı kişilik FBİ timinden olduklarını tahmin etti. Volker'in, rahatsız edildiği için keyfinin kaçtığı belliydi, ama kendini hemen toparlayıp Fabel'e gülümsedi.
Önemli bir konu olsa gerek, Herr Hauptkommissar. Fabel cevap vermeden ısrarla iki Amerikalı'ya baktı.
Özür dilerim, Beyler, dedi Volker, kusursuz bir İngilizce'yle. Toplantımıza daha sonra devam edebilir miyiz?
Amerikanlar dışarı çıkarken, Fabel'e meraklı ve kızgın bakışlar attılar. Volker deri koltuğunun arkasına yaslandı ve Fabel'i bütün bu olanları açıklamaya davet edercesine, elini ileri uzattı. Fatahça ve laubali bir hareketti. Volker'in stratejisini çözen Fabel, Amerikalılardan boşalan koltuklardan birine doğru gidip oturdu ve konuşmadan önce bir müddet sustu.
Evet, Oberst Volker, önemli bir konu. Ve de acil. Soruşturduğum cinayetlerle ilgili bir basm toplantısı düzenlemeyi düşünüyorum, dedi bir yalan atarak. Birkaç konuda kamuoyunu aydınlatmam gerekiyor. Aslında, size bir tür iltimas geçme niyetindeyim.
Fabel soğuk bir şeküde gülümsedi.
Ooo! Nasıl bir iltimas ?
Şöyle: BND'nin, Vasil Vitrenko adında Ukraynalı eski bir terörle mücadele uzmanı olan katili, El Kaide ve diğer Islami terör örgütleri hakkında bilgi kaynağı olarak kullanabileceği için koruduğunu kesinlikle yalanlayan bir basm bildirisi hazırladım.
Fabel, Volker'in, duygularını yüzüne yansıtmamak için iradesini sonuna kadar kullandığını görebiliyordu. Konuşmasma devam etti.
Sizin, kişisel olarak, bu türden bir örtbas girişimiyle elbette ki hiçbir alakanız olmadığım ve aksi yöndeki bütün söylentilerin asılsız olduğunu, özellikle behrteceğim.
Volker'in dudakları hafifçe yana kaydı, ama bunun gülümsemeyle alakası yoktu.
Buna cesaret edemezsiniz.
Neye cesaret edemem? Böyle karalayıcı söylentiler karşısında itibarınızı korumaya mı?
- Hiçbir söylenti yok... Fabel saatine baktı.
Yok mu ? O halde, Stern ya da Hamburger Morgenpost'un suçlayıcı

bilgileri içeren, imzasız bir paket alacağı haberi doğru değil...
Fabel koltuğunda öne doğru eğildi ve cümlesini, Volker'e şamar indirir gibi tamamladı.
Henüz almadığı, alacağı!
Dediğim gibi, buna cesaret edemezsiniz... dedi Volker, ama sesi aslında bundan o kadar da emin olmadığını belli etmişti.
Oberst Volker, başta yaptığımız anlaşmanın şartlarını yerine getirir ve bu soruşturmayı ilgilendiren, elinizdeki mevcut bilgüe-rin tamamını bizimle paylaşırsanız, size minnettar kahrım. İşe, Eitellerin, Hamburg'daki yeniden inşa girişimlerinden yasadışı kazanç sağlayan Kiev merkezli bir holdingle olan ilişkilerinden başbir arama ve tutuklama izni çıkarmamızı sağlayacak kadar sağlam bir delil tutuşturmaya niyetliyim. Bundan başka, eski Yoldaş Vitrenko'yu ve adamlarını nerede bulacağımı bilmek istiyorum. Şimdi... eğer bütün bu istediklerim olursa, sözünü ettiğim medyaya sızdırılacak o haberlere ve basın toplantısına gerek kalmayabilir.
Volker, Fabel'e uzun uzun ve nefretle baktı.
Hayatınızı çok ama çok zorlaştırabilirim, Fabel, bunu biliyorsunuz, değil mi ?
Bunu bana hatırlatmanız büyük incelik, Volker. Özellikle de iki tanığın önünde.
Siz tam olarak bizini ne yaptığımızı düşünüyorsunuz, Fabel? Bizim bir çeşit kirli tertipler departmanı olduğumuzu mu sanıyorsunuz ?
Ben bir poüsim, dedi Fabel, omuzlarını silkerek. Gerçeklerin konuşmasını isterim. Ve şimdiye kadarki gerçekler, bana, sadece benden bügi saklamakla kalmadığınızı, Vitrenko'yla ilgüi kendinize ait planlarınız olduğunu söylüyor.
Volker acı acı güldü.
Ciddi suçları soruşturan kıdemli bir polis memuru olarak, gerçekleri kendi önyargılarınıza uydurmak gibi bir alışkanlığınız var anlaşılan. Vitrenko'yla iş bağlamaya çalıştığınızı inkâr mı ediyorsunuz ?
Hayır. Bunu inkâr etmiyorum. Ama eğer söylemek istediğiniz buysa, o kanlı cinayetleri görmezden gelecek kadar ileri gitmem. Amerikalı dostlarımızın, peşinde oldukları kelleleri getirecekse, Şeytan'la pazarlık etme konusunda belki daha ikirciksiz davrandıklarını da inkâr etmiyorum. Ama hayır. Eğer... Eğer Vitrenko gerçekten aradığınız katilse, o zaman elbette, onunla konuşmak

isteyecek olsak bile, pazarlık etmeyi düşünmeyiz. Bilgi paylaşma konusunda suskunluğumuza gelince... kendinize, hiç bunun başka bir nedeni olabileceğmi düşünmediniz mi?
-Ne gibi?
Volker ayağa kalkıp masasının üzerine eğildi.
Belki de, size güvenilemediği gibi. Belki de, Hamburg Poli-si'nden kıymetli bir elemanınızın ikü oynadığı gibi. Ve belki de, Klugmannin -kendisi benim şahsen işe aldığım, çok sağlam bir adamdı- bu yüzden öldüğü gibi.
- Bütün bunlar laf kalabalığı, Volker. Fabel de ayağa kalktı. Kıiminalkommissarin, Ukraynalılara üst düzey bilgiler sattığını belirlemişti.
Fabel cevap vermeden önce bir saniye durdu. Bu süre zarfında, tellerden oluşan bir ağ ördü ve bunu içinden yükselen öfkenin üzerine attı.
Bana, Vitrenko'yla ilgili bilgileri bu nedenle mi kendinize sakladığınızı söylüyorsunuz? Buna inanmıyorum.
Van Heiden'e sorun. O her şeyi biliyor. Ya bu Prâsidium'un içinden ya da başka bir büyük şehrin emniyetinden biri, Vitren-ko'ya, başlıca rakiplerini vurup faaliyetlerini devralmasına ve mallarını gasp etmesine yardımcı olan bilgiler satıyor. Uluğbayin temizlendiği, Kolombiyalılarla yapılan alışverişte olduğu gibi.
Ama bana Ukraynalılara bu bilgiyi Klugmannin verdiğini söylemiştiniz...
O verdi. Ve bizce, bu yüzden öldürüldü. Klugmann, ilişkide olduğu Vadim'in ondan uzak durmaya başladığım hissetmişti. Gizli ajanlık insanı hiper paranoyak yapar elbette, ama Klugmann Ukraynalıların ondan şüphelenmeye başladıklarım düşünüyor ve çok endişeleniyordu.
Fabel bir şey demedi, ama Klugmann'ı aramak için ekibiyle Sonja'nın evine baskın yaptığmda, kızın ne kadar korktuğunu hatırladı. Ve Klugmannin kendine nasıl daha emin bir sığınak aradığım ve sonunda, beynine yediği bir kurşunla pislik içindeki boş bir yüzme havuzunun dibini boyladığmı düşündü. Volker sözlerinin Fabel'i düşündürdüğünü görebiliyordu; usulca koltuğunda geri kaykıldı.. Fabel de aynı şeyi yaptı. Volker çok daha az saldırgan bir tonla, tekrar konuşmaya başladı.
Hatırlarsınız, Herr Hauptkommissar, Uluğbay'ın öldürüldüğü o

uyuşturucu alışverişi konusunda, Klugmann aracılığıyla Ukraynalılara bilgi aktarma yöntemimizi, hiç mi hiç tasvip etmemiştiniz. Ama biz sizin düşündüğünüz kadar aptal ya da zalim değiliz. Klugmannin Uluğbay'ın Kolombiyalılarla yaptığı pazarlığın ayrıntıları konusunda verdiği bilgilerde önemli boşluklar olmasına çok dikkat ettik. Uluğbayi tepeleyebilmeleri için Klugmannin aktardıklarından çok daha fazlasını bilmeleri gerekiyordu. Ve bu bilgiyi sağlayan her kimse, Klugmannin MEK'in uyuşturucu biriminde bir köstebeği olduğu hikâyesinin baştan sona palavra olduğunu keşfetmiş olmalıydı.

- Klugmann'ı öldüreninin bir polis memuru olduğunu mu söyledi?

Doğrudan ? Belki, bilmiyorum. Dolaylı olarak ? Muhtemelen. Bilgileri satan her kimse, yüksek bir fiyat istiyordu ve kendisini korumakta büyük güçlük çektiğinden eminim. Ama elini kana bulaması gerekmiyordu. Vitrenko çetesine Klugmannin gizli ajan olduğu haberini uçuracak olsa, adamlar onu ortadan kaldırma zahmetini memnuniyetle üstlenirlerdi.

Fabel'in yanında oturmakta olan Werner, eğilip alçak ve gergin bir sesle sesledi.

Şef...

Lanet olsun... tabiî ki. Tanığımızı Prâsidium'a getirdik. Kahretsin, Volker, bütün bunları daha önceden bilseydik, onu tehlikeye atmazdık. Onu buraya getirmenin hayatına mal olabüeceğini bir an olsun düşünmedik.

Fabel, Werner'e döndü.

Hansi'yi derhal polis koruması altına al.

Derhal, Şef, diyen Werner, odadan koşar adım çıktı. Maria, Fabel'in yanındaki boş koltuğa geçti. Fabel'in yüzünde
bir kuşku ifadesi belirmişti.

Öyleyse, bu soruşturmada bizden bu nedenle bilgi sakladığınızı iddia ediyorsunuz, öyle mi ? diye sordu.

Volker içini çekti.

Hiçbir şey saklamıyorum. Bu cinayetlerin ardında Vitren-ko'nun olduğuna gerçekten inanıyorsanız, yardım etmek için elimden geleni yaparım. Ashnda, Vitrenko'yla pazarlık etme arzumuz

Klugmann'la birlikte bitti.
Volker bundan sonraki sözlerini dikkatle seçti.
Benden pek hoşlanmıyorsunuz, değü mi, Fabel ?
Sizi tanımıyorum. Sizden ne hoşlandığımı söyleyebUirim, ne de hoşlanmadığımı.
Pekâlâ, dedi Volker sırıtarak, şöyle diyelim o halde: siz benim temsil ettiğim şeyden hoşlanmıyorsunuz.
Fazla hoşlandığımı söyleyemem.
Gözünüzde, bulunduğum yerin Gestapo'ya bir adım mesafede olduğunu, buna karşılık Hamburg Polisi'nin iyi ve saf olan ne varsa onu temsil ettiğim gayet açık bir şekilde belirttiniz, izin verin, size bir şey söyleyeyim, Fabel. Şu an bu koltukta oturduğum için şanslıyım. Hamburg Polisi durdurulmamış olsaydı, soyum Fuhlsbüttel Hamburg Polis Hapishanesi'nde kururdu.
Geceyansı kapısı çalındı. Ama gelen SS ya da Gestapo değildi. Babamı alıp Fuhlsbüttel'deki polis hapishanesine götüren sizin kıymetli Hamburg Polisinizdi. Bu hapishanenin adı çok geçmeden değiştirildi, öyle değil mi, Fabel? Fuhlsbüttel Konzantrationslager...10 Hamburg Polisi'nin kendi küçük toplama kampı. Siz bütün bunları unutmak istersiniz, elbette.
Fabel, Kola-Fu olarak bilinen Fuhlsbüttel Toplama Kampı'nın tarihini çok iyi biliyordu. Hamburg Polisi'nin tarihinin en karanlık, en aşağılık kesitiydi bu. Nazüerin Mart 1933'te Hamburg'da iktidar olmalarından sonra, şehirdeki komünist ve sosyal demokrat militanları yakalama sorumluluğu Hamburg Polisi'ne verildi. Aynı yılın eylül ayında SS, Hamburg Polisi'ni devraldı, ama altı ay süren bu polis denetimi, Hamburg Polisi'nin tarihine silinmez bir kara leke sürmeye yetti.
Pekâlâ, dedi Fabel, sonunda. Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ama bunun konuyla ne alakası var anlayamadım.
Volker'in cevabı hazırdı.
Alakası, benim BND'ye katılma nedenim konusunda bir sürü teorinizin olması. İzin verin, size gerçeği söyleyeyim. Ben BND'ye, Almanya Ue kendini tekrarlayan tarihin arasında tampon görevi gören birkaç değeri korumak için katddım: demokrasiyi ve anayasayı. Siz kendinizi kanunları koruyan biri olarak görüyorsunuz. Ben ise anayasayı koruyan biri olarak. Bunu, tek adil yönetim biçiminin gerçek bir liberal demokrasi olduğuna inandığım

için yapıyorum.
Volker deri koltuğunun arkasına yaslandı.
- Ben aslmda neyim biliyor musunuz, Fabel? Bir itfaiyeci.
Başını ani bir hareketle pencereye doğru çevirip devam etti.
Dışarıda, Fabel... dışarıda, ateşle oynayan türlü çeşitli yenik ve işsiz güçsüz insan var. Aşırı sağcüar, aşırı solcular, köktendin-ci kaçıklar... hepsi karanlıkta ateşle oynuyorlar. Ve benim işim, kıvılcımları alevlenmeden söndürmek.
Anlaşıldı, size bir özür borcum var galiba, dedi Fabel. Ama bu, bizden bilgi sakladığınız gerçeğini değiştirmiyor.
Birbirimize hiçbir şey borçlu değiliz, Fabel. Birbirimize biraz saygı göstersek ve zaten zor olan işlerimizi daha da zorlaştırma-sak yeter.
Volker masasını üzerinde duran telefonu açtı, bir düğmeye bastı ve ona Vitrenko dosvasını getirmelerini sövledi.
uzattı. Belge, harf ve rakamlarla dolu satırlardan oluşuyordu. Fa-bel satırları iki defa baştan sona taradıktan sonra kâğıdı Maria'ya geçirdi.
- Ben hiçbir şey anlamadım, dedi Maria'ya bakarak. Maria omuzlarını silkti.
Halbuki Mali Şube'den arkadaşlarınız bunlardan çok şey an-layacaklardır, dedi Volker, parmaklarını birbirine kavuşturup deri koltuğunu arkaya doğru yaylandırarak. Bunlar hesap hareketlerinin kayıtları. Banka hesaplan arasındaki fon hareketlerinin aynntılannı gösteriyor; tarihler, saatler, miktarlar.
Volker koltuğunu öne bıraktı ve dosyadan iki belge daha çıka-np Fabel'e uzattı.
Bu da hesap sahiplerinin aynntılı listesi. Bir federal mahkeme izni de var, diye ekledi Volker, neredeyse nefretle. Bu bilgileri yasal yoldan elde ettiğimizi kanıtlamak için.
Hesap sahipleri listesinde Galicia Trading, Klimenko Impor-ting, Eitel İmporting ve Fabel'in tanımadığı başka şirketlerin isimleri yer alıyordu.
Burada, bir tutuklama izni çıkarmanıza yetecek kadar belge var. Yolsuzlukla mücadeleden arkadaşlarınız bu düzmece hesaplardaki açıklan yakalarlarsa, onları doğrudan Eitellere götürecek bir ipucu bulacaklardır. Doğrudan şahıslanna, demek istiyorum. Şirketlerine değil. Bu belgelerden sizin için başka sürprizler de çıkabilir.

Fabel bir kaşını havaya kaldırdı.
Uzmanlannıza bütün bunlara bir inceletmeniz yeterli, dedi Volker, masaya eğilip geniş omuzlarım ağırlığım dirseklerine vererek. Vitrenko'ya gelince... size onu nerede bulacağınıza dair bir ipucu vermem gerçekten imkânsız. Adam hayalet sanki. Buna karşılık, yardımcılarından birkaçının yerlerini biliyonız.
Volker gene dosyayı kanştırdı ve içinden iki fotoğraf çıkardı. Fotoğraflan Maria ve Fabel'e bakacak şekilde çevirerek masanın üzerine koydu. İkisi de tipik yakın takip görüntüleriydi: uzaktan, teleobjektifle çekilmişlerdi. İki adam da kırk beş-elli yaşlannday-dı; biri ufak tefek ve kaslı, diğeri iri yapılıydı. İkisinde de paralı askerlerin tekinsiz havası vardı. Volker tıknaz yapılı adamın fotoğrafına hafifçe vurdu.
Bu Stanislav Solovey. Yuri Varasuv'a, emekü olmanın avan-tailannı o gösterdi. Ötekinin adı Vadim Redçenko.
Fabel başını iki yana salladı.
Hansi Kraus katillerin Almanca'yı aksansız konuştuklarını söyledi. Ve cinayet mahallinde, biz bulalım diye kasıtlı olarak, Ukrayna gizli servislerine ait bir silah bıraktılar. Bence, bizi yanlış istikamete yönlendirmeye çalışıyorlardı.
Klugmanni temizlemiş olsun ya da olmasın, Redçenko azılı bir katildir. Hamburg yakınlarındaki Reinbek'te üstlenmişti. Terk edilmiş bir fabrikada bir uyuşturucu imalathanesi işletiyor ve satış şebekesini yönetiyordu. Bir ay önce oraya, MEK'in uyuşturucu timiyle ortaklaşa bir baskın yaptık.
Bırakın da ne olduğunu tahmin edeyim, dedi Maria. Ortalıkta in cin top oynuyordu ?
Aynen. Aslında, biz mevzilenirken, bina infilak ederek alev aldı. Bunu sağlayan, bir çeşit Sovyet mayını ve stratejik noktalara yerleştirilmiş, yanıcı kimyasal maddelerle dolu fıçüardı. Son derce profesyonelce ve kusursuz bir şekilde planlanmış bir eylemdi. Bulabileceğimiz bütün kanıtlar yangında yok oldu. Rod-çenko'nun düzenli olarak ziyaret ettiği bir-iki operasyon noktamız olduğu halde, o günden beri yerini tespit edemiyoruz. Her defasında peşine birini takıyoruz ve atlatılıyoruz. Bunlar müthiş eğitimli adamlar. Vitrenko'yu alın: Ukraynalılardan bilgi almak kolay olmadı, ama öğrendiğimize göre, sadece MDV Kondor ve Alpha tugaylarında değil, şu anki adamlarından bazdan gibi, Vysotniki tugayında da

görev yapmış. Bu tugay on bir kişiük küçük operasyon birimlerinden oluşan, Britanya'nın Special Air Service modeline dayanan bir yapılanma. Bağlantılanmızdan bm bir güçlükle öğrenebildiğimiz kadanyla, Vitrenko Afganistan'da böyle bir birim kurmuş ve Çeçenistan'da yeniden faaliyete geçirmiş. Ama bu son birim, on bir yerine on üç kişiden oluşuyormuş. Vitrenkoiıun buradaki adam sayısının da bu kadar olduğunu tahmin ediyoruz.

- Bu, bizim elimizdeki bilgilere uyuyor, dedi Maria. Volker ellerini başının arkasında kavuşturdu.

Klugmann ve Tina Kramer'le yürüttüğümüz operasyonun hedefi Vitrenko hakkında istihbarat toplamaktı. Bu konuda sizi hiç yanıltmadım, Fabel. Nihai hedefimizin, ona bir çeşit anlaşma önerisinde bulunmak olduğunu kabul ediyorum: Amerikalılarla işbirliği yapması ve tabiî ki, bütün yasadışı faaliyetlerinden vazgeçmesi koşuluyla, organize suç faaliyetten nedeniyle adli kovuşturmaya uğramayacaktı. Ama bulunma ihtimali yok denecek kariñe, bu teklifi cazip göstermek kolay değil. Ve tabiî ki, bu cinayetlerin arkasındaki kişi Vitrenko'ysa, onunla hiçbir pazarlık söz konusu olamaz. Volker kollarını aşağı indirdi ve koltuğunda öne doğru eğildi.

Bunun doğru olduğuna inanıyorsunuz, değil mi, Fabel ?

Eğer bana doğru olduğunu söylerseniz, Herr Volker, dedi Fabel.

Volker bütün fotoğrafları ve kâğıtları dosyaya yerleştirdi ve dosyayı masaron ortasına itti.

Üzerinde kalem oynatılmamış, orüinal versiyon, dedi. Sakın kaybetmeyin.

Fabel ve Maria Mordkommission'a döndüklerinde, Werner'e FBÎ'den bir e-maü gelmişti. Maria e-mail'i kâğıda basıp Fabel'in bürosuna götürdü.

Şunu bir dinleyin... dedi, geçip Fabel'in masasının karşısına otururken. John Sturchak, Eitellerin Amerikalı ortağı, değil mi?

Fabel evet anlamında başım salladı.

Maria belgeyi gözleriyle tarayarak Fabel'e özetlemeye başladı. FBİ, John Sturchak ya da karıştığı işlerle ügüi elimizdeki her tür bügiyle yakından ilgileniyor. Anlaşıldığı kadarıyla, John Sturchak, Wolfgang Eitel'le aynı dönemde SS'in Galiçya Tüme-ni'nde subay

olarak görev yapmış olan Roman Sturchak'ın oğlu. Baba Sturchak çarpışa çarpışa Avusturya'ya çekilip savaşın sonunda Amerikalılara teslim olan Ukraynalılardan. Kızıl Ordu'nun eline geçseymiş kurşuna dizilirmiş. ABD'ye göç etmesine izin verilmiş ve orada ithalat işine girmiş. Bu son girişimin, Eitel ve Sturchak aileleri arasındaki ilk işbirliği olmadığı düşünülebüir. Sturchak'lar işlerini New York'tan yönetiyorlarmış ve FBÎ'ye göre, Roman Sturchak'ın organize suç bağlantıları olduğundan kuş-kulanılıyormuş, ama yasaları ihlal suçundan hiç yargı önüne çıkmamış. John Sturchak 1992'de babasının ölmesinin ardından, Sturchak imparatorluğunun basma geçmiş. Duvar'ın yıkümasın-dan sonra ABD'ye yasal ve yasadışı bir Ukraynalı göçmen akını olmuştu. Verilen bilgilere göre, John Sturchak'ın bunlardan bazı-larının pasaportsuz ve vizesiz ülkeye girmelerine yardımcı olduğundan kuşkulanılıyormuş. Şu sıralar, Amerikalıların başı Bro-oklyn'deki Brighton Beach'te üslenmiş olan Odessa Mafyası'yla ciddi dertteymiş.
Ukraynalılardan oluşuyor. Zalimlikte İtalyan Mafyası yanlarındı hiç kalır.
Maria gözleriyle belgeyi taramaya devam etti.
John Sturchak'ın Rus ve Ukraynalı organize suç çeteleriyle yakın ilişkide olduğundan kuşkulanılıyormuş.
Fabel'in yüzünde geniş bir tebessüm belirdi.
işte, kanun ve nizam bekçisi Wolfgang Eitel'in ortaya çıkmasına izin veremeyeceği bağlantı. Ukrayna Mafyası'yla iş yaptığını itiraf edemez.
Maria belgeyi okumayı sürdürdü.
Lanet olsun. Şunu dinleyin. FBl'nin Sturchak'a hiçbir suç yükleyememesinin nedeni, Odessa Mafyası'nın, İtalyan Mafyası'nınkinden tamamen farklı olan örgütlenme yöntemiymiş. Bu mafya, başlarında Pakhan denen patronların bulunduğu hücreler halinde örgütlüymüş. Her hücre, ayrı ayrı çalışan dört gruptan oluşuyormuş. Bunların mçbirinin Pakhan'la direkt teması yokmuş. Pakhan grupları "tayfabaşı" denen adamlar aracılığıyla kontrol ediyormuş. Bunun yam sıra, Rus ya da Ukrayna kökenli olması büe gerekmeyen "free-lance" timlere iş yaptırma âdetleri varmış; bu adamlar, gerçekte kimin için çalıştıklarım dahi bilmeden işlerini görür, paralarım ahr, giderlermiş. Dolayısıyla, FBl'nin ipin ucunu

Sturchak'a kadar götürme şansı yok denecek kadar azmış.
Ve buradaki kriminal faaliyetlerle herhangi bağlantı kurmamız halinde, haberdar edilmeyi bu kadar istemelerinin nedeni bu.
Aynen. Ama dahası var. Anlaşıldığı kadarıyla, Rus ve Ukrayna mafyaları narkotik işine fazla bulaşmıyormuş. Bunlar mali ve yüksek teknolojili dolandırıcılık işlerinde uzmanlaşmışlar. Ama asıl"faaliyetleri, Rusya ve Ukrayna'daki organize suç faaliyetlerinden elde ettikleri kara paralan yıkamak için naylon ithalat-ihracat şirketleri kurarak gerçekleştirdikleri yasadışı para transferleriymiş. Kara paralar ABD'ye ve ABD'den genellikle Avrupa bankaları aracılığıyla transfer ediliyor ya da gayrimenkullere yatı rılıyormuş.
Aynen burada olduğu gibi.
Fabel bir an hoşnutluğun tadını çıkardı. Yap-bozun küçük bir köşesinde parçalar bir araya geliyordu. Bu yalnızca Eitelleri ilgilendiriyor olabilirdi, ama hiç değüse, dönen bütün bu dolaplarda-ki rolü nedeniyle birilerini yakalayıp tutuklama şansı vardı. Fabel birden, kararlı bir hareketle ayağa kalktı, hesap hareketlerini gösteren kâeıdı ve ilisieindeki listeyi kamp kapıya doğru yürüdü.

21 haziran cumartesi. 13.30. Polzeiprasidium, Hamburg.
Markmann'ın işine çok uyan bir tipi vardı: polisten çok muhasebeciye benziyordu. Ufak tefek, bakımlı bir adamdı. Tiril tiril mavi takım elbisesi, kendine daha iri omuzlar arar gibiydi. Fa-bel'in elini abartılı bir sertlikle sıktı.
Bize ilettiğiniz hesap ayrıntılarına göz attım, Herr Fabel, dedi hafif peltek bir dille. Belli başlı şirketlerin her birinin dosyalarına el koyma ve ilgili kişileri tutuklama izni vermek için, bize yeterince soru sordukları malûm. Ne var ki, hiç değilse bir tane suç gerekçesi öne sürmeden, Eitelleri daha fazla alıkoyabileceğimizi sanmıyorum.
Basküan artırmaya başladılar, daha doğrusu, pahalı avukatları saat ücretlerinin hakkını vermeye başladı. Elinizde yeni bir şey yoksa...
Fabel gülümsedi.
Sadece şüphe... ve blöf. En azından, biraz sinirlerini bozabilecek miyim bakalım. İlk önce baba Eitel'i alacağız.

Bir sorgu odasında görülmesi beklenebilecek bir sahneydi. Sorgu masasının etrafında, iki yanda ikişer kişi olmak üzere toplam dört kişi vardı. Kollarını birbirine bağlamış, ayakta durmakta olan bir adam, masanın üzerine eğilmiş, karşısındaki adamı tepeden süzüyordu; beriki, meydan okuyan bir ifadeyle, ötekinin eziyetlerinden yümamış gibi görünmeye çalışıyordu. Ama bu resimde ters giden bir şey vardı. Wolfgang Eitel'in gölgesinde oturmakta olanlar polislerdi. Fabel, sorgunun başlangıcındaki psikolojik dengenin yavaş yavaş, ustalıkla ve kesin olarak Eitel'den yana bozulmuş olduğunu görebiliyordu. Terazilere hemen bir fiske vurması gerektiğini idrak etti.
Yerinize oturun! dedi, odaya girerken.
Eitel vücudunu dikleştirdi ve kartal gagası'burnunun ucundan Fabel'e baktı.
Aristokrat havalarım bırakın, Eitel, dedi Fabel, küçümseyici bir tonla Hepimiz Bavyeralı bir köylünün oğlu olduğunuzu biliyoruz. Çocukluğunun yansım dizinize kadar domuz boku içinde geçirnüş birinin insanlara burun kıvırması kolay. Şimdi, yerinize oturun!
Fabel, Eitel'in avukatının, ceza hukukundan çok ticaret huku kunda uzman olması beklenen, Eitel Group'un hukuk işlerinden
Bunu yapamazsınız... buna hakkınız yok... dedi, öfkeden dili dolaşarak. Buna müsamaha gösteremem. Müvekkilimle bu şekilde konuşmanıza izin vermeyeceğim. Hakaret bu...
Eitel bilgiç bilgiç gülümsedi ve Waalkes'e oturmasını işaret etti. Beriki isteneni yaptı. Sanki bir çoban, konuşmadan köpeğini güdüyordu.
Tamam, Wilfried. Herr Fabel bilhassa sinirlerimizi bozmaya çalışıyor, sanırım.
Eitel bunu söyleyip yerine oturdu. Markmann başıyla, sorguyu yürüten iki polise dışarı çıkmalarını işaret etti. Fabel'le birlikte onlann yerlerine geçip oturdular.
Gördüğüm kadarıyla ekip değişiyor, dedî Eitel. Şimdi karşımda daha kıdemli bir sorgucu var.
Bu da, Herr Fabel, dedi Waalkes, müvekkilimi taciz etmeye devam etmek için gerekçe bulmakta giderek daha çok zorlandığınızı düşündürüyor.
Eitel gene bir el hareketiyle Waalkes'i susturdu.

Beni öyle kolay kolay yıldıramazsınız, dedi Eitel, başını tekrar arkaya atıp vücudunu iyice drkleştirerek. Savaşm sonunda, hepsi kendi küçük tekniğini denedi. Amerikalılar kaba ve incelikten uzaktılar: bol bol hakarete ve tehdide de başvururlardı. Britanyalılar genelde daha ince ve profesyoneldiler: her zaman kibar, ama acımasızdılar ve asla pes etmezlerdi. Ağzınızdan sizi ipe götürecek bir şeyler almaya çalışırken, size saygı duydukları, hatta hayran oldukları duygusuna kapılırdınız. Gördüğünüz gibi Fabel, bu yöntemlerin hiçbiri işlemedi.
Fabel Eitel'in söylediklerini duymamış gibiydi. Telefonu açtı ve Maria'nın iç hat numarasını tuşladı. Telefona çıkan Maria'dan, FBI dosyası ile diğer dosyaları alıp sorgu odasına gelmesini istedi. Sonra sustu. Waalkes protesto etmek için ağzmı açtı.
Çenenizi kapatın, dedi Fabel, sakin ve öfkesiz bir sesle.
Artık yeter, dedi Waalkes, tekrar ayağa kalkarak. Gidiyoruz buradan.
Oturun yerinize! diye uludu Eitel. Herr Fabel'in, olay çıksın diye bizi kışkırtmaya çalıştığını görmüyor musunuz ?
Maria dosyalarla içeri girdiğinde, sessiz sorgu odasında elektrikli bir hava vardı.
- Maria, dedi Fabel neşeyle, neden sen de bize katılmıyorsun ?
Maria kapının yanındaki duvara dayalı bir sandalyeyi çekip tel'den yana kaydırdı. Fabel, Waalkes'in bu birkaç santimetrelik arazi kaybının müvekkilini öfkelendirdiğini hissetti.
Artık başlayabüir miyiz ? dedi Waalkes. Yoksa şubenizin kalan kısmını da davet etmek ister misiniz?
Fabel onu duymazdan geldi. Maria'dan dosyayı alıp açtı. Başını kaldırmadan konuştu.
Herr Eitel... Amerikalı dostlarımızın Odessa Mafyası dedikleri örgütle iş yapıyorsunuz, değil mi ?
Waalkes konuşmak için davrandı. Eitel gene bir el hareketiyle onu durdurdu.
Benim hangisi olursa olsun hiçbir mafyayla ilişkim yok, Herr Fabel, diye cevap verdi, sakin, ama tehdit yüklü bir sesle. Ve size suçlamalarınızda biraz daha dikkatli olmanızı öneriyorum.
John Sturchak'la iş yapıyorsunuz ?
Evet, tıpkı babasıyla yaptığım gibi. Ve bundan gurur duyuyorum.

Fabel gözlerini dosyadan kaldırıp Eitel'e baktı.
Ama Sturchak bir çeşit mafya babası... bir tür reis... dedi, doğru sözcüğü bulmakta zorlanıyormuş gibi yaparak.
Pakhan, dedi Maria, gözlerini Eitel'den ayırmadan.
Evet... bir çeşit baş Pakhan. Öyle değil mi? Sahte cep telefonu üretimi, dolandırıcılık, fuhuş ve uyuşturucu işiyle uğraşan biri...
Eitel'in bakışları sertleşti. Buz gibi bir sesle konuştu.
Bu bir iftira Saygın bur işadamına atüan doğrulanmamış, kanıtlanmamış, dayanaksız bir iftira, bir kara çalma.
Fabel gülümsedi. Amacına ulaşmıştı: Eitel'in bam teline basmıştı.
Hadi ama, saçmalamayı kesin artık. John Sturchak tıpkı babası gibi, bir Rus madrabazı.
Eitel'in yanakları birden şakaklarına kadar alev aldı.
Roman Sturchak cesur bir asker ve askerî bir dehaydı. Ve ekleyeyim, gerçek bir Ukraynalı yurtsever. Sizin gibi birini daha fazla dinleyemem...
Eitel dudaklarını büktü: yüzünde iğrenç kokan, zararlı bir nesneyi kendinden uzaklaştıran birinin ifadesi belirmişti.
Sizin gibi, onun hatırasına dil uzatan birini.
Fabel elinden geldiğince kayıtsız kalmaya çalışarak, omuzları-nı silkti.
Hadi, kesin tıraşı. Roman Sturchak Naziler hesabına çalışan
Eitel sanki bir halata yapışmış, yükselen öfkesini öfkeyle dizginlemeye çalışıyordu.
Roman Sturchak ülkesi için savaştı. Tek amacı, Ukrayna'yı Stalin ve dalkavuklarının elinden kurtarmaktı. O bir özgürlük savaşçısı ve sizin olmayı hayal bile edemeyeceğiniz kadar iyi ahlaklı bir adamdı.
Sahi mi? Bu niteliği neyle ölçüyorsunuz? Öldürdüğü yurttaşlarının sayısıyla mı ? Yoksa ABD'de hırsızlık ve namussuzluk yoluyla biriktirdiği kirli paranın miktarıyla mı? Hayır, aslında haklısınız... Ben hiçbir zaman Roman Sturchak gibi biri olmaya özlem duyacağımı sanmıyorum.
Eitel yerinden kalkmak için davrandı. Waalkes ücretini işte bu noktada hak etmeye başladı.
Herr Fabel, burada müvekkilimin düşmanlığını kazanmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz. Bu kaba tahrike bir dakika daha katlanmayacağım. Herhangi bir mali usulsüzlükle ilgili özel bir

sorunuz yoksa, bu görüşme sona ermiştir.
Müvekkilinizin, muhtemelen, John Sturchakia biriikte kurduğu naylon şirketler aracılığıyla, Rus ve Ukrayna mafyaları için para yıkadığına inanıyorum.
Fabel konuşurken, Markmannin yanında gerildiğini hissetti. Kumar masasında elini gösterdiğini biliyordu. Ve bu kazanan bir el değildi.
Ama tartışmamız gereken daha da ciddi başka suçlamalar var, diye ekledi.
Mesela?
Eitel gene o soğukkanlı, kendinden emin havasına bürünmüştü. Bütün bunların blöf olduğunu fark etmeye başlamıştı.
Buna birazdan döneceğiz, dedi Fabel. Bu arada, sizi Herr Markmannin hünerü ellerine bırakıyorum.
Sonra, Maria'yla birlikte ayağa kalktı ve ekledi.
Az sonra döneceğim. Ben dönene kadar burada kalıyorsunuz. Fabel dışarı çıkarken, Mali Şube'nin iki detektifine başıyla,
sorgu odasına, Markmannin yanına girmelerim işaret etti.
Çürük tahtaya tutunuyoruz, Şef, dedi Maria.
Haklısın, diye cevap verdi Fabel, keyifsiz bir sesle. Gidip biraz da iki numaralı Eitel'in sinirlerini bozmaya çalışalım.

Bu defa, Fabel sorgu odasından içeri girdiğinde konuşmadı ve jım vermek ve onu tedirgin etmekti. Her şey bir yana, bir cinayet masası komiseri bir mali dolandırıcılık soruşturmasıyla neden il-gilensindi ki ?
Norbert Eitel'in yanında, gene pahalı takım elbiseli bir başka avukat oturuyordu. Mali Şube'den iki komiser, banka işlem kayıtlanılın yer aldığı belgenin fotokopisini inceliyorlardı. Fabel on dakika kadar sonra memurlardan birinin yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Polis başını tamam anlamda salladı ve iki memur Fabel ve Maria'yla yer değiştirdi.
Teşekkürler çocuklar... dedi Fabel. Uzun sürmeyecek. Fabel Sturchak'larla bağlantılan hakkındaki soru sorunca,
Norbert Eitel'in yüzünde sabırlı bir hoşgörü ifadesi belirdi. Ama Fabel bu defa, karşısındaki adamda tedirgin bir sabırsızlık dışında hiçbir tepki uyandıramadı.
Boşa kürek çekiyorsunuz, dedi Norbert'in avukatı.

Fabel bunu kabul etmek zorundaydı. Elinde baba ve oğul hakkında, Vitrenko'yla ilgili herhangi bir şey öğrenmesini sağlayacak hiçbir şey yoktu. Ayağa kalktı ve iki polise başıyla, sorgulanna devam edebileceklerini işaret etti Norbert Eitel bu noktada oyunu kazandığına hükmetti. Umursamaz tavnm bırakıp nefret ve küçümsemenin yamulttuğu bir yüzle ayağa kalktı ve sol elinin işaretparmağıiu Fabel'in göğsüne bastırdı.
Seni mahvedeceğim, dedi, dişlerinin arasından. Bu yaptıkla-nn yanma kalmayacak.
Değersiz bir nesneyi kendinden uzaklaştırmaya çalışırcasına, parmağım bir kez daha, bu defa daha da kuvvetli bastırdı Fabel'in havaya kalkan eli Norbert'in bileğini kavradı.
Elinize kolunuza hâkim olun
Norbert elini kurtannaya çalıştı, ama Fabel sıkıca tuttu. Tam adamın elim göğsüne doğru savurup bırakacaktı ki, donup kaldı. Norbert'in şimdi sıkılı olan yumruğuna boş gözlerle baktı. Beriki bir defa daha elini kurtannaya çalıştı. Yumruğu, büek güreşi mü-sabakalannda olduğu gibi, bir sağa bir sola inip kalkıyordu Fabel adamın bileğini biraz daha sıkınca eli kıpkırmızı kesildi Fa-bel gözlerini yumruktan ayırıp Norbert'in gözlerinin içine baktı.
doğrusu, hafif çarpık bir lades kemiği şeklinde birleşen iki yara izi. Tam Michaela Palmer'in tarif ettiği gibi.

Fabel bir numaralı sorgu odasının kapısını savurarak açmadan önce, yüzündeki sırıtışı yok etmeyi başardı. İçeri girmeyip sadece başını uzattı. Wolfgang Eitel, Waalkes ve Mali Suçlar'dan iki detektif konuşmayı keserek, üzerlerine yaklaşan bir taşıtın farlarına yakalanmış gibi kapıya döndüler. Fabel, Eitel'e seslendi.
Benimle ilgili olarak, bu beylerin işi bittiğinde gidebileceğinizi söylemek için uğradım sadece.
Wolfgang Eitel'in yüzü soğuk ve şeytani bir zafer ifadesiyle aydınlandı. Fabel tam giderken durdu ve birden önemsiz bir ayrıntıyı hatırlamış gibi tekrar içeri eğildi.
Ha, bu arada, oğlunuz Norbert, tecavüz, cinayete teşebbüs ve cinayete iştirak suçlarından tutuklanmak üzere.
Fabel kapıyı kapattı ve sorgu odasından yükselen sesleri duyunca, kendini kasmayı bırakıp gülümsedi.

Paul Lindemannin koşarak ona doğru geldiğini gördüğünde, koridorun ortasına varmıştı.
Şef, az önce Werner aradı. Hemen Harburg'a gitmenizi istiyor. Hansi Kraus bulunmuş. Ölü olarak.

21 haziran cumartesi, 15.30. Harburg, Hamburg.
Fabel büyük bölümü Mordkommission'da geçen yirmi yıllık polislik yaşamında düzinelerce cinayet mahalli görmüştü. Bu, insanın ya alıştığı ya da hiç alışamadığı bir işti. Fabel ölümle yakınlaşmaya hiç alışamamıştı. Her yeni cinayet sahnesi, ruhunun derinliklerinde ufak bir yara izi bırakıyordu. Meslektaşlarının pek çoğunun tersine, cesedi insandan, teni ruhtan ayırmayı bir türlü başaramıyordu. Ölüm büründüğü çeşitli kılıklarla sadece ve sadece insanın hayal gücüne seslenir. Her ölümün kendine özgü bir nahoşluğu vardır. Fabel bunların çoğunu görmüştü. Korkunç olanlarını: yılan-balıklanyla bir ay geçirdikten sonra Elbe'den çıkarılan ceset ya da bu son katilin onun için tasarladığı kanlı tablolar. Tuhaf olanlarını: sonu kötü biten seks oyunları ya da cinayet silahının seçimindeki gariplikler. Gerçeküstü olanlarını: mutfak masasında oturmuş yemeğini yerken başının arkasına sıkılan bir kurşunla yin parçalarıyla dolu tabağı, elinde çatal bıçağı, sandalyesinde oturur vaziyette kalakalmıştı. Ve acıkh olanlarını: kurbanların katillerinden saklanmak için nafile bir çabayla, bir perdenin arka-smda ya da bir yatağın altında cenin gibi büzüşerek kaçınılmaz sonlarından kaçmaya çalıştıkları ölümler.
Hansi Kraus'un ölümü, acıklı bir ölüm ile pis bir ölüm arasında bir yerde duruyordu. Dünyadan göçtüğü bu küçük ve pis odadan daha çirkin, daha nahoş bir yer olamazdı. Duvarlar, badana, odadaki bütün yüzeyler, hatta odayı kasvetli bir ışıkla aydınlatan, tavandan sarkan çıplak ampul, yağlı bir kir tabakasıyla kaplıydı. Werner odanın tek penceresini sonuna kadar açmış olduğu halde, ağır bir koku, kovuculara meydan okuyan kötü bir ruh gibi havada asılı duruyordu.
Artık ne sıcağı ne de soğuğu hissedebüen Hansi, bacaklarının bir kısmım örten ağır kaputuyla yatakta yatıyordu. Kurukafaya dönmüş yüzünün çukurlarına kaçmış bilyeleri andıran gözleri açıktı. Fabel, acı acı, Hansi'nin daha yaşarken iskelete dönüştürmek

için elinden geleni esirgemediği bedeninde çürümenin şimdiden başladığını düşündü. Bir zamanlar desenli olan gömleğinin sol kolu, sıska pazısının ortasına kadar sıvanmıştı. Dirseğinin üzerine bağlanan lastik biraz gevşemişti ve ön kolunda, on yıllık ağır uyuşturucu bağımlılığı serüveninin yol haritası olan diğer izlerin arasında, yeni yapılmış bir iğnenin izi seçiliyordu. Hansi'nin gevşemiş sağ avucunda boş bir şınnga duruyordu.
Şık bir iş, diye düşündü Fabel, bakışlarıyla bu iğrenç sahneyi tarayarak. Gerçekten şık bir iş. Bu, çabucak ve sessizce bir istatistik verisine dönüşecek olan, doz aşımına bağlı ölüm süsü verilmiş bir cinayetti. Polisin formalite icabı tuttuğu üstünkörü bir zabıt dışında hiçbir soruşturmaya konu edilmeyecek, sıradan ve beklenen bir ölüm: bir junkie daha sonunda kendini ölümüne zehirlemeyi başarmıştı. Ne var ki, bu junkie'nin anlatacak bir hikâyesi vardı ve biri onu konuşmaya kalkmadan önce susturmuştu.
Semt polisine haber verdiniz mi ? Werner başını iki yana salladı. Önce siz görün istedim. Cuk oturuyor, değil mi ?
- Hem de acayip çakışıyor. Holger Brauner'in ekibinin hemen gelmesini istiyorum. Bölge poüsine haber ver, ama onlara bunun bir cinayet olmasından şüphelendiğimizi, yani olaya Mordkom- umutlan ve tutkulan olan biri olduğunu düşünmeden edemedi Hansi'nin Präsidium'da birden tedirginleştiğini söylemiştin, değil mi? diye sordu Wemer'e. Hani kantindeyken.
Evet, öyle. Birden rahatsızlanması ve bir an önce tüymek la ter gibi görünmesi tuhafıma gitmişti gerçekten.
Ben de sana, belki de iğne vaktinin geldiğini söylemiştim. Peki ya öyle değilse? Ya, ona gösterdiğimiz onca arşiv fotoğrafından sonra, katillerden birini ya da ikisini birden Präsidium'da gördüyse ?
Başta iyiydi... kantinde birkaç üniformalı polis üe KriPo'dan bir iki kişi vardı. Her zamanki gibi. Hansi masaya oturana kadar asabi değildi. Aslında, kıvranmaya oturduktan bir süre sonra başladı...
Wen.er'in yüzü ifadesizleşti. Gözleri, hatırladığı görüntüler gözünün önünden geçiyormuş gibi kıpır kıpır oynuyordu.
Buldum!
Ama yüzünde behren aydınlanma anında silindi. Fabel'e kaygıyla baktı.
Aman Tanrım, lanet olsun...

21 haziran cumartesi, 17.30. Polizeipräsidium, Hamburg.
Fabel ve Werner, Hansi Kraus'un izbesinden merkeze döndükleri gibi Van Heiden'in bürosunun yolunu tuttular. Fabel orada bile, sanki ceketine sinmiş de buraya kadar taşınmış olan o ağır ve küflü kokuyu alır gibi oldu. Neredeyse takıntılı bir istekle, hemen eve gidip bir duş alma ihtiyacını hissetti.
Van Heiden'in çene çalacak bir nıh halinde olmadığı açıktı.
Bundan emin misiniz, Fabel ?
Kriminaldirektor bu soruyu, daha Fabel ve Werner odanın kapışım tam kapatmadan sormuştu. Van Heiden'in masasımn önünde oturmakta olan Volker, onlan yerinden kalkmadan, bir baş hareketiyle selamladı. Fabel masanın üzerinde iki adet kırmızı dosya - personel dosyalan- durduğunu gördü.
Bu çok ciddi bir suçlama...
Hayır, Hen Kriminaldirektor, emin değilim. Şu anda elimizde sadece, doğruluğundan emin olduğumuz bir avuç bilgi var...
Fabel ve Werner şimdi Van Heiden'in geniş masasınm önünde HıımımıriorHı Von HoiHon Anloro oiivİA Vnlkpr'in vanındaki iki Herr Volker'in topladığı istihbarat, bize, Hamburg Polisi içinde bu yeni Ukraynalı çeteye ve bildiğimiz kadanyla başka organize suç şebekelerine bilgi satan bir çeşit muhbir olduğunu gösteriyor. Bu kişi ya da kişiler her kimse, kendilerini teşhis etme ihtimali olan herkesi öldürmeye gerek görüyor. Oberst Volker bunların Klugmannin gizli bir federal ajan olduğunu saptadıklarına ve onu ya Ukraynalılara ihbar ettiklerine ya da kendi elleriyle öldürdüklerine inanıyor.
Ve görünen o ki, bu pis işi kendileri halletmişler, diye araya girdi Werner. Hansi Kraus bize, gördüğü katillerin yabancı değil, Alman olduklarım söyledi. Ve de yaptıkları işten zevk aldıklarını. Kriminal İnceleme ekibinin patologuna göre, bu alçaklar Klug-manni öldürmeden önce işkence etmişler. Ve tabu ki, Hansi'nin bulduğu Ukrayna yapımı otomatik silah, bizi yanlış yöne sevk etmek için orada bırakıldı.
Fabel, Werner'in bıraktığı yerden devam etti.
Ve Kraus arşiv fotoğraflarına bakmak için buraya getirildiğinde, Werner onu kantine götürdü; orada gördüğü biri ya da bir şey onu o

kadar korkuttu ki, buradan derhal tüymek istedi. Bildiğimiz diğer bir şey de, Kraus'un yaşadığı izbede, şahane bir şeküde tezgâhlanmış bir "overdose" operasyonu sonucu cansız yatmakta olduğu.
Van Heiden bütün bunlan asık bir suratla dinlemişti. Fabel, Volker'in dikkatini konuşmalara değü, Van Heiden'in söylenenlere gösterdiği tepkiye verdiğini fark etmişti.
Tamam... bulgular namussuz polisleri işaret ediyor. Peki ama, o iki polis hakkında elimizde ne delil var ? diye sordu Van Heiden, kırmızı personel dosyalarım alıp Fabel'in önünde gelecek şekilde masanın ilerisine doğru iterek.
Şimdilik elimizde hiçbir sağlam ve nesnel kanıt yok, Herr Kriminaldirektor, diye cevap verdi Fabel. Ama Hansi'den aldığımız eşkal tarifleri onlara tıpatıp uyuyor. Dahası...
Fabel ilk dosyayı açtı ve parmağıyla ilk sayfanın sağ üst köşesindeki fotoğrafın üzerine vurdu.
...onun bürosundayken, biri Hamburg-Harburg gençler hafif-ağır siklet şampiyonluğu olmak üzere, birçok boks derecesi olduğu dikkatimi çekmişti. Harburg onun yetiştiği yer. Hansi Kraus, iki tetikçiden yaşlı olanımn, büyüdüğü mahallenin nasıl da bozulduğundan yakındığından söz etmişti.
miş, body-buüder'e benzediğini söylemişti. Ona bundan daha iyi uyan bir tarif olamaz.
Bütün bunlar bana son derece dayanaksız ve dolaylı kanıtlar gibi geüyor.
Evet, dedi Fabel. Onlara karşı sağlam kanıtlar elde edene kadar öyle. Cinayet mahallinde ayrıntılı bir kriminal inceleme başlatıyoruz. Semt polisleri bunun bir cinayet soruşturması olduğunu biliyorlar ve bu bilginin şimdiden buradaki ahbaplarımızın kulağına gittiğinden eminim. Ama öznel olduğu kesin olsa da, en ikna edici kanıt, Kraus'un Präsidium kantinindeki tepkisi.
Fabel dönüp Werner'e baktı.
Hansi'nin tam olarak ne zaman asabileştiğini hatırlamaya çalıştım, dedi Werner. Sonra o ikisinin -dosyalan işaret etti - içeri girip yakınımızda bir yere oturmuş olduklannı anımsadım. Kraus kıçı tutuşmuş gibi davranmaya tam o zaman başladı. Hatta bana o iri yapak, kaslı adamın kim olduğunu sordu. Ben de söyledim.
Bana emin olup olmadığımı sordunuz. Evet, bunların o adamlar

olduğundan eminim, dedi Fabel, başıyla açık dosyalan işaret ederek. İki adam fotoğraf pencerelerinden, kendilerini suçlayan meslektaşlanna boş gözlerle bakıyorlardı.
Ve son derece önemli bilgileri satmak için doğru yerdeler... yeterince yüksek bir konumda ve doğru şubede.
Fabel Van Heiden'e içten bir bakış atıp devam etti.
Bunu kanıtlayabileceğimizden emin miyim ? Hayır. Haklarında suç duyurusu yapmak için yeterince kanıt toplayıp toplamayacağımız ise ayn hikâye.
Odada gene küçük bir sessizlik oldu. Hepsi gözlerini indirip LKA7'den Kriminalhauptkommissar Manfred Buchholz ile Kriminalkommissar Lothar Kolski'nin fotoğraflanna baktılar.

21 haziran cumartesi, 20.00. Speicherstadt, Hamburg.
Fabel arabasını geçen seferki gibi Deichstrasse'ye park edip Speicherstadt'a yürüyerek geçti. Antrepolann devasa kütleleri gene kararmakta olan gökyüzünü örtüyor, kırmızı tuğlalar zayıflayan ışıkta, sönmeye yüz tutmuş, için için yanan kor parçalannı andınyorlardı. Fabel adımlannı Klimenko'nun eski antreposuna dOCni VÖnPİttİ VP aî*ir kamvı îfprplr ctntı Ç/^n 'ri\ra*atlr\A** îaam«{ „a
ya da açık kapıdan giren en ufak bir ışık huzmesi, ıssız karanlık tarafından emiliyordu. Fabel yanında bir fener getirmediği için kendine küfretti. Antreponun her yerinde, yüksek tavandan trapez çubukları gibi sarkan flüoresan lambalar olduğunu biliyordu; kapının yakınlarında bir yerde bir elektrik düğmesi olması gerektiğini tahmin etti, ama nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.
Binbaşı Vitrenko!
Fabel'in sesi karanlık tarafından yutulmadan önce duvarlara çarpıp yankılandı. Ağzının içinde bir küfür geveleyip bir kez daha "Vitrenko!" diye bağırdı. Öfkesine rağmen, bu özel isme seslenmesindeki ironiyi düşünmeden edemedi. Bu, yürüttüğü soruşturmaya çok benzeyen bir durumdu: zifiri karardıkta korkunç bir hayaletin peşinden koşuyordu. Cevap yoktu. Fabel, karanlığı bakışlarıyla delmek istercesine gözlerim kısıp boynunu ileri doğru uzatarak, antrepoyu dikkatle taradı. Karardığın derinliklerinde bir yerde, belli belirsiz dikdörtgen bir ışık lekesi görür gibi oldu. Hafızasını

yoklaymca, bu soluk lekenin ofis kabininin dar pencerelerinden biri olabileceğini tahmin etti. Bir kez daha seslendi. Çıt yoktu. Bu normal değildi. Saatinin ışıklı kadranına baktı. Sekizi geçiyordu ve yaşlı Ukraynalı gibi askerî düzene ve dakikliğe alışkın bir adamın geç kalmayacağını biliyordu. Fabel elini ceketinin içine uzatıp Walther'ini kılıfından çekti. Öngörüsüzlüğü için kendine lanet okudu: Ukraynalı'yla tekrar buluşmanın riskli olabileceğini akıl etmemişti. Burada olduğunu kimse bilmiyordu. Tek başınaydı. Elini kapının yanındaki duvara doğru uzattı, sol avucunu duvara yapıştırıp gezdirdi, ama elektrik düğmesini bulamadı.
Bir ses duydu. Bu dipsiz uçurumun bir yerlerinde, biri, ne olduğunu teşhis edemediği, çok hafif ve belli belirsiz bir gürültü çıkarmıştı. Donup kaldı ve Walther'inin namlusunu sesin geldiği tarafa doğru çevirdi. Kulaklarım dikti. Gene çıt çıkmıyordu. Pencereden gelen solgun ışığı imleyip duvarın kenarından kabine doğru ilerlemeye başladı. Arada bir yana doğru kayarak, sütunların yerini belirlemeye çalışıyor, birine dokunduğunda sol elini aşağı yukarı gezdirerek üzerinde bir elektrik düğmesi arıyordu.
Aynı sesi tekrar duydu. Bir iniltiydi bu. Ya da boğuk bir insan sesi. Vitrenko ?
Bu defa sesinde tereddüt vardı; sanki baba ya da oğul, hangi dikti, ama gümbür gümbür atmaya başlayan nabzının gürültüsü antrepoyu dolduruyordu. Yüzü gibi avuçlarının da terden sırılsıklam olduğunu fark etti, Walther'ini iyice sıktı.
Artık ofis kabininin yanındaydı. Basamakların, birkaç adım ötesinde olduğunu tahmin etti. Bir başka sütuna uzanmış ve boştaki elini üzerine yapıştırmıştı. Avucunun içinde, sütundan aşağı diklemesine inen bir kablonun sırtını hissetti. Elini hızla aşağı doğru kaydırdı ve elektrik düğmesinin dört köşe kutusunu buldu. Derin ve sesiz bir soluk aldı ve sol elinin parmaklarım düğmeden ayırmadan, sütundan geriye doğru olabildiğince uzaklaştı. Tabancayı tutan elini gevşetip yeniden sıkarak, ışıkları yaktığında karşısına çıkacak her neyse üzerine ateş etmeye hazırlandı.
Fabel elektrik düğmesine bastı. Antreponun orta bölümünde boydan boya uzanan floresan lambalar titreşerek yandı ve bir cehennem sahnesini aydınlattı.
Altın saçlı kız, teninden «gençlik, zindelik ve sağlık fışkıran o kız, ofis kabinin duvannda ölü olarak asm duruyordu. Paramparça

edilmiş çıplak bedeni, göğüs boşluğundan sökülmüş ciğerleri, yirmi yıl önce uzak bir diyarda çekilen fotoğraflardaki kurbanlarla aynı şekilde duvara çivilenmişti. Kan ve iç organ parçalan, yerden biraz yüksek ofis kabininin duvannda ıslak boya lekeleri gibi parlıyordu. Kız hayatını kaybederken insanlığından da olmuştu: Fabel içi boşaltılmış insan başlı, tuhaf bir kuş leşine bakıyor olma duygusundan sıynlıp onu tanıdığı haliyle algılamak için kendisiyle mücadele etti. Sonra, bu benzetmeden dolayı kendine lanet okudu, zira katil tam da bu etkiyi yaratmak istemişti. Fabel güçlükle soluyarak, sarsak adımlarla geri çekildi, sırtını bir sütuna dayayıp durdu. Umarsızca başka bir yere bakmak istiyor, ama gözlerini karşısındaki dehşet tablosundan alamıyordu.
Fabel gene alçak, boğuk bir hınltı duydu. Aniden uykusundan uyanan bir uyurgezer gibi, hızla sesin geldiği yöne doğru dönüp tetiğe yapıştı. Yaşlı Ukraynalı kabin duvanndaki katliam sahnesine bakan sütuna dayanmış duruyordu. Kablolarla sıkıca bağlanmış, bir ilmek başının üstünden ve altından geçirilip aşağı çekilerek çenesinin altında düğümlenmişti. Kablo adamın etine gömülmüş, gömleğinin önü koyu bir kan lekesiyle sınlsıklam olmuştu. Ağzı geniş bir koli bandıyla mühürlenmişti. Fabel Slav'ın hâlâ hayatta olduğunu, vahşi bakışlanm üzerine diktiğini görebiliyordu. Birden, kamına sert bir yumruk yemiş gibi oldu: Vitrenko bu yapnık etmişti. Fabel ileri doğru atılıp ihtiyarın başını avuçlarının içine aldı. Yeşil gözler vahşi, delici bir bakışla Fabel'in gözlerinin içine dikildi. Adam bir şey söylemeye çalışıyordu.
Bekleyin... bekleyin... dedi Fabel, ölümüne sıkılmış kabloyu telaşla inceleyip adam kan kaybından ölmeden, nereden çözmeye başlayacağını bilemeden. Sizi kurtaracağım...
Ukraynalı başını var gücüyle iki yana salladı; bu, kablonun etine daha da gömülmesine yol açtı ve çığlık olması gereken bir ses koli bandının arkasında boğulup gitti. Fabel dehşet içinde geri çekildi.
Tanrı aşkına, kıpırdamayın...
Fabel silahını kılıfına yerleştirip adamın ağzından bandı sökmeye başladı. Ukraynalı buna da şiddetli bir tepki göstererek başını yana ve aşağı doğru şiddetle salladı. Fabel, yeşil gözlerin işaret ettiği yere baktı.
Ve gördü.

İhtiyarın bileklerinin hemen yanma, Fabel'in bir tür tanksavar mayın olduğunu tahmin ettiği, büyük ve kalın metal bir disk bağlanmıştı. Mayına, üzerinde yeşil bir ışık yanıp sönen, yumruk büyüklüğünde, siyah bir elektrik kutusu iliştirilmişti. Fabel, Ukray-naliyı sütuna bağlayan kabloların kutudan kıvrılarak yükselen iki kaim kablonun devamı olduğunu anladığında, beyninden vurulmuşa döndü. Adam patlamaya hazır bir canlı bombaydı. Ve kutunun üzerinde yanıp sönen yeşil ışık, zaman ayarlayıcı bir düzeneğin olduğunu düşündürüyordu. Yaşlı adam bir kez daha başı ve gözleriyle telaşlı hareketler yaptı; Fabel'e antreponun kapısına doğru kaçırmaya çalışıyordu sanki.
Yapamam... dedi Fabel, çatallanan bir sesle. Sizi burada böyle bırakamam...
Ukraynalı'nın yeşil gözlerine yeniden sükûnete yakın bir ifade yerleşir gibi oldu. Beraberinde, güçlü ve huzurlu bir tevekkül ifadesiyle. Gözlerini yumdu ve başıyla çok hafif bir selam verdi. Bu bir kurtarış işaretiydi: Fabel'i her tür yükümlülükten ve ölümden kurtarıyordu; kendini çileli bir yaşamdan kurtarıyordu.
Yardım getireceğim... dedi Fabel.
Ama ikisi de, onu artık kimsenin kurtaramayacağını biliyordu. Fabel geriye doğru birkaç adım attı, gözlerini olabildiğince uzun bir süre yaşlı adamdan ayırmamaya çalışarak geriledi, sonra ar-
Fabel antreponun kapısından dar sokağa öylesine kuvvetle fırladı ki, ötedeki kanala savrulmaktan demir korkulara çarparak kurtuldu. Ayakları kaldırım taşlarında kaya tökezleye, komşu antrepo binasının duvarı boyunca ilerledi. Sırtını kırmızı tuğla duvara bastırarak yere oturdu ve kendini az sonra olacaklara hazırladı. Ve beklediği oldu.
Antreponun derinliklerinde, gök gürültüsünü andıran, boğuk bir patlama sesi yankılandı. Bina sanki bir devin yumruğunu yemişti. Fabel sırtındaki duvarda ve altındaki zeminde bir şok dalgasının atımlarını hissetti. Antreponun ağır kapısı kasasından fırlamış ve ikinci kat seviyesindeki pencerelerin camlan patlayarak ışıltılı parçalar halinde aşağı yağmaya başlamıştı. Fabel yana yıkılarak başını ellerinin arasına aldı, dizlerini kanıma çekerek cenin pozisyonuna girdi. Parçalanan kapıdan ve camlardan dışan kırmızı-beyaz bir alev dalgası yükseldi ve hırlayarak inine geri dönen öfkeli bir hayvan gibi geri çekildi. Etraf boğucu bir tuğla tozu, duman ve

pisük bulutuyla kaplandı. Deprem etkisi yaratan patlamanın şiddetinden sonra, ortalık birden sakinleşip sessizleş-miş gibi oldu. Sonra, bütün bitişik antrepolann alarmları ulumaya ve cıyaklamaya başladı. Fabel yeniden dikleşti ve ona bir asır gibi gelen bir süre boyunca hareketsiz oturdu. Gözlerini sımsıkı yumdu, ama beyninde yanmakta olan, ölü ihtiyarın yeşil gözlerindeki ateşi söndüremedi. Angelika Blüm'ün dairesinde bilincini yitirirken içine baktığı gözlerdi bunlar. Fabel'i, yanında kalma yükümlülüğünden kurtarmış olan gözler. Bundan yaklaşık yirmi yıl önce, kendi etinden ve kanından olan kişinin elinden çıkan korkunç eseri seyretmiş, kederli bir babanın gözleri.
Fabel uzaktan, Speicherstadt'a yaklaşmakta olan büyüyen siren seslerini duyabiliyordu. Avuçlannı duvara bastınp kendini yu-kan çekerek ayağa kalktı. Ağzı burnu tozla dolmuştu; boğazını temizlemek için üst üste öksürdü. Duvardan uzaklaşırsa toz girdabında ve karanlıkta yolunu kaybedeceği düşüncesiyle duvara yapıştı, gözlerini yumdu ve tekrar, Vasü Vitrenko'nun onun için antreponun duvanna et ve kanla çizdiği dehşet manzarasını gördü; bir sütuna bağlanan ve gözlerinin önünde parçalanan genç kadının dehşetini seyretmeye, çığlıklarını dinlemeye zorlanan yaşlı adamı gördü. Bu Vitrenko'nun başyapıtı olmuştu. Ve Fabel'in bunu görmesi tasarlanmıştı. Fabel aynı anda, Vitrenko'nun onun ha-.rıfto uimacım ri'.ı tnuarlnHıüırıı kavradı. Her sevi kusursuz bir şeken boş yere vicdan azabı çekmesi, sonra da kaçıp gitmesi için Fa-bel'e zaman tanımıştı. Bu şekilde, Fabel'in zihnine, ömür boyu ona musallat olacak silinmesi imkânsız iki görüntü yerleştirmişti: parçalanmış kız ve yaşlı adamın ölümü kabullenişi. Ve bu görüntüleri Fabel'in zihnine bir daha çıkmayacak şeküde yerleştirmekle, hiçüğe de havale etmişti. Onları gerçeklikten silmişti. Artık sadece Fabel'in belleğindeki anı galerisinde yaşayacaklardı.
Fabel sırtını duvardan aşağı kaydırarak yeniden yere oturdu ve boğazından bir hıçkırığın yükseldiğini hissetti. Hıçkırığını bastırıp başını tuğla duvara yasladı ve yardım gelmesini bekledi.

21 haziran cumartesi, 20.30. Polizeipräsidium, Hamburg.
İtfaiye amirinin verdiği rapor, Fabel'in zaten bildiği şeyleri teyit etti. Sütunun üzerindeki patlayıcıya ilaveten, ofis kabininin içine ya da

yakınma yerleştirilmiş yangın hızlandırıcı bir maddenin izlerine rastladık... benim tahminim, bunun petrol olduğu yönünde".
Patlamadan sonra kabinden geriye fazla bir şey kalmamış, kabinin içindekiler de derhal tutuşmuş. Ağzı açık duran, iki adet beş litrelik bidon bulduk. Her neyse, sonuçta, cinayet mahallindeki bütün izler yok olmuş durumda.
Fabel itfaiye amirine durgun ve soğuk bir tavırla teşekkür etti ve adam bürodan ayrıldı. Maria odadaki karamsar sessizliği bozmayı denedi.
Holger Brauner ve kriminal araştırma ekibi şu an oradalar, ama bulup inceleyecekleri fazla bir şey yok, dedi.
Adam bizimle oynuyor, dedi Fabel, gözlerini kaldırıp Ma-ria'ya bakmadan. Bu adam benimle oynuyor. Yaptıklarını görmem ve bunu başkalarına anlatmam için yaşamamı istedi. Afganistan'daki o kahrolasıca ambarda o kadınları heykel gibi bırakmasının nedeni de buydu, başkalarının buna tanıklık etmesini istiyordu.
Fabel gözlerini kaldırıp ekip arkadaşlarına baktı. Maria ve Werner ilk defa olarak patronlarını yıkılmış ve çaresiz gördüler.
Bu onun sanatı. Tıpkı Marlies Menzel'in Bremen'de sergilediği o tablolar gibi.
Şimdi ne yapacağız, Şef? diye sordu Werner, meydan okuyan
Fabel bir gün içinde ölümün çevresinde o kadar çok dolaşmıştı ki. Saçları ve teni toz içinde, ağzı ve gırtlağı kupkuruydu. •
On sularında Präsidium'da buluşalım.
Peki, Şef. Bütün ekibi toplayayım mı ?
Fabel gülümsedi. Maria asla yakınmazdı. İşin görülmesi içüı ne gerekiyorsa yapardı.
Evet, lütfen Maria... ama Anna'yı dışarıda tut. Ona yirmi dört saat izin verdim. MacSwain operasyonu onu çok yordu sanırım.
Maria başıyla onu onayladı.

21 haziran cumartesi, 21.30. Pöseldorf, Hamburg.
Fabel'in telesekreterkideki üç mesaj, şiddet ve cinayetin ötesindeki bir dünyadan atılmış cankurtaran halatları gibiydi: ilk mesaj kızı Gabi'dendi. Fabel kızının mesajım dinlerken ilk sözcüklerinden itibaren sesinde beliren neşeli cıvıltıyı duydu. Böyle bir anda Gabi'nin sesini duymak, birinin karanlık ve korkutucu bir odanın tozlu, ağır perdelerini çekip içeriyi gün ışığına boğması gibiydi.

Ama bu gece, karanlık bir şatonun odalarından biriydi sadece. Gabi, eğer uygunsa, görüşemedikleri haftasonunun yerine bir sonraki haftasonunu birlikte geçirmeyi öneriyordu. Die Fantastischen Vierin bir konserine gitmek istiyordu. Fabel'in kafası, rap müziğinin Almanya'da icra ediliyor olmasmı hiç basmıyordu. New York, Chicago ve Los Angeles gettolarında doğan ve özel bir sokak îngilizcesiyle söylenen bir müzik türüydü bu. Ama Gabi rap'i seviyordu: bu, bir çocuğun ana babasından bağımsız bir kişilik haline gelme sürecinde giderek çoğalan sayısız farklılaşma noktasından biriydi. Fabel derin derin içini çekti; bu soruşturmanın hayatı üzerindeki sinsi ve tahripkâr tahakkümünün gelecek hafta sonuna kadar hafifleyeceği, hiçbir şekilde garanti değildi.
İkinci mesaj Susanne'dendi. Onu aramasını ve nasü olduğunu haber vermesini istiyordu. Üçüncü mesaj ise Fabel'in kardeşi Lex'tendi. Lex yaşça Fabel'den büyüktü, ama Fabel sık sık, ağabeyinin asla yaşlanmayan ve yaşlanmaya meydan okuyan ruhunun, onu on yaş genç gençleştirdiğini düşünürdü. Aralarındaki tek çarpıcı karşıtlık bu değildi: Lex, Fabel'den kısa boylu ve koyu renk saç-lıvrlı-Keltlprp özcii kpskin mizah riiıvfıısıı közlerinin etrafında kace bahkçılığıyla ünlü olan, ama artık ağlara çok daha kârlı bir balığın takıldığı bir yerdi: Hamburg ve Berlin'den gelen zenginler, kodamanlar ve ünlüler. Lex'in kumulların gerisindeki alçak bir sutta yer alan restoranının, geniş bir tırpan şeklindeki beyaz kumlu plaja ve Kuzey Denizi'nin sürekli değişen renklerine bakan, görülmeye değer bir manzarası vardı. Fabel, Lex'in yerinde uzun zaman geçirmişti. Burası onun için bir tür sığınak haline gelmişti. Kurşunla yaralandıktan sonra sağlığına orada kavuşmuştu. Artık bir aile üyesi olmadığı gerçeğiyle yüzleşip barışmaya çalıştığında oraya çekilirdi. Artık bir koca olmadığı, artık tam zamanlı bir baba olmadığı gerçeğiyle burada hesaplaştırdı.
Lex onu özel bir nedenden dolayı aramamıştı. Sadece kardeşinin hatırını sormak istemişti: bu, Fabel'in suçlulukla fark ettiği, fazla tek yanlı olmaya meyleden bir telefon trafiğiydi. Ağabeyinin sesini duymak Fabel'in içinde acilen Hamburg'dan kaçma ve her an değişen okyanusu seyrederek haftalar geçirme isteği uyandırdı; üzerine oturan takım elbiselerinden ve şehirli görüntüsünden kurtulma, hafif uzamış sakak, güneşten solmuş tişörtü, kot pan-

tolonu ve espadrilleriyle aylak aylak dolaşmak istedi. Kafasındaki görüntü netti, sevgili sığınağına geri dönmek istiyordu, ama bu defa hayalinde bir de yol arkadaşı vardı: Susanne. O anda kararını verdi: bu iğrenç soruşturma kapanır kapanmaz, Susanne'ye kendisiyle Sylt'e gelmesini teklif edecekti.
Fabel mesajlara cevap vermeden önce, cep telefonundan Mahmut'u aradı. Speicherstadt'ta Vitrenko'nun babasıyla ilk buluştuğunda Mahmut da oradaydı. O buluşmada hazır bulunan dört kişiden ikisi şimdi ölüydü: Fabel'in, Mahmut'un üçüncüsü olmadığından emin olması, içini rahatlatması gerekiyordu. Genç adamın sesini duyunca, ağzından küçük bir ferahlama nidası çıktı. Ona, antrepoya gittiğinde olanları anlattı ve konuşurken ellerinin titrediğini fark edip şaşırdı. Mahmut bir süre sessiz kaldı.
Aman Tanrım, Jan, dedi sonunda. Ben karanlık bir dünyada yaşadığıma inanırdım, ama seninkini düşününce altıma yapıyorum. Öldüklerine inanmıyorum. Kendi babasına bunu yaptığına inanamıyorum.
Mahmut bir an, bir şey düşünür gibi sustu. Sonra devam etti. Dinle, Jan, bir süre gözden kaybolacağım. Hamburg'dan gideceğim. Bu über-Vildng'in benimle göreceği bir hesabı olup olmadığını bilmiyorum, ama sonunda hir Vilrinc» irohohı nimoi, i^t-,™;
Mahmut telefonu kapattı.
Fabel bundan sonra Gabi'yi aradı. Baba kız her zamanki gibi, kısa ve keyifli bir konuşma yaptılar. Aralarında, sayfalarca hikâyeyi ve meramı birkaç sözcüğe sığdıran bir çeşit stenografik iletişim vardı. Fabel bu davanın neredeyse bütün zamanını almaya devam edeceğinden korkuyordu, gene de Gabi'den gelmesini istedi. O da zamanı yoksa dert etmemesini söyledi. Fabel'in Ga-bi'yle geçirdiği zaman altından daha kıymetliydi ve onunla birlikte olmak için çıkan her fırsatın üzerine atlıyordu. Kelimelerden yaptıkları tasarruf, az bir zamanda derin bir duygu yoğunluğu yaşamalarına da imkân veriyordu.
Fabel telefonu kapattıktan sonra, daha yemek yemediğini hatırladı. Mutfağa gidip kendine bur salata ile sütsüz iki koyu kahve hazırladı. Bu arada Lex'in telefon numarasını tuşlamaya başladı, ama ağabeyinin hâlâ mutfakta ya da yemek salonunda koşturuyor olabileceğini düşünüp numara düşmeden telefonu kapattı. Ardından Susanne'yi aradı. Susanne, Speicherstadt'ta olanları du-

yunca dehşete kapıldı ve hemen kalkıp ona gelmek için ısrar etti. Fabel bir soruşturma toplantısı için Prâsidium'a dönmek zorunda olduğunu açıklayarak onu reddetti. Susanne'nin telaşlandığı ve kaygüandığı açıktı, ama Fabel ona birlikte Sylt'e gitme düşüncesini açınca, sesi aydınlandı.
- Çok isterim, Jan. Bence, bu ikimiz için de iyi olur. Bütün bu dehşet için ödemek zorunda olacağm psikolojik bedel kaygılandırıyor beni.
Beni de, diye düşündü Fabel.
Fabel, Susanne'yle konuştuktan sonra, salatasını keyifsizce yedi, kendine yeni bir kahve koyup oturma odasına geçti. Işıklan söndürüp kanepeye oturdu. Büyük pencerenin camından kendini görebüiyordu. Derin bir nefes alıp saatine baktı. Prâsidium'a dönmeden önce, gerginlikten taş gibi olmuş boynunu ve omuzlarını biraz gevşetmeye ihtiyacı vardı. Sehpaya uzanıp Otto'nun verdiği İngilizce Soyadları Sözlüğü'nü aldı. Hafifçe güldü. Fabel'in İngilizce ya da Almanca etimoloji kitaplannda huzur bulabileceğini bir tek Otto tahmin edebilirdi. Fabel başvuru kitaplan-na bayılırdı. Bunlar, insanın önce bir bilgi arayarak, sonra hiç alakasız, ama aynı ölçüde ilginç bir başka bilgi parçasına atlayarak, rotasız yelken açabileceği bilgi deryalanydı. İlk önce amaçsızca kendi soyadına aradı. "Fabel" soyadının Almanya'nın yanı sıra kırıklığına uğradı. Yakınlarda karşılaştığı orijinal soyadlarını hatırlamak için beynini zorladı. Soruşturma nedeniyle, biri hemen aklma geldi, irlanda ve Iskoçya'da çok sık rastlanan Mc ve Mac'la başlayan sqyadlaıma ayrılmış kalın bölümü bulmak için sözlüğün sayfalarını karıştırdı. MacSvvain girişini buldu.
Ve dondu. Dudaklarına götürmekte olduğu kahve fincanı havada asılı kalmıştı. Odada sessizlik tanımını aşan bir sessizlik oldu. Fabel kendini iki kalp atışı arasındaki o ana kilitlenmiş, kanı donmuş gibi hissetti. Sonra büyü bozuldu. Fincan gürültüyle tabağa inerken, içindeki kara ve koyu sıvı çalkalanarak dışarı döküldü. Fabel kanepeden kalktığını ve ayakta olduğunu, ancak kendini odanın öteki ucunda bulduğunda fark etti. Hâlâ açık olan kitap sol elindeydi ve bakışları madde girişine kilitlenmişti. Sağ eü telsiz telefona uzandı ve Mordkommission'un numarasının kayıtlı olduğu kısayol tuşuna bastı.
Lanet olsun... Tanrım lanet olsun... diye mınldandı, bir türlü

açılmayan telefona.
Sonunda, Maria telefona cevap verdi. Fabel kendini tanıtmadı büe.
Anna haklıymış, Maria... Tanrım, her şeyi yanlış anladık. Katil MacSvvain. Sven'in Oğlu MacSvvain...
Maria'nın sesinden kafasının karıştığı ve ikna olmadığı anlaşılıyordu, ama Fabel onun kuşkularını bir sözcük seliyle yok etti.
Bize başından beri kim olduğunu söylüyor. Ve biz bunu atladık. Bütün e-mailierde bunu bar bar bağırdı. Hâlâ peşmde bir takip ekibi var mı?
Evet. Ya da şu an için en azından bir kişi var. MacSwain'in evinin önünde.
Oraya derhal birini daha gönder! Biz oraya varana kadar beklemelerini söyle; MacSvvain evden ayrılmaya kalkarsa cinayet şüphesinden tutuklanmasını istiyorum. Eitel'in avukatına da, o yaranda olsun ya da olmasın, on dakika içinde Norbert'le konuşacağımı söyle. Sizleri on beş dakika sonra toplantı odasmda göreceğim.

21 haziran cumartesi, 21.00. Eimsbüttel, Hamburg.
Anna düşsüz bir uykunun derin, karanlık ve sıcak gölüne dalmıştı. Prâsidium'dan eve döndüğünde uyuyabileceğini düşünmesıra takip etmeden gözünün önünden geçip duruyordu. Uykuyla arasına bir yarış pistinin engelleri gibi dikilen işleri, kalın parmaklı, kurşun bacakb bir yorgunluğun ağırlaştırdığı hareketlerle yapmıştı. Pasaklı tekir kedisi Mausi'yi doyurmuş, makyajını temizlemiş ve soyunup yatağa girmişti.
Uyandığında neredeyse akşam olmuştu. Mausi yatağın dibinde oturmuş, küstah bir kayıtsızlıkla ona bakıyordu. Bacaklanndaki kurşun erimişti, ama başı, uyurken mengeneyle sıkılmış gibi ağrıyordu. Yataktan kalktı, iki kodein hapı alıp ılık suyla doldurduğu küvete daldı. Gözlerinin üzerinde ıslak bir el havlusu, küvetin içindeki su tüylerini diken diken edecek kadar soğuyana kadar, hareketsiz yattı. Banyoda, bir tek, hareket ettiğinde yankılanan suyun sesi ve mutfaktan gelen gürültüyü duyup gözlerinden havluyu çekmeden elinden geldiğince sert bir sesle "Mausi!" diye bağırdığında bozulan, mutlak denebilecek bir sessizlik vardı.
Anna buruşan ve beyazlaşan parmak uçlarını inceledi ve gönülsüzce banyodan çıktı. Bir havluyla saçlarını ve vücudunu ku-rulayıp mutfağa gitti. Mausi bir köşede, hiç olmadığı kadar uslu

oturuyordu.
- Ne yaptın Spitzbube?11
Anna kedinin işlediği kabahatin izlerini saptamak için gözleriyle mutfağı taradı. Mausi'nin evin küçük balkonuna girip çıktığı mutfak penceresini açtı ve hayvan ok gibi dışarı fırladı. Anna omuzlarım silkti, buzdolabından bir bardak soğuk su aldı, üst üste birkaç yudum içip serinledi ve yatak odasına döndü. Kapının vurulduğunu duyduğunda daha yeni giyinmişti. Gelen, komşulardan biri olmalıydı, zira dışarıdan gelen ziyaretçiler elektronik giriş sistemini kullanıyordu. Anna kapıyı açmadan önce, geleninin alt kat komşusu ihtiyar Frau Kreuzer olması gerektiğini düşündü. Anna'nın işinin niteliğini bilen Frau Kreuzer sık sık kapısmı çalar, ona süpermarkette, kütüphanede ya da apartmanın dışmda dolaşırken gördüğü şüpheli tiplerle ilgili hikâyeler anlatırdı. Anna onu sabırla dinler, yaşlı kadma bir fincan yeşil çay ikram eder ve konuşmanın iyi vatandaşın ödevlerinden uzaklaşıp dedikoduya ve çene çalmaya kaymasına ses etmezdi. Anna yaşlı komşusunun kaygılarının yalnızlık çölünde bir arkadaşlık vahası yaratmaya yönelik bir kurnazlık olduğunun pekâlâ farkındaydı, ama bunu dert etmiyordu. Ne var ki, bu gece ziyaret edilmemeyi tercih ederdi. Nitekim, saatlerce uyumuş olmasına rağmen, başı dönü-
iyi akşamlar, Frau Kreuz...
MacSwain'in gözlenilin soğuk, yeşil ateşine bakarken, sönen sesiyle birlikte kalbi de durur gibi oldu.
Selam, Anna, dedi MacSwain.
Anna afallamış görünüyordu. MacSwain onun sessiz sorusuna cevap verir gibi, işaret parmağım kaldırdı ve ucunda evin anahtarlanm salladı. Anna tuzla arkaya döndü. Bu ani hareket başmı döndürdü ve görüşünü bulandırdı. Gözleriyle, kılıfına yerleştirip kapımn yanındaki masanın üzerine bıraktığı, 9 mm'lik beylik tabancası SİG-Sauer'i aradı. Silah yok olmuştu. O saniye her şeyi anladı: mutfaktaki sesleri, içtiği suyu, Mausi'nin gerginliğini. MacSwain'e döndü; dikkatini adamın yüzünde toplayabilmesi için başını sağ sola oynatması gerekti. Elinde olmadan, bu soğuk, yeşil bakışla Mausi'nin ona bakarkenki buz gibi kayıtsızlığı arasında bir benzerlik kurdu. O, diye düşündü yüreği daralarak, insandan farklı bir şey. Fabel'e anlatmaya çalıştığı şey buydu: onda, insana temel

olan o gözle görülmeyen, belirleyici unsurlardan biri eksikti. Anna sendeledi ve mutfak dolabının kenarına tutunmaya çalıştı.
MacSwain öne doğru bir adım atıp ellerini genç kadının kollarının altından geçirdi.
Yavaş, dedi, en ufak bir endişe belirtisi göstermeden. Bence biraz daha su içmen gerekiyor...
MacSwain'in içme suyuna kanştırdığı uyuşturucu kanşımı bilincinin etrafına perde çekmeye başlarken, Anna her nedense kendini konuşmak zonında hissetti.
Ben... Kendimi pek iyi hissetmiyorum... dedi, sadece MacSwain'in duyduğu bir sesle.
Ama bunu neden söylemek zorunda olduğunu hatırlayamadı.

21 haziran cumartesi, 21.40. Polizeipräsidium, Hamburg.
Fabel geldiğinde, Maria, Werner, Paul ve Van Heiden ordaydı-lar. Maria toplantıya halâ nöbette olan, genişletilmiş soruşturma ekibinden iki memuru da çağırmıştı. Fabel kolunun altında Otto'nun hediyesi olan kitap, geniş ve kararlı adımlarla salona girdi, soruşturma panosunun önüne geçip durdu.
İzninizle, doğrudan konuya gireceğim, dedi. Elimizde yeni bir baş zanlı var. Ya da en azından bir başka baş zanlı daha: John MacS-Vasil Vitrenko hâlâ olayın çok önemli bir parçası. Ben karşı mızda bir usta ile çırak olduğuna inanıyomm. Ya da bir baş rahip ile çömez. Vitrenko mükemmel bir manipülatör. Adamları ona köle gibi itaat ediyorlar. Adanmışlıklan, eski İskandinav mitleri nin ve inançlarının yamuk bir zihniyetle yeniden yorumlanmasına dayanıyor. Ama o, sadece adamlarını kontrol etmiyor: amaçlarına ulaşmak için her tür insanı kullanıyor. Ve bu insanlar arasında ruh hastalan da var. John MacSvvain bunun bir örneği; tıpkı, doksanlann ortalannda Ukrayna'da bir dizi benzer cinayet işleyen o adam gibi.
Fabel durdu. Odada mutlak bir sessizlik vardı.
Vitrenko, Hamburg'daki bir seri cinayet vakası üzerine yazdığım makaleye ulaştı. Aynca, dünyanın önde gelen kriminoloji enstitülerinden birinde... Ukrayna'daki bir enstitüde eğitim gördü... ve bildiğimiz gibi, Ukrayna dünyada seri cinayetlerin en sık görüldüğü ülkelerden biri. Şimdiye kadar uğraştığımız her şeyin tipik bir ders kitabı örneğine benzemesinin nedeni bu. Çünkü bu tipik bur ders

kitabı örneği. Vitrenko, MacSvvain'le, muhtemelen, yanlarında çalıştığı Eiteller aracılığıyla tanıştı. Eiteller Odessa Mafya-sı'nın da karıştığı bir gayrimenkul yolsuzluğunda Vitrenko'yla birlikte iş çeviriyorlar. Norbert Eitel genç kadınlann uyuşturularak kaçınlması ve bir tür ayin sırasında ırzlarına geçilmesi olaylarına doğrudan kanştı. Sol elinde kurbanlardan birinin yaptığı tarife tam olarak uyan özel bir yara izi var. Bence, Vitrenko bu ayinleri adamlarını bağlamak için kullanıyor. Ve ben, bu işe bulaşan başka önemli şahsiyetleri ortaya çıkaracağımız kanısındayım.
Fabel gene sustu. Bütün bunlan söze dökmek tuhafına gitmişti; şimdiye kadar sadece içsel olan bir süreci dışlaştınyor gibiydi. Salondakiler onu kıpırdamadan, mutlak bir sessizlik içinde dinliyorlardı. Kimseden som gelmeyince devam etti.
Cinayetlere gelince: belediye avukatı sıfatıyla Ursula Kastner, Neuer Horizont ortaklığıyla ilgili gayrimenkul alım satımlarında usulsüzlükler olduğunu saptamış olmalı. Benim tahminimce, bu işte üst düzey birilerinin parmağının olduğunu gördü ve yetkililerle görüşmek yerine bildiklerini basma anlatmaya karar verdi. Ve basından seçtiği kişi Angelika Blüm'dü. BAO-BND ajanı Tina Kramer ise, gerçek kimliği, bu şubenin iki memuru tarafından karşı tarafa ihbar edilen Hugmannin bağlantısı olduğu saptandığı için öldürüldü. Söz konusu polisler karşı taraftan rüşvet alıyorlardı ve bıraktılar. Üç kurban, bir katil. John MacSwain. Çırak.
Fabel eliyle öldürülen üç kadının görüntülerini işaret etti. Sonra, Afganistan'da çekilen fotoğraflara döndü.
Bunlar ise ustanın işleri, imzasını taşıyan bir işi ben kendi gözlerimle gördüm. Vitrenko'nun babasının ve yardımcısının bundan birkaç saat önce katledilişi, imzalı bir eserdi ve Vitrenko, izleri yok etmeden önce bunu görmemi isteyecek kadar egoist bir adam. Katlettikleri kendi öz babası ve Kiev'deki kurbanlardan birinin kız kardeşiydi. Vitrenko bu işi MacSwain'e havale edemezdi. Bu bir başyapıttı.
Yani bugün işlenen cinayetler haricinde, katilin MacSwain olduğunu iddia ediyorsunuz ? diye sordu Van Heiden.
Evet. Vitrenko MacSwain'in hangi düğmelerine basacağını büiyordu. MacSwain'in bir sosyopat olduğu açık. Vitrenko bunu anladı. Kendisiyle aynı hamurundan yoğrulduğunu gördü. Her

neyse, John MacSwain'in babasıyla çok zayıf bir ilişkisi vardı. Tahminimce, Vitrenko baba rolüne soyundu ve her şeyi Viking zırvahklarıyla sarıp sarmaladı. MacSwain ilk başta muhtemelen, Vitrenko'nun düzenlediği Viking ayinleri için kadm bulmakla görevlendirilmişti... aslmda, bunlar küık değiştirmiş toplu tecavüzlerden başka bir şey değildi. Vitrenko, MacSwain'in psikopatisinin ne kadar derin olduğunu görmüş olmalı. Ona, yerine getireceği kutsal görevleri bundan sonra verdi. Bence, e-mailieri gönderen MacSwain'di, ama metinleri Vitrenko yazıyordu.
Peki ama MacSwain'den neden kuşkulanıyorsunuz ? diye sordu Maria. Aradan geçen onca zamandan sonra, tam da şimdi ?
Adından dolayı. Başlangıçtan beri anahtar önümüzde duruyordu, dedi Fabel, kitabı önündeki masaya koyup açarak. "MacSwain" adının kökenleri, trlandaca ve iskoç Gaelcesi bir adın Ingilizceleşmiş biçimi. Mac öneki soya atıfta bulunur... "oğlu" anlamına gelir. Swain adı İskoçya'nın batısındaki adalara yerleşen Viking istilacıların adından gelir. Eski Norveççe'de erkek çocuk anlamına gelen Svein sözcüğünün Gaelceleşmiş, sonra da İngilizce-leşmiş şeklidir.
Fabel sustu. Havadaki elektriği hissedebiliyordu. Hepsi bundan sonra ne diyeceğini biliyordu, ama bunu onun ağzından duymaları gerekiyordu.
MacSwain "Sven'in Oğlu" anlamına geliyor.
Bunu biliyordum! dedi Werner. Anna da biliyordu. MacSwabel. Kendisi halen aşağıda, nezarethanede. Ona Vitrenko ve MacSvvain'in tecavüzlerdeki rolü hakkmda her şeyi büdiğimi söyledim. Esas olarak avukatı konuşmamasını söylediği için beni cevaplamadı, ama yüzündeki ifade her şeyi anlattı. Gerçekten boka batmış birinin ifadesi vardı suratmda. Katil MacSwain, bundan eminim.
Fabel, Maria'ya döndü.
Hâlâ peşindeyiz, değil mi ?
Evinin oraya bir memur daha gönderdim, ama MacSwain'i izleyen polis bütün gece evden çıkmadığını söylüyor.
Okey, dedi Fabel. Herkesin yirmi dakika içinde harekete hazır olmasını istiyorum. Maria, takip ekibine yerlerinden kıpırdamamalarını söyle.

Üniformalı bir polis kapıyı vurup başım toplantı salonundan içeri uzattı.
Danışmada sizi görmek isteyen biri var, Herr Hauptkommis-sar. Frau Kraus diye biri...

Margarethe Kraus kırk beş Ua altmış beş arasında herhangi bir yaşta olabilirdi. Gençliğinde orta yaşlı göstermenin acısını, yetmişlerinin sonuna geldiğinde hâlâ orta yaşlı biri gibi göstererek çıkaracak olan kadınlardandı. Yıllar süren uyuşturucu bağımlılığı, Hansi'nin yüzünden, ana ile oğul arasında saptanabilecek bütün benzerlikleri silmişti. Frau Kraus'un yuvarlak ve ifadesiz bir yüzü vardı. Küçük kahverengi gözlerinden, hayatımn hiçbir anını geride bırakmamış da gittiği her yere beraberinde taşıyormuşça-sına, ölçüsüz bir yorgunluk ve usanç ifadesi okunuyordu.
Girişteki bekleme salonunda, gecenin karanlığına kara bir ışık düşüren pencerenin yanında oturuyordu. Minik ellerini küçük bir zarfın üzerinde kavuşturmuştu. Fabel içeri girince mahcup mahcup ayağa kalktı.
Frau Kraus? dedi Fabel, gülümseyerek elini uzatıp. Kaybınız içüı çok üzgünüm.
Margarethe Kraus acı acı gülümsedi.
Ben Hansi'yi yıllar önce kaybettim. Fark eden tek şey, şimdi gömeceğimiz bir cesedin olması.
Fabel söyleyecek bir şey bulamadı. Başını, şefkat ve anlayışla salladı. Ona çok uzamış gibi gelen bir sessizlikten sonra konuştu.
Beni görmek istemişsiniz, Frau Kraus. Hansi hakkında mı ?
Hansi'den, dedi kadın.
Fabel zarfı açtı. Mektup kurşunkalemle, ama dikkat çekecek kadar temiz ve düzgün bir el yazısıyla yaıımıştı. Sanki okul disiplininin uzak anıları yazıya yansımıştı. Bunun Hansi için önemli bir mektup olduğu aşikârdı. Okuması güç bir metindi. Mektubun büyük bölümü son derece kişiseldi: Hansi, esas olarak, ona ve kız kardeşlerine verdiği üzüntü ve endişe nedeniyle annesinden özür diliyordu. Fabel, Frau Kraus'un bu özel konuları neden kendisiyle paylaşmak istediğini merak etmeye başlamıştı ki, mektubun son paragraflarına geldi.

Anneciğim, onca yıldan sonra sana şimdi yazmamın nedeni, artık dertlerimin bittiğini düşünmem. Üzülmeni ya da korkmanı istemiyorum, ama sana, birinin peşimde olduğundan kuşkulandığımı söylemem gerek. Eğer haklıysam, birbirimizi bir daha görebileceğimizi sanmıyorum. Başıma kötü bir iş gelirse, bu mektubu Polizeiprâsidi-um'dan Kriminalhauptkommissar Jan Fabel'e götürmeni istiyorum. Bence o dürüst bir polis ve bana her ne yapacaklarsa, bunu yapanları yakalayacaktır.
Ben Herr Meyerie Prâsidium'un kantinindeyken iki adam vardı. Sol arka tarafımıza oturdular. Biri yaşlıca, diğeri gençti. Genç olanınuı çok kısa san saçları vardı ve vücudu body-builder ya da halterci gibiydi. Herr Meyer'e kaslı olan adamın kim olduğunu sordum. Lothar Kolski olduğunu söyledi. Lothar Kolski, yüzme havuzunda o adamı vurduğunu gördüğüm kişi. Aynı masadaki yaşlıca adam da ona bunu yapmasını söyleyen adam. O an hiçbir şey söylemedim, çünkü onlan polis merkezinde görünce nutkum tutulmuştu. Cinayetin arkasında belki de polisin olduğunu düşündüm, ama artık öyle olmadığını biliyorum. Herr Fabel ne yapılması gerektiğini bilecektir.
Korkuyorum, ama düşündüğüm kadar değil. İyi değilim. Ben hiç iyi olmadım. Böyle olması daha iyi.
O kadar üzgünüm ki, anne. Ben sana layık bir evlat değildim, sen de benim layık olduğumdan çok daha iyi bir anneydin.
Seni seven oğlun Hansi

Fabel okumayı bitirdiğinde, gözlerini uzunca bir süre mektuptan alamadı. Sonra gözlerini kaldırıp Margarethe Kraus'a baktı.
O kadar, o kadar üzgünüm ki, Frau Kraus. Bu mektubu bana Hansi caniler tarafından öldürüldü, Frau Kraus.
Fabel ciddi bir bakışla gözlerini kadının gözlerinin içine dikti. Bu yalan değüdi.
Ama size söz veriyorum, onlan yakalayacağız, dedi, mektubu havaya kaldırarak. Ve onlan bu mektubun yardımıyla yakalaya-cağız.
Margarethe Kraus, ona otobüs durağının yerini gösteren birine teşekkür eder gibi, kibarca gülümsedi.
Artık gitsem iyi olur, dedi. Çok geç oldu.

Fabel kadının elini sıktı. Eh soğuk ve biraz nemliydi.
Korkanm, sizden biraz daha kalmanızı rica edeceğim. Bir memurun ifadenizi alması gerekiyor. Ondan sonra sizi arabayla evinize bıraktınnz. Korkanm, birkaç gün birinin size göz kulak olması gerekiyor... bu iş kapanana kadar.
Frau Kraus küçük omuzlannı her şeyi kabullenen bir ifadeyle silkti.
O halde ben burada bekleyeyim, dedi ve kalktığı yere oturup artık oğlunun son mektubunu tutmayan ellerini tekrardan dizlerinin üzerinde kavuşturdu.

Van Heiden, bekleme salonunun önünde Fabel'i bekliyordu. Fabel ona mektubu uzattı ve ilgili paragraflan gösterdi.
Gereğinin yapılması için buna size bırakabilirim, değil mi, Here Kriminaldirektor? diye sordu.
Van Heiden cevap vermedi, ama Fabel, onun öfkeli bakışlarından, yakında olacakları okudu: Buchholz ve Kolski bümiyorlardı, ama ekspres bir tren onlan almak için yola çıkmıştı.
- Size şunu vermeye gelmiştim, Fabel. Van Heiden, Fabel'e bir e-mail uzattı.

Polizei Hamburg Mordkommission

Kimden: -SVEN'ÎN OĞLU
Kime: ERSTER KRİMİNALHAUPTKOMMİSSAR JAN FABEL Tarih: 21 haziran 2003, 21.30 Konu: Hz. Davud'un kızı

BANA YAKLAŞTIĞINIZI DÜŞÜNÜYORSUNUZ, AMA SlZE YAKLAŞAN BENtM. SlZE O KADAR ÇOK UNUTULMAZ TECRÜBE YAŞAT-
ALDATMAK KADINLARIN TABİATINDA VARDIR. HİLE VE SAHTEKÂRLIKLA ZEHİRLENMİŞ OLARAK DOĞAR VE HAYATLARINI YALAN VE İHANET YETENEKLERİNİ BİLEMEKLE GEÇİRİRLER. SVEN'IN OĞLU'NUN DAVUD'UN KIZI'NIN KANATLARINI AÇACAK OLMASI PEK ŞİİRSEL, ÖYLE DEĞİL Mİ?
SVEN'IN OĞLU

21 haziran cumartesi, 22.00. Harvestehude, Hamburg.
Fabel, ekibin paniğe kapılmamaksızm acil durumun gereklerini yerine getirmesini sağlamak için, savaş vermek zorunda kalmıştı. E-mail'in anlamı, hiçbir kuşkuya yer vermeyecek kadar açıktı. Davud'un Kızı.12 MacSwain'i aldatmaya kalkışmış olması. MacSwain Anna'dan öcünü alacaktı. Maria telefonla Anna'ya ulaşmaya çalışmış, ama telefonu açan olmamıştı. Fabel bir ekibe derhal Anna'nın Eimsbüttel'deki evine gitmeleri ve gerekirse kapıyı kırıp içeri girmeleri talimatını verdi. Bu arada, MacSwain'in evine baskın düzenlenecekti.
MacSwain'in apartmanının dışındaki takip memuru, zanlının saat 17.56'da eve döndüğünü ve o saatten beri dışarı çıkmadığını teyit etti. Saat 19.30'da ışıkların yanması haricinde, evde gözle görülür bir hareketlilik olmamıştı. Takip memuru, MacSwain'in Porsche'snıin hâlâ yer altı garajındaki park yerinde olup olmadığını kontrol büe etmişti. Fabel, ekibin Maria liderliğindeki bir ya-rısmı merdivenlerden yukarı gönderdi; kendisi de VVerner'le birlikte ekibin diğer yansım ve kapı kırmakta kullanılan balyozu alıp çelik kapılı asansöre yöneldi. ,
Daireye tek bir kapıdan girilip çıkılıyordu. Ama üç kat yüksekliğindeki balkondan kaldırıma atlayarak dışan çıkmak da mümkündü. Çelik yelekli iki MEK görevlisi bir metre uzunluğundaki balyozu aralanna aldüar, sessizce üçe kadar saydılar ve sıra dörde geldiğinde kapıya doğru savurarak kilidi paramparça ettiler. Kapının içeri doğru fırlamasıyla birlikte içeri daldılar ve Heckler and Koch marka hafif makinelUerini boş salonun içinde sağ sola gezdirdiler.
Fabel dairenin boş olduğunu hemen anladı. Tim üç-dört dakika içinde onun bu sezgisini teyit etti.
Siktir! dedi Werner. Aynı şey ikinci defa nasıl olur?
Çünkü gözümüzü öteki tarafa dikmiştik, dedi Fabel. Anna'yı dinlemeli ve bu canavarın peşine tam kadro bir takip ekibi takmalıydım.
Anna'nın adı geçer geçmez, iki polis birbirlerine manidar ve neredeyse korkulu bir bakış attılar.
Ekibi ara ve Anna'yı bulup bulamadıklarım öğren. Werner sert bir hareketle cep telefonunu açtı.

Şef... gelip şuna bir bakın... diye seslendi Maria.
Maria salonun dışındaki, daha çok geniş bir gömme dolaba benzeyen, küçük bir odanın önünde duruyordu. MacSwain bu avuç içi kadar yere küçük bir bilgisayar masası ve sandalye sığdırmayı başarmıştı. Duvarlar fotoğraflar, gazete kesikleri ve notlarla kaplıydı. Tavandaki iki spot lamba duvarlara asık nesneleri sergi saloıuanndaki gibi aydınlatıyordu. Işık huzmeleri ahşap oyma bir maskenin üzerinde odaklanıyordu. Bu, Fabel'in Otto'nun ona verdiği kitapta gördüğü oymaya yakın bir kopyaydı. MacS-wain'de de olan o kitapta gördüğü tasvire. Sakalların ortasındaki ağız öfkeden kudurmuş birinin mimiğiyle yamulmuş, spot ışıklarının kesiştiği noktadaki göz çukuru karanlığa gömülmüştü.
Maria Fabel'in içeri geçebilmesi için geri çekildi. Fabel kapının arkasından kapandığını hayal etti ve görünmez bir el göğsünü kavrayan klostrofobi mengenesini biraz daha sıktı. Fabel bunun bir hobi odasından çok öte bir yer olduğunu görebiliyordu. Bu başka bir boyuttu: dış dünyadan kopuk bir dünya. MacSwain, bir kale kapısı kadar kunt ve geçit vermez kapıyı arkasından çekerek buraya oturuyor, çevresine ördüğü alternatif hakikat, ahlak ve inanç âlemine burada dalıp gidiyordu. Fabel bunun ne kadarını MacŞwain'in kendisinin yarattığını, ne kadarında Vitrenko'nun payı olduğunu kestiremiyordu.
Spot ışıklarında bronz şansı bir şey parlıyordu. Bir raptiyeye takılı bir zincirin ucunda sallanan, oval şeklinde, üzeri kabartmalı bir Kriminalpolizei kimliğiydi bu. Angelika Blüm'ün evinin ve güveninin kapısını aralayan anahtar buydu işte; Blüm'ün aldanmasına, katilinin Fabel olduğunu düşünmesine neden olan bu kimlikti. Maria, Fabel'in üzerinden eğildi ve ötekilerin tepesine raptiyelenmiş bir gazete kesiğini işaret etti.
Tannm, diye mınldandı. Bu sizsiniz.
Bir yd öncesine ait yazı, Hamburger Morgenpost'tan kesilmişti. Fabel'in fotoğrafı, Markus Stümbke'nin tutuklanma haberini veren iki sütun yazının üzerinde yer alıyordu. Stümbke, Lise Kellmann üzere, Fabel'in geçmişine ve Hamburg Polisi'ndeki kariyerine daha ayrıntılı yer veriyordu. MacSwain, Fabel'in Britanyah-Alman ailesine gönderme yapan ve zaman zaman englische Kommissar diye anıldığını belirten cümlelerin altım çizmişti. Fabel gözleriyle duvar-

lara asık diğer nesneleri taradı. Hemen hemen hepsi Viking mitolojisi ve tarihiyle ügiliydi. Modern bir Avrupa haritasına, Vikinglerin Kuzey Denizi ve Balük kıyılan Ue Volga'dan aşağı, Ukrayna'nın içlerine kadar izledikleri yollar ve gene kırmızı kalemle, İskoçya'nın kuzeyine akınlar düzenlemek ve yerleşmek için kullandıktan güzergâh işaretlenmişti. MacSwain bu keçe uçlu kırmızı kalemle kendine düzmece bir kişisel tarih kurmuş, eylemlerine sapıkça mazeretler, gerekçeler sunan ince, ama bozulmaz bir ağ örmüştü.
Eksik olan bir şey fark ediyor musun ? diye sordu Fabel, Ma-ria'ya.
Maria evet anlamında başmı salladı.
Kurbanlann fotografían ya da kişisel eşyalan yok... ganimet yok.
Aynen.
Seri katillerin öldürdükleri kişilerle kurduklan ilk temas öldürme ediminin kendisi olduğu halde, normalde, onlarla bir "ilişki" kurmaya çalışırlar. Burada hiçbir referans yok. Ne Ursula Kastner'e, ne Angelika Bliım'e. ne Tina Kramer'e. Kurbanlann ölmelerinden önce, batd inançlarla çekilmiş fotoğraflar da yok. Giyim eşyalan yok. Hiçbir ganimet yok.
Kurbanlannı kendi seçmediği için, dedi Fabel. Kurbanlan, onun için başka biri seçiyor. MacSwain'in saplantısının nesnesi kurbanı değil, onu yönlendiren kişi. Manevi babası olan Vitrenko. Ona zene kadar önem vermeyen doğal babasımn bıraktığı boşluğu dolduran adam. Vitrenko.
Fabel'i çarpan bir şey daha vardı.
Angelika Blüm'ün evinden getirilmiş hiçbir dosya da yok. Ve kayıp kamera burada da değil. Bunlan başka birine aktardı. Ona cinayeti nasıl işleyeceği ve olay mahallinden neleri alacağı söyleniyordu.
Werner gelip arkasında durdu. Fabel, sırtına dikilen Maria ve Wemer'le, kendini bu hap kadar, havasız mekâna hapsolmuş gibi hissetti. Arkasına dönüp kararlı bir baş hareketiyle ferah salonu işaret etti. Hep birlikte salona geçtiler.
- Anna, dedi Werner, kaygıdan kararmış bir yüzle. Haberler iyi 21 haziran cumartesi, 20.00. Elbe, Landungsbrücken yakınları, Hamburg.
Biten gün, gökyüzünü saran kızıllık ve sürüp giden tatlı akşam havasıyla kendini unutturmamaya çalışıyordu. Franz Kassel kasketini kaldırdı ve kızıl renkli ince saç tutamlarını başının arkasına

doğru sıvazladı. Nöbeti neredeyse bitmek üzereydi. Canı buz gibi bir bira içmek istiyordu. Hatta birkaç bira. Nöbeti oldukça sakin geçmiş, onu vVasserschutzpolizei'a çeken başlıca unsurların tadını çıkarabilmişti: suyun tatlı sesini ve demirli teknelerin hoş gıcırtılarını ve şapırtılarını dinlemek; sürekli değişen ışığı seyretmek; devriye gezerken, gemilerin dev gövdelerinin yanından geçmek. Ama en önemlisi, mesleğinin ona sağladığı farklı bakış açışıydı. Sudan bakınca her şey farklı görünürdü. Daha çok şey görülürdü. Her gün gördüğü Hamburg, karadan gördüğü Hamburg'dan tamamen farklıydı. Kassel bu eşsiz bakış açısına sahip olduğu için kendini ayrıcalıklı hissediyordu.
Herkesin bu ayrıcalık duygusunu paylaşmadığım biliyordu: şu an dümende olan ve WS23'ü Landungsbrücken karakoluna geri döndüren Polizeiobermeister Gebhard gibi. Gebhard için WSP sadece bir işti; yalnızca üç senedir VVSP'deydi ve daha şimdiden, diğer mürettebata durmadan, karada bir MEK görevine geçmek için eğitim görmekten bahsediyordu.
Kassel, kıyıya doğru dümen kıran Gebhard'a baktı. Gebhard işinin ehliydi, ama Kassel'in gerçek bir nehir poüsi için zorunlu gördüğü, su duygusundan yoksun olduğu açıktı. Bu, gerçek denizcilerin içinde olan bur şeydi: onlar nehri canlı bir varlık olarak algılarlardı. Oysa, Gebhard, Elbe'yi üzerinde trafik polisliğinden başka bir şey yapmadığı, suyla dolu bir otoyol olarak görüyordu. Kassel onu otoyoluyla baş başa bırakıp güverteye çıktı. Meltem yüzünü serinletti, yerini bulmuş ve işini büen bir insanın gönül rahatlığıyla içini çekti. Überseebrücke'nin oradaki marinadan çıkmakta olduğunu tahmin ettiği tekneyi o sırada fark etti. Kassel dürbününü gözüne dayadı. Bu, geçen gece takip etriıeleri istenen Chris Craft 308 sürat teknesiydi. Çarçabuk kamaraya indi ve Gebhard'dan sürat teknesini güvenli bü mesafeden takip etmesini istedi.
- Ama vardiya bitti, Şef, diye protesto etti Gebhard.
Kassel, Gebhard'a boş gözlerle bakarak karşılık verdi. Geb yanın bu tekneyle hâlâ ilgilenip ilgilenmediğine dair hiçbir fikri yoktu, ama bunu bir sormasının iyi olacağını düşündü. Telsizin ağızlığını eline aldı ve Mordkommission'dan Oberkommissarin Klee'ye bağlanmak istediğini söyledi.

21 haziran cumartesi, 22.000. Elbe, Hamburg yakınları.
Anna'mn bilmeme egemen olan bir biçim yoktu. Kafa karışıklığı bir bilinçlilik hali olarak tanımlanabilirse, bu, zihninin aldığı şekle en yakın durumdu. Ama kafa karışıklığı bile başka duygularla, coşkularla bağlantılıdır. Kafanız karışmış ve öfkeli ya da kafanız karışmış ve korkmuş veya kafanız karışmış ve neşeli olabilirsiniz. Ama Anna'nın kafa karışıklığı tamamen nedensiz ve kendinden menkuldü. Zihni bir an berraklaşıyor, hemen ardından bulaıuyordu. Sanki yoğun bulut kümeleri arasında uçuyordu; uçak arada bir bulutların arasından çıkıyor, mavi gökyüzünün parlaklığı bir an gözlerini kamaştırıyor, sonra bu netlik kayboluyordu.
Uyanıktı. MacSwain'in teknesinin içini tanımıştı. Elleri arkadan bağlıydı ve yatağın üzerinde yan yatıyordu. Nerede olduğunu ve neler olduğunu biliyordu. MacSvvain ona uyuşturucu vermişti. Evine girmişti. İçme suyuna bir flunitrazepam ya da klonazepam ve gammahidroksibütirat karışımı karıştırmıştı. Anna'nın silahı üzerinde değildi. Cep telefonu üzerinde değildi. Fabel ona bir gün izin vermişti, bu yüzden kimse merak edip onu aramayacaktı. Tek başınaydı ve kendi başının çaresine bakmak zorundaydı. Birkaç saniye süresince, bütün bunlar kafasında billur gibi netti. Bir an sonra her şey yok olmuştu. Ne nerede olduğuna dair bir fikri vardı, ne de ona ne yapıldığına. Soma uykuya benzer bir şey zihnini yorgan gibi sardı.
MacSvvain'in sesiyle uyandı. Biriyle konuşuyordu. Hızla, soluk soluğa ve aralıksız konuşuyordu. Anna büinci o kadar bulanıktı ki, adamın ne dediğini anlayamıyordu, ama sese doğru hamle etti. Bilinci açıldı. Başı, kafatasının yanlarına doğru basmç yapan bir ağnyla zonkladı. MacSvvain konuşmaya devam etti. Anna gözlerini açtı. MacSvvain karşısında oturuyordu; ölgün ve boş gözlerini üzerine dikmiş ona bakıyor, yüzünün ağzından başka hiçbir yeri oynamıyordu. Sanki biri, MacSvvain'in hasta aklında ne varsa sonuna kadar boşalmadan kapatılması imkânsız bir musluğu açmıştı.
destanlarımızdan, destanlarımızı da kendi tarihimizden türetiyo nız. Odin bir tanrıdır. Bütün Vikinglerin tannsıdır, çünkü bütün Vikingler onun bir tanrı olduğuna inanır. Efsaneler onun bir tanrı olduğunu söylemeden önce, destanlar bir kral olduğunu söylü-

yordu. Ve destanlar onu kral yapmadan önce, tarih Jutland'da bir kabile reisi olabileceğini anlatıyordu. Ama onun ne olduğunun önemi yok. Neye dönüştüyse o artık. Odin admı duyan kimse onun pislik içinde bir kabile reisi olduğunu düşünmüyor. Onun adı söylendiğinde dünya yerinden oynuyor. Gerçek olan bu... gerçek bu. Albay Vitrenko'nun bana anlattığı bu. O bana hepimizin aynı tema üzerine çeşitlemeler olduğumuzu, hepimizin tarihimiz ve efsanelerimize bağlı olduğumuzu gösterdi.
Birden sustu. Arına oturur konuma geçmek için vücudunu dikleştirmeye başlamıştı. MacSwain ayağa kalktı ve iki adımda Anna'nın yanma varıp yumruğunun şakağına indirdi. Anna'nın başı ağrıdan patlayacak gibi oldu. Gözleri karardı, ama bayılmadı. Gene1 kolunun üzerine yığüdı ve sanki bir sineği öldürmek için ara verdiği konuşmasına bıraktığı yerden devam eden MacSvvain'e baktı.
Albay Vitrenko bana, bağlantılı olduğumuz kişiler olduğunu gösterdi. Onunla benim gibi. Bizim akraba olduğumuzun gözlerimizden belli olduğunu, geçmişte ortak bir Viking atamızın olması gerektiğini söyledi. Hauptkommissar Fabel'le de öyle. Albay Vitrenko bana, benim ve Herr Fabel'in aynı kanı taşıdığımızı söyledi. İkimizin de yan Alman, yan İskoç olduğumuzu. İkimizin de yerimizi seçtiğimizi. Hen Fabel'in beni bu yüzden hasım olarak seçtiğini.
Anna kendini biraz toparladığını hissetti. Düşünceleri, balçık-laşmış zihninde daha kolay ve daha hızlı hareket ediyordu. Gözleriyle MacSwain'i tarttı. Güçlü ve iri yapılıydı, ama yumruğu acıtsa bile yeterince güçlü değildi. Tekneye çarpan dalgalann dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Anna, MacSvvain'in motoru kapattığını ve onunla biraz oynaşmak için aşağı indiğini tahmin etti. Belki de vakti gelmişti. Belki de hayatı burada, bu saate noktalanacaktı. Ama beyni MacSvvain'in sandığı kadar uyuşuk değildi. Mücadele edecekti. Sonuna kadar mücadele edecek ve edecekti. MacSvvain onun işini kolay kolay bitiremeyecekti.
Ama sadece zamanı paylaştığımız kişilere bağh değiliz, diye devam etti MacSvvain, monologuna. Bizden önce gelenler ve sonra gelecek olanlar var. Ve bizler bizden sonra gelecek olanlanı
MacSwain'in gözleri birden buz gibi bir kötülükle doldu. Ayağa kalkıp Anna'ya doğru yürüdü.
- Anıa önce kurbanların verilmesi lazım, diyerek, genç kadınm

üzerine eğildi.
Anna'nın ilk tekmesi başının kenarına isabet etti, ama genç kadının biçimsiz pozisyonu ve uyuşturucuların sersemletici etkisi darbenin şiddetini azaltmıştı. MacSvvain yediği darbeden çok uğradığı şaşkınkktan sendeleyerek geri çekildi. Bu Anna'ya, bacaklarını yataktan aşağı savurarak ayağa kalkma fırsatını verdi. Ama ayaklarının üzerinde dikilir dikilmez, başı fırıldak gibi dönmeye başladı. MacSvvain'in kendini toparladığının farkındaydı. Kamara küçük ve dardı ve ufak tefek Anna'dan çok uzun boylu MacSvvain'in rahat hareket etmesmi engelüyordu. MacSwain Anna'nın üzerine atıldı. Anna ayağmı sert ve hızlı bir hareketle havaya savurup topuğunu MacSwain'in stemum kemiğine indirdi. Ciğerleri boşalan MacSvvain, dizlerinin üzerine yıkıldı; sanki havasız bir oıtamda kalmış, boğuluyor gibi olmuştu.
Anna öne ve yana doğru bir iki adım attı; ellerinin bağlı olması hareketlerini engelüyordu. Hiç acele etmeden, dikkatle nişan alıp MacSwain'in şakağına acımasız bir tekme daha indirdi. MacSvvain darbenin şiddetinden yana doğru savrularak mutfak dolaplarına çarpıp kaldı. Şimdi, inleyerek yerde hareketsiz yatıyordu. Anna kamaranın kapısına doğru koşup tüm gücüyle omuz-ladı. Kapı yerinden oynamadı. Sonra bunun sürme bir kapı olduğunu hatırladı, kollarını ve büeklerini döndürerek kaba etlerinin altına geçirdi. Önce çömelerek, sonra yere oturarak ellerini dizlerinin arkasına kadar kaydırdı, ardından ayaklarının üzerine geçirmeyi başardı. MacSvvain'den yana bir bakış attı. Beriki bir kez daha inledi. Anna hâlâ bağh olan elleriyle sürme kapıyı açmak için uğraştı. Bunu başaracaktı. Dışarı çıkacak, sonra da suya atlayacaktı. Suda kurtulma şansı, yan uyuşturulmuş bir halde, yanmda bir psikopatla bu teknede kısılıp kalmaktan daha yüksekti.
Sürme kapı tutukluk yapıyordu. Anna iradesinden ve gücünden geriye kalan ne varsa sonuna kadar toplayıp kapı koluna asıldı. Kapı yana kayarak açıldı ve gürültüyle kasasına çarptı. Nehrin hafif petrol kokan, serin havası kamarayı doldurdu. Anna yukan, gecenin karanlığına doğru hamle etti. Arkasında bir hayvan çığlığı yankılandı. MacSvvain'in bütün ağırlığıyla üzerine çöktüğünü hissetti. Yüzü güverteye çıkan merdivenin son basamağına gödoğru çekerek tekrardan kamaraya sürükledi. Sıkılı avucunu, şiddetle Anna'mn ensesine doğru indirdi; ama Anna bunun bir yumruk

olmadığını fark etti. Ensesine değen soğuk metali ve iğnenin derisine batışını hissetti. Sonra, kavuşmak için o kadar çırpındığı gece, bilincinin üzerine kapandı.

21 haziran cumartesi, 22.15. Elbe, Hamburg-Cuxhaven arası.
Franz Kassel sürat teknesinin durduğunu gördü. Tekne ana seyir kanallarının dışındaydı ve gizlice peşinden gelen WS23'ün tersine, seyir ışıklan yanıktı. Kassel, uzun boylu genç adamın güverteye çıktığını gördü. Karanlıkta ve bu kadar uzaktan emin olamazdı, ama yüzünü silmekte olduğu havluda siyah lekeler oluştuğuna yemüı edebüirdi. Kan gibi siyah lekeler. Kassel dürbünü gözlerinden indirip Gebhard'a döndü.
Oberkommissarin Klee'ye ulaşmayı bir daha dene. Onu bulamazsan, ben bu arkadaşın icabına bakacağım.
Dönüp tekneye bir daha baktı. Nehrin siyah ipeğinin üzerinde, beyaz bir köpük teleği oluşmuştu.
Hareket ediyor....dedi Kassel, düşünceli bir sesle.

21 haziran cumartesi, 22.25. Harvestehude, Hamburg.
MacSwain'in banyosunun beyaz fayans kaplı duvarlan temizlikten ışüdıyor, pahalı armatürler ve havlu asacaklan keskin bisturiler gibi soğuk soğuk parlıyordu. Fabel, Maria ve Werner gözlerini bir erkek siluetine dikmişlerdi. Duşun borusuna lacivert-kırmızı renklerde bir dalgıç kıyafeti asılıydı. Giysiden süzülen sular, aralıklarla parlak emaye küvete damlıyordu. Giysinin, yüzülmüş bir deriyi, mevsim gereği değiştirip atılmış dev bir sürüngen tulumunu çağnştıran, sinir bozucu bir görüntüsü vardı. Küvetin kenarına bir dalgıç başlığı asılıydı.
Wenier çenesini hafifçe ileri uzatarak, dalgıç kıyafetini işaret etti. İşte bunu giyiyor, düşünebiliyor musunuz? dedi.
Fabel küvete dikkatle baktı. Tam o şurada, iki damla daha düştü. Fabel damlaların parlak beyaz emayede soluk pembe bir iz bıraktığını görür gibi oldu. Cebinden bir kalem çıkardı, tıkaç halkasu geçirmez olabilir, ama yaka ve kol ağızlan neopren denen malzemeden. Ne kadar yıkanırsa yıkansın, kan lekesi bundan tam olarak çıkmaz. Brauner gelene kadar, kimse hiçbir şeye dokunmasın.
Fabel, gidip bir kez daha, MacSwain'in camsız, ışıksız, klostrofo-bik inine gömülmeye karar verdi. Duvarlarda, üst üste raptiyelenmiş ya

da bantlanmış sayısız kâğıt parçası asılıydı. Fabel bunları sistemli bir şeküde tarama ve tasnif etme işini Vverner'e vereceğinden, hiçbir şeye elini sürmeyip bakışlarım MacSwain'in cinnet manzarasının üzerinde rasgele gezdirmekle yetindi. Karşısında, kısmen değil bir bütün olarak görüp inceleyebUdiği psikotik bir topografya vardı. Kâğıtların arasında, Sovyet-Afgan Savaşı'yla ilgili makaleler ile dergi ve kitap kesikleri göze çarpıyordu. Bunlardan biri Fabel'in dikkatini özellikle çekti; tuhafına giden, bunun çok daha büyük bir metnin parçası oluşuydu. Metinden özenle kesilip çıkanlmış olmasına rağmen, cümle ortasında başlıyor ve bitiyordu.

...izleyen anlaşmazlık. Kendi aralarından uygun bir hükümdar bulamayan Kriviçler, Çudlar ve Slavlar topraklarını yönetmesi ve kanun nizam getirmesi için yabancı bir prens ya da kral aramaya karar verdiler. Normanlar olarak bilinen Fransa'daki Vikingler arasında böyle birine bakındılar. Jutland ve ingiltere'deki Angıllar arasında araştırma yaptılar, isveç'teki Svear ya da Svedler arasında arandılar. Bu Svedler, Mağribiler arasında Rus olarak da biliniyorlardı ve ünlerini, aileleriyle gelip Dnyeper halklan üzerinde hâkimiyet kurmuş olan, Rurik, Sineus ve Truvor adlı üç biradere borçluydular. Üç kardeşin en büyüğü olan Rurik, Novgorod hükümdarı oldu ve bu bölgenin toprakları Rusya halkı da Rus olarak anılmaya başladı. Rurik'in biraderleri bundan kısa bir süre sonra öldü ve Rurik tek hükümdar oldu. Ona güneyde büyük tehlike altında olan bir şehir olduğu haber verildi. Bu şehri Polyanyalı kayıkçı Kii, biraderleri Shchek ve Hhoriv ile hemşiresi Lybed kurmuştu. Şehir Kii'nin adını almıştı ve Kievetz ya da Kiev olarak biliniyordu ve adil ve iyi bir şekilde yönetiliyordu. Amma Kii'nin ve kardeşlerinin ölümünden sonra şehir büyük bir tehlikeye düşmüştü ve Hazarların zalim ellerinde ıstırap çekiyordu. Rurik'i harekete geçiren bu kötü durum...

Fabel, pasajı bir daha okudu. MacSwain kendisini ve Vitren-ko'yu böyle mi görüyordu ? Vitrenko'yu bir ahir zaman Rurik'i, deki, Sveneld ya da Sveinald adlı, Vareg bir savaş ağası hakkındaydı. Uzak bir zamana ve coğrafyaya ait olan, ama MacSwain'in soyadıyla aynı kökten gelen ve psikotik aklının büyüteci altında ona iyice yakın görünmüş bir isimdi bu. Fabel bakınmaya devam etti. Tek

gözlü Odin'i tasvir eden sayısız çizim. Aesir'in on iki baş tanrısına yer veren tek sayfalık bir çizim. Ayncay baş tanrı Lo-ki'yle, bir Vanir panteonu. Asatru'yla ilgili internet sayfalanrun çıktıları da vardı. En büyük belge, oymabaskı dev bir dişbudak ağacı tasvirinin röprodüksiyonuydu; ağacın dallan ve kökleri dokunaçlar gibi bükülüp uzanarak bir düzine kadar farklı dünya tasvirini sanyordu. En yüksek ana dala dev bir kartal tünemişti. Fabel bunun, eski Viking inançlannın kilit taşı olan evren ağacı Yggdrasil olduğunu tahmin etti. Yggdrasü her şeyi birbirine bağlardı: ölümlü insanlan tannlara, geçmişi bugüne ve yanna, cenneti cehenneme ve yeryüzüne, iyiyi kötüye. Fabel, Maria'nın sesiyle yerinden sıçradı.
Limana gönderdiğimiz ekipten rapor geldi. MacSwain'in teknesi yerinde değilmiş.
Shit! dedi Fabel, bu İngilizce küfrü odanın içine tökürüircesine.
Ama iyi haberler de var, Şef... dedi Maria, açık mavi gözleri parlayarak. VVSP'den Kommissar Kassel'le telefonla görüştüm. Hani şu, geçen gece MacSwain suya açüdığında bize yardımcı olan polisle...
Fabel devam et anlamında sabırsızca başmı salladı.
Şu anda bir teknenin izini sürüyormuş. Elbe'nin güney kıyısını takip ederek batıya doğru seyrediyormuş. Dümende MacSwain'in olduğundan emin...
Fabel odadan dışan fırladı. Maria onunla çarpışmamak için hızla geri çekildi.
- Paul, Werner, Maria! Benimle geliyorsunuz. Sonra, diğer iki Mordkommission memuruna döndü.
Landsmann, Schüler! Adamın dönme ihtimaline karşılık siz burada bekliyorsunuz.
Fabel cep telefonunu açtı ve bir yandan konuşarak, peşinde Werner, Paul ve Maria, hızlı adımlarla MacSwain'in dairesinin çıkışına doğru yöneldi.
- Beni Kriminaldirektor Van Heiden'e bağlayın, dedi. Derhal.
zır bekliyordu. Buchholz ve Kolski gözaltına alınmıştı ve Fabel, Norbert Eitel'in avukatına, bir polis memurunun MacSwain tarafından kaçırıldığının bildirilmesini istemişti. Tahmin ettiği üzere, Eitel'in avukatı müvekkilinin ifadesinm bir an evvel alınması içm ısrar ediyordu.
Fabel ve beraberindekiler, şimdiden uçak yakıtı kokusuyla ve

motorların uğultusuyla ağırlaşmış olan havayı pervaneleriyle dilmekte olan helikoptere doğru eğilerek koştular. Kemerlerini bağlamalarından sonra, yardımcı pilot Fabel'e büyük ölçekli bir Elbe haritası ile bir mikrofon ve kulaklık seti uzattı ve aletleri başına takmasını işaret etti. Fabel artık uçuş mürettebatıyla iletişim kurabiliyordu.
Nereye gittiğimizi biliyor musunuz?
Pilot kaskh başmı, evet anlamında sertçe salladı.
O halde gidelim. Beni VVSP hareket amirine bağlayın.

Kassel'in bulunduğu iıokta, Elbe'nin Mühlenberger Loch olarak bilinen kısmının güney kıyısı yakınlanndaydı. Stade'ye yaklaşıyorlardı ve az sonra, Elbe'nin kollarını açarak Kuzey Denizi'ne döküldüğü kesime varacaklardı. Kassel, kendilerinden çok hızlı olan MacSwain'in teknesiyle görsel teması kaybettiklerini, ama radarla izini takip ettiğuıi ve Cuxhaven'deki WSP karakolundan iki yardımcı tekne yollamalarını istediğini izah etti.
Fabel bu bilgileri kafasında tarttı. Az sonra, uyuşturucuyla zehirlenen genç kadınlantı fırlatıp atıldıkları alçak ve düz arazilerin kıyısından geçiyor olacaklardı. Bu düşünce kafasına bir balyoz gibi indi. Maria, Paul ve VVerner'e parmağıyla ona doğru eğilmelerini işaret etti. Mikrofon kolunu ağzından aşağı indirdi ve helikopterin motor uğultularının arasından bağırdı.
Kızları tecavüz ettikleri yere arabayla götürmediler: muhtemelen, MacSvvain onları buraya teknesiyle getirdi, sonra da o ya da ayine katılan başka birileri alıp arabayla yakınlarda bir yere fırlatıp attı.
Mikrofonu tekrar dudaklarına getirip konuştu.
Beni Polizei Cuxhaven'e bağlayın. Hauptkommissar Sül-berg'le konuşmam lazım, hemen, şimdi.
Telsizden Sülberg'in ses geldiğinde, şehirden hayli uzaklaşmışlardı. Fabel ona MacSvvam'in izlendiğini fark etmediğini ve muhtemelen, diğer iki kızın l erk edildiği yerin yalanlarına doğru gİttİ-fîîni unlüth bir polis memuru. Bu nedenle, onun, uyuşturucunun etkisinde ya da değil, yürüyerek oradan uzaklaşmasın: ı izin vermeyecektir.
Adamlarımı alıp derhal oraya gidiyorum, dedi Sülberg. Mev-zilenip sizden gelecek talimatları bekleyeceğiz.
Sülberg hattan çıkar çıkmaz, yardımcı pilot, Fabel'e, Kassel'in az önce yeni bilgiler verdiğini söyledi. MacSwain durmuştu. Fre-

iberg'in hemen ötesinde bir yerde.
Fabel haritasına baktı.
Aussendeich bölgesi, dedi, motorlaım gürültüsünden ötekilerin duyamadığı bir sesle.

22 haziran pazar, 00.10. Aussendeich, Hamburg-Cuxhaven arası. MacSwain'in teknesi metruk bir ahşap iskelenin ucuna bağlanmıştı. İskele, açığından geçen bir teknenin dümen sularıyla paramparça olup karanlık sulara gömülecek kadar harap görünüyordu. Kassel, MacSwain'in buraya WS2:,.'ten en az on dakika önce vardığını tahmin etti. Bu, Anna'yı tekneden sürükleyerek çıkarıp ay ışığında donuk donuk parlayan bal aklık araziye taşımasına yetecek bir süreydi. Kassel ve Gebhard WS23'ten inmiş, silahlarını çekerek sessizce ilerideki çalılıkların arasına dalmışlardı. Fundalığa çömeldiklerinde, Kassel, Gebhard'ın çok heyecanlı olduğunu hissetti; bu, onun ne zamandır düşlerini süsleyen türden bir işti. Kassel, Gebhard'dan yana bir bakış .itti.
Sakin oluyoruz, Gebhard, tamam mı ? Telsizle Hamburg Kri-Po'yla görüştüm, bundan sonrasına onlar bakacak. Biz sadece ada-mm bu yoldan geri dönüp tekneyle kaçmamasına dikkat edeceğiz.
Gebhard yüzünü, partiye gitmesine izii i verilmeyen bir yeniyet-me gibi ekşiterek, tamam anlamında başını salladı. Kassel dürbünüyle tarlayı inceledi. Ay ışığı parlak değildi, ama burada kimsenin olmadığından emin olabilirdi. MacSwain tarlanın öteki tarafına geçmiş olmalıydı. Dürbününü ayarladı ve görüş alam yüz metre kadar genişledi. Uzaktaki çalüann arkasında iki tane metruk yapı vardı: terk edilmiş ambarlara benziyorlardı. Dürbününü bir an bunlara odakladı, sonra tarlanın karanlık kenarında gezdirmeye devam etti. Bir şey dikkatini yeniden ambarlardan tarafa çekti. Bir ışıktı bu. Soldaki binanın içinde y:inan, soluk ve hareketli bir ışık.
Kassel elinin tersiyle Gebhard'ın omzuna iki kez vurdu,
Telsizi dudaklarına götürüp konuşma düğmesine bastı ve heli-koptere iki kez çağn yaptı.

Fabel biri bitip biri başlayan telsiz konuşmalarına yetişmeye çalışıyordu. Prasidium'u sürekli durumdan haberdar ediyordu: bir MEK timi yoldaydı, ama oraya varmaları yaklaşık bir saat alacaktı. Sonra Kassel'e, sıkı durmasını söyledi, helikopter pilotuna, Sülberg'e

ve Cuxhaven SchuPo birimlerine binanın bulunduğu yerin ayrıntılarım verdi. Pilot, ambarların yakınına iniş yapabileceklerini söyledi.
Hayır, dedi Fabel. MacSwain'in bizi fark etmesini istemiyorum. Bu Anna'nın hayatına mal olabilir. Açıklarından geçip anayolun yakınına iniş yapm. Sülberg'le orada buluşacağız.
Fabel, Sülberg'den telsizle bir yer tarifi aldı. Sonra, Werner, Maria ve Paul'e döndü. Üçünün de yüzünde son derece ciddi, kararlı bir ifade vardı. Paul ayrıca endişeü de görünüyordu; bu hali Fabel'i ürküttü ve canını sıktı.

Helikopter anayolun yakınlarındaki bir açıklığa indi. Fabel, helikopterin dönmekte olan pervanelerinin altında iki büklüm koşarken, iki kızrn terk edilip brrakddıkları yere çok yakın olduklarım anladı. Sülberg saçı başı dağılmış halde, koşarak yanlarına geldi.
Bizim arabalar anayolda. Gidelim.
Sülberg devriye arabalarına, ambarlara giden toprak yola girer girmez farlarını söndürmeleri talimatını verdi. Sürücü, Sülberg, Fabel ve Maria, baştaki arabaya bindiler. Çukurlarla delik deşik olan yolun çok ender ya da hiç kullanılmadığı belliydi; yeşil-be-yaz Mercedes engebeli zeminde zıplaya hoplaya ilerliyordu. Arabaları dağmık ve yüksek bir çalı öbeğinin arkasına gizleyebilecekleri bir dönemece yaklaşmışlardı. Sülberg, sürücüden durmasını istedi. Diğer üç devriye arabası arkalarında durdu.
Sülberg ve Fabel, çalıların arkasına sinerek, iki büklüm vaziyette önden ilerlediler. Ambarın önünde park edilmiş, içi boş iki BMW vardı. MacSwain yalnız değildi.
Yapının bir tarafında, karanlığa kasvetli, solgun bir ışık saçan genişçe bir pencere vardı, ama Fabel ve Sülberg bulundukları yerden içeriyi göremiyorlardı. Sessizce, Werner, Maria, Paul ve Cuxhaven'den gelen dört SchuPo'nun bekledikleri yere döndüler.
Bir ovun taktiğini tartışan hir haskpthnl talnmı crihi hirhirlorinf» laşıp oradan bir giriş olup olmadığına bakıyorsunuz. Paul, sen ve ben ana kapıya gidiyoruz. Maria, sen pencereyi görecek şekilde dışarıda mevzileniyorsun, oradan kaçmaya çalışan biri olursa diye.
Cuxhaven'li polislere talimatını vermeden önce, izin ister gibi Sülberg'e baktı. Sülberg onu başıyla onayladı.
Siz ikiniz, ambarın öteki tarafını tutuyorsunuz. Biri dışarı çıkarsa,

ateş etmeye başlamadan önce bizden biri olmadığından emin olun.
Ve siz ikiniz, diye devam etti, diğer iki SchPo'ya dönerek, Oberkommissarin Klee'nin iki yanında mevzilenin. Tekneye giden yolu WSP tutacak.
Gümüş kenarlı, dağınık bir bulut kümesi tembel tembel Ay'ın önüne sürüklendi; ambarların çevresindeki ve tarlalardaki gölgeler uzayıp lekeli bir kurutma kâğıdının üzerine dökülen siyah mürekkep gibi karanlığa karıştı.
Pekâlâ, dedi Fabel. Gidiyoruz.

Gece kendini diğer bütün seslerden anndırmış gibiydi. İki büklüm vaziyette, park etmiş BMYV'lere doğru ilerlerlerken, Fabel, çı-kardıkları sinir bozucu nefes ve ayak seslerini duyup gerildi. Walther'ini kılıfından çekti ve namluya bir mermi sürdü. Paul, Werner ve Sülberg de aynı şeyi yaptılar. Fabel Sülberg'e başıyla işaret etti; Sülberg Werner'le birlikte ambarın penceresiz tarafına geçmek üzere derlediler. Fabel, bir asır kadar uzun süren otuz sa-niye boyunca bekledikten soma Paul'e başını salladı.
Birkaç saniye içinde binaya ulaştılar ve kapının iki yanında mevzilenip silahlarını sıkıca kavradılar.
Fabel ağır kapıyı hafifçe itti. Kapı açıldı. Kilitlemeye gerek duy-mamışlardı, tabiî ki. Kendüerini inlerinde emniyette hissediyorlardı. Şimdi soğukkanlı ve profesyonelce davranma vaktiydi, ama Anna içerideydi ve Fabel kanının öfke ve kinle kaynadığı hissediyordu. Paul dişlerini sıkmış, yüz kasları derisinin altında halat gibi ge-rilmişti. Boynundaki bir atardamar gözle görülecek kadar güçlü atıyordu. Fabel'e döndü ve gözleri karanlık bir öfkeyle tutuştu. Fa-bel ona "tyi misin ?" diye sorar gibi baktı. Paul» patronunun içini ra-hatlatmayan bir ifadeyle, her şey yolunda anlamında başını salladı. Fabel telsizi dudaklarına götürdü ve tek bir sözcük fısıldadı.
-Hadi!
Paul'ün kapıyı tek ayağıyla iterek sonuna kadar açmasıyla Fa-bel'in içeri dalması bir oldu. İçeride dört siluet algıladı. Anna, es verilen uyuşturucuların kısıtlayıcı etkisi dışında hareket etmesine engel bir durum yoktu. MacSwain Anna'nın üzerine eğilmiş, ellerini bluzuna doğru uzatmıştı. Fabel ile Paul'e boş gözlerle baktı, sonra başmı hızla diğer kapıdan içeri dalan Werner ve Sül-berg'e çevirdi. Fabel ve Paul, karşılarındaki iki polisi ateş hattının dışında bırakmak için

yanlara açıldılar.
Fabel diğer iki kişiye baktı. Adamlardan birinin, bodur, tıknaz ve güçlü vücudunda bastırılmış, yıkıcı bir enerji taşıdığı görülüyordu: Fabel gördüğü takip fotoğraflarından, bunun Vitrenko'nun yardımcılarından Solovey olduğunu çıkardı. Daha uzun boylu olan öteki "adamın üzerinde siyah renkli uzun bir pardösü vardı. Ve bu mesafeden bile, gözlerinin neredeyse parlak, yeşil bir ateşle yandığı görülüyordu.
Vitrenko'ydu.
Vitrenko'nun sağ elmde bir şey panldadı: geniş ağızlı bir bıçaktı bu. Ağzı kılıç kalırtlığındaydı, ama kısa ve iki taraflıydı ve çok keskin bir ucu vardı. Fabel, baktığı aletin cinayet sUahı olduğundan emindi.
Fabel kendi haykırışını duydu.
- Polis! Ellerinizi başmızın üzerine koyun ve diz üstü çökün.
Üç adam kıpırdamadılar. MacSwain şoktan ve kararsızlıktan. Diğer ikisi, Fabel'in tahmininee, bir çeşit strateji gereği. Besbelli, Paul Lindemann da bu düşünceyi paylaşıyordu.
Bir numara yapmaya kalkışırsanız o hasta beyinlerinizi dağıtırım. Şaka etmiyorum.
Paul'ün sesi Fabel'inki kadar gergindi ve Fabel'in onun dediğini yapacağından kuşkusu yoktu.
Bundan eminim, dedi Vasil Vitrenko, yeşil gözlerini Paul'ün gözlerine dikerek.
Her şey o kadar hızlı oldu ki, Fabel ne olup bittiğini güçlükle algıladı. Solovey altında bir tuzak kapağı açümış gibi yere indi ve düşerken, eli siyah deri ceketinin altında kayboldu. Bir tabanca patladı ve Fabel yanında şaplak gibi bir ses duydu. Daha o anda, görmek için başmı çevirmesine gerek kalmadan, Paul'ün öldüğünü anladı. Vitrenko hızla yana doğru kaydı ve ayaklarının altında lastik bir top varmış gibi zıplayarak kendini pencereden dışarı attı. Fabel, Solovey'in düştüğü yeri nişanlayıp döşemeye ateş etti. Havaya keskin bir barut kokusu yayddı. Werner ve SiÜberg'in de a.tPK armasıvla nHa caSır aAir-i ciloK cn<.İA»..ı« J"u - — tıyordu. Ölüm yüzünden öfkeyi silmişti. Geniş, solgun alnının ortasında Solovey'in kurşununun açtığı kara bir delik vardı.
Werner ve Sülberg ileri atıldılar. Sülberg, leş gibi döşemenin üzerinde yüzüstü yatmakta olan Solovey'i tekmeledi; sonra, ayağını

omzunun altına yerleştirdi ve birkaç denemeden sonra adamı sırt üstü çevirmeyi başardı. Öldüğü kesindi. Bu sırada An-na'nın yanına gitmiş olan Werner ise, ellerini hızlı ve sert hareketlerle kızm bedeni üzerinde gezdiriyor, gözleriyle çılgın gibi bir kan lekesi anyordu. Gözlerini kaldırıp Fabel'e baktı, sonra Pa-ul'ün cesedine üıdirdi.
Anna iyi, Jan. Vurulmamış.
Fabel elini ceketinin iç cebindeki telsize attı. Telsizi çıkarırken anten ceketine takıldı; alete anlamsız bir öfkeyle asıldı ve çekerin kumaşı yırtıldı. Sonunda, konuşma düğmesine basabildi.
Maria... Vitrenko kaçmaya çalışıyor. Batıya bakan pencereden atladı, size doğru geliyor.
Onu görüyorum! Onu görüyorum!
Telsizin statik hışırtısı Maria'nın sesini daha da tizleştirmişti.
Maria, kendine dikkat et. Geliyorum. Bütün ekipler Ober-kommissarin Klee'ye destek olun.
Fabel parmağını telsizin düğmesinden kaldırdı ve hızla, hâlâ köşede büzülmüş duran MacSwain'e doğru yürüdü. Hareketlerinde ölüme yürüyen birinin kararlılığı vardı. MacSwain'in yanına gelince, silahını sert bir hareketle dikip namluyu MacSwain'in yanağına gömdü. Beriki inledi ve gözlerini sımsıkı yumarak Fa-bel'in onu öteki dünyaya yollayacak atışı yapmasını bekledi.
Pislik... dedi Fabel, ağır ve alçak bir sesle.
Fabel, Werner ve Sülberg'e bir bakış attı. İkisi de hiçbir şey demedi. Sonra, bakışlarını yerde oturan MacSwain'e çevirdi. Tabancayı tutan elini biraz gevşetip tekrar sıktı, yüzü hor gören bir ifadeyle çarpıldı. Tek bir saniye içinde, gözünün önünden on küsur görüntü geçti. Michaela Palmer'in korkulu, ürkek hali. Aynı şekilde ölüme hazırlanıp paramparça edilmiş dört masum kadın. Paul Lindemann'ın donuk ölü gözleri. Ama karşısındaki çıraktı, usta değil. MacSwain, daha çaplı, daha çarpık bir beynin parmağının ucunda oynattığı bir akıl hastasıydı. Ukraynalı kızı ve yaşlı adamı, Vitrenko öldürmüştü. Öz babasına kıymıştı. Bir çırağa verilecek iş değildi bu. İmzalı bir başyapıttı. Fabel sert bir hareketle si-
Werner, sen de Anna'yla ilgilen.
Ya Vitrenko ne olacak?
Onunla ben ilgileneceğim.
Fabel koşarak gecenin karanlığına fırladı. Durup gözleriyle çevredeki düz araziyi taradı. Telsizini ağzına yapıştırdı.

Maria? Cevap yoktu.
Maria? Cevap ver. Gene cevap gelmedi.
Ambarda kalan Sülberg, onu duymuş olmalıydı. Telsizden, Cuxhaven'U dört ekibe teker teker, Vitrenko'yu ya da Oberkommissarin Klee'yi görüp görmediklerini soran sesi yükseldi. Üç ekipten olumsuz cevap geldi. Dördüncü ekip ise, tıpkı Maria gibi cevap vermedi. Fabel gözlerini kıstı ve bir hareket yakalamak için, karanlığın içinde tarlaların ta ucundaki çalıları ve koyu yeşil ağaç konturlannı taradı. Bir şey gördü. Hayal meyal, insan olup olmadığı belirsiz bir şey. O yöne doğru koşmaya başladı.
- Suya doğru gidiyor! Tekneden uzağa! diye bağırdı telsize, bir an durup soluklanarak. Onu ağaçların arasında gözden kaybedeceğim.
Fabel'in ciğerleri yanmaya başlamıştı. Kalbi göğüs kafesinde deli gibi atıyordu.
İlk önce, Cuxhaven'den gelen SchuPo'yu buldu. Polis, SİG marka tabancası hâlâ elinde, yan yatıyordu. Yere yığılan cansız bedeninin açtığı çukurda uzun otlar tenini okşuyordu. Ölü polis memurunun duruş şekli, Fabel'e, arkeologların zaman zaman Almanya'mn bu kesimindeki turbalık arazilerde buldukları, eski ayin kurbanlarının mumyalanmış bedenlerini hatırlattı. Memurun bir kulağının altından öteki kulağına kadar, soluk ay ışığında parlayan, geniş ve derin bir yank uzanıyor, akan kan otların üzerinde kara kara ışıldıyordu. Genç SchuPo sesini ve hayatini aynı anda kaybetmişti. Vitrenko onu, ölürken bağırma hakkından mahrum etmişti.
Maria!
Karanlığa seslenen Fabel, hiçbir cevap alamadı. Sonra iç çekiş gibi bir ses duydu. Altmış derece sağına döndü. Maria, yaklaşık on metre ilerisinde, bedenini kısmen gizleyen otların arasında yatıyordu. Fabel ona doğru koştu ve yanında dizlerinin üzerine çöktü. Maria yüzü karanlık göğe dönük, sırtüstü uzanmıştı; bedeni, sanki Ay'ı ve yıldızları seyretmek için bu sakin köşeyi seçmiş giriyordu. Sternum kemiğinin hemen altına saplanmış olan geniş ayin hançerinin kabzası, batın boşluğuna saplı duruyordu. Bıçağın ağzı vücuduna sonuna kadar gömülmüş, derhal ölmemesi için özellikle kalbe saplanmamıştı, ama iç organlarda yarattığı hasar, genç kadının hayatını pamuk ipliğine bağlayacak kadar büyüktü.
Fabel Maria'nın üzerine eğildi, ellerini usulca yanaklarına koydu ve

yüzünü yüzüne öpecek kadar yaklaştırdı.
Ölmek istemiyorum, Jan... dedi Maria, küçük bir kız sesiyle. Lütfen ölmeme izin verme.
Ölmeyeceksin, Maria, dedi Fabel, kararlı olduğu kadar yumuşak da olan bir sesle. Bana bak. Beni dinle. Şunu düşün. Vitrenko isteseydi seni öldürebilirdi. Ama öldürmedi. Öldürmedi, çünkü peşinden koşmak yerine burada kalıp seninle ilgilenmemi istedi. Sen onun kurbanlarından biri değilsin, Maria. Sen bir oylama taktiğisin. Bir geciktirme taktiği.
Fabel genç kadının güçsüz soluklarını yüzünde hissedebiliyordu.
Ölmeyeceksin, diye tekrarladı.
Ne var ki, gerçeği söylediğinden hiç de emin değildi. Maria gülümsedi ve dudaklarının kenarından koyu renkli ince bir kan deresi süzüldü.
Fabel ve Anna'nın dünyasının, karanlık otlann çizdiği minik halkanın ötesinden bir ses geldi. Bir telsiz sesi. Vverner'in sesi.
Anna iyi, Şef. Tekrarlıyorum... Anna iyi... Vitrenko'yu buldunuz mu ? Tamam.
Fabel konuşma düğmesine bastı. Cuxhaven'den gelen polis memurunun öldürüldüğünü ve bir ambulans helikopterle derhal nakledilmesi gereken ağır yaralı bir memur daha olduğunu duyuran, kendi ölgün ve düz sesini duydu.
Az sonra yardım gelecek, Maria. İyileşeceksin. Sana söz veriyorum. MacSvvain'i yakaladık.
Maria mecalsizce gülümsedi. Soluması giderek zorlaşıyordu.
Fabel gözlerini kaldırdı. Tarlanın en uzak köşesinde uzun boylu bir siluet görür gibi oldu. Koruya doğru kaçan Vitrenko'ydu bu. Koşarken, siyah pardösüsünün etekleri, arkasında kara kanatlar gibi uçuşuyordu. Fabel sıçrayarak ayağa kalktı, tabancasını çekti ve Vitrenko'yu vuramayacağmı bile bile ateş etti. Onu yakalayamayacaktı. Şarjör boşalıp horozun boşa vurup durduğunu duyduğunda, gene e-mail'deki sözleri hatırladı. MacSwain'in yazdığı, ama ona Vitrenko'nun dikte ettirdiği sözleri.